

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE Proposal PLAY

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN
BLAKELY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TEKLIF OYUNU

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

[Telif Hakkı](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Biliyor muydunuz?](#)

[Teklif Oyunu](#)

[Önsözü](#)

1. [Güzel Pembe Bir Dick](#)
2. [Aktif Hayal Gücüm](#)
3. [Yılan Kız](#)
4. [Kardeşimin Parası](#)
5. [Buz Kırıcı Ölçeği](#)
6. [Kırgınlık Yok](#)
7. [Bir Pop Art Öpücüğü](#)
8. [Bir Uğurlama Hediyesi](#)
9. [Sıcak Fındık Komplosu](#)
10. [İyi Bir Şey Yok](#)
11. [Kız Büyücülüğü](#)
12. [Flamingolar Şehvetli midir?](#)
13. [Bunun için bekleyin](#)
14. [Her Şeyini Kırmızıya Yatır](#)
15. [Her Şey Bana Geri Dönüyor](#)
16. [Hızlı Çek Maeve](#)
17. [Çifte Tebrikler](#)
18. [Karşılıksız Öde](#)
19. [Eşim](#)
20. [Güvenlik Ağı](#)
21. [Ve Şimdi Kendimi Açıklayacağım](#)
22. [İkinci Eş](#)
23. [Ne Güzel Bir Flört](#)
24. [Bu Kıza Bir Rozet Verin](#)
25. [Gösteri Zamanı](#)
26. [Katlama Sorunu](#)
27. [Büyük Bir Karmaşa](#)

28. [Islak Battaniye Türü](#)
29. [Her zaman bir sorun vardır](#)
30. [Anında Eş, Sadece Bitkileri Ekleyin](#)
31. [Yeni Eve Taşınma Hediyesi](#)
32. [Görmeden Edemediğimiz Şeyler](#)
33. [Benim İçin Say](#)
34. [Benimle Bir Alışkanlık Olmaya Başlıyorsun](#)
35. [Gerçek Sessiz Sinema](#)
36. [Ben Taco Değilim](#)
37. [İki katı ya da hiç](#)
38. [Beni Böyle Öptüğünde](#)
39. [Kral Boy](#)
40. [Bunca Zamandan Sonra](#)
41. [Büyük Patlama](#)
42. [Çok Yaşa Messes](#)
43. [O adam](#)
44. [Sadece Doğru](#)
45. [The Stretch](#)
46. [Bir Arada Tutun](#)
47. [Sadece Doğru](#)
48. [En Sevdiğiniz Renk](#)
49. [Vücudumu Kırmızıya Boya](#)
50. [Cock-A-Doodle-Doo](#)
51. [Ben Çok Fazla Olduğumda](#)
52. [Kontrolden Çıktı](#)
53. [Gerisi Sadece Bitmemiş](#)
54. [Google Ayna](#)
55. [Doğru Bakım ve Besleme](#)
56. [Bir Aşk Dersi](#)
57. [Bir Barnacle gibi](#)
58. [Noktaları Birleştirmek](#)
59. [Biramı Tut](#)
60. [Oyun](#)

[Sonsöz: İkinci Bölüm](#)

[Alıntı - Kız Arkadaş Bölgesi](#)

[Çok Güzel Olacak Teşekkür](#)

[Lauren Yazarına Ait Diğer](#)
[KitaplarContact](#)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı© 2025 Lauren Blakely

LaurenBlakely.com

Kapak Tasarımı © Qamber Designs & Media

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

KİTAP HAKKINDA

Kardeşimin hokey yıldızı en iyi arkadaşıyla Vegas'ta bir randevu kazandığımda planım ne olacak? Poker oynamak ve erkenden yatmak. Onun yerine, parmağımda bir yüzük ve yanımda çıplak, seksi bir atletle uyandım.

Ama Asher benim de en iyi arkadaşım, bu yüzden bunu iptal ettireceğiz ve yıllarca bu sırra güleceğiz.

Sorun şu ki, düğün fotoğraflarımız bir gecede viral oldu.

Şimdi herkes gerçekten evli olduğumuzu düşünüyor. Eve koşuyoruz, ben hayallerimin sanat komisyonunu yeni almışım, o da bir spor hayır kurumu açıyor, bu yüzden düğüm atmaya niyetliymişiz gibi görünmemiz gerekiyor.

Yeterince kolay. Hokey sezonunun geri kalanında ayrı odalarda kalırken gizlice aşık olduğumuzu iddia edeceğiz.

İkimizin de isteyeceği son şey tekrar yatağa düşerek arkadaşlığımızı riske atmak.

Ama evde, kocamın yeni bir yönünü deneyimliyorum. Benim için yemek yapıyor, beni cesaretlendiriyor... ve bana bir sürü oyuncak alıyor.

Ve oyuncaklarınızı bir arkadaşınızla paylaşmak daha eğlencelidir.

Sadece birkaç geçici evlilik avantajının tadını çıkarıyoruz. Ama o bana karım dedikçe, Asher'ın rol yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Ve eğer kalbim en büyük riski almaya hazırsa.

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın yayınlanacağını [buraya tıklayın!](#)ne zaman ilk öğrenen olmak için

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini kişilerinize ekleyin!

Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltsiz olarak da mevcut olduğunu biliyor muydunuz? Bağlantılar için [web siteme](#) gidin!

Bu başlığa ilişkin içerik uyarıları için [siteme](#) gidin.

TEKLİF OYUNU

Lauren Blakely tarafından
Aşk ve Hokey #C

Bu kitap, "Çok fazla oynucağım mı var?" diye merak eden herkese ithaf edilmiştir. Cevap, çok fazla oynucağa sahip olamayacağınızdır.

PROLOGUE

EVLİLİK ANLAŞMASI

Asher

İki Yıl Önce

"Kötü fikirlerle ilgili en önemli şey, genellikle o iyi fikirler gibi görünmeleridir."

Sağdıç konuşmama planlı bir ara verip düğün konukları denizini inceliyorum. Güneş arkamızdaki Golden Gate Köprüsü'nün altına doğru alçalırken, beyaz çadırın altında, buruşuk takım elbise ceketleri ve sandalyelerinin sırtına asılmış küçük çantalarıyla rahatlamış durumdalar.

Elimde bir kadeh ödüllü şampanya ile baş masanın etrafında dolaşıyorum, damada *daha iyi bilirdik* bakışını atıyorum ve ardından yüz kişilik kalabalığa kazanan bir gülümseme atıyorum. Beckett için bu konuşmayı eve getirme zamanı. Gelmiş geçmiş en iyi kadeh kaldırmayı hak ediyor ve bunu ona verebilecek kişi de benim.

"Mesela şu son tekila shot'ı gibi," diyorum dudaklarımı bükerek. "Her zaman iyi bir fikir gibi görünür. Ama aslında tam tersi."

Kolektif bir inilti odada yankılanır. Evet. Hepimiz o yollardan geçtik ve bunu yaptık.

"Ya da mesela ev yapımı bir zip line," diye ekliyorum, gençliğimizin maskaralıklarına inanamayarak başımı sallıyorum. Sahnede mikrofona şöyle fısıldıyorum: "Üniversite. Neredeyse tüm kötü fikirlerin doğuşu."

Baş masada, damadın kız kardeşi olarak da bilinen nedime gülüyor, sonra dayanışma için manikürlü bir elini kaldırıyor, ışıltılı gümüş ojesi yumuşak ışıktaki parlıyor. "Bunun en kötü fikir olduğunu doğrulayabilirim."

"Orada olduğun için şanslıydık." Bazen sarışın, bazen esmer olana doğru başımı sallıyorum. Maeve'in saç rengi ruh haline göre değişiyor gibi. Bu gece kardeşinin düğününde kestane kahverengisi ve bükülmüş, yani bir tür bükülmüş, altın rengi dallar yüzünü çerçeveleyiyor. "Ne de olsa sekiz yıl önce Beckett'la arka bahçede ipten atladığımız gece bizi acile götüren oydu." Bir avuç konuk hafifçe gülüyor ve ben de ekliyorum: "Ama omzumdaki sakatlık buna değdi."

"Senin omzun benimkinden daha iyi," diye bağırır damat.

"Koçum aynı fikirde değildi, ama konudan sapıyorum," dedikten sonra, çoğunlukla arkadaşlardan, ama biraz da aileden oluşan izleyicilere dönüyorum. Beckett'ın ailesi öncelikle o ve kız kardeşinden oluşuyor ve tanıştığımızdan beri bu böyle. Boğazımı temizliyorum, son düzlüğe giriyorum. "Ama şanslıyım ki iyi fikirler başka de olabilir. Maeve'in kardeşine tanıdığı bir galeri yöneticisini ayarlamak istediğini söylemesi gibi." Arkadaşıma sevgiyle gülümseyen gelin Reina'yı işaret ediyorum. "Bunun korkunç bir plan olduğunu düşünmüştüm. Özellikle de Beckett'ın tuzağa düşmeyi *reddetmesi* gibi küçük bir sorun varken."

Maeve sahte bir ciddiyetle, belki biraz da hınzırca gülümsüyor. Bu onun uzmanlık alanı. "Ama biz daha iyisini biliyorduk," diyor gururla.

Ona sert bir bakış attım. "Sen daha iyi bilirsin. Ben mi? Sana kurulumların *asla* işe yaramadığını söylemiştim." Konuklara geri dönüyorum. "Ama Maeve ısrar etti ve ben de ona uydum. O çok zeki. Çok yaratıcı."

Beckett sahte bir öksürükle, "Çok kurnazca," diyor.

Maeve, "Sen de bundan yararlandın," diyor ve kanıtı, yani lanet olası düğünü işaret ediyor.

"Biz de bir oyun gecesini düzenledik. *Bir grup arkadaşımızı* davet ettik." Kimseyi davet etmediğimiz için tırnak işareti yaptım. "Beckett evime geldiğinde etrafına bakındı ve diğer herkesin nerede olduğunu sordu. Geleceklerini söyledim ama sadece dördümüz başlayabilirdik. Spoiler uyarısı: Reina dışında kimse gelmedi ve bu ikisinin birbirlerini alt etmeye çalıştığı kısır bir bilgi yarışması sırasında Maeve ve ben atıştırmalıkları tazelemek için mutfağa girdik. Ve..." Yeni evlilere gururla işaret ediyorum. "İşte buradayız. Baş nedime ve sağdıcin numaraları sayesinde."

Beckett içtenlikle, "En iyi fikirdi," diyor ve gelininin yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kız kardeşine dönüp ona minnetle sarılıyor. "Sana ne kadar teşekkür etsem az Maeve," diyor Beckett, sesi bariz bir duygusallıkla boğulmuş. O da ona sarılıyor, bırakmadan önce tutunuyor.

İkisi arasındaki duygusal an gözlerimi kaçırmama neden oluyor. Özel, kişisel hissettiriyor. Ama sonra, birbirlerine sahip oldukları bir sır değil.

Maeve rahat bir nefes alıp gülümsemeye başladığında, bunu ciddiyeti yeniden tesis etmek için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Bir bardak kaldırıyorum. "Ama benim için endişelenme Beckett. Bir dahaki sefere ev yapımı bir halat yapmak istediğimde hâlâ bir suç ortağım var." Sorun çıkarma konusunda yeni yardımcım Maeve'e bakıyorum, sonra bir kez daha neredeyse on yıldır en iyi arkadaşım olan adama. "Hayatının aşkını bulmaya ve onu her gün yakınında tutmaya."

Maeve'in iri ela gözleri uzun bir süre benimkileri yakaladıktan sonra "*Aferin*" diyor.

Ve ben...göz

kırpıyorum.

Çünkü vay

canına...

Dudaklarına bak.

Bu gece çok asık suratlılar. Korkunç derecede parlak. Ve garip bir şekilde, inanılmaz derecede cezbedici. Parlaklar ve ahududu rengindeler, tatmak istediğim olgun, kırmızı bir ahududu.

Ne. Ne. Cehennem mi?

Beklenmedik bir hava gibi üzerime çöken şehvet sisini üzerimden atmaya çalışırken bakışlarımı kaçıyorum. Belki de düğün makyajı yüzündendir. Çünkü *bir şey* kafamı karıştırıyor olmalı.

Boğazımı temizliyorum. Lanet ahududular.

"Öyleyse," diyorum kalabalığa bir kez daha, "hadi parti başlasın!"

Mikrofonu bıraktım ve Maeve hakkındaki bu yeni düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Onu sekiz yıldır tanıyorum. Onunla yas danışmanlığında tanıştım. O sadece en iyi arkadaşımın kız kardeşi değil, benim *diğer* en iyi arkadaşım.

Bunca zaman boyunca dudaklarını hiç düşünmedim. Yani, fazla değil. Heteroseksüel bir erkeğin heteroseksüel bir kadın hakkında dudaklarla ilgili ortalama düşünce sayısından daha fazla değil.

Bu sadece geçici bir düşünce. Ve geçici düşünceler... geçer.

Eminim gelin ve damat dans pistine çıkıp hareketli pop şarkısı çalarken herkesi kendilerine katılmaya çağırırken hemen kayboluyordur.

Maeve dizlerinin hemen altına kadar inen ve kalçalarını saran siyah elbisesiyle bana doğru ilerliyor. "Neyin asla kötü bir fikir olmadığını bilmek ister misin?" diye soruyor bana ulaştığında.

"O da ne?"

"Bir dans," dedi ve evet, elbette. Bu, uzun süredir devam eden dostluğumuzun mükemmel bir hatırlatıcısı.

Birkaç şarkı eşliğinde dans ediyoruz, hepsi eğlenceli ve dostça. Bu, daha önceki hatalı düşünceleri silmeye yetiyor. Pasta kesimine ve ardından gelinin akrabalarının kadeh kaldırmasına geçiyoruz. Sonra bir başka yavaş şarkı başlıyor ve Beckett mikrofonu alıp bize işaret ediyor. "Ve şimdi geleneksel sağdıç ve nedime dansının zamanı geldi."

"Öyle bir şey yok," diyorum.

Maeve karşılık verdiğimde gözlerini deviriyor. "Ben ısırمام," diyor yaklaşırken

Be

n. Ama ısırıyor mu? Yatakta mı? Isırılmaktan hoşlanır mı?

Ah, lanet olsun.

Bana neler oluyor? Frank Sinatra'yı suçlayabilirim.

aptal kalpler. Ya da belki de düğün kafamı karıştırıyor. Düğünlerin büyük bir hayranıyım-ben büyürken babam beni milyonlarca düğüne götürdü. O zamandan bu yana geçen yıllarda, tarihler her zaman bol, zamanlar her zaman güzeldi. Ben tam bir düğün adamıyım.

Hepsi bu kadar.

Sonunda beynimde neler olup bittiğini anladığım için rahatlamış bir şekilde Maeve'i kollarıma alıyorum, ellerim yumuşak belinin etrafında kıvrılıyor.

Bu çok güzel.

Yine de arkadaşça bir hoşluk.

Avuçlarımın onun vücuduna oturuş şekli çok ama *çok* dostça, eminim. Çıplak omuzları ve açık tenindeki çiller dikkatimi dağıtmıyor. Ayrıca, birbirimizden hatırı sayılır bir mesafedeyiz. Muhtemelen birkaç santim. Araştırmalar birkaç santimin platonik bir mesafe olduğunu gösteriyor.

"Sana bir sorum var," diyor Maeve ve beni düşüncelerimden sıyrıp konuşmaya geri döndürüyor.

"Vur bana," dedim.

"İyi bir fikir gibi görünen başka bir şey hatırlıyor musun? Mesela pantolon giymeden The Sports Network ile Zoom röportajı yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündüğün sabah gibi mi?"

"Takımın reklamcısı neredeyse *beni affetmiyordu*," diyorum ve o gün arenaya reklam müdürünün yüzündeki şoku hatırlayıp *gülüyorum*.

"Ama tabii ki röportajın ortasında Pop-Tart'ı tost makinesinden çıkarman gerekiyordu."

"Yanabilirdi," diyorum hiç alay etmeden. Pişmanlık da yok. "Tanrıya şükür o Pop-Tart'ı kurtardın. Eğer kurtarmasaydın, tüm dünya senin... bekle... *gelmiş geçmiş en iyi hokey poponu* gördüm."

Harika bir kışım olduğu için utanmıyorum bile. "Sıkıştırma şort giymiştim-"

"Dar, neredeyse transparan, beyaz kompresyon şortu," diye düzeltiyor.

"Bu benim kışımı ünlü yaptı," diye verdim. "Ve şimdi harika bir iç çamaşırı sponsoru. Yani gerçekten, kışım verdi."

Her gün cömertçe ödüyor. Benim için ilk üç arama sonucu Asher Callahan istatistikleri (harika), Asher Callahan kız arkadaşı (cevap yok) ve Asher Callahan kızı (istatistiklerimden bile daha harika ve bu bir şey söylüyor).

"Düzelteyorum," diye itiraf ediyor Maeve. "*Geriye dönüp baktığımda*, bir canlı yayın röportajının ortasında Pop-Tart'ı çıkarmak iyi bir fikirdi."

"Kahverengi şeker tarçınlıydı."

"Ah, şimdi çok mantıklı geldi," diye kestirip atıyor ama sonra bir şey düşünüyor gibi kaşları çatılıyor. "Ne tür olduğunu hep merak etmişimdir. Videodan anlamaya çalıştım. O kadar çok izledim ki," diye düşünüyor.

"Demek izlenme sayısını artıran *sendin*. Kaç kere? İtiraf et," diyorum ama alay dudaklarımdan çıkar çıkmaz başım dönüyor. *Neden* o kadar çok izlemişti? Hoşuna mı gitmişti?

Neden umurumda olsun ki?

Ama Maeve masumca omuz silkiyor. "Bir hanımefendi asla . Ama belki bir gün düğününüzde kadeh kaldırırken bu hikâyeyi anlatırım," diyor sallanırken, sonra hızını yavaşlatıp yumuşak bir kahkahayla soruyor, "Bekle, evlendiğinde sağdıcın ben mi ?"

"Sadece onur konuğunuz olursam," diye karşılık veriyorum. Nikâhında ona kadeh kaldırmam çok olası geliyor. Isırmayı sevip sevmediğini öğrenmemden daha olası.

Ama Maeve sadece alay eder. "Geçmişimi biliyorsun. Kimse romantizmde kötü olan züğürt bir sanatçıyla evlenmek istemez."

"Romantizm konusunda fena değilsin," diyorum nazıkçe. *Sadece seni takdir etmeyen sık kafalıları seçiyorsun*. Mutlu bir iç çekişle kardeşine ve Reina'ya bakıyor,

Sonra çaresiz bir omuz silkmeye bana dönüyor, sanki onların sahip olduğu şeyi istiyormuş ama asla sahip olamayacağını düşünüyormuş gibi.

İçime bir şey doğuyor - belki şampanyadan, belki de sadece düğünlerin insanı düğünler hakkında düşündürmesinden. Her neyse, rahatça "Merak etme. İş o noktaya gelirse, seninle evlenirim."

Duraklıyor, sonra şüpheci bir kaşını kaldırıyor. "Bir evlilik anlaşması mı öneriyorsun Callahan?"

Görünüşe göre öyleyim.

Meydan okumalar karşısında geri adım atmam - ne bana atılan ne de *benim* attığım bir meydan okuma. Ayrıca, şu anda kesinliğe ihtiyacı var gibi görünüyor. "Elbette," diyorum. "Eğer bir kocaya ihtiyacın olursa, aradığın adam benim."

İçinden bir kahkaha patlıyor ama sonra yüz ifadesini düzeltiyor. "Peki," diyor asil bir tavırla, "madem bu kadar içten bir teklif yaptın, evlenme teklifini kabul ediyorum. "Madem bu kadar içten bir teklif yaptınız, evlilik anlaşmanızı kabul ediyorum."

"Seni buna zorlayacağım,"
diyorum. "Bunu sen yap."

Sonra da dans pistinde onu dibe batırıyorum. Sırtı eğiliyor ve ayağı havaya kalkıyor, ama o sıkıca tutunuyor, parlak bir şekilde gülüyor. Onu ayağa kaldırırken kahkahasının sesi kafamın içinde başka bir şeyi yerinden oynatıyor. Muhtemelen son sekiz yıllık arkadaşlığımız boyunca uyuyan birkaç beyin hücresi. Çünkü... Maeve güzel, çekici ve çok sevimli. Gözümün önünde olan şeyi nasıl kaçırdım?

Gülüşü, rüzgar çanları gibi, daha önce olduğundan daha güzel geliyor. Parfümü, boğucu bir yaz gününde kır çiçekleri gibi, şimdi farklı vuruyor. Yemyeşil dudaklarından başka bir yere bakmak imkansızlaşıyor. Bu gece ne kadar şampanya içtim? Birkaç bardak mı? Ama öyle bile olsa, hafif biri değilim. Boyum 1.80'den fazla ve çok sağlamım.

Kokteyllerimi saymaya çalışırken, gelinin amcalarından birinin grubun yanında dans ettiğini görüyorum. Halıyı kesiyor, karısını döndürüyor, ama onu *kollarına* geri çektiğinde-bam.

Maeve'in sırtına çarptı. Kollarımın arasında öne doğru savruldu, göğsüme çarptı, çenesi yukarı kalktı, gözleri kocaman oldu. "Oh!"

Nefesi kesilmiş.

Ayrıca aniden bana çok tehlikeli bir şekilde 5 santim yaklaştı. Dans pistinde, çadırın altında, tüm şehirde başka kimsenin farkında değilim. En iyi arkadaşımın kız kardeşine bakıyorum, aniden büyüleniyorum. Sanki bu geceye kadar onu hiç bu kadar net görmemiştim.

Saçlarına, dudaklarına, kahkahalarına, dansına, bana *bu kadar* yakın olmasına. "Seni yakaladım," diyorum usulca, kalçalarını daha sıkı tutarak, onu yakınımında tutarak.

O da aşağı bakıyor ama geri çekilmiyor. "Sen... ben varım, Asher."

Sesi şaşırmış gibi geliyor. Belki de kafası karışmış. Bu ikimiz için de geçerli. Sertçe yutkunuyorum ve sadece "Evet" diyorum.

O da bilmiyor.

Vücudu benimkine yepyeni bir şekilde uyuyor. Kalçalarımız aynı hızda, göğüsleri bana doğru bastırıyor-her şey baştan çıkarıcı bir şekilde hizalanmış. Ahududu dudakları o kadar yakın ki, bu gece onu bu kadar güzel gösterenin makyaj olmadığını söyleyebilirim.

O çok güzel.

Maeve'i *böyle* fark etmem için bu son dört santimi geçmem mi gerekti?

Hiçbir fikrim yok, ama Maeve'i şimdi böyle fark ediyorum. Kahretsin, arkadaşımı fark ediyorum. Göğsüm çatırdıyor. Tenim sıcak. Nabzım yükseliyor.

İçimdeki her şey elektrikleniyor ve anlık tutku teriminin anlamını biliyorum.

Şu an benim lanet hayatım.

Çok hızlı geçen birkaç saniye boyunca şarkı kaçınılmaz olarak sona ererken birlikte sallanıyoruz.

Çadırın altında hızlı bir şarkı patladığında, birbirimizden ayrılıyoruz. Bir kalp atışında, o ürpertici his sanki hiç olmamış gibi yok oluyor. Sanki çok canlı bir rüyaymış gibi.

Geçip giden bir düşünce, ne yapıyorsa onu yapıyor.

Tenim artık sıcak değil. Göğsüm karıncalanmıyor. Altında olduğum kirli büyü her neyse bozuldu.

Tekrar nefes alabiliyorum. Birkaç kez hızlıca nefes alıp veriyorum. Ve evet, evrenime düzen geri geldi.

Ne kadar da yakındı. Bir anlığına -tamam, birkaç saniyeliğine- en iyi arkadaşımınla birlikte olduğumu sandığıma inanamıyorum.

İyi ki değilim.

Çünkü en iyi arkadaşınız için düşmek çok kötü bir fikir olacaktır.

Özellikle de onunla bir evlilik anlaşması yaptıysan.

GÜZEL PEMBE BİR PENIS

Maeve

Günümüz

Bu debriyaj sık gibi mi görünüyor?

Bu akşam kapıdan çıkmadan önce ikinci el alışveriş harikası dolabımın arkasından aldığımda, şık bir etkinlik için yeterince masum görünüyordu. Ama şimdi tarihi bir malikanedeki lüks bir balo salonunda, avizenin altında ağırbaşlı bir şekilde otururken, aksesuar seçimim hakkında bir kez daha düşündüm.

Asher'a bu konuda ne düşündüğünü sormak istiyorum -*size* her zaman sorduğumuz *sorulardan biri- ama* o sahnede geçit töreni yapmaya hazırlanıyor, böylece buradaki biri onunla bir randevu için teklif verebilecek.

Debriyaj konusunda bir karar verebileceğime eminim. Pembe, parlak ve yaklaşık 7 inç uzunluğunda.

Evet. Kesinlikle penis enerjisi var ve bu bağış toplama müzayedesinde telefonuma bir kez daha gizlice bakarken onu okşuyormuş gibi görünmek istemiyorum.

Ön sıradaki yerimde, işaret parmağımı gizlice ısıltılı saten kumaşın üzerinde kaydırıyorum ve kimsenin telefonumu *tekrar* kontrol ettiğimi fark etmemesini umarak ağır çekimde açıyorum. Ruj için de yer var,

ve birkaç kredi kartım var, belki insanlar sadece makyajımın güvende olduğundan ve hesaplarımın iyi durumda olduğundan emin olduğumu düşünürler.

Kimse beni gizlice bakarken görmeyecek. Kimse, yanımdaki ağabeyim. Ya da onun yanındaki karısı. Ya da, gerçekten, hiç kimse.

Çünkü.. kaba.

Ama kendimi savunmam gerekirse, hayatımı değiştirecek bir işle ilgili bir e-posta bekliyordum ve bu gece gelmesi gerekiyordu. Tıklım tıklım dolu balo salonuna bakıyorum. Ocak ayının bu Perşembe gecesini, şehirdeki tüm uygun hokey bekârlarıyla çıkma teklifinde bulunmaya hevesli, parfümlü, bakımlı ve süslü insanlarla dolu her koltuk dolu.

Asher'ın henüz çalım atma zamanı gelmedi. Sırada Miles Falcon var, bu yüzden en iyi arkadaşımın sırası gelmeden önce bir kez daha bakabilirim.

The Sports Network'te takımın maçlarının renkli yorumcusu olan Erin sahnede seyircileri selamlarken ben de telefonumun köşesini yavaşça kaydırıyorum. Menajerim haftalar önce portfolyomu gönderdiği büyük bir duvar resmi projesi hakkında bu akşam bana e-posta göndereceğini söyledi. İlk turu geçmeyi başarmıştım. Kararın bu akşam verileceğini ve ilk üç aday arasında olduğumu söyledi.

"Ve şimdi karşımızda San Francisco Sea Dogs'un başarılı pivotu Miles Falcon var." diyor Erin mikrofona, Miles'in dağ yollarında yürüyüş yapmak ve iyi bir bilardo oyunu oynamak gibi hobilerini anlatan bir dizin kartından okurken kendinden emin ve eğlenceli sesi odayı dolduruyor. "Ayrıca şehirdeki hazine avlarının heyecanını da seviyor. Zamanı geldiğinde yüksek teklif vermeye hazır olun - çünkü Miles Falcon ile bir randevu macera olacak!"

Bu tür bir kurulumla, kimse küçük yaşlı Ben.

Miles sahneyi geçerken başparmağımı ekranın üzerinde kaydırıyorum ve şöyle dua ediyorum
evrenin sonunda bana hayalimdeki işi vermesini bekliyordum. Son birkaç yılımı ufak tefek işlerde çalışarak ve umutsuzca bir sanatçı olarak hayatımı kazanmaya çalışarak geçirdim. Çoğunlukla, bazı üst düzey etkinliklerde garsonluk yaparak geçimimi sağlıyorum, bu da çalıştığım catering şirketinin sahibi olan teyzemi heyecanlandırıyor ama beni heyecanlandırmıyor.

Ekrana baktığımda, hiçliğiyle ve telefonumun çekmesi gereken köşedeki boş çubuklarla benimle alay ediyor.

Telefonları kim icat etti?

Omuzlarım çöküyor, kardeşim beni dürttüğünde debriyajı kapatıyorum.

"Maeve. Daha sonra sağı kaydırabilirsin," diye fısıldıyor Beckett kulağıma. Ona bir bakış attım. "Bir flört uygulamasını kontrol etmiyordum. O tür şeyler benim için ölüdür," diye tıslıyorum.

O kadar ölümler ki geçen ay denediğim en son arkadaşlık uygulamasını silmek için kız arkadaşlarımla bir parti düzenledim. Çöp konteyneri yemeklerinin yeni bir hayat hilesi olduğunu iddia eden ya da benden ayaklarımın fotoğraflarını isteyen erkekler gibi kötü eşleşmelerden başka bir şey sunmamıştı.

Uygulamaları siktir et. Ben lanet olası bir tanrıçayım. Sadece üst düzey eşleşmeleri hak ediyorum.

Beckett küçük çantasından çıkan telefona bakıyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor, bakışları hayal kırıklığına uğramış gibi. Tam bir ağabey. "Sırada Asher var," diye hatırlatıyor unutmuş olabilirim diye.

Ki yapmadım.

"Biliyorum," diyorum ağzımın kenarından. "Burada olmamın sebebi o."

Kardeşim kaşlarını çatı. "Oh, yani ona teklif mi vereceksin?"

Ona dik dik bakıyorum. "Evet, Beckett. Yıldız bir sporcuya teklif vereceğim. Bütün bozuk paralarım. Aslında bunun içinde bir kumbara var," diyorum debriyajı okşayarak. "Açmak için sabırsızlanıyorum."

İçindeki para, artı Vivian teyzemin şirketindeki yemek işlerim, neredeyse, belki, muhtemelen her ay kirayı karşılamaya yetiyor.

Buraya teklif vermeye gelmedim. Buraya gelmemin tek bir nedeni var: Asher Callahan batıl inançların mihrabında ibadet ediyor. Bu müzayedelerin son ikisinde ben ön sıradan ona tezahürat yaparken o en yüksek teklifi verdi ve bu süre zarfında tek bir hokey maçını bile kaçırmadı. Şimdi de bağış toplama başarısının ve buzdaki sakatlanmama durumunun anahtarının bir şekilde ben olduğumu iddia ediyor.

Ben kimim ki birinin tuhaflıklarını tartışayım? de bir bavul dolusu tuhaflığım var. İşte ben de aynı sandalyede oturmuş, en iyi arkadaşımın en iyi parayı kazanmasını destekliyorum.

Ellerimi debriyajın üzerine koyduğumda, kuliste Asher'ı görüyorum, özel kıyafet dolabından bu gece giymesi için seçtiğim üç parçalı, safir mavisi takım elbisesi içinde gösterişli görünüyor. Adam bu özel seçimin çarpıcı görünmesini sağlıyor. Kaslarını doğru şekilde sarıyor. Ayrıca yelek de tahmin ettiğim kadar iyi görünüyor.

Asher bir elini kalın, hafif dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyor. Yeşil gözleri film yıldızı seviyesinde büyüleyici. Saçlarını düzeltirken beni fark ediyor.

Adam sırtıttı, kaşlarını kaldırdı ve "Hey, iyi şans tılsımı" dedi.

Gözlerimi deviriyorum. "Saçmalıyorsun," diye karşılık veriyorum.

Ama ben de gülünç durumdayım, çünkü buradayım ve istediği gibi onun için geliyorum.

Miles sahneden ayrılırken Erin bir sonraki karta geçer; bu kart bu yılki müzayedenin son hokey yıldızı içindir. "Bayanlar ve baylar, istatistikleri kadar altın olan tanışmaya hazır olun! Hayranlarımızın en sevdiği sol kanat oyuncusu

-Ateşli Asher Callahan!"

Asher sahnede ilerlerken kalabalık öncekinden daha da çılgınlaşıyor. *Ona çok sert teklif vereceğim* ve *OMG, onu istiyorum* fısıltıları kulaklarımda çınlıyor. Birkaç koltuk ötede, simsiyah saçlı ve spreyle bronzlaşmış bir kadın onu işaret ediyor. Tanıdık geliyor. Belki de San Francisco'lu zengin bir adamın kızıdır? Oh! Sanırım yeni bir güzellik serisi başlatan kişi o. Soğukkanlı ve kendinden emin bir tavırla yanındaki arkadaşına bir şeyler söylüyor.

Muhtemelen *ben kazanacağım*.

Sana daha fazla güç, bebeğim.

Erin onu tanıtıyor. "Asher pistte liderlik yapmadığı zamanlarda, platformunu olumlu bir etki yaratmak için kullanan, ruh sağlığı girişimlerinin sadık bir destekçisi." Erin onu övüyor ve hayır işleri için büyük bağışlar yapılmasını teşvik ediyor. "Ama Asher'a neden ateşli dediğimizi biliyor musunuz? Vancouver doğumlu kanat oyuncusu bir acı sos meraklısı ve damak tadına meydan okumak için sürekli olarak en sıcak, en cüretkar tatları arıyor. Baharat ve heyecan dolu bir akşam istiyorsanız, teklif verme zamanı geldiğinde Asher için bir kürek kaldırın... çünkü onunla bir randevunun cızırdayacağı kesin!"

Girişte beni gurur bastı - acı sos kısmı değil çünkü her neyse. *Diğer* kısmı. Megawatt gülümsemesi ve yüksek profiliyle, ben olsam da olmasam da en yüksek doları almakta sorun yaşamayacak.

Erin, Asher'ın giriş konuşmasını bitirir ve "Tüm katılımcıları gördüğünüze göre tekliflerinizi hazırlamanız için on beş dakika ara vereceğiz. Sonra da iyi bir amaca destek olmak için para harcamaya hazır olun."

Ben de iyi bir amaca, kendime olan saygıma destek olmaya hazırlanıyorum. Bu tarihi konakta telefon çekmeyen bir yer bulmanın zamanı geldi. "Hemen döneceğim," diyorum Beckett'a, debriyajı sıkıca kavrayarak.

"kontrol ederken iyi şanslar. Ama unutmayın, sadece uyuklamanın olimpiik bir spor olduğunu düşünüyorsanız, bu listeyi yapan birini seçmek kötü bir fikirdir.

hobi olarak uyuyorum."

"Sana söyledim," diyorum, "şu anda randevu için trollük yapmıyorum.

Ayrıca, uyuklamak

Olimpik bir spor ve ben de altın madalya sahibiyim."

Döne döne kapıya doğru ilerliyorum, tekliflerini planlarken yerlerinden fırlayan konukların arasından sıyrılıyorum. Kesik kırıksık farlı ve ışıltılı elbiseli kadınlar. Keskin takım elbiseli ve yeni saç kesimli erkekler. Takım, her sezon uygun oyuncuların katıldığı bu yıllık etkinlikte hayır işleri için bir ton para topluyor.

Baştan çıkarıcı kolonyaların ve cazibeli vücut spreylelerinin kokusuyla güzel kalabalığın arasından hızla geçiyorum - herkes bu gece profesyonel bir sporcuyla randevu kazanmak için giyinmiş.

Yine de benim odak noktam tek ve uzun zamandır da öyle.

Hayallerinizin peşinden gidin.

Bu sözler kalbime dövme gibi işlendi ve onları eyleme geçiriyorum. Balo salonundan çıktıktan sonra telefonumu çıkarıp zengin bir koridorda koşturuyorum ve cihazı teknoloji tanrılarına bir adak gibi önümde tutuyorum.

Hala sinyal yok.

Peki ya kadınlar tuvaleti? İçeri giriyorum, bir sürü kadın yansımalarını kontrol ediyor. Burası da ölü bir bölge, bu yüzden adımlarımı geri çekiyorum ve sonra koridorda daha da ilerliyorum.

Zengin insanların da bizler gibi iletişim kurmaya ihtiyacı yok mu? Aslında düşününce, muhtemelen alkışlıyorlar ve evren de onlara ihtiyaçları olan her şeyi gümüş servis tabaklarında sunuyor.

Bilmiyorum, belki bir pencereye açılacak bir oda ararken içimde hayal kırıklığı kabarıyor.

İşte bu ! Tek ihtiyacım olan bir pencere.

Neredeyse koridordaki son kapıya varmıştım ki telefonum bir bar işaretiyle titredi.

Kapı kapalı, bu da *muhtemelen* içeri girmemem gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca üzerinde "rezerve" yazısı asılı. Bu da *muhtemelen* "uzak dur" demenin güzel bir yolu.

Ama ayrılmış olması ille de *yasak* olduğu anlamına gelmez. Yoruma yer var, ben de yorumluyorum.

Nefesimi tutarak, bir kütüphaneye açılan kapıyı yavaşça itiyorum.

Ve boş.

Belli ki artık rezerve edilmemiş.

Biri gelirse diye kapıyı sonuna kadar kapatıyorum ve ağzına kadar deri ciltli kitaplarla dolu maun raflara bakıyorum. Yeterince güzeller, ama asıl ödöl köşede.

"Gel bana, seni seksi pencere. Bekle, hayır. Ben sana geleceğim," diyorum cam bölmelere, çünkü artık belli ki pencerelerle konuşuyorum.

Kütüphaneyi koşarak geçiyorum ve yüksek pencerenin altında duruyorum, telefonum havada. İlk çubuk doluyor. Hücrelerime umut doluyor. Ancak... bırakın e-posta almayı, mesaj göndermek için bile yeterli çekmiyor.

Ama pencere seviyesinde olsaydım.

Pencerenin hemen yanındaki kitaplığa dayalı bir merdiven var ve yüzümü bir sırtıma kaplıyor. Bu bir işaret olmalı. Ben bir ressamım, bu yüzden merdivenler ve ben sıkı fıkıyız.

Alet debriyajını mermer zemine bırakıyorum, sonra eski, pembe altın elbiseme hızlıca bir göz atıyorum-1920'lerin tarzı ama flapper püskülleri yok. Biraz daha hareket alanına ihtiyacım var, bu yüzden ayakkabılarımı çıkarıp eteğimi yukarı kaldırıyorum ve kitap raflarından birine bağlı merdivene tırmanıyorum. Telefonumu o zor sinyalin kaynağına doğru çeviriyorum, telefonu yüksekte tutarken merdiven basamaklarında dengemi sağlamaya çalışıyorum.

Pencere bir adım kadar uzakta. Eğer kolumu uzatabilirim, telefonuma gökkuşağının sonundaki bir cüce cin küpüne akan bozuk paralar gibi e-postalar gelecek. Ve kesinlikle biraz daha uzağa uzanabilirim. Esnek biriyim. Arkadaşlarımla aldığım direk dersleri sayesinde neredeyse bir kedyim. Bu merdiven neredeyse bir sırık.

Güzel ve Çirkin'deki Belle gibi, biraz daha uzanmak için sol ayağımı yukarı kaldırıyorum, sonra sağ ayağımı uzatıyorum.

Hafif bir çan sesi kütüphanede yankılanıyor ve tatlı sesiyle sessizliği bozuyor. Bu benim gelen kutum olmalı.

Kalbim! Fokstrot yapıyor.

Geleceğim inişte. Bunu biliyorum. Ama tam inmek üzereyken kalbim sıkışıyor.

Sadece... bu benim kalbim değil.

Bu vintage elbisenin narin dantel korsajı merdivendeki çıkıntılı kancalardan birine takılmış.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Elbiseyi kurtarmaya çalışıyorum ama kanca inatla kumaşa tutunmayı reddediyor.

Bir elimle merdiveni sıkıca tutarken, telefonumu tutan elimle danteli oynatmaya çalışıyorum. Ama ayak sesleri koridorda gıcırıyor, giderek yükseliyor. Kalbim hızlanıyor. Kahretsin. Konak güvenliğine bu şekilde yakalanamam. Asher'ın artı-birinin tırmanmaması gereken merdivenlere tırmanırken, gitmemesi gereken kütüphanelere girerken yakalanması Asher için utanç verici olabilir.

Ev sahipleri bana izinsiz giriş cezası mı kesecek? Böyle bir şey var mı?

Bilmiyorum ama telefonum koruyucu kılıfının içinde parmak uçlarımdan sallanıyor. Anlık bir karar veriyorum ve bırakıyorum. Mermer zemine düşerken göğüslerimi yukarı kaldırıp elbiseyi kancadan kurtarıyorum.

Ben bir süper kahramanım! Elbiseyi, telefonu ve kışımı kurtardım.

Merdivenin etrafında bir direkmiş gibi sallanıyorum. Atlamak, aşağı inmekten daha hızlı olacak. Bırakıyorum, ayaklarımın üzerine inmek için kendimi hazırlıyorum, o sırada...

Oof!

Elbisem başka bir kancaya takılınca başım geriye düşüyor. Ayaklarım yere çarpıyor ve yüksek sesli bir yırtılma sesi havada yankılanırken kapı açılıyor ve Asher içeri giriyor.

"Ben de seni arıyordum. Neredeyse kalktım. İyi şans tılsımına ihtiyacım var."

Beni mermer zemine çömelmiş, pembe zebra desenli sütyenimi ilk kez yırtılan korsajım sayesinde tam olarak sergilerken gördüğünde durdu ve gülümsemesi kayboldu. Bu bir tutkudan ziyade çaresizlikten kaynaklanıyordu.

Asher'ın yeşil gözleri açılıyor, sanki daha önce merdivenle soyulan birini hiç görmemiş ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. Ama yapması gereken bir açık artırma var ve ben onun kendini kötü hissetmesini istemiyorum.

Telefon kılıfına bakıyorum ve tekrar Asher'a dönüyorum. "Sana bir sorum var, bu kavrama bir sik gibi görünüyor mu?"

AKTIF HAYAL GÜCÜM

Asher

Maeve'i yıllar içinde bazı alışılmadık yerlerde buldum. Kapımda, cilveli bir Fransız hizmetçi gibi giyinmiş, elinde bir uşak kostümü ve beni bir son dakika kostüm partisine davet ederken. Üniversite kampüsündeki boş bir konferans salonunda, annesinin ölüm yıldönümünde ağlarken. Bir gece konserden sonra yol kenarındaki bir benzin istasyonunun tuvaletinde sıkışıp kalmıştı. (O zaman saç tokası onu kurtarmak için işe yaramıştı.) Ama bu en iyisi.

Yine de, onu bu odaya girerken gördüğümde onu yerde bulacağımı düşünmemiştim... *bu* şekilde.

Belki *de yapmalıydım* ama bu çok dikkat dağıtıcı. Çünkü göğüs dekoltesi ve öpülebilir etler sergileniyor. Görüş alanımda seksi bir sütyen var ve kafamda çılgınca uygunsuz fikirler oluşuyor. Darmadağınık olmak Maeve'e şaşırtıcı derecede yakışıyor.

Zebra deseninin seksi olduğunu hiç bilmezdim.

Ama o Beckett'ın kız kardeşi ve *benim* en iyi arkadaşım. En iyisi bu kirli düşünceleri uzak diyarlara sürgün etmek çünkü arkadaşlığımızda onlara yer yok. Ya da benim hayatımda, açıkçası. Planlarım falan var.

Ama ben daha ne olduğunu sormadan birden ayağa fırladı, elbisesinin yırtık pırtık üstünü aceleyle tutup kumaşı geri sıkıştırmaya çalıştı

iradesiyle bir araya getirdi. "İyi şans tılsımı olmak buraya kadarmış," diyor sesi titreyerek. "Kötü bir alamet gibi görünerek oraya geri dönemem."

O haklı. Oraya bu şekilde gidemez. Çünkü neredeyse her erkek ona aç gözlerle bakacak ve ben bunu kabul edemem.

Ama her şey . "Kötü bir alamet değilsin," diye onu rahatlatıyorum.

"Öyleyim. Ben çok kötüyüm, Asher. Çok özür dilerim," diyor yetenekli parmaklarıyla yırtık kenarların üst kısımlarını birleştirmeye çalışırken. Yaratıcı olan her şeyde iyidir ama yırtık bir elbiseyi iğne iplik olmadan tamir etmenin onun ilgi alanına girmediğinden eminim. "Geceni mahvettim. Buraya cep telefonu sinyali aramaya geldim ama yerine..." Ellerini çırparak korseyi . "Lanet olası bir kaos ajanı."

Evet, o bir kaos ajanı ve bu onun birçok sevimli özelliğinden biri. Ama şimdi Maeve'in sadece Maeve olduğunu belirtmek için doğru zaman değil. Yedi dakika içinde teklif için sahneye geri dönmem gerekiyor ve ona seyirciler arasında ihtiyacım var. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığından ya da ne bileyim, bu gece eve götürmesi gereken başıboş bir köpek, kedi ya da ördek bulmadığından emin olmak için onu aramaya çıktım. Hepsi geçerli olasılıklar.

Bu, pek çok nedenden ötürü büyük bir gece olabilir ve sadece geleneği sürdürmek *istediğim* için değil - tabii ki *istiyorum*. Büyük bir ödül kazanmanın getireceği tanıtım, Beckett ve benim yeni bir hayır kurumu kurma yardımcı olacak. İnsanların sokak köpekleri ve kedileri için yardımda bulunmasını sağlamak çok zor değil; zor olan kimsesiz çocuklara nasıl yardım edileceğini bilmek. Yardım kuruluşumuz bu boşluğu doldurabilir... tabii medyanın doyurduğu bu dünyada insanların dikkatini çekebilirim.

Ama bu birkaç hafta sonra olacak. *Bu* şimdi. Üçüncü periyotta gerideyken buzun üzerindeymişiz ve pakı fileye göndermek bana düşmüş gibi, hiç düşünmeden "Hadi bunu düzeltelim" diyorum.

En iyi yaptığım şey bu. İnsanların sorunlarını çözmek.

Arkadaşlarıma yardım etmek. Kütüphanenin kapısını kapatarak odaya giriyorum.

"Nasıl?" diye soruyor, dikkatimi dağıtmasına izin veremeyeceğim bir şekilde dantelleri karıştırıyor. "Yanımda dikiş takımım yok." Bir an sonra parlıyor. "Sence birinin var mıdır? Reina? Belki Everly? Sahne arkasında, değil mi?"

Everly hem takımın reklamcısı hem de Maeve'in yakın arkadaşıdır. Ama kim cebinde dikiş seti taşır ki? Taşısa bile bu yırtık birkaç santim uzunluğunda ve onarılması birkaç dakikadan fazla sürer. "Yeterli zamanımız yok. Bu odayı tamir etmeliyiz," diyorum.

Maeve dudaklarının kenarını ısırır. "Beni affedecek misin? Ben tam bir aptalım. O merdivene asla tırmanmamalıydım."

"Affetmek mi?" Gülüyorum; bu affedilemez bölgenin yakınında bile değil ve bunu bilmeli. "Bir şartla."

"Adını söyle."

"Bilmek zorundayım, seni oraya tırmandıran neydi? Orada olduğu için mi? Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu yeterli bir sebep." Onunla geçen her an keyifli ve öngörülemeyen bir gösteri ve bu seferki şimdiye kadarki en Maeve şeyi olabilir.

Elbisenin parçalarıyla uğraşırken, bir kez daha boş yere onu bir şekilde düzeltmeye çalışırken, "Angelina bu gece bana e-posta göndereceğini söyledi" diye itiraf ediyor. Angelina, Maeve'in menajeridir ve Maeve, kendisi için büyük bir fırsat olabilecek, özellikle gıpta edilen bir komisyon hakkında haber beklemektedir.

"İşi aldın mı?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. *Bu* biraz öncelikli oldu," diyor ve yırtık korsesini işaret ediyor. Etrafında dönerek kütüphaneye bakıyor. "Bekle! önümde bir sürü kitap taşırsam? Onları bir dekor gibi tutabilirim!"

"Bu biraz açık olabilir." Ama bu *kelime* -açık- çözümü sunuyor. Tanrı aşkına, bunu nasıl kaçırdım?

Takım elbisemin ceketini çıkardım ve ona doğru ittim. "Al."

"Harikasin," diyor kollarını içine sokarken, kelepçeler parmaklarının ucuna çarpıyor. bir kahkaha patlıyor. "Neden bu kadar büyük olmak zorundasın?"

Ama asıl sorun bu değil. Sorun ortadaki düğme, çünkü ceket düğmelerinin olduğu yer orası. Düğmeyi iliklediğinde, ceket göğüslerinin üstünü kapatmaya bile başlamıyor, *ki* bu göğüsler şu anda özellikle gür ve cazip görünüyor.

Toparlan.

"Zaten sana daha çok yakışıyor," diye ekliyor ve ceketini omuz silkerek bana uzatıyor. Orman yeşili kanepenin süslü koluna bırakıyorum.

"Aynı fikirde olduğumdan emin değilim. Sana çok yakıştı." Gerçi ne kadar iyi olduğunu asla kabul etmezdim.

Maeve, her zamanki iyimserliğiyle, odayı tarıyor. "Sence etrafta bir şal ya da başka bir şey var mıdır? Belki süslü bir eşarp ya da lüks bir misafir tarafından unutulmuş bir örtü?"

Önerisi çok hoş ama benim başka bir planım var. Sadece biraz yaratıcılık gerektiriyor. "Benim daha iyi bir fikrim var," diyorum, parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirerek

Sonra da zarıfçe bükülmüş saçlarına baktım. Çözüm tam orada. "Ama yardımına ihtiyacım olacak. Bana şu saç tokalarından birini uzatabilir misin?"

"Elbette." Her zamanki gibi, bir tanesini çıkarmak için uzanıyor ve bunu yaparken elbisesinin korsajı aşağı kayıyor.

Elbisesi zaten pamuk ipliğine bağlıydı. Şimdi, yerçekimi aşağıya doğru çekerek, çok daha tehlikeli bir şeyle aramızda en ince engellerden başka bir şey bırakmıyor. Haydutça düşünceler aklıma hiç düşünmemem gereken senaryolar getiriyor - elbisesi yırtılmış, vücudu çıplak, dudakları pervasızca bir şey yapmam için bana meydan okuyor.

Kafamı boşaltmak için savaşıyorum ama hayal gücüm her zaman iki ucu keskin bir kılıç olmuştur. Çocukken her zaman başka biriymişim gibi davranırdım - bir süper kahraman, bir casus, bir korsan, bir itfaiyeci ve hatta bazen profesyonel bir hokey oyuncusu.

Tamam, sonuncusu gerçek oldu. Ama bu Maeve'i duvara doğru itme fikrinin gerçekleşeceği anlamına gelmiyor. Çünkü bu çok kötü bir fikir olurdu. Hayatlarımız birbirine çok karıştı. Bir şeyler ters gidebilir. İşlerin ters gitmesinden nefret ederim.

Odaklan, elbiseyi düzelt, ona yardım et, kafanı tekrar oyuna ver. Ama lanet olsun, Maeve bu kadar yakinken, bu kadar savunmasızken bu bir mücadele değilse, karşı koymak için mücadele edeceğimi hiç ummadığım bir cazibe.

Kontrol edebileceğim şeylere odaklanarak virajı alıyorum ve sakinleştirici bir nefes üflüyorum.

"Sana bir sorum var," diye

başladı. "Öyle mi?"

"Plan nedir?"

Düşüncelerimi kontrol altına alarak ona *endişelenme* dercesine sırtıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Başını eğiyor. "İstediğimi biliyorsun." Yumuşak ve doğru çıkıyor. Yıllar boyunca tekrar tekrar verilen bir söz.

Tutulan bir söz.

"Ben hallederim o zaman." Saç tokasını cebime sokuyorum, sonra da yeleşimin düğmelerini hızla ilikliyorum. İyi ki onlardan daha çok var. İyi ki ceketimdekinden daha yukarı çıkıyorlar. Maeve'in gözleri önce merakla, sonra da anlayışla açılıyor.

"Bana MacGyver kıyafeti mi yapıyorsun?" Sesinde heyecan var şimdi. Belki bir heyecan bile.

Tek kelime etmiyorum. Eylemlerle cevap veriyorum, yeleği ona kaydırıyorum. Önce bir tarafını, sonra etrafını, sonra da diğer tarafını. Kollarına dokundukça ellerim biraz vızıldıyor.

"İyi ki sana yelek giymeni söylemiştim," diyor.

"Ve ben direndim. Ama sen en iyisini bilirsin."

Gözlerini deviriyor. "Bu gece bana çok fazla kredi verme. Dikiş seti olmadan elbisemi tamir eden sensin."

Ama tüm övgüyü ona veriyorum çünkü şu ana kadar kıyafetlerimin içinde olağanüstü görünüyor.

Koyu mavi yeleğini giyiyor, ben de düğmelerini ilikliyorum. Kokusu burnumu gıdıklıyor. Kardeşinin düğününde kır çiçekleri kokuyordu. Şimdi tatlı erik gibi, yazın ağaçtan koparıp dişlerimi bir şey. Parmaklarım yumuşak teninde gezinirken nabzım hızlanıyor. Bu çok saçma, ona karşı bu tepkiler. O sadece bir arkadaş, hepsi bu.

Son düğmeyi içeri kaydırıyorum, boynumda bir damar zonkluyor. Ya da bir şey zonkluyor ama boynumda değil.

Bu an, iki yıl önceki o düğüne tehlikeli bir şekilde tekrar çok yakın. Kendime aktif bir hayal gücüm olduğunu ve düşüncelerin eylem olmadığını hatırlatıyorum. Çılgın senaryoların gerçekleşmesine gerek yok.

Geri çekiliyorum.

Yeni kıyafetine bakıyor, gülümsemesi hızla yayılıyor.

"Tam oturuyor," diyor, onun önerisiyle yeleği denediğimde bana söylediği kelimeleri seçerek.

"Biraz gevşek ama," diyorum, sesim çakıllı. Arkasına geçip cebimden saç tokasını alıyorum. Çabucak yeleğin arkasındaki ipeksi kumaşı toplayıp katlıyorum, sıkılaştırıyorum ve tokayı üzerine kaydırarak yerinde tutuyorum. "Bu nasıl?"

"Sen bir terzisin," diyor, ben arkayı ayarlarken dantelli kumaş parçalarını yeleğin ön kısmının altına sıkıştırıyor. İğnenin kalacağından emin olmak için elimi üzerinde gezdiriyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Gözlerimi bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. *Ne kadar iyi olduğunu bilemezsin.*

"Harika," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. Etrafında dolaşıyorum ve vay anasını... O yelek göğüslerine haksızlık yapıyor.

Onları yukarı kaldırıyor, ama çok değil çok fazla, çok müstehcen değil. Tam kıvamında.

Yırtık kumaş üzerinde son birkaç ayarlama yaparken umutlu bir gülümseme sunuyor. "Kıyafetlerin içinde iyi görünüyor muyum?"

Soru kafamın içinde yankılanıyor. *Kıyafetlerimin içinde iyi görünüyor mu?* İnanılmaz görünüyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Şuna benziyorsun..."

Benimkini.

Kelime dilimde şekilleniyor. Benim yeleğimi giyerken nasıl benimkinden başka bir şeye benzeyebilir ki? Onun yerine sözümü şöyle değiştiriyorum: "En iyi şans tılsımı gibi görünüyorsun. Şimdi git telefonunu kontrol et."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"Evet, tanıyorum,"
diyorum.

Çantayı açıyor. Birkaç parşömen ve omuzları çöküyor. Gözlerimle karşılaştığında inliyor. "Angelina henüz karar vermediklerini ve bir iki hafta daha ertelediklerini söylüyor."

Eminim hayal kırıklığını bastırmak için sertçe yutkunuyor. Keşke işleri onun için kolaylaştırabilseydim. Elbette kariyerinde ilerleme kaydetti, orada burada fırsatlar yakaladı, binalara duvar resimleri çizme ve daha sıra dışı sanat eserlerinden bazılarını - içki şişelerinden yapılmış göz kamaştırıcı lambalar - bir gece pazarında sergileme şansı buldu. Ama bu hiç kolay olmadı. Yıllarca umutsuzca bunu yapmaya çalıştı. Yılların özlemi.

"İş kiminle?" Bana bahsettiği galerilerden ya da işlerden biri olup olmadığını merak ederek soruyorum. Daha fazlasını öğrenirsem ona moral verebilirim. Moralini yüksek tutabilirim.

Başını iki yana sallar. "Fark etmez."

"Benim için önemli," diyorum.

Hafifçe gülümsüyor ve omzumu okşuyor. "Bu gece senin gecen. En büyük ödül sensin. Hadi içeri girelim."

İki dakika kala çıkıyoruz. Dönüş yolunda tuvaletin önünden geçerken Maeve başıyla işaret ediyor ve bir saniyeliğine oraya uğrayacağını söylüyor. "Söz veriyorum otuz dakika içinde çıkacağım."

Koridorun sonundaki balo salonunu işaret ediyorum. "Sizinle içeride buluşuruz," diyorum.

"Orada olacağım," diye ekliyor sessizce.

"Biliyorum," diyorum, biraz Han Solo gibi, ama bir an için ukala olabilirim.

Onun orada olacağını bilmek güzel bir
duygu. Asla kaybetmek istemediğim
bir duygu.

YILAN KIZ

Maeve

Ne kadar aptalım? Bunu yaptığıma inanamıyorum. Neredeyse gecesini mahvettiğime inanamıyorum, hem de ne için?

Hiçbir şey için.

Bir kabinin kapısını kapattım. İşemem gerekmiyor ama oraya geri dönmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor. Angelina'nın sözleri zihnimde tekrarlanırken tuvalet kağıdını çekip gözlerimin altına sürüyorum.

Son dakikada bir portföy akınına uğradılar, bu yüzden henüz kararlarını vermeyecekler.

Ama ben benimkini erken gönderdim, bu da demek oluyor ki final turuna kalacak kadar iyi değildi. Öyle olsaydı, son dakika başvurularını önemsemezlerdi.

Yetişkin hayatımın hikayesi. Bir türlü fırsat bulamıyorum. Belki de evren bana bir işaret vermeye çalışıyordur. *Resim yapmaktan vazgeç. Sanat yapmaya havlu atmak. Zaten kimse sanatçı olarak hayatını kazanamaz. Özel biri değilsin.*

Vivian teyzemden aldığım mesaj kesinlikle bu, ancak onunki balla kaplanmış ve biraz da menfaatle süslenmiş. Şöyle şeyler söylüyor: "Tatlım, bir sanatçı olarak bunu başarmak çok zor. Onun yerine benimle çalış."

Kadınlar tuvaletinin ana kapısı açılırken birkaç derin nefes alarak iki sesi de bastırmaya çalışıyorum. Saat işliyor. Yuvarlanma zamanı sona erdi. Ama ayakkabılar tıkırdıyor ve bir ses geliyor.

"Çok hazırım. Babam kartımın limitini yükseltti, ben de Asher'a teklif vermek için avans aldım," diyor soprano bir ses neşeyle.

Elim mandalda, başımı yaklaşıtıyorum, her kelimeyi yakalamak için zorlanıyorum. "Ve insanlar onunla çıktığımı düşündüklerinde, bir sürü yeni

marka için takipçiler" diye ekliyor. "Videolarda onun formasını giyerek tüm zemini hazırladım. Bir randevu ve tıklanma rekorları kıracak."

Derim ürperiyor ve sessizce nefes alıyorum ama hareket etmiyorum.

Diğer kadının sesi daha yumuşak, neredeyse temkinli. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor ama... bunu yapmanın en iyi yolunun bu olduğuna emin misin? Ya geri teperse?"

"Geri tepme mi? Yok artık. Her birkaç ayda bir yeni biriyle çıkıyor. Bunu başarmak kolay olacak."

"İnsanlar bunu anlayabilir," diyor dikkatli olan.

"Hiç Photoshop diye bir şey duydun mu? Bir sürü fotoğrafımızı çekeceğim, kıyafetlerimi değiştireceğim ve sonra sanki bir şeymişiz gibi onları dağıtabilirim. Zamanlama mükemmel olacak. İnsanlar senin söylediklerine inanır."

Çıtanın arkasından bakıp simsiyah saçları ve spreyl bronzluluğu gördüğümde ateşim tavan yapıyor.

O. Yeni bir güzellik serisi başlatan kişi. Ve bunu yapmak için Asher'ı kullanmayı planlıyor.

Yanıyorum, sonra kırılıyorum, ona aklımdan geçenlerin bir kısmını vermek için kapıyı iterken mandalla uğraşıyorum. "Ciddi misin sen?" Isırarak söylüyorum. Ama yalancı kadın çoktan tuvaletten çıkmış, arkadaşım hakkında masallar uydurmaya hazırlanıyordu.

Balo salonuna doğru yola çıkıyorum, yolda taktiklerimi tartışıyorum ve onunla yüzleşmenin bir işe yarayacağından emin değilim. Bunun yerine, onun bu tür hilelerine karşı daha zekice bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Kapı aralığında dramatik bir şekilde "*Dur, hırsız!*" diye bağırırım. Gülüp geçecek ve bana deli diyecek. Sahne arkasına koşup Everly'ye söyleyebilirim ama o ne yapabilir ki? Kadınlar tuvaletindeki bir konuşmaya kulak misafiri oldum diye bir teklif sahibini diskalifiye mi edecek?

Bir mirasçıyı ve babasının parasını kesinlikle geçemem. Ben... hiç kimseyim.

Sinirli ve beş parasız bir halde kardeşime katılıyorum ve bir *hıçkırıkla* minderli sandalyeye yığılıyorum.

"Tam zamanında," diyor Beckett, sonra da kaşlarını bana şüpheyile bakıyor. "Asher'ın yeleğini mi giyiyorsun?"

Reina ona "Yelekler tamamen moda bebeğim," diyor, sanki nazik bir moda düzeltmesinin tam zamanıymış gibi. "Ve çok seksi görünüyorsun," diyor bana.

"Teşekkür ederim." Ama şu anda kendim umurumda değil. Kredi kartı olan Yılan Kız umurumda. "Şunu dinle."

Kulak misafiri olduğum her şeyi anlatıyorum.

Reina'nın burnu seğiriyor ve sonra bir sıra yeni düşmanıma başıyla işaret ediyor. "Bu Miranda Blush. Babasının bir nakliye şirketi var. Yeni güzellik serisinin zalimlik içermediğini iddia ettiğini duydum ama bir araştırma laboratuvarı öyle olmadığını keşfetti."

"Zalimlik dolu mu? Ondan da çok nefret ediyorum" diye ediyorum.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Beckett kaşlarını hayretle kaldırarak karısına sorar.

"Bir şeyleri bilmeyi seviyorum. Bu bir Akiyama olayı," diyor ve Japon mirasını canlı tutmak istediği için sakladığı kızlık soyadını kullanıyor.

"Ve bu işte çok iyisin," diye kabul ediyor. Tüm bu bilgileri tartıyormuş gibi düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. Beckett benden daha ölçülü. Ben tüm fevri genleri almışım, o ise stratejik genleri. Belki de bu yüzden o küçük bir spor salonu zincirine sahip ve ben elbisemi yırtan merdivenlere tırmanıyorum. Ama bir an sonra gözleri kısılıyor ve karanlık bir şekilde, "Kimse benim adamımla uğraşamaz." diyor.

Reina onun kolunu sıkar. "Koruyucu Beckett evde. Ama sen ne yapacaksın?"

Beckett cevap veremedi, Everly'nin sesi mikrofonla birlikte sahneye parlak ve yüksek yankılanıyor.

"Dolu cüzdanlar ve büyük kalplerle geri geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Erin ve tanıtımları için bir alkış alalım," diyor uğultulu seyircilere. Renkli yorumcu açık artırmayı başlattı. Şimdi geceyi bitirme sırası takımın reklamcısında. Everly mavi elbisesi, siyah topuklu ayakkabıları ve kendine özgü sarı at kuyruğuyla şık ve zarif görünüyor. "Bu akşam toplanan tüm paranın San Francisco merkezli kâr amacı gütmeyen kuruluşlara aktarılacak olmasından dolayı çok heyecanlıyız; bu kuruluşlar arasında hayvan kurtarma, gıda yardımları, barınma girişimleri ve evsizlikle mücadele çabalarının yanı sıra yerel kütüphanelere devam eden desteğimiz de yer alıyor. Hazır olun, Sea Dogs hayranları! Şimdi bir hokey yıldızıyla randevu kazanma şansınız var. Size her bir erkekle randevu paketinin neye benzediği hakkında biraz daha bilgi vereceğim."

O ayrıntılara daldıkça ben de kardeşim ve karısıyla tekrar bir araya geliyorum. Reina fısıldayarak uyarıyor: "Miranda Asher'la çıktığını iddia ederse kötü olur."

"Kendi amaçları için onun hakkında her türlü şeyi uydurabilir," diye ekliyorum.

Asher, geçen yıl boyunca kardeşimle birlikte kurduğu yeni bir hayır kurumunu başlatmanın eşiğinde - buna Total Teamwork adını veriyorlar. Asher'ın itibarı onun için önemli. Bunu tüm kariyeri boyunca odaklanarak ve kendini adayarak kazandı. Takımdaki en erişilebilir, arkadaş canlısı, dışa dönük adamlardan biri olarak bilinmesinin bir nedeni var; o gerçekte böyle biri. Takım arkadaşlarının arkasını kollayan ve şehrini derin ve gerçek bir şekilde önemseyen bir adam.

Total Teamwork'ün ilk çıkışının arifesinde, Asher'ın kendisini sadece göz boyamak için kullanan biriyle sahte bir aşk yalanına bulaşması, özellikle de bu *kişinin* şüpheli bir geçmişi olduğu düşünülürse, Asher'ın itibarına büyük bir leke düşürecektir. Hem de hayvanlarla!

"Biz onları durdurmaya fırsat bulamadan gönderilerin kontrolden çıktığını şimdiden görebiliyorum," diyorum.

"Tam bir karmaşa olabilir," diye katılıyor Beckett. Everly konserler, gurme şeflerle yemek dersleri ve San Francisco'daki en iyi müze ve galerileri gezen bir sanat ve kültür gününü içeren randevu paketlerinden bahsederken uzun ve sinirli bir nefes veriyor.

Yılan Kız'ın arkadaşımın şehirde gezip tozduğunu, sonra da birlikte olduklarını iddia ederek fotoğrafları internete attığını hayal ediyorum. Sonra Asher birlikte olmadıklarını söylemek zorunda kalacak ve şüphesiz kız da internette bir tür kriz geçirecek.

Hayal kırıklığı içimde kaynıyor. Bir şeyler yapmak zorundayım. Everly'yi bir şekilde kenara çekmem için birkaç dakika daha var. Ona duyduklarımı anlatmak için. Yılan Kız'ın teklifini reddetmesini isteyebilirim belki.

İşe yarayabilir. Daha garip şeyler de oldu.

Beckett sadece Reina'ya bir şeyler fısıldarken Everly, "Sırada zorlu ve eğlenceli Alexei Volkov ile randevumuz var," diyor. "Kim unutulmaz bir akşam için şansını denemeye hazır? Açık artırma yirmi bin dolardan başlıyor."

İlk kürek kalktığında, bir saniye daha beklemiyorum. "Sahne arkasında birini bulacağım. Belki Everly'nin asistanını," diyorum Beckett'a.

sandalyemden kalktım, uçmaya hazırdım, bu gece burada serbest çalışan ve ekip için etkinliğin fotoğraflarını çeken arkadaşım Leighton'ın yanından uçarak geçecektim.

Bir elini omzuma koyarak beni yerimde tutuyor. "Hayır, değilsin." "Neden olmasın? Bunun olmasına izin veremeyiz. Başka nasıl durdurabilirim?"

Yalvarıyorum

Onu.

Eğer *kendim* için kütüphanelerde cep telefonu avına çıkabiliyorsam, *arkadaşım* için de kulise girmenin bir yolunu bulurum.

Ama bir çift kadın Alexei için yarışırken, ağabeyimin yüzüne zekice bir gülümseme yayılıyor. Çenesini sıvazlıyor, sanki dünya parmaklarının ucundaymış gibi görünüyor. "Para iyi bir amaca gidiyor. Zaten bunların hepsi benim desteklediğim amaçlar. Muhasebecim hayırsever bir bağış yapmanın zamanının geldiğini söyledi."

"Ama sen kendi hayır kurumunu kuruyorsun," diye .

"Evet ve ben de *bu* amaçları seviyorum."

Noktaları birleştirip rahat bir nefes alıyorum ve kolumu ona doluyorum.

"Bunu yapacağını biliyordum."

Ama başını sallıyor, gülümsemesi hınzırca bir hal alıyor. "Ondan daha fazla teklif vermeyeceğim," diyor. "Sen yapacaksın."

KARDEŞİMİN PARASI

Maeve

On beş dakika sonra, Everly ayakta kalan son adam için açık artırmaya başlarken koltuğumun kenarındayım.

"Ve şimdi, gecenin son hokey oyuncusu için Asher Callahan'dan başkasıyla randevumuz yok. Açık artırma süperstarımız hakkında her şeyi duydunuz. Son iki yıldır en yüksek meblağa satıldı. Bakalım hat trick yapabilecek mi?"

Asher sırtıyor, sonra mikrofonuna yaklaşıyor, "Ve bu sezon buzda zaten iki tane var" derken alametifarikası olan cazibesi tüm balo salonuna yayılıyor.

Everly güler. "O zaman bu kolay olmalı. Fileye doğru düz bir atış gibi." Duraklıyor ve seyirciye dönüyor, tamamen işle ilgili. "Açık artırma elli bin dolardan başlıyor. Kim hayatının gecesini evine götürmeye hazır?"

Yılan Kız gözünü bile kırpmıyor. Bir sıra ötedeki koltuğundan küreğini hiçbir şey yokmuş gibi rahatça kaldırıyor. Yanında çilli bir kıvıllı saçlı oturuyor. Tuvalette konuştuğu kadın olmalı.

Karnım sinirden çalkalanıyor ama aynı zamanda heyecanlıyım. Monopoly parasıyla oynamak ölüme meydan okuyan, cüretkâr bir hız trenine binmek gibi. Aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici.

"Emin misin?" Beckett'a bir kez daha soruyorum. "Arkadaşımızı kurtarın," diyor keskin bir baş hareketiyle.

Bana iki kez söylemek zorunda değil.

Kaldıracağımı hiç düşünmediğim küreği kaldırıyorum. Ama sakın değilim. Sakin değilim. "Elli beş bin" diye bağırırken hiç soğukkanlılığım yok.

Sahnede, Asher gözlerini kırıştırıyor. Geldiğini görmediği bir oyun bu. Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor ve sorular yanıp sönüyor. Mesela *elli beş bin doları nereden ? Ve sen şu kirasını zar zor ödeyebilen yırtık korseli kız değil misin?*

Ona bilmiş bir gülümseme attım, sonra da rakibime doğru bir *adım* attım.

Kemerini bağla, Yılan Kız. Bu kadın geri adım atmaz.

Miranda hiç vakit kaybetmeden küreğini tekrar kaldırıyor, sesinden kendini beğenmişlik akıyor. "Altmış bin."

Kalbim küt küt atıyor ama kimsenin beni terlerken görmesine izin vermiyorum. Beckett'a bakıyorum, o da bana hafifçe başını sallıyor. Küreği daha yukarı kaldırıyorum, sesim artık sabit ama içim titriyor. "Yetmiş bin."

Odada toplu bir nefes alma sesi duyuldu.

Everly etrafına bakınıyor, seyircileri inceliyor, bana doğru endişeli bir bakış fırlatıyor. "Yetmiş bin. Asher Callahan ile bir randevu için yetmiş binden fazla teklif vermek isteyen var mı?"

Yılan Kız bana sert bir bakış fırlatıyor, sonra siyah saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve bahsi yükseltmeden önce bana doğru alaycı bir tavır takınıyor. "Seksen beş bin."

Bir an için odanın havası çekildi. Sonra fısıltılar başlıyor ve saniyeler içinde daha yüksek seslere dönüşüyor. "*Ne yapıyorsun?*" Asher ağzını bana doğru açtı.

Ona cevap vermeyeceğim. Şimdi geri adım atamam. Buraya kadar gelmişken olmaz. Elimi bir kez daha kaldırıyorum, sesim yüksek ve net. "Yüz bin."

Beckett şok olmuş bir şekilde hırıltıyla "Hassiktir" dedi.

Sanki o kadar yükseğe çıkmamdan hoşnut değilmiş gibi. Ama sanırım kardeşimin parasıyla oynamıyorum.

Everly gözlerini kırıştırıyor, şaşkın gülümsemesi yüzünü kaplıyor. "Daha önce hiç bu kadar yüksek bir teklif almamıştık. Teklife karşı koymak isteyen var mı?"

Yılan Kız bile tereddüt ediyor, kendine güveni ilk kez sarsılıyor. Bana bakıyor, gözleri sanki beni ölçüyormuş gibi yarıklara daralıyor, ama bir

Bakışlarında bir şüphe titreşimi.

Bir güzellik serisinin değeri ne kadardır? *Sanırım bunu öğreneceğiz, millet.* "Bir kere giden, iki kere gider." diyor Everly.

Son ilişkimden daha uzun süren birkaç gergin saniye geçiyor. Yılan Kız oyalanıyor, uzun, fuşya tırnaklarını tahta küreğe vuruyor, sonra da küreği isteksizce indiriyor.

Zafer benimdir. *İşte bu!* Havayı yumrukluyorum.

Everly'nin sesi gerginliği kesiyor, muzaffer. "Satıldı! Yelekli kadına yüz bin dolar! Tebrikler, Maeve! Az önce Asher Callahan ile bir randevu kazandın!"

İçimden vahşi bir kahkaha patlıyor, adrenalin hala damarlarımda pompalanıyor. Yanımda, ağabeyimin yüzü solgun ve buna izin verdiğine inanamıyormuş gibi karnını tutuyor.

Reina sırtını ovuyor.

Ve Asher hem etkilenmiş hem de şaşkın görünüyor.

BUZ ÇIZICI ÖLÇEĞİ

Asher

Genelde bir döngüye girmem. Ama burada, sahnede resmen döngüye girdiğimi düşünün. Tıpkı geçen sezon maça ara verildiğinde bir adamın camdan buzun üzerine atladığı zamanki gibi. Üzerinde sadece bir mayo, bir sandviç tahtası ve patenlerle buzun üzerinden tünele doğru uçarak yeni macera turu işinin reklamını yaptı. Dublörden bahsediyoruz.

Ve bir ile buz kırıcı arasında bir ölçekte, şu anda kesinlikle grafiklerin dışındayım. Çünkü en iyi arkadaşımın yüz bin dolarlık bir randevuya çıkıyorum. Bunu neden yapsın ki? İsteddiği gerçek bir randevu olamaz. Gerçek bir randevu için para dökmesine gerek yok çünkü biz sürekli takılıyoruz.

Sonra, bir diskin tahtalara çarpması gibi, bana çarptı. Serimi bozmadığımdan emin olmak için fiyatı yükseltmek istedi. Bunu benim için yaptı çünkü Miranda Blush'la açık artırma savaşı başlatmasaydı en yüksek fiyata gitmezdim.

Bunu yaptı çünkü ondan şans tılsımım olmasını istemiştin.

Elimi fazla mı oynadım? Şansımı mı zorladım? Kahretsin. Şansla oynamak büyük bir hata olabilir. Neyin yanlış gidebileceğini düşünmek bile istemiyorum. Everly'nin sesi sarmal düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Ve ," diye anons ediyor, mikrofonu bana doğru çevirerek. "Üst üste üçüncü yıl için,

"Bir Randevu Kazan Açık Artırmamızda en yüksek meblağa ulaştınız. Sırrı nedir?"

İçimi kemiren huzursuzluğu bir kenara itiyorum ve alıştırılmış bir sırtıyla mikrofonu alıyorum. *Hızlı düşün. Oyunbozanlık yapma.* Ben partiyi devam ettiren adamım, havayı öldüren değil.

"İyi şans tılsımım olmalı," diyorum, önemli şey değilmiş gibi omuz silkerek. "Cebinde tavşan ayağı mı var? Ya da belki şanslı bir disk?"

Başımı sallıyorum ve ön sırada oturan Maeve'e başımla selam . "Arkadaşım Maeve benim iyi şans tılsımım. Son birkaç yıldır burada ama bu gece bana bir randevu sürprizi yapmaya karar verdi," diyorum kolayca.

"İşe yaradı mı?" Maeve sanki bu da büyük maceralarımızdan biriymiş gibi araya giriyor.

"Elbette ama neyi sevdiğimi biliyorsun," diyorum, meydan okumaya da hazırım. "Outrageous Record'un büyük bir hayranı mısın?" Everly araya girerek soruyor.

Bu konsere gideceğimiz tarih paketi olmalı. Detaylara pek dikkat etmedim. Ama zarar yok, faul yok. "O gruba bayılırım," diye cevap veriyorum, az önceki dikkat dağınıklığımı düzelterek. Maeve'le konsere gitmek yeterince kolay olacak. Tıpkı her zamanki gibi. Eski günlerdeki gibi olacak -ateşler, lunaparklar, mağaracılık, pasta yapımı. "Onları hep konserde görmek istemişimdir," diye ekliyorum, durumun kontrolünü elimde tutarak.

Maeve muzaffer bir edayla sırtlıyor. "Bu yüzden sana sürpriz yapmak istedim."

"Görünüşe göre işe yaradı," diyor Everly açık artırmayı tamamlarken. "Bu gece buraya gelen herkese tekrar teşekkür ederim. Bazı harika amaçlar için yarım milyon dolardan fazla para topladık ve Sea Dogs'taki herkes adına hepimize minnettarız. Kazananların randevularının fotoğraflarını paylaşımlarını umuyoruz - yeniden paylaşacağımızdan emin olabilirsiniz. Tekrar teşekkür ederiz."

Kalabalık dağılmaya başladığında, Everly kulise giderken bana başıyla selam veriyor. "Ayrıntıları tamamlarken benimle kal. Her şeyi resmi olarak kaydetmemiz gerekiyor."

"Kesinlikle," diyorum.

Birkaç saniye sonra, randevuların kazananları sahne arkasındaki bir odaya alındı. Kalabalığı yarararak Maeve'e doğru ilerledim. Ne düşündüğünü bilmem gerekiyor.

Onu kenara çektim. "Bütün bunlar da neydi? Peki 100 bin doları nerede saklıyorsun? Benimle bir *randevuyu* bir binden daha ucuza alabileceğini biliyorsun.

" diyorum, anı hafif tutmaya çalışırken tırnak işaretleri çiziyorum, bu ifadenin gerçekliği beni şu anda uğraşmak istemediğim bir şekilde sinirlendirse de.

Ya da hiç, dürüst olmak gerekirse.

"Seni korumak için," diye yanıtlıyor, yüz ifadesi ciddi. "Daha sonra açıklayacağım." Duraklıyor, yüzünde şakacı bir gülümseme beliriyor. "Ama bu iyi bir hikâye. Benim her zaman bir hikâyem vardır."

Doğru söze ne denir. Ama bu Maeve'in hiç tahmin etmediğim bir olay örgüsü. Ve bu beni biraz çıldırtıyor. "Bana bir ipucu ver," diye fısıldıyorum.

Parmak uçlarında yükseliyor, kulağıma eğiliyor ve fısıldıyor, "Miranda Blush sana teklif verecek ve senin kız arkadaşın olduğunu iddia edecekti. Yeni güzellik serisini kurmak için seni kullanacaktı. Muhtemelen bir sürü yalan uyduracaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. Bu kötü şans getirirdi. Bu yüzden Beckett'a söyledim ve o da parayı koydu. Ve seni ondan kurtardım." Geri adım atıyor ve bir ipucundan çok daha fazlasını sunduktan sonra bakışlarıyla buluşuyor. "Tıpkı daha önce beni kurtardığın gibi."

"Bu pek de eşit bir takas sayılmazdı," diyorum ama lanet olsun. Maeve'in oldukça korumacı bir tarafı var. Bu... seksi. Ama bunu seksi bulmamalıyım. Belki de sadece... büyüleyici? Evet, işte bu.

Ve tabii ki, arkadaşım çok nazikti. Beckett'a geri ödemem gerekecek. O kadar para vermemeli.

Her halükarda, belki de zorla şans getirilmemiştir. Sadece ikisinin de hızlı düşünmesi. Bu tartışmanın çözülmesine sevinerek rahat bir nefes aldım.

Everly, Maeve'in teklifinin ayrıntılarını not etmeyi bitirir ve arkadaşına sert bir bakış atar. "Kızlar kahvaltısı yakında, büyük sürprizinin tüm ayrıntılarına ihtiyacım olacak," diyor.

"Ve onları alacaksın," diyor Maeve, sesi muziplikle dolup taşıyor.

Everly ikimize de baktı. "Tabii siz önümüzdeki hafta sonu Vegas'a gitmeden önce beni araya sıkıştırabilirsiniz."

Bir dakika, ne dedin? Everly'ye genellikle ezberlediği hokey programını hatırlatarak, "Sabers'la gelecek aya kadar oynamayacağız," diyorum. Vegas takımına karşı oynayacağımız maç Şubat ayına kadar değil.

"Biliyorum. Sana verdiğimiz randevu paketini kastediyorum, Asher," diye devam ediyor Everly profesyonel bir gülümsemeyle. "Outrageous Record tarafından bağışlandı. Vegas'ta bir hafta kalacaklar, yani tam bir paket var - uçuş, otelde bir gece, Strip'te akşam yemeği. Önümüzdeki hafta sonu, hokeyden iki gece izinli olduğun için bu mükemmel. İyi eğlenceler."

Dönüp Miles'in randevusunun ayrıntılarını halletmek için en yüksek teklifi verene yöneldi, beni orada bıraktı, kafamı bu yeni kırışıklığa sokmaya çalışıyorum.

Maeve'e dönüp bakıyorum ve onunla kısa bir yolculuğa çıkmak çok da önemli olmamasına rağmen düşüncelerim düğümlenmiş gibi hissediyorum. Bir sürü seyahate çıktık, bu bizim olayımız. Peki bu neden farklı hissettiriyor?

En iyi arkadaşım benim yeleşimi giyerken gülünç derecede seksi görünüyor diye farklı hissetmemeliyim. Kolumu ona doladığımda ve Leighton takımın sosyal medyası için bir fotoğraf çektiğinde ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin farklı olmamalı.

Ama Vegas?

Vegas farklıdır. Bir karnavala girip hemen kalabalığa karışmak gibi. İyi ve kötü, zorla ve doğal her türlü şans için bir girdaptır.

Ve sorun çıkarmak için.

Belayı bulmak için yardıma hiç ihtiyacımız olmadı ama Vegas'ta bela genellikle sizi bulur.

KIRGINLIK YOK

Asher

Maeve'in bu gece kaleci rolünü oynamasını ciddi takdir ediyorum. Ama şimdi bunun sonuçlarıyla başa çıkmalıyım. O gidiyor ve kalabalık azalırken pantolonumun arka cebinden telefonumu alıp bankacılık uygulamama geçiyorum. İki kere düşünmedim. Birkaç tuşa dokunup havaleyi ayarlıyorum. Sonra kalan grupların arasından sıyrılıp Cartwright Malikanesi'nin ön girişine doğru ilerliyorum, Beckett vestiyerden bir çift ceket alıyor.

Reina muhtemelen kadınlar tuvaletindedir, bu yüzden adımlarımda kararlılıkla oraya doğru ilerliyorum. "Hey, Beck. Teklifin için teşekkürler ama sırf serimi kurtarmak için o kadar parayı bırakmana izin veremem."

Beckett tezgâhın arkasındaki kadına bahşiş vermekten başını kaldırıp tek kaşını kaldırarak bakıyor. "Mesele çizgi değildi."

"İyi, beni kolluyordun, bu harika." Omzunu alkışladım. "Minnettarım dostum. Ama bunu örtbas etmene izin veremem. Sana geri ödeyeceğim."

Çoktan yaptım ama yakında . Semantik ve hepsi.

Beckett alçak sesle ve rahatça gülüyor. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Ash," diyerek kadına teşekkür ediyor ve tezgâhtan uzaklaşıp bir

Beş haneli rakamlara mal olmuş gibi görünen taraklı ayna. "Ve senin paranı almayacağım."

Ona sert bir bakış attım. "O kadar parayı öylece bırakıp işin içinden sıyrılamazsın. Bunu karşılayabilirim."

"Ben de öyle," diyor. "Bak, bu durum biraz karışık olacaktı ve şu anda ikimizin de buna ihtiyacı yok, özellikle de senin. Sen Tam Takım Çalışması'nın yüzüsün dostum. Maeve durumla ilgili olarak bana geldi ve Reina ile birlikte parayı ortaya koyma kararı aldık. İyi bir amaç içindi ve hayır kurumlarına bağış yapmaktan her zaman mutluluk duyarız. Ayrıca, Miranda Blush'ın senin yakınında olmasını istemedim. O kadın tam bir baş belası."

"Bunu takdir ediyorum," diye itiraf ediyorum ama bu işin peşini bırakamam. "Yine de... Sana bir şey borçluymuşum gibi hissettim."

En iyi arkadaşım zeki bir adamdır. Bana yakıcı bir bakış fırlattı. "Hayır, değilsin. Hepimiz iyiyiz. Bu işte beraberiz. Beni duyuyor musun?"

Haklı bir noktaya değindi ama bazen kendi istediğimin olmasını istiyorum. İyi, iyi. Çoğu zaman. ". Ama bazen bir yapması gerekeni yapması gerekir."

Bana yakıcı bir bakış fırlattı. "Hayır, yapmadın."

Kocaman bir sırıtış attım. "Evet. Yaptım. Bu gece karımla iyi eğlenceler. Sonra görüşürüz."

Ona itiraz etme şansı bile vermedim. San Francisco'nun serin gecesine doğru yola çıktım. Dışarı çıktığımda, sis kollarını etrafımda dolaştırırken, bir el omzuma indiğinde eve gitmek için bir uygulama açıyorum. Sürprizlerle başa çıkmak benim işim olduğu için irkilmiyorum.

Arkamı döndüğümde Miranda'yı görüyorum. Gülümsemesi saçları kadar zarif. Gözleri fırsatla parlıyor.

"Yine de dışarı çıkabiliriz. Belki böylesi daha iyi olur," diyor, sesi mırıltıya dönüşüyor, eli bana daha sıkı sarılıyor. Yakınlarda bir hışırtı duyuyorum. Belki başka biri? Kim bilir?

"Teşekkürler ama meşgulüm," diyorum soğukkanlılıkla. Bu, bir kadının bana sormadan yanıma gelip ellerini üzerime koyduğu ilk sefer değil. Bunun son olacağını düşünmek saflık olur.

"Yine de her gece meşgul olamazsın," diyor, yaklaşıyor, eli daha sıkı kavıyor.

Elini tuttum ve üzerimden sıyırdım. Soymaktan bahsediyorum, çünkü bu kadının pençeleri var ve kazıyorlar. Gözlerin her zaman profesyonel sporcuların üzerinde olduğunun farkındayım. Bu hışırtı biri olabilir ve

Birilerinin kamerası var. Yanlış bir hareket skandala yol açabilir. Bu yüzden Miranda'nın elini bırakırken dikkatli davranıyorum, sonra da ondan uzaklaşıyorum.

"Bu gece geldiğiniz için tekrar teşekkürler. Desteğiniz için gerçekten minnettarım," diyorum diğer yönden gelen ayakkabılar kaldırımda bana doğru tıkırdarken.

Sese doğru dönüyorum.

Sisli gecede bir görüntü ortaya çıkıyor. Yeleği, trençkotu ve tavırlarıyla bir kadın.

Gülümsememi engelliyorum.

"Selam bebeğim," diyor ve Miranda'ya sakarın bir gülümseme gönderiyor. "Ve hey, oradaki olayla ilgili bir kırgınlık yok, değil mi?" Maeve elini havalı bir şekilde malikâneye doğru sallıyor. "Bu adama başka kimsenin el sürmesine izin veremezdim."

Bana doğru kayıyor, bir kolunu boynuma, diğerini belime doluyor ve sanki kazandığı randevu gerçekmiş gibi yanağıma bir öpücük bırakıyor.

Şu anda, o bana yaslanmışken, randevu gerçekmiş gibi *geliyor*.

En azından benim bahanem bu. Bu daha sonra kötü bir fikir gibi görünebilir, ama şu anda, oyun günü kararı verirken, yüzümü çevirirken ve düşüncesizce dudaklarını dudaklarımla yakalarken sıfır pişmanlık duyuyorum.

Yumuşak bir fırça. Neredeyse iffetli bir dokunuş. Ama tatlı erik kokusu alıyorum ve ahududu rujunun tadını alıyorum. En çok da Maeve'in beni öperkenki ağzını *hissediyorum*. Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Onları birazcık ayırıyor.

Belki de daha fazlası için bir davet?

Sanki hayır diyebilirmişim gibi. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Kısa sürede parmakları boynuma daha sıkı dolanıyor. Diğer eli belime daha sıkı bastırıyor. Tatlı ağzından çıkan en ufak bir nefes göğsümün aşırı ısınmasına neden oluyor. Yanağını okşuyorum ve aklıma çılgın olasılıklar geliyor. Ya bu öpücük daha gerçek olsaydı? Ya tamamen başka bir şeyin başlangıcı olsaydı?

Çok kısa birkaç saniye içinde onu omzuma atıp eve götürmek istiyorum. Bakalım bileklerine bağladığım kravatlarımın içinde, o yeleğin içinde olduğu kadar güzel görünecek mi?

Ama öpüşme başladığı gibi biter. Zar zor başladıktan sonra bitti. Önce o mu ayrıldı yoksa ben mi bilmiyorum. Belki de ikimiz de durmamız gerektiğini biliyorduk. Kabaca yutkunuyorum. O nefesini tutuyor.

Beynim tekrar çevrimiçi oluyor ve sisle, geceyle, insanların hışırtısıyla, kuşlarla, yakınlardaki bir arabayla yeniden bağlantı kuruyorum.

Ve en çok da seyirciyi. Doğru... Miranda.

Öpücük on saniyeden az sürdü. Seyirci için bir öpücüktü. Bir amaç için bir öpücüktü. Ama daha çok, benim için çalınmış bir öpücüktü.

Miranda gözlerini deviriyor, sonra bana "O kadar da seksi değilsin" diyor.

Maeve alay ediyor ve beni kendine daha çok çekiyor. "Benim randevum en ateşlisi, ve bunu biliyorsun."

"Her neyse." Miranda küçümseyen bir el kaldırır, arkasını döner ve konağa doğru yürür.

Maeve bana bakıyor, gözlerinde şefkat var. "Çok seksisin. Seni üzmesine izin verme," diyor ve dostça bir tavırla göğsümü okşuyor.

Dostça.

Öpücük dostça değildi ama biz öyleyiz.

Maeve'e duyduğum şehveti içimden atmak için daha iyi bir nedene ihtiyacım varsa, o da bana bunu verdi - arkadaş olduğumuzu hatırlattı. Öpücüğün onu sarsmadığını. Nefes alsın ya da almasın, dudaklarını ayırsın ya da ayırmasın, o çalıntı öpücük onun radarında bir bip bile sayılmaz.

Belki de bu gece ihtiyacım olan şey şanstan ziyade bir işaret. Ve aldım. Sadece arkadaş olduğumuza dair bir işaret.

Yine de, o gece evde yalnızken, aptalca on saniyelik bir öpücüğü tekrar ediyorum.

* * *

Birkaç gün sonra, takım arkadaşım Max ile sabah patenine gitmek için kapüşonumu çekiştirirken telefonuma bir bildirim geliyor. Beckett'a yaptığım transferin tersi. Gözlerimi deviriyorum. Onunla on yıl önce bir yas destek grubunda tanıştığımndan beri, her zaman inatçı biri olmuştur, bir kez kararını verdiğinde onu ikna etmek neredeyse imkansızdır.

Ama ben de kolay kolay geri adım atmam. Yüz bin dolarını alıp banka kanallarından bir kez daha geri gönderiyorum - bu sefer parayı Total Teamwork'e aktarıyorum.

İstediğin gibi olsun. Onun yerine başlattığımız yeni hayır kurumuna yüz bin dolar.

Beckett: Her zaman son sözü söylemek , değil mi?

Asher: Evet, istiyorum. Ben inatçıyım.

Maeve'den de bir not geldi.

Maeve: Belli ki ben bir yelek hırsızıyım. Belli ki onu evde giymişim ve şimdi de daireme girmeye çalışıyorum. Sinsi küçük şey. Ama muhtemelen, bilmiyorum, kuru temizlemeye vermeliyim? Artık kuru temizleme kullanan var mı? Kuru temizleme diye bir şey var mı ki? Sadece avukatlar, bankacılar ve takım elbise giyen sporcular için mi var? Kuru temizleme nedir ki?

Kapıya yönelirken Maeve'e ne kadar benzediğine kıkırdıyorum. Max beni almak için her an gelebilir. Ama bir cevap yazdırıyorum.

Asher: Hayır, kuru temizlemeye gerek yok. Ayrıca, sana çok yakıştı. Sende kalsın. Yelekleri bir şey yap.

Maeve: Sanırım onlar zaten bir şey.

Asher: İyi o zaman. Onlar senin .

Maeve: Gerçekten mi?

Asher: Evet. Sende . Ciddiyim.

Gerçek ki, eğer geri verirse muhtemelen ondan bir ipucu bulmak için koklardım. Geri vermemesi daha iyi.

* * *

O gece, Phoenix'i yıkmaya kararlı bir şekilde buzun üzerindeydim. Pakı benden almaya kararlı bir savunmacıdan kurtulmaya çalışırken, kalabalığın gürültüsü arasında panolara karşı mücadele ediyorum.

Böyle bir şey olmayacak. Bu disk benim. Üçüncü periyottayız, berabereyiz ve her saniye önemli.

Omzumu ona çarpıyorum, dönerek kurtuluyorum. Kalenin arkasına geçerken pakı saklıyorum, sonra da etrafında uçuyorum. Bir açıklık bulduğumda buzu kesip direklerin üst köşesini hedefliyorum. Gaza basıyorum ve pakı uçuruyorum ama kaleci topu çeliyor.

Küfrediyorum ama sonra Falcon ribaundu kapıp bana geri verince yoluma devam ediyorum.

Tereddüt etmedim. Sola fake atıyorum, sonra sağa bir şut çekiyorum, pak bu sefer kalecinin eldivenini geçip sicime saplanıyor.

Lamba yanıyor ve dünyada her şey yolunda gidiyor. Adrenalin içimde dalgalanıyor, başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir heyecan. Hokey her zaman en yüksek mertebe olmuştur. Acıtsa bile, iyi hissettirir. Zor olsa bile, kontrol bende. Dünyada kendini bana bu sporun verdiği gibi veren başka bir şey yok.

Sıra değişimi sırasında tahtaların üzerinden atlayıp biraz su alıyorum ama düşüncelerim açık artırma gecesine geri dönüyor. Maeve'in kollarını bana doladığı ve benim de ona bir öpücük çaldığım o ana.

Ama en iyi arkadaşım ile birlikte başlatmamız gereken bir hayır kurumu, domine etmemiz gereken bir hokey sezonu ve babalarımın otuz beşinci evlilik yıldönümleri , her ne kadar onlarla birlikte yaşamlarının beni yeni doğmuş bir bebekken evlat edinene kadar başlamadığı konusunda dalga geçmeyi sevsem de. Demek istediğim, hiçbir yere varmayan fantezilere kapılamayacak kadar meşgulüm.

Nerede durduğumu biliyorum. Maeve benim arkadaşım ve daha fazla çalıntı öpücükle eğlenerek bunu mahvetmeyeceğim.

Oyun henüz bitmedi ama ben kararımı çoktan verdim. Geçen gece ne olursa olsun, Maeve ve ben sadece arkadaşız. Ve öyle de kalacağız.

Başka bir hat değişimi zamanı geldiğinde, panoların üzerinden atlayıp oyuna geri dönüyorum. Buzda ve buz dışında kazanmak için buradayım ve bu da bildiğim şeye, Maeve ile olan dostluğuma sadık kalmak anlamına geliyor. Ne daha fazlası, ne daha azı.

Kalecimiz Max Lambert diğer takımı sustururken maçın geri kalanında tamamen odaklanmış ve güçlü durumdayım.

Galibiyetimizi işaret eden son düdük çaldığında, temiz bir kafa ve yenilenmiş bir odaklanma ile buzdan kayıyorum. Maeve ve ben önümüzdeki hafta sonu arkadaş olarak Vegas'a gidiyoruz ve bu böyle kalacak.

Zihnimi Maeve'in dostça düşüncelerine yeniden açıyorum.

POP SANAT ÖPÜCÜĞÜ

Maeve

Pazartesi sabahları Mission District'te şehirdeki diğer birkaç sanatçıyla paylaştığım stüdyoya girdiğimde komik bir şey oluyor. Bazen burada resim yapıyorum ama aynı zamanda yan işim olan lambalar, aynalar ve vazolar gibi dekoratif sanatlar üzerinde de çalışıyorum. Bazı antika aynaları ışıldamaları için yapay elmaslar ve taşlar ekleyerek yenilerken, geçen geceki öpücüğü tekrar hatırlıyorum.

Tekrar.

Beynimin nesi var? Gerçek bir öpücük bile değildi. Sahnede iki aktör gibiydik.

Aktörler sahnedeki öpücüklerle oylanmazlar sanırım. Ben de yapmamalıyım.

Yine de gece pazarında satacağım art deco bir aynaya minik pembe yapay elmaslar öpücük tekrar tekrar çalıyor. Dudakları yumuşak ama kendinden emindi. Sabun ve belki meşe gibi kokuyordu, temiz ve odunsu. Sanki bir tablodaki öpücük gibiydi. Ekstra stüdyo zamanım olduğunda ve kendime ait bir alanım olduğunda gizlice çizdiğim türden. Bana hissettirdikleri yüzünden bir gün satmak istediğim türden. Sıcak, baş döndürücü, bal gibi. Sanki bir Roy Lichtenstein tablosundaki kadını, o pop art tarzında öpülmüş, hayatımı kalın çizgiler ve parlak renklerle yaşıyorum.

Ama resimlerdeki öpücükler gerçek değildir.

Peki neden bu kadar abartıyorum? Belki de deneysel olarak iyi bir öpücük olduğu içindir? Evet, bu mantıklı. Bu yüzden beynimde dönüp duruyor. İyi öpücükler çikolatalar, şiirler ve şarkılar gibidir. Seninle kalırlar.

Aynayı bir tezgâhın üzerine bıraktım ve onun yerine bir fırça aldım. Belki öpücüğün resmini yaparsam, aklımdan çıkarırım.

Sorun ki, ertesi gün ve bir sonraki gün öpücüğü tekrar düşünüyorum ve Cuma sabahı kafamda biraz bunaltıcı oluyor. Tek bir kısa öpücük üzerinde bu kadar uzun süre düşünmemeliyim. Kafamda bile olsa Asher' bu şekilde tutunamam, bu yüzden Vegas'a gitmek üzere toparlanırken ve uçağa yetişmeden önce arkadaşlarımı görmeye giderken öpücükten tamamen kurtulmaya yemin ediyorum.

"Bilin bakalım kim hâlâ süper gizli harika işi duymamış?" Moon Over Milkshakes'te, sabah kalabalığıyla uğuldayan favori retro temalı lokantamızdaki masalarına ulaştığımda anons ediyorum. Gece çantamı pembe fayanslı zemine bırakıp arkadaşlarımın çoktan toplandığı, havanın taze demlenmiş kahve ve cızırdayan domuz pastırması kokusuyla zengin olduğu nane yeşili kabine kayıyorum. Josie ve Fable büyük kahve fincanlarını boşaltıyorlar. Everly'nin fincanında muhtemelen London fog latte var. Arkadaşlarına olduğu kadar o içeceğe de sadıktır. Leighton da burada, elinde yeşil çay var. Everly'nin bir arkadaşı ve Everly birkaç ay önce bizi onunla tanıştırdığında çok iyi anlaştık. Geçen yılın sonlarında onu hemen arkadaş grubumuza dahil ettik.

Sohbete dalmadan önce sunucuya el sallıyorum ve kollarındaki karmaşık çiçek desenlerine hayran kalıyorum. "Birincisi, bunlar muhteşem dahlialar. İkincisi, gece yulaфі ve şehirdeki en büyük chai latte'yi alabilir miyim?"

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Ve bizim chai latte'miz sadece en büyüğü değil, en iyisi."

"Güzel. Maeve chai lattelerini büyük sever," diye ekliyor

Josie. "Ve diğer şeyleri de büyük sever," diye ekliyor Fable

nefesinin altından. "Elbette severim," diyorum tercihlerim

konusunda özür dilemeden. Sunucu gülüyor. "Anlaşılabilir."

Arkadaşlarım kahvaltı siparişlerini veriyorlar. Garsona teşekkür ediyoruz ve o gittiğinde Josie kupasını bırakıyor, gözlüklerinin arkasındaki mavi gözleri bakışlarımla buluşuyor. "dostum? İş i duymak için sabırsızlandığını biliyorum."

Duvar resmi kararının gecikmesinden duyduğum hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak omuz silkiyorum. "Bir YouTube kanalı açmayı düşünüyorum-'Nasıl Düzenlenir?"

Hors d'Oeuvres Like an Artist.' Belki de bu benim büyük çıkışım olur. Mantarlı kanepeler ve pastırmaya sarılmış karidesle sanat yapabilirim! Maeve'in başyapıtlarını yiyin. Vivian Teyze'nin ne kadar mutlu olacağını hayal edebiliyor musunuz?" Arkadaşlarım, annemin kız kardeşinin tam zamanlı çalışmamı istediğini biliyor. Belki bir gün yemek şirketinin başına geçerim. İyi bir işi var ama bu benim hayalim değil.

Fable masanın karşısından sempatik bir gülümseme gönderiyor. "Duvar resmi hakkında henüz bir şey duymamış olmanız, bunun gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez."

Bunu söylemesi çok hoş ama yazı duvara asılmış durumda. Dün telefonda konuştuğumuzda Angelina hiçbir haberin iyi haber olmadığını söyledi ama *aynı zamanda* beni diğer seçeneklere odaklanmaya çağırdı, bu yüzden bunun onun nihai darbeyi yumuşatmak için kullandığı ajanvari bir yol olduğunu düşünüyorum. Arkadaşlarımla birlikteyken hayal kırıklığımı gizlemek için daha fazla çaba göstermeliyim. Grubun moralini bozan kişi olmak istemiyorum, özellikle de hepsi kariyerlerinde ilerlerken. Everly Sea Dogs'un reklamcısı, yeni terfi etti. Josie en harika dijital kütüphaneci. Fable ise şehrin futbol takımlarından Renegades'in baş ürün tasarımcısı ve aynı zamanda takı tasarımları için büyüyen bir Etsy mağazası işletiyor. Leighton serbest çalışan bir fotoğrafçı ve aramızda en genç olmasına rağmen boudoir seansları, yaşam tarzı ve spor fotoğrafçılığı ile şimdiden bazı ilerlemeler kaydetti. Aramızda bocalayan bir tek ben varım.

Annem öldükten sonra, kitaplarının telif hakları babama, sonra kardeşime ve bana kaldı ve şimdi, on yıl sonra, ortak stüdyo alanımın kirasına gidiyor, ki bu tam da annemin benim için istediği şey gibi geliyor.

Yine de para sonsuza dek sürmeyecek ve yakında bazı zor seçimler yapmak zorunda kalabilirim.

"Sorun değil," diyorum, sinir bozucu bir kariyer fikrini elimin tersiyle iterek. "YouTube işi , para ağacı yetiştirmeyi öğrenirim. Yeşil bir parmağım var. Toprağa birkaç bozuk para ekip onların çiçek açıp büyük banknotlara dönüşmesini izlemek ne kadar zor olabilir ki?"

"Beni de yaz," diye takılıyor Leighton. Bir kıkırdamadan sonra daha ciddi bir tona geçiyor. "Duvar resmi işi kiminle?"

"Geçen ay Noe Valley İş Derneği için bir tane yapmıştınız, değil mi?" Everly araya giriyor.

"Evet!" Everly'nin o son görevi hatırlamasından etkilendiğimi söyledim. "Bir tasarımı yaptım boyunca uzanan bir tuğla bina içinde o mahalle

Gözlük dükkanlarından restoranlara ve oyuncak mağazalarına kadar bölgedeki küçük işletmeleri temsil ediyor. Bu, Angelina'nın benim için sunduğu portfolyonun öncüsü oldu."

Biz sohbet ederken, garson chai latteyle geliyor. Tabakları da yerleştiriyor: Gecelik yulaf, omlet ve krep. "En büyük ve en iyisi. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin" diyor.

"Duvara kocaman bir kahve fincanı ve bir tabak yumurta pastırma çizme şansı," diye teklif ediyorum parlak bir gülümsemeyle.

Garson bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Bunu aklımda tutacağım."

"Teşekkürler," diyorum, çünkü yalvarmaktan çekinmiyorum. Kimin ne istediğini asla bilemezsiniz.

İşe alıyorum.

Servis görevlisi başka bir masaya yöneldiğinde Everly bana döndü. "Bu çok gizli iş mahalle derneği gibi bir şey mi?"

Tereddüt ediyorum çünkü onlara potansiyel işin kiminle olduğunu söylemedim. Belirsiz davranmamın bir nedeni var, elime bir şey verilmesini istemiyorum. Müdahale etmelerini istemiyorum ama edebilirler de. Bir sunucuya sanatımdan bahsetmek benim için bir şey, tüm arkadaşlarımı ve ailemi destek için ikna etmek başka bir şey.

Annem bir yazardı ve bana hem sanatın hem de kendine değer vermenin değerini öğretti. "Yaptığın işi seviyorsan, bir bulutun eteğini kovalamak gibi gelse bile tüm kalbinle onun peşinden git," derdi. "Büyük ihtimalle bu, sanatçı ruhunuzu besleyecektir. Ve sanatçı ruhu çok ama çok açıtır."

Çoğu gün sanatçı ruhum açgözlü bir canavar gibi. Koşu ayakkabılarımı giyerek hayallerimin peşinden koşuyorum, bir bebek gibi çizgiden atlamıyorum. Kendi başıma yeterince iyi olmak istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki bazen canım acıyor. Bekleyiş bir haftayı aşkın süredir beni aşağı çekiyor ve bu özlemi paylaşmazsam beni de aşağı çekecek.

"Size söyleyeceğim," diyorum onları uyararak, "ama adamlarınıza söyleyemezsiniz." Josie elini yemin eder gibi kaldırdı. "Sadece kızlar."

Everly ciddiyetle başını sallıyor. "Bu kabinden ayrılmayacak." Fable, "Asma kilitçi söz veriyor." diyor.

İsme gülümsüyorum. Bu isim geçen sonbaharda, şimdi erkek arkadaşı olan takımın kalecisi tarafından baştan çıkarıldığında Everly'nin asma kilidi olacağımıza söz verdiğimizde bir şaka olarak başladı. İsim kalıcı oldu çünkü birbirimizi kolluyoruz.

"Deniz Köpekleri'yle birlikte," diye fısıldadım.

Everly'nin nefesi kesildi. "Duvar resmi projesi için mi düşünülüyorsun? Yerel sanatçı arayışımızı duyuran basın bültenini ben yazdım."

Geçen ay bana gösterdi ve portfolyomu göndermemi önerdi. Takım, şehirle olan ortaklıklarını kutlamak amacıyla arenanın içine San Francisco'nun karikatürize edilmiş eğlenceli bir duvar resmini yaptırıyor. Arena'nın bir tarafı şu anda tadilat nedeniyle kapalı ve takım burayı şehir merkezli yeni bir sanat eseriyle yeniden açmayı umuyor. "Evet, söylediniz. Bana bundan bahsettiğinizde hemen Angelina'ya söyledim ve o da zaten listede olduğumu söyledi."

"Bana söylemedin," diye şakacı bir şekilde beni uyarıyor Everly.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Benim için bir şeyler söylemek zorunda olduğumu hissetmeni istemedim. Ayrıca, ilk turu kendi değerlerimle atlatmak istedim."

"Bu anlaşılabilir bir durum," diyor

Josie. "Peki sırada ne var?" Fable soruyor.

"Daha fazla beklemek." İç çektim. İlk turu geçtim ama sonra daha geniş bir ağ attılar. "Ama sorun değil. Onu alamayacağım gerçeğine kendimi teslim ettim."

"Neden?" Leighton gerçek bir merakla sorar. "Bu neden senin olmayacağın anlamına geliyor? Belki de sadece durum tespiti yapıyorlar."

Josie başını sallayarak, "*Ben de aynı fikirdeyim*," diyor. "Ayrıca, sen gizli iyimser değil misin? Bir keresinde bana hayallerimi yüksek sesle söylemekten korkmamam gerektiğini söylemiştin."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sen ve senin demir tuzaklı hafızan."

Uzun süreli arkadaşım bana bakıyor. "Eee...?"

"Evet," diyorum ağır ağır. "Bunu söyledim. Buna inanıyorum. Sadece... bazı günler buna inanmak diğer günlerden daha zor. Ve her zaman umutlu bir şekilde etrafta dolaşmak istemiyorum. O yüzden bir şey söylemedim. Ama Wes'e söyleyemezsin," diyorum Josie'ye ve sonra Everly'ye dönüyorum. "Ya da Max'e." Sonra da babası koç olan Leighton'a. "Ya da babana."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Güven bana, babama söylemeyeceğim." "Güzel. Asher'a bile söylemedim."

"Neden olmasın?" Fable başını eğerek sorar.

Çünkü Asher'ı tanıyorum. "Eğer ona söylersem, işe alımdan kim sorumluyorsa onun üzerine yürüyecek ve görevi bana vermesini isteyecek." Josie'ye dönüyorum. "Başta sana söylemedim çünkü Wes'ten saklamak zorunda kalmanı istemedim. O da yardım etmeye çalışabilir."

"," diye kabul ediyor Josie. "Yardım etmekten kendini alamıyor."

Gülüyorum. "Doğru söze ne denir." Kahkahamın azalmasına izin veriyorum ve daha fazlasını paylaşıyorum. "Bunu kendi başıma elde etmek istedim. Bunu gerçekten hak eden bir sanatçı olmadığımı bilerek arenanın duvarlarını boyamak istemiyorum. Bunu hak etmek istiyorum," diye itiraf ediyorum, boğazım düğümleniyor.

Bazen duygularımı gizlemek zor oluyor. Peki, çoğu zaman. Kalbini koluna takmak berbat bir şey. Bu yüzden eski sevgililerimin çoğu eski sevgililer.

Geçen yıl çıktığım hedge fon yöneticisi Gideon'a sorarsanız, çok duygusal, çok ilgili ve çok yapışkan olduğumu söyleyecektir. "Keşke senin için zamanım olsaydı Maeve. Ama hiçbir erkeğin senin ihtiyaçlarını karşılayabileceğini sanmıyorum" demişti. İronikti çünkü dışarı çıktığımızda ilgi odağı olmayı severdi. Ona ne kadar yakışıklı olduğunu, ne kadar iyi görüldüğünü ve finans konusunu ne kadar büyüleyici hale getirdiğini söylememi seviyordu. Ama sonunda, onun için çok fazlaydım. Flört hayatımın hikayesi.

Sea Dogs'un beni seçmesini istemiyorum çünkü çok muhtacım, komisyon için çok çaresizim, organizasyonda tanıdığım herkes beni yönetime sunarsa böyle görünebilir. Beni işe almalarını istiyorum çünkü çizimlerime aşık oldular ya da fırçama karşı koyamıyorlar.

Ama belli ki yapabiliyorlar.

Omuz silkiyorum, sonra da en iyi "hayatıma devam ediyorum" gülümsememi takınıyorum. "Her neyse, pek olası görünmüyor ve bu sorun değil. Vegas'tan döndüğümde sanat dünyasına geri döneceğim. Angelina bana başka bir canlı resim işi ayarladı-"

"Canlı resim nedir?" Josie, her zaman meraklıdır, daha yakına eğilir. "Ve neden bana bundan daha önce hiç bahsetmedin?"

"Aslında giderek daha popüler oluyor. Bazı insanlar bir düğünü, bir partiyi, bir kutlamayı 'canlı boyamaları' için ressamlar tutuyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Fable, "ve aynı zamanda sinir bozucu."

"Öyle!" Ben de öyle diyorum. "Bazen insanlar kamp kurar ve tüm zaman boyunca seni resim yaparken izlerler. Angelina yarın gece, döndükten hemen sonra benim için bir tane ayarladı. Bir moda tasarımcısı Cow Hollow'daki evinde bir etkinlik düzenliyor. Her türden sanat dünyası tipinin katılacağı oldukça havalı bir etkinlik olacak."

"Yani bu bir ağ kurma fırsatı mı?" Everly soruyor.

Başımı salladım. "Böyle etkinliklerde bu hoş karşılanmaz. Ama sorun değil. Angelina yeni galeri randevuları ayarlıyor." İnatçı bir iyimserlikle parmaklarımla işaretliyorum. "The Julien Aldridge Gallery, the

Freida Claiborne Galerisi... İkiisi için de yemek hazırladım. Yani, parmaklar çapraz. Angelina ayrıca kamusal sanatı kullanan her türlü markayla da görüşüyor. Yoga stüdyoları, dans stüdyoları, butikler, restoranlar..."

Sea Dogs işi suya düşse bile umutlu olmak istiyorum. Ama kariyerimin felaketin eşiğinde olduğunu hissediyorum. Yakında havlu atıp atmamaya karar vermek zorunda kalacağım.

Ama bu bugün için çok ağır bir konu ve ben olumluya odaklanıyorum. "Ayrıca, Leighton sitem ve sosyal medya hesabım için bazı aynalarımın ve vazolarımın fotoğraflarını çekecek." Leighton'a tek kolumla sarılıyorum. Kabinde yanımda olması biraz garip ama umurumda değil.

"İstersen senin canlı resimlerini de çekebilirim," diye öneriyor Leighton her zaman bilgili olan genç iş kadını. "Bunu sitenize koyabilirsiniz."

Alçak sesle ıslık çaldım. "Çok iyisin. Çok iyisin."

"Gördün mü?" Everly parlak bir şekilde söylüyor. "Duvar resmi gerçekleşmese bile, tüm açılardan çalışıyorsun. Ve fırsatlarınızı genişletmenin yollarını aramak akıllıca. Bir sonraki işin nereden geleceğini asla bilemezsiniz."

Fable, "Vegas'taki randevu iyi bir zamana denk geliyor gibi görünüyor," diye ekliyor. "Gece için uzaklaşabilir ve sonra yenilenmiş ve partiye geri dönmeye hazır bir şekilde geri dönebilirsiniz."

Ya da resim yapma hayallerimin boşa gidip gitmediği konusunda ciddi bir kendi kendime konuşmaya dalacağım. Ama burada bundan bahsetmiyorum.

"Aynen öyle," diyorum. "Uçuş bu öğleden sonra erken saatte. Uçakta Outrageous Record havasına girmek için çalma listemi hazırladım. Gösteri için en sevdiğim küçük eteğimi ve bir çift sevimli pembe botumu aldım. Sonra da The Extravagant Hotel'de harika bir gece uykusunun tadını çıkarmayı planlıyorum. Grup güzel bir paket hazırlamış. Otel yataklarının büyük bir hayranıyım. Hatta bir hayran kulübü bile kurabilirim."

Fable'ın ela gözleri genişliyor. "Asher'la aynı odayı mı paylaşıyorsun?" Gülerek başımı sallıyorum. "Hayır. Paket iki oda için."

"Bunu talep etmek zorundayız," diye açıklıyor Everly, tamamen işle ilgili. "Şirketler oyuncu açık artırmalarımıza randevu paketleri bağışladığında, romantik bir randevu beklentisi olamaz."

Fable'ın kaşları bir şey hatırlıyormuş gibi çatılıyor. "Ama bir zamanlar bir Hainler oyun kurucusu bu açık artırmalardan birinde en yakın arkadaşına aşık olmuştu. Wilder bana bundan bahsediyordu." Wilder onun hem patronu hem de

Erkek arkadaş. "Cooper Armstrong, sanırım. Ama bu uzun zaman önceydi. Ve kazanan tekliflerin yirmi bin dolar olduğu zamanlar."

Sesi umutlu ve bakışları spekülâtif. Arkadaşlarımlın hepsinin aklında romantizm var. Sürpriz değıl, neredeyse hepsinin mutlu bir birlikteliğı var.

Hayatımda tatmin edici bir ortaklığın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Nasıl hayal edebilirim ki?

Annem her zaman "*Bir partneri tatmin etmeye çalışmadan önce kendini tatmin et*" derdi. Akıllıca bir tavsiye. Babam ise tam tersiydi. Tüm mutluluğı anneme tapınmasından geliyordu. Annemin ölümünden sonra bu körü körüne hayranlık onu nereye getirdi?

Kendi sonu.

Göğsümdeki boş ağrıyı geçip nefes alıyorum ve Fable'ın örneğini çürütmeye odaklanıyorum. "Bir oyuncu açık artırmasından sonra Cooper'ın başına gelmiş olması bizim de başımıza geleceğı anlamına gelmez."

Josie muzipçe gülümser. "Bir şey söylediğimizi sanmıyorum. Ama belki de aklıdadır?"

Ona sert bir bakış attım. "Öyle değıl," diyorum. Asher için pek çok nedenden ötürü berbat olurdum. Konu romantizm olduğunda ben de kendim için berbatım. İnsanları kaybetmekten korkuyorum, bu yüzden çok sıkı tutunuyorum. Ve o resim öpücüğü bir yana, arkadaşlığımız şu anki haliyle çok güzel gidiyor. Daha fazla riske girmek istemiyorum.

Fable mırıldanıyor, sonra bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Görünüşe göre sana katlanmaktan hoşlanıyor."

"Biz arkadaşız," diye belirttim.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Demek istediğim bu değıl. İkinizin nasıl birlikte olduğunuzu gördüm."

Kaşlarımı çatıyorum, gerçekten şaşkınım. "Ve?"

"Ve sen de Asher'la flört ediyor gibisin," diyor bilmiş bir gülümsemeyle.

İçimde bir suçluluk duygusu belirdi. Herkesin içinde ona sarılmak gibi mi? O kadının önünde benimmiş gibi davranmak gibi mi? Kaldırımında onu öpmek gibi mi? Ama bu gerçek bir öpücük bile değıldi. Hafta başında yaptığımdan daha fazla kendimi kaptıramam. "Tamam, birbirimizi kızdırmayı seviyoruz," diye kabul ediyorum. "Ama bu gerçekten flört etmek değıl. Sadece rahatız."

Everly kıkırdar ve lattesinden bir yudum alır. "Eğer böyle demek istiyorsan o."

"Aynen öyle," diyorum kararlılıkla.

Josie gözlerini bana dikti. "Ama geçen hafta onu öptün."

Hazırlıksız yakalandığım için daha dik oturuyorum. Onlara sokaktaki öpücükten bahsetmedim. Anlatacak bir şey yoktu, gerçekten. O öpücük Miranda'nın yakasından düşmesi içindi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Leighton gülümsemekten kaçınıyor gibi görünüyor. "İnternet."

Josie şakacı bir kaş kaldırıyor. "Hani şu insanların başka insanların fotoğraflarını paylaştığı şey var ya?" Telefonunu çıkarıp bana SeaDogsfangirl rumuzlu birinin sosyal medya akışındaki bir fotoğrafını gösteriyor. Müzayedede olan biri olmalı. Fotoğraf uzaktan çekilmiş ve karanlık ama işte orada, Asher beni öpüyor.

Ona bakarken göğsüm biraz karıncalanıyor. Derimin altında kısa bir süre köpüklü bir his yayılıyor ve o öpücüğü bir kez daha yaşıyorum.

Ama dünyanın en yapışkan kız arkadaşı olmakla suçlandım, bu yüzden kesinlikle buna yapışmıyorum - kardeşimin en iyi arkadaşıyla bir öpücük. Arkadaşımla bir öpücük. Sahte bir öpücük, tüm niyet ve amaçlar için.

Yine de resme baktığımda o öpücüğü vücudumun her hücresinde hissediyorum.

BİR UĞURLAMA HEDİYESİ

Asher

Cuma sabahı antrenmandan önce soyunma odasında patenlerimi bağılıyordum ki Wesley benimkinin yanındaki bölmeden boğazını temizledi.

"Callahan," diyor, sesi ciddi.

Kaskımı aldım. "Naber Bryant?"

Koyu renk gözleri okunmuyor. "Günah Şehri seyahatiniz için bir şeyimiz var."

Antrenmandan hemen sonra havaalanına gideceğim, bu bir sır değil... tabii ki.

Miles odanın öbür ucundan formasını çekiştirerek konuşuyor. "Bir kaçamak hediyesi işine yarar diye düşündük."

Birlikte hareket etmeleri beni şüphelendiriyor. "Neden bunun geçen yıl Hugo'ya aldığımız sahte diş seti gibi olacağı hissine kapılıyorum?"

Defans oyuncusuna baktım. Hugo Bergstrand hem sağlam savunması hem de zaman zaman ceza sahasına girmesiyle tanınıyor. Sakallı canavar sadece gülümsüyor. "Takma dişlerden daha iyi."

Odanın öbür ucundan, Max kabine uzanıp... silinebilir bir keçeli kalem mi çıkardı? Bu da ne böyle?

"Çocuklar, için teşekkürler," diyorum, "ama buza çıkmakta gecikirsek Koç başımızı yakar." Oraya gitmek için sabırsızlanıyorum. Eğer geç kalırsak

daha uzun süre pratik yapmamızı sağlar.

"Hızlı olacağız Callahan," diyor Max. "Aşına olman gereken bir şey... yatakta?"

Soyunma odasının köşesinde asılı duran beyaz tahtaya doğru giderken ona ters ters bakıyorum. Teknik olarak, antrenman öncesi son dakika strateji tartışmaları için. Çoğunlukla penis burunlu çubuk figürler çizmek için kullanıyoruz çünkü biz böyle olgunuz.

Meraklı ama temkinli bir şekilde Max'i DickNose panosuna kadar takip ediyorum, sonra duruyorum ve beni neyin beklediğine bakarken inliyorum. Burada fallik burunların ilkel çizimleri yok; *Asher'in Maeve Hakkında Söylediği En İyi Beş Şirin Şey* başlıklı bir liste var.

İşaretçi olarak bir hokey sopası kullanan Wesley, avukat gibi bir ses tonuyla tahtaya vurur. "Kanıt A. Onun gece pazarına olan sevgisinden bahsettiğin ve hepimizin oraya gidip ona lambalar, aynalar falan almamız gerektiğini söylediğin zaman."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bunu yaptın çünkü o çok yetenekli."

"Doğru, ama konumuz bu değil," diyor Wesley, sopayı Max'e uzatırken.

Kaleci bir sonraki maddeyi işaret ediyor. "Resim yapan insanların hızlandırılmış videolarını izlemesinin ne kadar şirin olduğunu söylediğin zaman."

Bunu söyledim ve arkasındayım. Beni o videolara bile alıştırdı. Rahatlatıyorlar.

Acele etmelerini rica ediyorum. Belli ki, başlığa rağmen sadece dört maddeden oluşan listenin tamamını gözden geçirene kadar peşimi bırakmayacaklar. Saymadaki beceriksizlikleri yüzünden onları azarlardım ama bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.

Miles çubuğu kaptığı gibi beyaz tahtadaki üçüncü maddeye dokunuyor. "Bir maçtan sonra onu kontrol etmek istediğin zaman, çünkü o iyi değildi."

"Bu sadece kibarlık, sizi sık kafalılar," diyorum .

Hugo sırtımı sıvazladı. "Utanacak bir şey yok, dostum. Bunu Melissa için her zaman yapıyorum. Üst üste beş gece geç saatlere kadar arabaya forma kurabiyesi yaptıktan sonra, bir maçtan sonra eve geldiğimde boynunu ovdum." Melissa'nın eşi kurabiye pişirme ve süsleme konusunda uzman ve yaptığı ürünleri burada, Arena'da satıyor. Ancak sık sık yaptığı gibi kurabiye sanatıyla ilgili hikâyelerle bizi eğlendirmek yerine tahtaya vuruyor. "Sana dönüyoruz, Callahan." Dördüncü maddeyi okuyor. "Maeve'in maça gelmesine çok heyecanlandığın zamanı unutma."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bir sürü maça geliyor."

Max memnun bir sırıtişla silinebilir kalemin kapağını açar ve eksik olan beşinci maddeyi ekler. *Bir sürü oyuna geliyor.*

"Bunun neresi şirin?" Ben soruyorum.

Omzuma vuruyor. "Ses tonun, Callahan. Bu senin ses tonun."

Ellerimi genişçe açtım. "Bu harika bir hediye idi. Gerçekten."

"Seveceğini biliyordum. Hadi bunu onun için çerçeveleyelim, çocuklar," diyor Hugo, panonun fotoğrafını çekerken -çünkü elbette çekecek. Bu pislikler bunu yaşamama asla izin vermeyecekler.

"Bunu poster boyutunda şişirip bu gece asacağım. Ve dinleyin, bu iyiliğinize hepiniz için hediyelerle karşılık vermek için sabırsızlanıyorum. Hadi buza çıkalım," diyorum arkamı dönerek.

Wesley dikkat çekmek için yüksek sesle ısıklık çalıyor ve ben de geri dönüyorum. "O senin hediyen değildi."

"Bana zor anlar yaşatmanın başka bir yolunu mu buldun?" diye sordum.

"Tuzak buydu," diyor Wesley, sonra elini kabine atıyor ve bana bir kutu prezervatif fırlatıyor.

Yakalıyorum ve hemen geri fırlatıyorum. "Senin gibi arkadaşlarla..." Mırıldanıyorum, sonra da antrenman için doğruca buza gidiyorum.

Hediyelerinin kullanım amacını düşünmeyeceğim. Düşünmeyeceğim. Hiç.

Hiç. Antrenman biter bitmez, buzdan ilk çıkan ben oluyorum. Soyunma odasında, arkadaşlarımdan kaçarak yıldırım hızıyla duş alıp üstümü değiştiriyorum.

Çantamı alıp giderken elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Kafamın içinde onların yorumlarına ihtiyacım yok. Çünkü o pislikler sinir bozucu derecede haklılar. Ama mesele şu ki Maeve harika biri. Bu bir gerçek. O komik, cesur ve vahşi ve hiç kimsenin yüzleşmek zorunda kalmaması gereken acılarla yüzleşti. Ama diğer tarafta güçlü ve cesur ve sevdiği herkes için bir engerek yuvasıyla savaşabilir.

Ben de onlardan *biriyim*. Ve bunu kaybetme riskini alacak kadar aptal değilim. Onu öpmekten hoşlanmam önemli değil.

Onun hakkında kirli rüyalar görmem önemli değil.

Kıyafetlerimin içinde nasıl göründüğünü sevmem bile önemli değil.

Ona karşı hissettiğim bu *dostane* yakınlıktan hiçbir şey çıkmaz ve bu sadece kardeşiyle olan arkadaşlığımdan kaynaklanmıyor. Konu romantizm olduğunda ben hasarlı bir malım. Radyoaktifim ve sanırım bunu kimliğimin bir parçası olarak kabul ettim.

Nora ben yirmi iki yaşımdayken öldü ve o zamandan beri, altı ayın ötesine geçemeyen bir dizi kısa süreli ilişkiden başka bir şey yaşamadım. Issız bir otoyolun sonunda benzini bitmiş, tekleyen ve gidecek hiçbir yeri olmayan bozuk arabalar gibiydiler.

Kalbimin içinde bir yerlerde, lanet bir nedenden dolayı bir son kullanma tarihi var. Maeve ile denesem bile, kaçınılmaz olarak bitecekti. Ve hiçbir şekilde onu kaybetme riskini göze alamam. O benim için çok önemli, kardeşi de öyle.

Havaalanına giden Lyft'in arka koltuğunda, Beckett ve benim Total Teamwork'ün günlük operasyonlarını yürütmesi için işe aldığımız yönetici Soraya'dan gelen bazı e-postaları gözden geçiriyorum. Kendisi Portland'da büyümüş İran doğumlu eski bir buz patencisi ve inşa etmeye çalıştığımız şeyin faydalarını ilk elden tecrübe etti.

Total Teamwork, imkanları kısıtlı çocuklara odaklanmaktadır. Spor ve destekle ilgili. Başlattığımız klinik ve kamplarda danışmanlar bulunacak ve grup oturumları aracılığıyla akran desteği sunacağız. Amacımız ne? Çocuklara sorunların en iyi birlikte çözülebileceğini öğretmek.

Projenin başlangıcı için planladığımız bir sürü etkinlik var, bu yüzden Soraya ayrıntıları benimle kontrol ediyor. Gelecek haftaki yönetim kurulu toplantısına hazır mıyım? Ondan sonra lansman pikniğine ve ardından da karanlıkta parlayan eğlence koşusuna odaklanacağız.

E-postalarına yanıtlar gönderiyorum, ama sonra, araba San Bruno Bulvarı çıkışına yaklaştığında, babalarımın birinden ve sonra diğerinden bir mesaj geliyor.

Carlos: Vegas bu gece mi? Blackjack masalarına dikkat et. Sicilini biliyorsun.

Ve ev her zaman kazanır. O yüzden gömleğini kaybetmemeye çalış.

Kumarda kötü olduğumu söyleyince çenem düştü.

Asher: Sanırım mesajınızı yanlış kişiye gönderdiniz.

Hayır. Senin için söyledim.

Asher: Kötü!

Carlos: Kötü ve dürüst. Kazandıran bir kombinasyon.

Asher: Ve sen de bana zor zamanlar mı yaşıyorsun? Harika. Sadece harika.

Birinin sizi alçakgönüllü tutması gerekir. Bu bir ebeveynin işi.

Asher: Ve siz ikiniz bu konuda çok başarılısınız. Blackjack'te beyzbol takımı yönetmek kadar iyi olduğumu bilmenizi isterim.

Carlos: Sen beyzbol takımı yönetmiyorsun.

Asher: Henüz. Henüz bilmiyorum.

John: Doğru. Ve gün, pickleball'da iyi olacağım.

Şakalaşmalarına sırtıyorum ama Carlos'un adını görünce ona söylemek istediğim bir şey aklıma geliyor. Bir mesaj için çok fazla, bu yüzden aramaya bastım.

Meraklı bir şekilde "Hey, neler oluyor?" diye hızlıca cevap verir.

"İyi haberlerim var. J-Dad'ın dirseğindeki ağrıyı araştırdığımı bilmeni istedim," diyerek pencereye doğru dönüyorum.

Bir duraksama oldu ve sonra "mi?" dedi.

"Evet. Geçen haftaki maçtan sonra kolunun biraz ağrıdığını hatırlıyor musun?" "Elbette," diyor, sesi kararsız geliyor.

"İnternette kontrol ettim ve sinir köklerinden birinin tahriş olduğu radikülopati olduğunu sanmıyorum. Öyle olsaydı kolda karıncalanma ve uyuşma olurdu. Büyük olasılıkla, sadece normal kas ağrısı." Bunu aktarmak, o hafta sonu kol ağrısı semptomlarını ve olası nedenlerini araştırdıktan sonra hissettiğim rahatlamayı yeniden canlandırdı.

Carlos cevap veriyor, "Gerçekten endişelenmedim." Ses tonu babacan olmaktan biraz uzak, ama o bir baba.

"Oh güzel."

"Pickleball oynuyorduk. Muhtemelen o yüzden" diye ekliyor. "Güzel, güzel. Sadece emin olmak istedim." Araba terminale yaklaşıyor.

"Pickleball'a devam edin."

Hafifçe gülüyor, duraklıyor ve sonra "Yapacağız. Ve... teşekkürler, evlat." "Her zaman."

Telefonu kapattığımda, kamera uygulamama geçiyorum ve hala Lyft'in arka koltuğundayken kayıt tuşuna basıyorum.

"Benden haber alamazsanız, masalarda büyük kazandığımı ve bir beyzbol takımı satın alarak ikinizin de yanıldığını kanıtladığımı varsayın. Ama ben sizin kadar kötü değilim, bu yüzden size tüm maçlar için iyi koltuklar ayarlayacağım." Şoför dinliyordur diye duraklayıp sesimi alçaltıyorum. "İkinizi de seviyorum."

Sona basıyorum, izliyorum, sonra gözlerimi deviriyorum. Kahretsin, bu çok klişe, ama bizim için markalaşmış bir şey - iğneleme ve sevgi dolu. Ve gerçekten, hayatınızdaki insanlara onları sevdiğinizi söylemelisiniz.

Çünkü asla bilemezsin.

MARM NUT KOMPLOSU

Maeve

Vegas'a giden kısa uçuşumuz seyir irtifasına ulaştığında, "Sana bir sorum var," diye başlıyorum.

"Vur bana," diyor Asher, birinci sınıfta uzun bacaklarını önüne uzatarak. Onunla ne zaman seyahat etsem hep sınıfımızı yükseltir; puanları olduğunu ya da bu sıraya daha iyi uyduğunu söyleyerek savsakladığı bir savurganlık. Fırsat buldukça yediğim bu lüks, benim hayatımın tam tersi. Çok kısa bir duşu, duvara bakan bir tuvaleti ve yayı kırık bir kanepesi olan küçük bir dairede yaşıyorum.

Tek başıma uçtuğumda, sıkışık koltuklar ve ayak tırnaklarını kesen kaba insanlar oluyor, bu yüzden seyahatlerimizde fazla şımarmamaya çalışıyorum. Ama yine de Asher'ın dünyasını daha çok seviyorum - sıcak fındık ve şampanya dünyasını.

Yakındaki mutfakta, Kaliforniya semalarındaki kısa yolculuğumuz için içecek ve atıştırmalıklar hazırlayan uçuş görevlisine başımla selam veriyorum. "Gündüz içkisi-evet mi hayır mı?"

Asher'ın *dudaklarında* bir gülümseme beliriyor ve aklıma *o dolgun dudakları öptüğüm ve tatlarının* çok güzel olduğu düşüncesi geliyor.

Hiç olmamış gibi davran, kızım.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Çünkü bilmiyor musun? Uçarken şampanyanın içinde alkol olmaz."

"Fındıklar da kalorisiz, değil mi?" "Tabii ki."

"Belki her birinden iki tane alabilirim," diye fısıldıyorum. "Devam et," diye ısrar ediyor.

Ancak görevli her ikisinden de bir tepsiyle geldiğinde, kendime hakim olup sadece bir flüt ve küçük bir tabak sıcak, tuzlu fındık alıyorum. Ağzıma bir kaju fıstığı atıyorum ve çiğnerken mutlu bir şekilde iç çekiyorum, büyük bir mola yakalayıp yakalayamayacağımı bilmediğim normal hayatımdan bu soluklanmanın tadını çıkarıyorum. "Neden sıcak kajular uçakta daha iyi? Karada da bu kadar iyi mi?"

"Kimse bilmiyor. Kimse onlara karada hizmet etmiyor." "Neden?" Talep ediyorum.

"Bu evrenin en büyük gizemlerinden biri Maeve," diyor.

Yumurğumu şakacı bir şekilde kolçağa vuruyorum. "Bu gizemi çözmemiz gerek Asher."

"Şuna ne dersiniz? Döndüğümüzde, sıcak fındık komplosunun temeline ineceğiz."

Arkadaşlar böyle yapar; birlikte aptalca maceralara atılırlar. "Ben ," diyorum, bir badem koparıyorum.

Asher uçuş görevlisinin dikkatini çekmek için parmağını kaldırır. "Hey, Ginger. Bunlar için teşekkürler ama benimkiler çoktan midemde kaybolmuş gibi görünüyor. Bir tabak daha sıcak fındık alma şansım var mı?"

"Elbette, efendim."

"Gördün mü? Sen de bir bağımlısın," diye takılıyorum.

Onunla alay etmek ikimize de geçen haftaki öpücüğün sadece göstermelik olduğunu hatırlatacak. Asher için çok fazla olma riskini göze alamam. Onunla geçirdiğim bu anlar olmasa ne yapardım?

Ginger, Asher'a beyaz seramik bir tabak uzattığında ona teşekkür ediyor ve sonra tabağı tepsiye koyuyor. "Buyurun," diyor.

Oh. "Onu kendin için alacağını sanıyordum. Dedin ki-"

Gözüm onun dolu tabağına takıldı. Fındıklar karnında kaybolmadı. Fazladan aldı... benim için. Bu küçük ama tamamen Asher'a ait bir jest. *Dostça* bir jest.

"Seni kolaylaştırıcı," diyorum gülümseyerek. Belli ki o da arkadaş bölgesinde kalmak istiyor.

"Ne diyebilirim ki? Memnun etmeyi hedefliyorum," diyor şampanya kadehini kaldırırken.

Sıfırlıyor. Bu iyi bir şey. Bu tam da ihtiyacım olan şey. İkimizin de ihtiyacı olan şey, öpücüğün ikimiz için de daha fazla bir şey ifade etmediğini hatırlatmak. Ben de yeniden ayarlamak için iyi bir yol biliyorum.

"Uçak selfiesi," diye ilan ediyorum telefonumu çıkararak. "Hazır bahsetmişken, bu yılki büyük maceramızı planlamamız gerekiyor."

Bana sanki bunu ben söylememişim gibi bakıyor. "Bunu sana geçen ay söylemiştim."

Oops. "Sen her şeyin benden daha iyi farkındaysan elimden bir şey gelmez," diye şaka yapıyorum. "Sana önerilerde bile bulundum."

Hmm. Belki de o yapmıştır. "Bu belli belirsiz tanıdık geliyor."

Gözlerini deviriyor. "Airstream glamping. Domuzlarla yoga. Ya da Darling Springs'teki yeni acı biber kamyonunu ziyaret etmek."

Çeneme dokunuyorum. "Bunların hepsi cezbedici."

Başını sallayarak gülüyor. "Sana mesaj attığımda da böyle demiştin."

"Tutarlı değilsem bir hiçim o zaman."

"Fotoğrafı çek, Maeve."

"Fotoğraf albümümüzün başında kesinlikle ben varım," diye .

"Öylesin," diye kabul ediyor.

Hiç bitmeyen resimsel kayıtlarımızın bekçisiyim. Tüm yıl boyunca günlük yaşamdan bunun gibi enstantaneler ekliyorum ve ardından yıllık Büyük Macera gezimizde ona gösteriyorum.

Kamerayı kaldırıp yanına eğiliyorum, omzum onunkine çarpıyor. Göğsümde bir kıvılcım çakıyor.

Bu çok garip.

Asher'la daha önce böyle bir kıvılcım hissettiğimi sanmıyorum. Kalçalarımın arasından geçen bir kıvılcım değil. Belki müzayededen sonra hissetmiş olabilirim. Sokakta öpüştüğümüz zaman?

Ama bu bir öpücüğün normal bir yan ürünüydü. Hepsi bu.

Belki de bu kıvılcım selfie çekmenin bir yan etkisidir? Öyle olmalı. Telefonu açıyorum ve birinci sınıfta, rahat koltuklarda dinlenirken, şampanya ve ekstra sıcak kuruyemişlerin tadını çıkarırken bir fotoğrafımızı çekiyorum.

Başlarımız birbirine değiyor ve o kıvılcım yeniden alevleniyor. Ama bu sefer analiz etmiyorum.

Telefonu bıraktığımda kadehimi kaldırıp kadeh kaldırıyorum. "Bu yılın Büyük Macera'sına, her ne olursa olsun."

Kadehini kaldırarak gülüyor. "Buna içerim. Döndüğümüzde seçmeye ne dersin? Sıcak fındık komplosuyla uğraşırken?"

"Anlaştık," diyorum, kadehlerimizi tokuştururken içime rahat ve güvenli bir his yayılıyor.

Her yıl düzenlediğimiz Büyük Macera'ya birkaç yıl önce başladık. Bu bir tür "ölüm yıldönümü" idi, kulağa ürkütücü geliyor ama değil. Belki de anne ve babasını kaybetmiş biri için keder tamamen ürkütücü değildir, hayatın bir parçasıdır. Farklı nedenlerden dolayı, ikimiz de son on yıldır kederin içinden geçmeye çalışıyoruz. Ya da gerçekten içinden yüzerek geçmeye.

-Bu bir okyanus, o kaltak. Ve dalgalara binmek en iyisidir.

Asher ve ben on yıl önce, ben on dokuz, o yirmi iki ve kardeşim yirmi üç yaşındayken yas danışmanlığında tanıştık. Kardeşimi yerel bir destek grubuna götürmüştüm çünkü çok kötü bir yıl geçirmiştik - annemiz ölmüştü ve altı ay sonra babamız da ölmüştü. Toplantılar küçük bir toplum merkezinin bodrum katında yapılıyordu; bej duvarlar ve gıcırdayan katlanır sandalyeler taşıdığımız üzüntü kadar ağır geliyordu. Sessiz seslerin ve elden ele dolaşan mendillerin olduğu bir yerdi, acımız için bir sığınaktı.

Gruba Asher liderlik ediyordu ve bu beni şaşırttı. Bir terapist tipi beklerdim - sevimli bir teyze ya da klasik duyarlı, haki pantolon ve V yaka kazak giyen iyi bir adam. Kapüşonlu, vahşi saçlı ve çarpık sırtışlı bir atlet değil. Ancak mizahı ikimizin de ebeveynlerimizin ikiz kayıplarıyla başa çıkmamıza yardımcı oldu ve sanırım onun da uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşının kaybıyla başa çıkmasına yardımcı olduk. Üçümüz hızlı arkadaş olduk.

Ancak birkaç yıl sonra, kardeşim Los Angeles'ta çalışırken ve annemizin ölüm yıldönümü yaklaşırken, küllerini savurduğumuz deniz fenerini ziyaret etme düşüncesi bana çok ağır geldi. Onu ve üzgün, yıkılmış babamı hatırlamak için farklı bir şey yapmak istedim.

Yaşamayı kutlamak istedim.

"Bunun yerine bir macera yaşayalım," demişti Asher.

Yıllık Büyük Macera doğdu. Bazıları şehirdeydi; bazıları yol gezileriydi. Bazıları uçak ya da trenle saatlerce uzaktaydı. Bir keresinde Darling Springs adında küçük ve sanatsal bir kasabadaki lavanta çiftliğinde bir gün geçirdik; başka bir seferinde Kuzey Kaliforniya dağlarındaki Evergreen Falls yakınlarında bir ağaç çadırda kamp yapmaya gittik. Bir sonraki yıl uçağa atlayıp Quebec City yakınlarındaki bir buz otelini ziyaret ettik ve yol boyunca sıcak fındık yedik.

Belki de Vegas'a yaptığım bu gezi, fotoğraflarla anlatılan bir başka macera hikâyesidir. Şampanyayı içiyorum, o öpücüğü tekrarlarlarken kendimi bütün hafta hissettiğimden daha sakin hissediyorum.

Bu yolculuğun ne olduğunu biliyorum, saçmalıklarımızın bir sonraki durağı. Ne olmadığını da biliyorum. Gerçek bir randevu.

En iyisi bu. Bugünün diğer tarafında halletmem gereken çok şey var. Canlı resim partisi ve bir komisyon arayışı var. Sonsuz, açgözlü bir arayış.

İç çekiyorum, biraz memnunum ama çoğunlukla hüznülyüm. Eve döndüğümde hayat tahmin edilemez olabilir. İş durumum hiç de güvenilir değil. Ama burada Asher'la birlikte? Hayat sabit ve kesin gibi geliyor. Sanki dünya ayaklarımın altında gümbürdemeyecekmiş gibi.

Başka kim bana fazladan sıcak fındıklarını verebilir ki? Ağzıma bir kaju atıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

İYİ BİR ŞEY YOK

Asher

Öğleden sonra sona ererken, siyah şehir arabamız Strip boyunca ilerliyor, The Extravagant'a yaklaşıırken tepemde bir reklam panosu beliriyor.

Maeve işaret ediyor ve sırtıyor. "Merhaba, efendim!"

Gözlerimi deviriyorum. CheekyBeast'in zürafa boxer külotumla yumurta ve pastırma pişirdiğim yeni bir reklam panosu hazırladığından haberim yoktu. *Elevate Your Breakfast Game* sloganı tabelanın alt kısmında boylu boyunca uzanıyor. Bu fotoğraf çekimi aylar önceydi ama yeni kampanya tüm yıl boyunca devam edecek.

-Online olarak ve görünüşe göre tüm şehrin önünde. "Slogan fena değil, ama *Kahvaltıda Pantolonsuz Git* sloganını seçmelilerdi," diye espri yapıyorum.

"Ve tüm gün boyunca," diye ekliyor, bana şakacı bir bakış atarak. "Şimdi de zürafa mı giyiyorsun?"

"Bilmek istemez miydin?" Alay

ediyorum. Umarım öyledir.

Hayır. Oraya gitme. Bunu düşünme.

"Aslında bilmek isterim," diyor Maeve, gözleri meraktan kocaman açılmış bir halde.

Kelimeler dilimde dolaşıyor ama onları ısııyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum, ona daha yakın eğilerek, alay etmeye karşı koyamıyorum. "Şu anda giydiğim şey bu değil."

Daha fazla bir şey söylemiyorum çünkü araba The Extravagant'ın girişine yanaştı. Önce ben iniyorum, sonra da onun için kapıyı tutuyorum. Güneş gökyüzünde alçalırken Vegas'ın Ocak sonu havası bizi keskin, ferahlatıcı bir serinlikle karşılıyor. Şehrin ışıkları yanıp sönüyor, parlak neonlar geceyi çağırıyor.

Şoför bagajı açtıktan sonra spor çantamı omzuma atıyorum ve Maeve'in çantasına da uzanıyorum.

"Taşıyabilirim," diyor.

"Biliyorum ama istiyorum," diyorum, küçük tekerlekli çantasını alırken.

"Her zaman istediğini elde eder misin?" Şakacı bir şekilde soruluyor. Alaycı bir şekilde.

Ama ona bakarken göğsümde beklenmedik bir sızı belirliyor; sanki bana duymak istemediğim bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi bir sızı. Bu rahatsız edici duyguyu elimden geldiğince yok saymaya çalışarak hızla gözlerimi kaçırıyorum. "Hayır ama belki bu gece blackjackte kazanırım," diyorum, hissetmek istemediğim acıyı örtbas etmeyi umarak.

İçeri giriyoruz.

Otelin mücevher temalı lobisi, yakut kırmızısı kadife koltukları ve zümrüt yeşili halısıyla Vegas için bile abartılıdır. Tavandan sahte değerli taşlarla süslü devasa bir avize sarkıyor.

"Burası bir mücevher kutusuna benziyor. İyi ki giyecek güzel bir şeyler getirmişim," diye düşünüyor Maeve, Cuma gününün şık ve stil sahibi kalabalığının arasından geçip check-in masasına doğru ilerlerken. "Yoksa beni kapı dışarı ederlerdi."

"Neden hoşuna gidecekmiş gibi hissediyorum?" Şaka yapıyorum. "Çünkü hoşuma giderdi. Başka bir macera olurdu."

"Vegas otelinden kovuldun' rozetini alırdın," diyorum, ciddiyetsizlik için minnettarım.

Gözleri açıldı. "Evet!"

"Seni karakoldan alacağımdan şüpheleniyorum," diyorum ona.

"Ve bunun her saniyesine bayılacaksın," diyor.

Mesele şu ki, şu anda çok yakından incelemek istemediğim bir düşünce.

Uzun, parlak pirinç check-in masasına ulaşıyoruz. Mevcut ilk memur, şık takım elbiseli ve mükemmel jöleli siyah saçlı genç bir adam, bizi alışık olduğumuz bir gülümsemeyle karşılıyor. "The Extravagant'a hoş geldiniz. Uçuşunuz nasıldı?"

"Hiç şikâyetim yok çünkü en iyi arkadaşım beni birinci sınıfa yükseltti," diyor Maeve, gülümseyerek bana doğru bakarak.

Tezgâhtar göz kırparak, "O zaman o bir bekçi," diye karşılık verir.

"Bilmiyor muyum?" diye yanıtlıyor Maeve.

Cilalı memur kimliklerimizi alırken, telaşlı bir iç çekiş dikkatimi bir sonraki memurla check-in yapan bir çiftte çekiyor. Bir adam ve kadın, ayak bileklerinde bavulları dolaştıran üç çocukla birlikte bankoda duruyor. Çocuklardan biri belki ortaokulda ama diğer ikisi daha küçük; kız çocuğu annesinin kolunu durmaksızın çekiştirirken, küçük oğlan uçak sesleri çıkararak yetişkinlerin etrafında dolanıyor.

Kadın bitkin bir yalvarışla masanın arkasındaki yaşlı adama bakıyor. "Fazladan bir oda almamızın bir yolu var mı? Çocuklar için?"

"Özür dilerim hanımefendi." Tezgâhtar altın çerçeveli gözlüklerinin ardından ekrana bakıyor. "Bu gece tamamen doluyuz."

Omuzları çöküyor. "Denediğin için teşekkürler."

Kocası, alyansına bakılırsa, kadının omuzlarını okşuyor. "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız, tatlım."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. Neşeli kalma çabası gibi görünüyor ama ikisinin de yüz ifadeleri uykunun yeni seks olduğunu söylüyor.

Ahh. Benim de uykusuz gecelerim oldu. İstedğimden daha fazla, bu yüzden onları anlıyorum. Maeve ve ben kısa bir sempati bakışması atıyoruz, sonra Maeve "*Paylaşmalıyız*" diyor.

Birkaç saniye boyunca kıpırdamadım. Onu ve beni bir odada birlikte hayal ediyorum. Duşlar, yatma zamanı ve dışarı çıkma kıyafetlerini değiştirirken. Kulağa çok zor geliyor. Bunun arkadaşlık yolunda kalmama hiçbir şekilde yardımcı olmayacak. Aklımdan geçen bu *düşüncelerden* sonra, günaha ihtiyacım yok.

Ama ben yetişkin biriyim. Bir otel odasını idare edebilirim, sorun değil. Bu ailenin düzeltebileceğimiz bir sorunu var ve bu yapılacak en doğru şey olur.

Maeve'e "*Devam et*" anlamında bir baş selamı veriyorum ve o da heyecanla alkışlıyor. Birine yardım etmekten duyduğu mutluluk benim rahatsızlığıma değiyor.

Maeve yorgun annenin dikkatini çekmek için elini kaldırıyor. "Merhaba," diyor neşeli bir gülümsemeyle. "Fazladan bir oda aradığınızı duymadan edemedim. Bizde iki tane var. İkisi de on birinci katta, birbirlerine de oldukça yakınlar. Doğu Kulesi. Takas etmek ister misiniz?"

Annenin çenesi açılır. "Aman Tanrım. On ikinci kattayız. Emin misin?"

"Kesinlikle," diyor Maeve.

"Hiç sorun değil," diye kabul ediyorum, sonra bizi kontrol eden kurnaz adama dönüyorum. "Onların odasını alacağız ve iki odamızı bu aileye vereceğiz."

"Ne kadar nazıksınız," diyor ve ardından diğer memurla birlikte hızlıca ayarlamayı yapıyor.

"Teşekkür ederim," diyor anne çocuklarını daha yakına çekerken gözle görülür bir rahatlamayla.

Yanındaki adam "Gerçekten minnettarız," diyor. Sonra sanki yüzüm çözülmesi gereken bir matematik problemiymiş gibi bana daha yakından bakıyor. "Bu garip olabilir. Ama tanıdık geliyorsunuz."

Burada insanların beni tanıyabileceğini hiç düşünmemiştim. San Francisco'da diğer şehirlere göre daha fazla oluyor ama yine de oluyor. Belki arabayla gelirken reklam panosunu görmüştür, ama yabancı bir adama beni külotumla gördüğünü hatırlayıp hatırlamadığını sormak muhtemelen karısının duymak isteyeceği bir sohbet başlatıcı değildir.

Hayran dostu bir gülümseme sunuyorum. "Hokey oynuyorum."

Çenesini kaşıyarak "Ben daha çok beyzbol adamıyım" diye itiraf ediyor.

"Bunun için seni suçlayamam. Ben de bahar antrenmanlarına kadar gün sayıyorum."

"Ben de," diyor.

Hangi takımı tuttuğunu sormadan Maeve yanıma kayıyor ve boğazını temizliyor. "Beyzbol iyi ama bu sezon spor menüsünden hokey mezesini denemenizi önerebilir miyim? Araştırmalar hokeyin daha tatmin edici bir spor olduğunu gösteriyor." Maeve bana doğru bir gülümseme gönderiyor. "Ayrıca, tüm o Kanadalıların yanılıyor olamayacağına eminim."

Adam gülüyor. "Satıldı. Bu arada ben Hal. Diğer adıyla *Yeni Hokey Hayranı*."

Kendimi tanıtma sırası bende ama oğulları annesinin elini tutuyor. "Gidip havuzda oynayabilir miyiz?"

"Giriş yaptıktan sonra, tatlım. Annenin bunu bitirmesine izin verirsen." Şimdi gözlerinde bir parıltıyla bana dönüyor. "Ben Jen. Ve harika bir sezon geçirdiğini *biliyorum*."

Hal bakışlarını karısına çeviriyor, gözlerinde sorular yanıp sönüyor. "Hokeyi takip ediyor musun?"

"İstatistiklerinin iyi olduğunu biliyorum," diyor kocasına.

Daha çok mükemmel gibi, ama onu düzeltmiyorum. Ayrıca, belki Jen sadece iyi davranıyordur. Yine de, ahşap olmamasına rağmen şans getirmesi için tezgâha vuruyorum. Bir elimi Maeve'in omzuna koyarak, "Hepsi onun suçu - benim sezonum," diyorum. Yol arkadaşımı toz içinde bırakmak istemiyorum. Burada Maeve ile birlikteyim ve onu da dahil etmek istiyorum. "O benim iyi şans tılsımım."

"Belli ki," diyor Jen. "Bu gece de bize iyi şans getirdi. Tekrar teşekkür ederim. Vegas'ta tam da böyle şanslı olmak istiyorum."

Hal gülerek karısına sokulur. Aklında başka bir şans olabilir. Ve evet, belki de fazladan oda tam da bu çiftin ihtiyacı olan şeydir. Belki de seks yeni uykudur.

Onların görevlisi check-in işlemlerine devam ederken bizimki bize anahtar kartlarımızı veriyor. Ona teşekkür ettikten sonra aileye veda ettik.

Ama Jen kocasına bir şeyler fısıldıyor, sonra telefonuyla oynarken bana biraz mahcup bir şekilde bakıyor. Bu bakışı bilirim. Maçlardan sonra oyuncuların park yerinde fotoğraf çektirmek için bekleyen ve benim de memnuniyetle durup fotoğraflarını çektiğim taraftarlarda görüyorum. Onu dürtüyor, devam et gibi bir şeyler fısıldıyor.

"Fotoğraf ister misiniz?" kolaylaştırmak için yardımsever bir şekilde sordum. Gözleri büyüdü. "Eğer sorun olmayacaksa."

"Hiç de değil," diyorum.

Gülümsüyor, sonra kocasını işaret ederek, "İnternette gördüğüm bir reklamdan sonra yıldönümümüz için ona ateş püskürten ejderha olanlardan aldım" diyor.

Oh. Şimdi her şey anlaşıldı. Beni spordan tanımıyor. Beni CheekyBeast kampanyasından tanıyor.

"Pantolonsuz git," diye kıs kıs gülüyor Maeve, sonra eğlencesini bozuyor ve "İkinizin de dünyanın en seksi iç çamaşırı modeliyle fotoğrafını çekebilirim. İster misin Jen?"

"Ah evet," diyor Jen, tam ben Maeve'e sert bir tonda "Hokey oyuncusu," derken.

Maeve dudaklarını "O" şeklinde ayırır. Benim hatam. Pantolonsuz hokey oyuncusu demek istedim."

Hal, Maeve'e başını sallar. "Ama duyduğuma göre tüm iyi şanssı sen getirdiğin için sana ihtiyacımız var."

"Ben de harika selfie çekerim," diyor Maeve ve Hal'in uzattığı telefonu alıp çocuklar sabırla beklerken dördümüzün fotoğrafını çekiyor. Bahse girerim bu fotoğraf çok yakında sosyal medyada yayınlanacak ve bu da Everly'yi mutlu edecek çünkü kazananların randevularının fotoğraflarını yayınlamalarını umduğunu söylemişti.

Biz de ilgileniyoruz.

"Beni etiketleyecek misin?" Ben sorarım. O zaman yeniden paylaşabilirim.

"Kesinlikle," diyor Hal, sonra da karısının omzunu sıkıyor. "Ve tekrar teşekkürler. Ejderha iç çamaşırları gibi küçük sürprizler kıvılcımı canlı tutuyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum.

Jen yumuşak bir gülümsemeyle gözlerindeki minnettarlığı ifade ediyor.

"Ve cidden, bu inanılmazdı. Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Sormaları çok hoş, gerçekten. Ama ben sadece elimi sallayıp "Bu gece keyfinize bakın." dedim.

"Yapacağız," diyor Jen. "Bunun karşılığını ."

"Kulağa harika geliyor."

Maeve ve ben asansöre doğru ilerliyoruz. Yol boyunca, otele girerken hissettiğim tedirginliği üzerimden atıyorum. Buna gerçekten gerek yoktu. Bu oda değişikliği, Maeve'le geçen hafta içten içe yanan bir öpücükten bu hafta arkadaşlığa nasıl sorunsuzca geçebildiğimiz bir kanıtı. Arkadaşlığımızın ne kadar gerekli olduğunun da bir kanıtı. Uçuşu, odayı ve tüm seyahati profesyoneller gibi hallettik. Ve konu odaya gelince, bir odayı paylaşıyor olmamız kimin umurunda? Ne de olsa fazladan bir odamız vardı.

Asansöre bindim. Önce sağ ayak.

Kapılar kapanır ve Maeve sorar, "Bir iç çamaşırı modeli olarak ilk görüşün bu muydu?"

"Hayır."

Şakacı bir şekilde omzumu itiyor. "Bana vahşi doğada iç çamaşırlarınla görüldüğünü hiç söylemedin."

"Çünkü *onların içinde* görülmedim."

Maeve tek parmağını kaldırdı. "Sayın Yargıç, itiraz ediyorum. Bazıları Zoom görüşmesinde iç çamaşırının gerçekten de vahşi olduğunu söyleyebilir."

"ve zaten sponsorluk boxer'ları da değildi," diyerek itirazını geçiştiriyorum.

"Sen uzaklaşmaya başlamadan *önce* seni tanımış olması daha da etkileyici."

İnleyerek bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Seni hiçbir yere götüremem."

"Doğru. Ama şu görülme olaylarına geri dönelim. Sana gelip

Google haklı. *Gelmiş geçmiş en iyi kış sende mi?*"

Bekle. İnternetin benim hakkımda böyle söylediğini biliyor mu? Yüzümü kaldırıyorum. "Beni Google'da mı araştırdın Maeve?"

"Bazen yapıyorum," diyor.

Bundan bu kadar hoşlanmamalıyım. Gerçekten hoşlanmamalıyım. Ama yine de hoşuma gidiyor. "İnternette okuduğun her şeye inanma." Sonra rahatça omuz silkiyorum. "Ama bu doğru."

"Biliyorum," diyor sırtarak, sonra da kıcıımı kontrol ediyormuş gibi bana doğru başını sallıyor. "Yanında ateş püskürten ejderha boxer külotu var mı?"

"Belki de şu anda onları giyiyorumdur."

"CheekyBeast tüm stillerini sana mı verdi?"

"Bu da avantajlarından biri," diyorum.

Küstah bir yanıt vermesini bekliyordum ama bakışları düşünceli bir hal aldı. "Sana her zaman takıldığımı biliyorum, ama bu gerçekten çok hoştu - seni nasıl tanıdığı. Onları kocasına nasıl verdiğini. Bu biraz abartılı gelebilir... ama sanki o anda buna ihtiyaçları varmış gibi. Sanki gözlerimizin önünde yeniden bağlandıklarını hissedebiliyordum" diyor, gözleri ıslıl ıslıl.

Başımı salladım. "Ben de yapabilirim."

"Belki de her şey olması gerektiği gibiydi - açık artırmadaki randevu paketinde iki odaya sahip olmamız."

"Evet, belki de *olması* gereken buydu," diyorum, o üç kelimedede -olması gereken- oyalanırken aynı fikirdeyim.

Bazı şeyler hissettiriyor. Ama eğer olması gerekene inanıyorsam, o zaman kötü şeylerin de olması gerekmez mi?

Karanlık düşüncelerden sıyrılıyorum. Onlara yer yok. İyi vakit geçirmenin menüdeki tek öge olduğu bu şehirde değil. İyi zamanların olması gerektiği yerde.

Asansör on iki kat yukarı çıkıyor, sonra çınlıyor. Koridordan odamıza doğru yürüyoruz. Kapıyı açıyorum ve içeri giriyoruz. Büyük bir oda, kral boy bir yatak ve Vegas Strip'in geniş manzarasını sunan tavandan tabana pencereler. Beş kişilik bir aile için ideal değil. Oda safir ve gümüşün lüks tonlarıyla döşenmiş, pelüş mobilyalar ve bir köşede mermer kaplı bir bar var. İçinde şampanya dolu bir kova duruyor. Jen ve Hal ile oda değiştirdiğimizde otel bunu gündeme getirmiş olmalı.

Maeve çantasını pencerenin yanındaki sandalyeye bırakıyor ve geriniyor. "Evet, bu gece ihtiyacım olan şey bu," diyor, sesi rahatlamış ama aynı zamanda aşağıdaki neon ışıklı Strip'in manzarasına bakarken biraz melankolik.

Sesindeki bir şey dikkatimi çekiyor. "Daha önce bir şey mi oldu? Menajerinden haber aldın mı?" Son duyduğumda Maeve hâlâ o işi bekliyordu.

Bakışlarını tekrar bana çeviriyor, ifadesi düzeliyor. "Hayır. Sadece şehre döndüğümde yapacak çok işim var. Ama eminim senin de vardır. Yani, iki gece sonra bir maçın var ve bunu kaçırmasan iyi edersin," diyor ve parmağını bana doğru sallıyor.

Ama sesi çok parlak, çok neşeli. "Yapmayacağım. Ama senin için her şey yolunda mı?" Bir şekilde kendini tuttuğunu hissederek soruyorum.

Ah, lanet olsun.

Geçen haftaki öpücük yüzünden mi şimdi kendini tutuyor? Bu konuda hiç konuşmadık. Sadece yollarımızı ayırdık. Göğsümde bir düğüm sıkılaşıyor ve beraberinde tanıdık bir endişe sancıları geliyor. Nora yirmi iki yaşındayken öldüğünden beri, ondan ayrıldıktan birkaç hafta sonra, aşkım bittiğinden beri ara sıra başını kaldıran bir sancı. Bunu nazikçe yapmaya çalıştım, *sadece arkadaş* olmak istediğimi söyledim, ki bu doğrudu. Kalbini kırdığım için benimle arkadaş olup olamayacağını bilmediğini söyledi. Ama birkaç hafta sonra denemek istediğini söyledi. Bir Pazar günü öğle yemeğinde buluşacaktık -ayrılıktan sonra gerçekten arkadaş *kalmak* için bir girişim. Ama daha onunla buluşmak için evimden çıkmadan, yeni yol yarışı bisikletiyle Marin Headlands'e doğru düzenli bir antrenman sürüşü sırasında ona bir araba çarptığını öğrendim.

Nora ile arkadaş olmak asla gerçekleşmeyecekti.

Neyin geleceğini asla bilemeyeceğinizi hatırlatan bir hatırlatma. Ve bazı şeyleri konuşmak, insanları dinlemek, onlara neler olduğunu duymak önemlidir. Bunu yapmadığınızda pişman olabilirsiniz.

Hayır, pişman *olacaksın*.

Kaslarımda gerginlik ama içimde her ne sorun varsa onu düzeltme kararlılığıyla pencerenin yanında duran Maeve'e doğru yürüyorum. "Hey," diyorum elimi omzuna koyarak. "Neler oluyor?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Çok aptalca," diyor iç çekerek. "Bazen iş konusunda moralim bozuluyor. Anlıyor musun? Bazen sanki... benim için hiçbir şey olmayacakmış gibi geliyor."

Kalbim onun için sıkışıyor. "Böyle hissettiğin için üzgünüm. Eminim öyle hissedeceklerdir."

"Belki. Kim bilir? Umutlu olmaya çalışıyorum. Ama bir noktada, asla yakalayamayacağım bir şeyin peşine mi düşüyorum Asher?" Boğazı düğümleniyor.

Kalbim sıkışarak ona uzandım ve onu kucakladım. "Kendinden şüphe ediyorsun. Bu normal bir şey. Her sanatçı için."

"Acaba annem hiç yaptı mı?" diye göğsüme fısıldıyor.

Elimi sırtında gezdiriyorum. "Eminim öyledir."

"Bilmiyorum. Sanırım zaman başarılıydı," diyor Maeve, sesi kısık. Her zamanki kabadayılığı gözle görülür şekilde yok.

Geri çekiliyorum ve bir parmağımı çenesinin altına sokuyorum. "Sen başarılısın. Her zaman çalışıyorsun."

Gözlerini devirerek alay ediyor. "Hep acele ediyorsun." "Ve acelecilik karşılığını veriyor," diyorum.

Bana delirmişim gibi bir bakış fırlatıyor. "Onu bilemem." Sanki sonunda paylaşmayı kabullenmiş gibi derin bir iç çekiyor ve ekliyor: "Herkes . Herkes . Ya iş resim yapmaya geldiğinde havlu atma zamanı geldiyse? Vivian'ın da bunu istediğini biliyorsun. Onunla birlikte tam zamanlı çalışmamı istiyor. Emekli olduğunda da işleri devralmamı istiyor. Sanki benim yemek işi yapmam iyi bir fikirmiş gibi," diyor gözlerini devirerek.

Ama Maeve'i kollamak için kendi çapında, bazen de yanlış yönlendirilmiş bir şekilde çabalayan teyzesinden hissettiği gerçek bir baskıdır bu.

Maeve'e teyzesi için endişelenmemesini söylemek istiyorum ama aile karmaşıktır. Benimki dışarıdan kolay görünüyor ama yorucu yıllarımız oldu.

Maeve'e de yaptığı dekoratif sanatın harika olduğunu söylemek istiyorum ama sanırım şu anda duymak istediği şey bu değil. "Havlu atma zamanının geldiğini düşünmediğimi biliyorsun, şimdi ya da hiçbir zaman. Yaptığın işte harika olduğunu düşünüyorum. Ama bunun zor olduğunu anlıyorum ve şu anda böyle hissettiğin için üzgünüm," diyorum.

"İtiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım geçtiğimiz hafta bir tür... sarmal içindeydin."

Bu hiç iyi değil ama doğru adama gelmiş. "Bu konuda ne yapabiliriz?" Soruyorum, omuzlarını tutuyorum, duruma ayak uyduruyorum. "Seni nasıl spiralden kurtarabiliriz?"

Önce odaya, sonra aşağıdaki ışıltılı sokaklara bakan pencerelere, sonra tekrar bana bakıyor. "Bu gece sadece eğlenmek istiyorum, tamam mı? Kulağa nasıl geliyor?"

"Ben bunu planlıyordum," diyorum kuru bir sesle.

"Biliyorum," diyor, tonu yine şakacı ve bu spirali çözme umut verici bir adım. "Demek istediğim, harika vakit geçirelim. Başka hiçbir şey düşünmeyelim. Sadece... bu gece."

Doktorun ne sipariş ettiğini biliyorum. "Bir saniye," diyorum, sonra aceleyle bara gidip şampanyayı alıyorum ve kafesi gevşetiyorum. Şişeyi belli bir açıyla tutup mantarı açıyorum.

Maeve bana katılıyor, ela gözleri muziplikle parıldıyor. "Bir bardakla bile uğraşma. Öylece içelim."

Açık şişeyi kaldırıyorum. "Eğlenceye. Sadece eğlenceye. Bu gece başka bir şeye izin yok.

Anladın mı?"

"Sadece eğlence," diye yineliyor, sonra şişeyi benden kapıyor, kaldırıyor ve dudaklarına götürüyor. Bakmıyorum, yemin ederim bakmıyorum, gerçekten söz veriyorum bakmıyorum.

Ah, siktir et.

Yemyeşil dudakları yeşil bardakla buluşurken ve boğazından aşağı biraz şampanya indirirken utanmadan bakıyorum. Sonra şişeyi indiriyor ve bana uzatıyor. "Sıra sende."

"Sadece eğlenmek için," diyorum, sonra birazını geri deviriyorum. Dudaklarının nerede olduğunu düşünmüyorum. Ahududulu rujunun tadına bakmıyorum.

Flaş haber: Öyleyim amına koyayım.

Ama iyi bir arkadaş gibi şişeyi yere bıraktım. Pis bir pislik gibi değil. "Bu gece eğlenmeni sağlamak benim kişisel görevim. Beni eğlence rehberiniz olarak düşünün."

Ve başarısızlık bir seçenek değildir.

Gülümsemesi neşeli ve aramızda eski günlerdeki gibi bir his var. "Bu geceki konserde çok iyi vakit geçireceğiz," diyor göğsümü okşayarak. Konuşmadığımız öpüşmeden sonra yaptığı gibi dostça bir jest bu.

Üzerimdeki eli sinir bozucu derecede iyi hissettiriyor - o kadar iyi ki onu örtmek, avucunu göğüs kaslarıma yaklaştırmak, o gür ağzını bir kez daha öpmek ve ona dizlerinin üzerine çökmesini söylemek istiyorum.

Ve bu uygunsuz düşünce size Las Vegas tarafından getirildi.

Saatimi kontrol ederken silkindim. Acele etmeliyiz. "Yola çıkmadan önce duş alsam iyi olur."

Sonra suyun altına girdiğimi hayal ediyorum ve harika. Harika. O yan odadayken bu hiç de garip olmayacak. Sanırım bu tek oda olayını iyi düşünemedim. Ama banyoda bir kapı var. Önemli bir şey değil. Sorun değil. Kesinlikle sorun yok.

"İyi fikir. Önce sen duş al, sonra ben giderim," diyor ses tonunda bir tutam gariplikle. Ya da belki de ben bir şeyler duyuyorum.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyorum, ses tonumu eşit tutmak için elimden geleni yaparak, çantamı açmak için fermuarımı açmaya başladım bile. Bunun sorunsuz bir gece, en iyi arkadaşım ile eğlenceli bir akşam olması gerekiyordu. Ve lanet olsun ki bunu eğlenceli hale getireceğim. Kolaylaştıracam. Hiçbir şeyi umursamayacağım.

İhtiyacı olan şey bu ve yapabileceğim şey de bu. Ama çantamın içindekileri yatağa boşaltırken, siyah ve parlak bir şey gözüme çarpıyor. Kıyafetlerimin arasında bir kutu prezervatif. Donup , parçalar yerine otururken siyah kutuya bakıyorum. Soyunma odasındaki şerefsizler antrenmandan sonra koymuş olmalı.

Ben çantaya geri koyamadan Maeve halının üzerinde ilerliyor. Gözleri kocaman açıldı ve sonra sırtarak, "Bu akşam konserden sonra ateşli bir randevun var mı?" dedi.

Bir an için şaka mı yapıyor yoksa gerçekten burada biriyle takılmayı planladığımı mı düşünüyor diye merak ediyorum. Bu fikir beni bir an için suskun bırakıyor. "Hayır," diyorum hemen, sinirlenerek. "Seninleyken asla böyle bir şey yapmam. Bu sadece bir soyunma odası şakası."

Ama bunun bir soyunma odası şakası olduğunu söylemek, bunun neden bir soyunma odası şakası *olabileceği* sorusunu gündeme getiriyor. Ona kesinlikle beyaz tahtayla ilgili bir şey söylemeyeceğim.

Maeve bir kaşını kaldırıyor, sırtışı derinleşiyor. "Tabii, tabii," diye hafifçe takılıyor ama sesinde bir merak da var. "İstersen yapabilirsin. *Sadece eğlence için.*"

Kendimi toparlamaya çalışarak kutuyu hızla çantama geri ittim. "Öncelikle, Vegas'a seninle birlikte başka biriyle takılmak için gelmedim. İkincisi, çocuklar sık kafalılık yapıyordu."

"Prezervatife ihtiyacın olabileceğini söylediğim için-?" Ama soruyu bitirmeden durdu, belki de cümlemin nereye gittiğinin, yani onun için prezervatife ihtiyacım olduğunun tam olarak farkındaydı. "Vegas için," diye boğuk bir sesle düzeltti.

"Evet. Kesinlikle," diye homurdanıyorum ve şu anda biraz boşluğa ihtiyacım var. Sıcak suya ve kafamı boşaltmak için biraz zamana ihtiyacım var. Ama tam duşa üzereyken bunun ne kadar bencilce olacağını fark ediyorum - muhtemelen hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacı varken ondan önce duş almak. "Her şeye rağmen önce sen duş almak ister misin?"

"Elbette," diyor ve çantasından birkaç eşya alıp pencereye geri dönüyor. Ama havada yeni bir gerilim var, konuşulmayan bir şey

kalan. *Eğlenceli* kadeh kaldırma *faslı* buraya kadarmış. Daha önceki rahat havamız değişti.

Başkasının sorununa kolay bir çözüm gibi görünen şey -ikinci odamızdan vazgeçmek- şimdi *benim* sorunuma riskli bir çözüm gibi görünüyor.

Aslında, bu benim için yepyeni bir sorun gibi görünüyor. Çünkü o duşa girdiğinde, onu çıplak düşünmeden edemiyorum.

KIZ SORCERY

Asher

Ben duş aldıktan sonra Maeve banyoya geri dönüyor, kıvrıyor, düzleştiriyor ya da yuvarlıyor. Kim bilir? Ben kanepede oturup sezon dışı beyzbol takaslarını okurken o banyoda tür kız büyüü yapıyor.

Burnum seğıriyor. Tatlı erik. Lanet olsun. Yan odada üzerine bir şeyler sıkıyor olmalı. Vücut spreyinin kokusu buraya kadar geliyor ve kesinlikle gitme vakti.

Bu, *sadece eğlenmekle* görevli bir adam için fazlasıyla cazip. "Seninle kumarhanede buluşuruz. Bir tur oynayacağım," diye seslendim.

"Benim yapmayacağım bir şeyi yapma," bağıriyor.

"Sanırım bu gece bir kumarhane soygunu yapmaya çalışmayacağım," diyorum kapıya doğru ilerlerken, cebime bir anahtar kartı sıkıştırıyorum.

Koridorda yürürken telefonumu çıkardım. O videoyu gönderdiğimden beri ailemden birkaç cevap geldi.

Carlos: Birkaç saat oldu. Seni kurtarmamız gerekiyor mu?

Çantalarımız hazır. Sadece söyle.

Asher: Eğer kart oyunlarında berbat olduğum doğruysa, ki bu suçlamayı kesinlikle reddediyorum, o zaman bu sizin . Bana oynamayı siz öğrettiniz.

Carlos: Yani sana çalmayı öğretmeye çalıştık Ash. Denedik.

Asher: Bu gece büyük bir galibiyet aldığımda yanıldığını kanıtlamak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca, hokeyde bu yüzden mi bu kadar iyiyim? Çünkü siz ikiniz beni hep olumsuz yönde desteklediniz?

Evet. ederim. Hepsi ana planımızın bir parçası.

Carlos: Meydan okumayı seviyorsanız elimizden bir şey gelmez. Biri size bir şeyi yapamayacağınızı söylerse, bu sadece onu daha çok istemenize neden olur.

Yürürken homurdanıyorum. Lanet olsun onlara. Haklılar. İnsanları haksız çıkarmaya bayılıyorum. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim. Ama neyse o.

Asher: Sen bekle o zaman.

Carlos: Nefesimi tutuyorum. Mecazi olarak. Seni blackjack oynarken gördüm.

Benimkini yiyor. Bu arada, nefes nefese kalmak nedir? Kulağa balık tadı veren ağız kokusu gibi geliyor.

Carlos: Beklerken tuttuğun nefestir, bebeğim. Bildiğim iyi oldu.

Ben de nane şekerine ihtiyacım var sanıyordum.

Ben on üç ve on dört yaşlarındayken John'un bir süre hasta olduğu zor zamanlarda bile her zaman olduğu gibi birbirlerini azarlamalarına gülüyorum. Ama üstesinden geldik.

Kumarhane katına doğru ilerlerken böyle şakalaşıyoruz. Oraya vardığımda telefonu bir kenara bırakıyorum, biraz fiş alıyorum ve sonra bir masaya yöneliyorum. Akşam yemeğinden ve gösteriden önce bir tur oynamaya hevesliyim ve resmi görevime başlamadan önce, ne derlerse desinler, çok iyi olduğum bazı basit kararlarla kafamı boşaltmaya çalışıyorum.

Eğlenceli. Sadece eğlence.

On beş dakika sonra, bir bardak viski içiyor, kartlarımı düşünüyor, oyunda kalmak mı yoksa vurmak mı istediğime karar veriyorum. Krupiye bekliyor, ben şansımı tartarken masadaki diğer oyuncular bana doğru bakıyor. Elimde on altı var ve krupiye yedi gösteriyor. Riske mi gireyim yoksa güvenli mi oynayayım? Blackjack'in olağan gerginliği -şansları bildiğim halde yine de onlara karşı kumar oynamak- göğsümde sıkışıyor.

Ama bir arama yapamadan önce, omurgamdan aşağı bir yük kayıyor. Sanki gözlerim onu görmeden önce bedenim onu hissediyor. Bir saniye sonra kartlarımdan başımı kaldırdığımda ağzım kuruyor.

Maeve blackjack masalarının arasında salınıyor, jean eteği kalçasının ortasını okşuyor, kısa pembe kovboy çizimleri halının üzerinde yumuşak bir şekilde ilerliyor ve... benim yeleğim vücuduna tam oturuyor.

Bu kadar. Sadece yelek. Kolları ve göğüs dekoltesi tamamen açık ve ben arkadaşımın ne kadar güzel görüldüğüyle başa çıkamıyorum.

İçinde. Benim. Kıyafetlerimde.

Parmaklarım kartların kenarlarında sıkışıyor, önümdeki karara odaklanmaya çalışırken beynim bulanıyor. Yediye karşı on altı. İçimden vur diye bağıyor ama Maeve görüş alanıma girdiği için düşünemiyorum.

Rahat gülümsemesiyle, yaklaştıkça kız büyücülüğünün yarattığı etkiden habersiz. Bu iyi bir şey. Bana büyü yaptığını ve en iyi arkadaşıma karşı kötü bir şehvet duyduğumu gerçekten belli etmek istemiyorum.

O senin de en iyi arkadaşının kardeşi.

Satıcı boğazını temizler. "Ne olacak?" İfadesi nötr ama gözlerinde bir sabırsızlık belirtisi var. Yine de umursayacak gücü kendimde bulamıyorum, çünkü tek gördüğüm Maeve ve yeleğin doğru yerlere nasıl eğildiği. Son giydiğinden beri içine almış olmalı, çünkü şu anda o kadar dar ki yasadışı olmalı.

Yine de bakışlarımı kartlara geri çevirmeyi başarıyorum. Normalde bu eli güvenli oynardım, hatta belki de pas geçerdim, tıpkı takımındaki çocuklarla jette oynarken yaptığım gibi. Ama bu gece kazanmak istiyorum. Hayır, kazanmak zorundayım.

Muhtemelen şu anda düşüncelerimin pervasız bir sınırı olduğu için, akşamın misyonu tarafından teşvik edildi. Ya da belki de onu o yelekle gördüğüm içindir.

Evet, Maeve yelekleri kesinlikle bir şey haline getirebilir. "Vur bana," diyorum, sesim amaçladığımdan daha sert.

Krupiye başını sallayıp bir kartı bana doğru kaydırıyor. Çeviriyorum ve yumruğumu sıkma istiyorum. Bir beş. Yirmi birim var.

Evet, bu gece şans bizden yana.

Maeve yanıma yaklaşıyor, eğilirken çıplak kolu benimkine değiyor, ısırmak istediğim bir meyveye benzeyen kokusunun duyularımı istila etmesine yetecek kadar yakın. "Güzel el," diye mırıldanıyor.

Sesinden, sözlerinden, kokusundan elektrik fişkırıyor içime. "Güzel yekek," diye cevap veriyorum, sesim aynı derecede alçak, onun tonuna uyuyor.

"Oh, bu şey mi? Elden düşme," diyor ve üst kısmını parmaklayarak dikkatimi göğsünün kat kat gümüş zincirlerle kaplı solgun, çilli etine, boğazının sütununa ve yüzüne çekiyor. Kalp şeklinde, burnunda bir tutam çil ve yüzünü çevreleyen vahşi bukleleriyle yaramaz ela gözleri var.

Ve o turda şanslı olduğumu biliyorum. Bu şans gecenin geri kalanında da sürdürmek istiyorum, bu yüzden masadan kalkma vakti geldi. "Biraz yemek yiyelim, sonra da gösteriyi izleriz."

"Hadi yapalım" diyor, ben de cipslerimi alıp onu takip ediyorum ve giderken bir fotoğraf çekiyorum. Kendimi biraz ukala hissederek babalarımın gönderiyorum.

Asher: Oh, siz küçük inançlılar.

Carlos: Evet! Sana hep inandım. John:

Yapabileceğini biliyorduk.

Gülerek, şimdilik son bir cevap yazdırırken başımı sallıyorum.

Asher: Yalanlar, küçük tatlı yalanlar.

Sonra, gecenin geri kalanında Maeve'e odaklanabilmek için telefonumu bir kenara bırakıyorum.

* * *

Yemeğimizi yedikten sonra, The Extravagant'ın kalbindeki tiyatroya , lüks butikler ve hareketli kafelerle çevrili gösterişli bir koridordan geçiyoruz. Yol boyunca Maeve kollarını sallayarak çılginca ileriye işaret ediyor.

CheekyBeast için başka bir reklam gördüğümde inliyorum. Kahretsin, marka Vegas'ta gerçekten de her şeyi yapmış - ama yine de burası en iyi donlarınızı getirebileceğiniz türden bir şehir. Birkaç metre ötede duvara yapıştırılmış parlak bir resmim var. Resimde, evde çalışma tarzı bir masaya doğru yürüyorum,

Gıcır gıcır bir düğmeli bluz ve maymun desenli bir çift külot giymiş, resmin alt kısmında ise *Monkey Around at the Home Office* sloganı yer alıyor.

Maeve kolumdan tutup beni durdurmaya çalışıyor. "Gerçeğiyle ve görüntüsüyle bir selfie çekmeliyiz. Ben buna "Çift Görmek" diyeceğim."

Bu kadın söz konusu olduğunda benim bile sınırlarım var. "Bu zor bir hayır olurdu." "Neden olmasın?"

Alay ettim, sonra döndüm, kollarımı açtım. Salon tıklım tıklım dolu. "Eğer boxer külotlu bir reklamla selfie çekerken görülürsem, sizce çocuklar bana ne kadar cehennem azabı çektirir?"

Çenesine vuruyor. "Sonsuza kadar mı?"

"Ve sonra biraz daha," diye ekliyorum ve görüntünün yanından geçip gidiyoruz ama Maeve el sallayarak "Hoşça kal Asher'ın kızı," demeden önce değil.

Koridorda ilerlerken bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Yani bu gece maymun mu giyiyorsun?"

"Bir centilmen söylemez," diyorum. "Sen bir centilmen misin?"

Yatakta değil. "Bazen," diyorum, mekâna varmadan önce bir süre bakışlarını tutuyorum. Sapphire Tiyatrosu yaklaşık beş bin kişilik ve biz ön taraftaki VIP koltuklarımıza doğru ilerlerken salon tıklım tıklım dolu.

Kalabalığın arasından ilerlerken elini tutuyorum, sonra Maeve'in biraz önünde durarak coşkulu kalabalığın arasından bir yol açıyorum. Bira, ter ve parfüm kokusu havada birbirine karışıyor, kahkaha ve tezahürat sesleriyle harmanlanıyor. Parti atmosferi tüm hızıyla devam ediyor ve gösteri beklentisi her adımda daha da artıyor. Vücutların birbirine çarpması çok yoğun, bu yüzden elini daha sıkı tutarak onu yanıma yaklaşıtıyorum.

"Sahiplenici değil misin?" diyor.

"Kimsenin randevuma dokunmasını istemiyorum," diye şaka yapıyorum ama bu bir şaka değil. İstemiyorum amına koyayım.

Kimsenin ona fazla yaklaşmadığından emin olmak için salonu tarıyorum. Benden başka kimse.

Odanın önüne ulaştığımızda, yanımdaki sıcaklığının fazlasıyla farkındayım. Ama koltuğuna oturup bana o kaygısız gülümsemesini gösterdiğinde, kendime sakın olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Bu gece eğlenmek için, sadece eğlenmek için. Ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ona bir iş bulamam ya da müşteri ayarlayamam ama yapabileceğimi bildiğim bir şey var: onu gülümsetmek. Ve gülümsediğinde, bu onun tüm yüzünü aydınlatıyor.

Bu her şeye değer.

Bana döndüğünde tüm gücüyle parlıyor ve "Bakalım yüz bin dolarlık bir randevun var mı Callahan?" diyor.

Çıldırıyorum ama hemen yüz ifademi düzeltiyorum. "Bu bir meydan okuma mı?" "Sanırım öyle," diye alay ediyor. "Senin için çok para ödedim."

Başımı geriye atıp gülüyorum. Bariz olanı -hiçbir şey ödemediğini- belirtmek üzereydim ama kendimi durdurdum. Bu kötü bir sportmenlik. Ayrıca doğru da değil. Dolar olarak ödememiş olabilir ama beni bir piyon olarak kullanmak istediğini bile bilmediğim birinden kurtarmak isteyerek cüret, cesaret ve sadakatle ödedi. Lobideki anne ve babayı, bu gece bir mola verdikleri için duydukları mutluluğu ve rahatlamayı düşünüyorum. Bunu onlar için ne kadar kolay gerçekleştirdiğimizi de düşünüyorum.

Maeve'in beni Miranda'yla başıma gelebilecek zor bir durumdan kurtardığı açık artırmaya geri dönüyorum. Yani evet, Maeve kesinlikle benim için attı. Ve ben de ona ne kadar iyi bir randevu olabileceğimi göstereceğim.

"Kesinlikle yaptın. Ve her kuruşuna değmesini sağlayacağım," diyorum.

Grup çalmaya başladığında kendimi tutamıyorum. Tezahürat yapıyorum, bağıriyorum, elini tutuyorum ve etrafımızdaki kalabalık da ayağa kalkıyor.

Şarkıya eşlik ediyoruz, seslerimiz kısılıyor ama umurumda değil. Hokeyi sesimle oynamıyorum. Vücudumla oynuyorum ve bu gece onu kullanıyorum, bir arkadaşımınla dans ediyorum, ona

hayatının zamanı.

Sunucular gelip gürültüden dikkatimizi çekmeye çalıştıklarında menüyü tarıyorum ve Lemonade Affair istiyorum. Biberiye, limonata ve cin. Maeve'in gözleri parlıyor, ben de siparişi iki tane olacak şekilde değiştiriyorum. İçkiler geldiğinde, şerefimize kadeh kaldırıyorum.

"İyi vakit geçiriyorsun. Her yıl sana teklif vermeliyim," diyor ve bu düşünce doğrudan aklıma geliyor, kafamı fikirlerle dolduruyor - bazılarını eğlendirmemeliyim. Limonata Olayı'nı suçluyorum.

"Bunu senin için değerli kılmaya devam edeceğim," diyorum.

"Oh, yapacağını biliyorum. Çıktığın her kadını kışkanıyorum," diyor ve lanet olsun, aklımı çok ileriye götüren şeyler söylüyor. Ama tek umursadığım onun şarkı söyleyerek eğleniyor .

Solist, hit şarkıları "Blown Away "i gitarını destansı bir şekilde tıngırdatarak bitirdiğinde Maeve bana döndü, yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu. "Bu şarkıya bayılıyorum. Bayılıyorum."

"Biliyorum," diyorum.

Kızardı. "Bunu daha önce söyledim mi?"

Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırarak bir parça boşluk gösteriyorum. "Birkaç kez. Bunun seni mutlu ettiğini söylemiştin." Ses yüksek olduğu için elimi kulağına götürmek zorunda kalıyorum.

Ona dokunduğumda titriyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Ve bu tepki pantolon sınırının güneyine kadar gidiyor. İyi ki karanlık.

"Yine de beni mutlu ediyor. Bütün bu gece beni mutlu ediyor.

Bu gece her ne yapıyorsan Callahan, işe yarıyor."

Bir memnuniyet dalgası göğsümde sıcaklık yayıyor. Görev tamamlandı. Yüzümdeki geniş ve emin sırıtışa engel olamıyorum. Ona her şeyi unutturmak için yola çıktığım şey buydu, sadece bu gece için bile olsa. Onun mutluluğu benim kazancım ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmek bana dünyanın zirvesindeymişim gibi hissettiriyor.

Şarkıcı boğazını temizliyor, derin, hırıltılı baritonu salonda gürlüyor. "Bu gece sizin için yeni bir şarkım var. Bir süredir üzerinde çalıştığım bir şey. Sözler hakkında küçük bir şarkı. Verilen sözler ve tutulan sözler."

Maeve'in gözleri büyüdü. "Yeni bir şarkının prömiyerini yapacağını biliyor muydun?"

Sanki grubun üzerinde böyle bir etkim varmış gibi. Yine de oynuyorum. "Yüz bin dolar mı? Tabii ki en sevdiğin gruptan yepyeni bir melodiyle birlikte geliyor."

"Şimdiye kadarki en iyi randevu" diye bağıyor.

Elinde içkisi ve kolları havada Maeve, açılış notaları salonu doldururken alkışlıyor. Sonra şarkıya giriyor ve sözler kalbime bir ok gibi saplanıyor: *Verdiğimiz o sözü hatırlıyor musun? Küçükken seninle evleneceğimi düşündüğüm zaman mı? Şimdi hepimiz büyüdük, ne yapmak istediğimi biliyorum.*

Kelimeler bana parlak bir fikir gibi çarptı. Gelmiş geçmiş en iyi gece için lanet bir yol haritası gibi. Bir saniyeliğine, belki de daha uzun bir süreliğine, üzerinde durmaktan hoşlanmadığım bir geceye geri dönüyorum. Bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiren bir geceye. Ama Lemonade Affair ve yepyeni bir şarkı sayesinde kendimi tutmuyorum. İki yıl önce bir düğünde verdiğim sözü hatırlıyorum.

Maeve'in bir kocaya ihtiyacı yok. Ama büyük bir maceraya ihtiyacı var.

"Büyük Maceramızı henüz planlamadığımızı hatırlıyor musun? Şey, ben bir fikrim var..."

FLAMINGOLAR BOĞUCU MUDUR?

Maeve

Asla bir cesareten geri döndüğüm söylenmesin. Kimse de diyemez, çünkü birkaç saat sonra elimde bir evlilik cüzdanı, kulağımın arkasına sıkıştırılmış bir papatya ve Asher'ın yeleğinin altında beyaz saten bir tişört vardı - artık benim. Bir gelin beyaz giymek zorundadır, biz de bütün gece açık olan bir iç çamaşırı mağazasından bir tane aldık. Çünkü tabii ki Vegas'ta yirmi dört saat açık bir iç çamaşırı mağazası var.

"Bu benim gelin havam," diyorum, sonra Asher'a bakıyorum, birden aklıma gelen bir düşünceyle gözlerim açılıyor. "Sen ne giyeceksin?"

Ya da belki ben bağıríyorumdur. Muhtemelen o Limonata İşleri sandığımdan daha güçlüydü. Düşündüğümden daha fazla olması da mümkün. Gecenin bu noktasında bunu söylemek zor. Tek bildiğim, içeride ve dışarıda her şeyin sıcak ve köpüklü hissettirdiğı. Işıklar şenlikli, neonlar göz kamaştırıcı derecede parlak ve araba bizi Clark County Evlilik Ruhsat Bürosu'ndan küçük şapelinde bir düğün rezervasyonu yaptığımız otelimize geri götürürken enerji içimde nabız gibi atıyor.

"Ona bir smokin almalıyız!" Lyft şoförüne bağıríyorum.

Şoför kıkırdar. "Bütün gece açık olan bir smokin dükkanına uğramak isterseniz haber verin. Onlardan da var."

Asher koluma sakinleştirici bir el koyuyor. "Açık olan bir şeyi belirtmeme izin verin - elbise giymiyorsunuz."

"Eminim kilisede bir şeyler vardır," diyorum kendimden emin bir şekilde, sonra en iyi arkadaşıma dönüyorum. "Genelde kiralamak için kıyafetleri olur. Bir keresinde hepimiz Elodie'nin Çikolataları'ndaydık ve sahibi bize Vegas'ta evlendiğinden bahsetti. Aynı yerde! Kullandıkları şapelden bordo bir elbise kiraladığını, eşinin de kadife bir ceket aldığını ve koridorda 'It Had to Be You' şarkısıyla yürüdüklerini söyledi ve..."

Vay canına. Ben gevezelik ederken Asher'ın yeşil gözleri benden hiç ayrılmıyor. Gerçekten yakışıklı. Yani, gülünç derecede yakışıklı. Aslında o kadar yakışıklı ki güneşe bakmak gibi. "Biliyor musun? Sen gelmiş geçmiş en seksi damatsın. Kimse kot pantolon ve Henley'le bu kadar iyi görünmemişti. Aslında smokine ihtiyacın yok. Bunu giy."

Kuru kuru gülüyor. "Teşekkürler. Onu giyiyorum. Ve giyeceğim."

Ama sonra aklıma bir fikir geldi ve komplocu bir tavırla eğildim. "Bekle, iç çamaşırın ne renk? Maymun mu yoksa ejderha mı giyiyorsun? Neden bana söylemiyorsun? Yoksa kendim mi öğrenmem gerekiyor?"

Zeki gözleri bir an için kararıyor. İçten içe yanıyor. Ateşle titriyor. Bu da hoşuma gidiyor. Kesinlikle hoşuma gidiyor. Saçma bir şekilde hoşuma gidiyor. Sırıtmayı, yakınımı eğilmesi, "Flamingolar" diye fısıldarken nefesinin kulağımı gıdıklaması da hoşuma gidiyor.

O kadar hoşuma gidiyor ki nefesim kesiliyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Onun yakınlığından. Bu kelimenin kulağa garip bir şekilde boğucu gelmesinden. Flamingolar boğucu mudur? Paylaştığı şeyi algılamam birkaç saniye, belki de bir dakika sürüyor çünkü algılamak istediğim tek şey dans ettikten sonra ne kadar güzel koktuğu. Hafif bir ter kokusu var, ama o bile taze kokuyor, her zaman kullandığı temiz, meşemsi tıraş losyonuyla karışıyor.

En iyi arkadaşım çok seksi.

Yani, tabii ki seksi. Bunu hep biliyordum. En iyi arkadaşın, kadınların kendini kaptırdığı seksi bir hokey oyuncusuyken nasıl bilmezsin ki? Ama sonra az önce ne dediğini fark ederek gözlerimi kırpıştırdım. "Flamingo iç çamaşırını mı giyiyorsun?"

Bana şakacı bir bakış fırlatıyor. "Bu CheekyBeast'in en yeni stili. Ama kimseye söyleme. Kampanya henüz başlamadı."

"Sırrını saklayacağım," diyorum.

"Aferin kızırma," diyor ve bu iki kelimeyle göğsümde beklenmedik bir kıvılcım çıkıyor. Tekrar duymayı umursamayacağım kelimeler.

İçinde bir şapel bulunan otele yanaşırken aklıma çok tuhaf bir düşünce geliyor: En iyi arkadaşımın flamingo iç çamaşırını görmek istiyorum.

Ama ne var biliyor musunuz? Yıllık Büyük Maceranızın bir parçası olarak evleniyorsanız, kardeşinizin düğününde bir gece eğlenmek için yaptığınız evlilik anlaşmasını yerine getiriyorsanız, bu muhtemelen tamamen normaldir. San Francisco'ya döndüğümüzde geri alacağımız bir anlaşma. Buraya gelirken, eve döndüğümüzde evliliğimizi feshetmekten . Ama bu gece için? Kazandığım randevunun karşılığını kesinlikle alacağım.

Araba The Extravagant'ın önünde duruyor ve biz de dışarı fırlıyoruz. Asher dirseğimi tutarak beni sabitliyor ve tökezlemiş gibi hissetmesem de, bu gece dünya bizim lehimize dönmüş gibi hissediyorum. Otele giriyoruz, avizenin altından geçiyoruz, kumarhaneyi geçiyoruz, koridordan geçiyoruz, CheekyBeast reklamının yanından geçiyoruz ve saat bir buçukta yer ayırtığımız şapele doğru yürüyoruz.

Evlilik anlaşması yaptığınızda yaptığınız gibi.

Fuayeye girdiğimizde, burayı işleten çiftle - Hitch Malone adında sağlam, kel bir adam ve iri memeli karısı Bayan Matrimony - evrakları imzalıyoruz. Bana çok yakışacak Marilyn Monroe tarzı bir elbiseleri ve Asher'a çok yakışacak fırfırlı bir smokinleri olduğunu söyleyince smokin ve elbise kararımı gözden geçiriyorum.

"Fotoğraflar," diyorum Asher'a nefes nefese. "Albüm için fotoğraflara ihtiyacımız olacak. Kot etek giymek istemiyorum. Bu bir kostüm partisi gibi. Tam bir kıyafet içinde olmalıyız."

Gülümsemesi biraz hınzırca, çokça memnun. "Roma'dayken, Maeve."

İç çekiyorum, kendimi kabarcıklı, elektrikli ve uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde canlı hissediyorum. "Seni öpebilirim."

Bir an için gülümsemesi kayboluyor, yerini daha derin, daha yoğun, gözlerinde titreşen bir şey alıyor - tam olarak tanımlayamadığım bir bakış. Limonata İşlerinin sıcaklığı azalmaya başladığında bile, bu bakış kalbimin çarpmasına neden oluyor. Bu düşünceyi bir kenara itip işin eğlencesine odaklanıyorum. "Fırfırlar içinde iyi görüneceksin," diye takılıyorum.

"Kimse fırfırlar içinde iyi görünmez," diye karşı çıkıyor, başını sallayarak.

"Hayır," diyorum, bir adım daha yaklaşarak, "Flamingo iç çamaşırı giyebilen bir erkeğe fırfırlar da yakışır," diye ısrar ediyorum.

Asher gülüyor, ama gözlerinde şefkatli bir şey var, kendimi yenilmez hissettiren bir şey, sanki bir kariyer felaketinin kıyısında sallanmışım gibi. Sanki bu gece her şey mümkünmüş gibi.

Onun sayesinde. Buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Yetkili ifte döner. "Ben firfırlı bir smokin alacağım," diyor, sesi sabit.

Hitch kıkırdar ve onu sırtından alkışlar. "İyi adam. Müstakbel eşini dinlemen akıllıca olur. Bende de tam sana göre bir tane var."

Bayan Matrimony bana dönüyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Seni gelin odasına götüreyim. Makyajını biraz düzeltebilirim tatlım. Yeni kocanla ektireceğin fotoğrafların muhteşem görünmesini isteyeceksin, değil mi?"

"O aslında benim en iyi arkadaşıım," diyorum, düzeltmeyi durduramadan ağzımdan kaçıyor. Ama Asher'a baktığımda başka kelimeler de ağzımdan kaçıyor. "Seksi değil mi?"

Bayan Matrimony bilerek gülümsüyor. "Müstakbel kocanız hakkında böyle hissetmeniz iyi bir Şey - hepimizin yatağımızda ateşli bir arkadaşā ihtiyacı var, değil mi?"

Bayan Matrimony'den evlilik tavsiyesi, ama bu sefer onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Bir anlamı yok. Asher ve ben buradayız, eğlenceli evlilik anlaşmamızı onurlandırıyoruz ve hayatımızın en büyük macerasını yaşıyoruz. Ayrıca, insanlar bize hayat tavsiyeleri vermekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Beni anlıyorum. Berbat durumdayım diye bağırıyorum. Ama o kendine çeki düzen veriyor, kim bilir neden bizi mıkırtısı gibi çekiyor?

Beni götürmeden önce Hitch Şöyle seslendi: "zel bir Őarkınız var mı aşk kuşları? Yoksa 'Can't Help Falling In Love' cover'ımı alabilirim."

Hitch'in Elvis melodisini kaydetmesi çok güzel, ancak bu Şarkı sanki başka çiftlere aitmiş gibi geliyor. Bir yıl boyunca düğün planları yapan çiftlere, Paris'te diz çöküp evlenme teklif eden erkeklere, evlenme teklifi karşısında gerçek gözyaşları döken kadınlara; sadece bir geceliğine maceraya atılan suç ortaklarına değil.

Dilimin ucunda "Accidentally in Love" ya da "We've got Tonight" gibi daha eğlenceli seçenekler var, ben de Asher'a dönüp bunları ona doğru fırlatıyorum. Kot pantolonu ve Henley'siyle o kadar iyi görünüyor ki nabzım biraz daha hızlı atıyor. Ama smokin içinde de iyi görünecek ve işte o zaman Őarkımızın bunlardan biri olmadığını anlıyorum.

Őarkımızın ne olduğunu biliyorum. "'The Way You Look Tonight,'" diyorum. Dudakları sırtarak yukarı kıvrılıyor. "Mkemmел."

Ve kısa bir süre, onun için neden bu kadar mkemmел olduğunu merak ediyorum, ancak Bayan Matrimony beni büyük bir gardıroba açılan aynalı bir kapıya götürdüğünde bu düşünce aklımdan düşüyor. Burası gelin odası olmalı. Gelinliklerle dolu.

Payetler, satenler ve gösterişli kumaşlarla süslenmiş kapalı kapının ardında Hitch, Asher'ı şapelin başka bir bölümüne çağırıyor. Derin bir nefes alıyorum, parmaklarımı giysilerin üzerinde gezdiriyorum ve o anın dağınık neşesinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

On beş dakika sonra, kıvrımlarıma yapışan bu yumuşak beyaz elbise ve pembe botlarımın içinde kendimi çok güzel hissediyorum ama düşüncelerim netleşmeye başladığında şapelin kapısında duruyorum. Sarhoş muyum? Hayır. Kesinlikle değilim. Ama yine de çakırkeyifim. Kesinlikle.

Yine de bunu yapmak istiyorum. Hayat yaşayanlar içindir. Annem son arzusunu benimle paylaştığından beri hayallerimin peşinden koşuyorum: *Hayallerinin peşinden git.*

Hiç evlenmeyi hayal ettim mi bilmiyorum ama her zaman, her gün hayattan her damla zenginliği ve tatlılığı almayı hayal ettim.

Bu sayılmalı, değil mi?

Ses sisteminde "The Way You Look Tonight" çalarken kendime en iyi arkadaş ve koca arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmamın önemli olmadığını söylüyorum. Şarkı hem mükemmel hem de mükemmel bir şekilde geçici. Bu gece gibi.

Bu, bir resme, bir hikayeye, daha sonra kendimi hüzünlü hissettiğimde ve yeniden umuda inanmaya ihtiyaç duyduğumda başvurabileceğim bir anıya ilham verecek bir an. Eve döndüğümde hissettiklerimi bir tuvale aktarabilirim. Asher'ın bana yıllar önce arkadaş olduğumuzda verdiği şey buydu ve bana her gün verdiği şey de bu.

Kalbim dolu bir şekilde, koridordan geçici kocama doğru adım atıyorum ve kendimi bu anın neşesine bırakıyorum - ne daha fazlası ne de daha azı.

BUNUN İÇİN MAIT

Asher

Pırıl pırıl beyaz sunağın önünde dururken, bunu gerçekten yaptığımıza inanmadığımı söylemek isterdim.

Ama yapabilirim. Bu bizim için kaçınılmaz bir macera gibi geliyor. Sanki o evlilik anlaşması sadece kardeşinin düğününde yapılan öylesine bir yorum değildi. Bir kocaya ihtiyacı olursa, benim devreye gireceğime dair gerçek bir sözdü.

Ama kariyerinin hayal kırıklıklarından bir geceliğine de olsa kaçmak istiyordu.

Ve bu düğün de tam olarak öyle. Şapel, eski Vegas ihtişamı ve kitschy cazibesinin bir karışımıdır. Kırmızı kadife perdeler duvarları çerçeveleyip ve altın vurgular her köşede parlıyor. Burası her şeyin olabileceği ve muhtemelen sıklıkla da olduğu bir yer.

Bayan Matrimony, Marilyn Monroe tarzı elbisenin Maeve'in üzerinde mükemmel durduğundan emin olmak için son bir kez daha Maeve'in üzerine titrer. Spoiler uyarısı: Öyle. Maeve çarpıcı görünüyor. Yelektekinden bile daha iyi görünüyor ki bu da bir şey ifade ediyor.

Bayan Matrimony, Hitch'e katılmak için geri çekilmeden önce geçici gelinime "O resimlerde harika görüneceksin bebeğim," diye fısıldıyor.

Şimdi bir Elvis tulumu giymiş, çünkü tabii ki burası Vegas, Hitch büyük boy güneş gözlüklerini ayarlıyor. "Bunu resmileştirmeye hazır mısınız aşk kuşları?"

Frank Sinatra arka planda hafifçe çalarken Kral gibi ses çıkararak sorar.

Kendimden emin bir şekilde,

"Yapacağız," diye cevap veriyorum.

"Hadi yapalım şunu," diye

yankılanıyor Maeve.

"Bu töreni bazı yeminlerle başlatmaya ne dersiniz? Ne dersiniz?" Hitch soruyor.

Maeve'in gözleri açılıyor ama sonra soruyu bana yönelterek kabullenmiş görünüyor. "Yeminleri nereye koydun tatlım?"

Tam bir baş belası. Ama ayaklarımın üzerinde düşünmek hakkında bir iki şey biliyorum.

Şakağıma dokunuyorum. "Tam buraya."

"," diyor meydan okuyarak.

Maeve'e yaklaşıyorum, elim Maeve'in elinin içine kayıyor. "Maeve," diye başlıyorum, onu güldürecek bir şeye dalmaya hazırım - yarın bu evliliğin saatini geri alacağımız *için bir geceliğine en iyi koca* olacağıma söz veriyorum. Ama otel odasında kalbini açtığı ve korkularını paylaştığı ana geri dönüyorum. Onun için büyük bir tablo sipariş edemesem ya da ona gözde bir galeri yeri ayarlayamasam da, bu iniş ve çıkışlarda yanında olacağımı bilmesini sağlayabilirim. Bu yüzden beklediğimden daha büyük bir ciddiyetle, "Yıllardır en iyi arkadaşımsın, ihtiyacım olduğunda ortaya çıkan, soru sormayan ve bunun gibi en çılgın maceralara her zaman hazır olan kişisin" diyorum.

O kadar büyük, o kadar güzel gülümsüyor ki kalbim sıkışıyor. Hatta belki biraz acıyor. Bu bölgede çok uzun süre kalmamam gerektiğini hatırlatıyor.

Yeminleri daha hafif bir alana yönlendiriyorum. "Mükemmel bir koca olacağıma söz veremem," diyorum, sonra hafifçe öksürüyorum, en sonunda menüden *Just Fun* siparişine eğilip ekliyorum, "*bu gece*. Ama her zaman senin yanında olacağıma söz verebilirim."

Maeve nefes alırken gözleri şakacı bir şekilde parlıyor ve elimi sıkıca kavıyor. "Asher," diye başlıyor ve ifadesinde beni hazırlıksız yakalayan bir şefkat var. "Diğer her şey kaos gibi gelirken sen hayatımın değişmezi oldun. Yıllardır benim dayanağım, suç ortağım ve en büyük destekçim oldun."

Ve... beni takip ediyor. İçinden geldiği gibi konuşuyor. Sanki dostluk yeminlerimizi yeniliyormuşuz gibi. Göğsüm beklenmedik bir şekilde biraz ısınıyor.

"Seni hak etmiyorum ama bir şekilde hâlâ buradasın, benimle takılıyorsun."

"Biliyorsun," diye onu temin ediyorum. Fark ettiğinden daha fazlasını veriyor.

Gülümsemesi geri dönüyor ve onunla birlikte bir parça da muziplik. "Seni daha fazla entrikanın içine sürüklemeyeceğime söz veremem ama her zaman arkanda olacağıma söz veriyorum..." Bir an durdu, sonra beni taklit ederek "bu gece" diye ekledi.

Tam da Frank şarkıda o kelimeyi söylerken.

Bu son kelime - bu *gece* - bu birlikteliğin ne kadar geçici olduğunu hatırlatıyor. Ama diğerleri de öyle - *kaya* ve *destekçi* gibi kelimeler, *sürekli* ve *yıllarca* gibi kelimeler. Ve onlar havada asılı kaldıkça, diğer her şey kaybolup gidiyor. Sadece biz varız, bu şapelde durmuş, tamamen doğru olduğunu hissettiren sözler veriyoruz.

Hareket etmek istemiyorum. Zamanı durdurmak istiyorum. Saat ilerlediğine göre yüzüklerimizi takmamız gerektiğini biliyorum. Eminim her an başka bir düşün daha olabilir ama şu anda Maeve'in görüntüsünden çok keyif alıyorum, özellikle de yeminini şöyle bitirdiğinde: "Ayrıca, sana fırfırlar içinde çok seksi görüneceğini söylemiştim. Ve haklıydım."

Bu şimdiye kadar aldığım en tuhaf iltifattı ve tenimi cızlattı. Nabzım yükseliyor. Düşüncelerim ben onları durdurmak istemeden serbest kalıyor. "Ve sen de çok çekicisin," diye mırıldanıyorum, sesimde bir sıcaklıkla. Yatak odası tonunu fark edip etmediğini merak ediyorum. Ben de merak ediyorum, şu anda biraz transparan olmam umurumda mı diye.

Cevap alamıyorum çünkü Hitch boğazını temizleyerek bizi pratik detaylara geri döndürüyor. "Ve şimdi de yüzükler," diyor.

Bayan Matrimony, içinde iki parlak altın bant bulunan saten bir yastık uzatıyor. Onları alıyoruz ve yüzüğü parmağına geçirirken Maeve'in bakışlarını bir kez daha üzerimde tutuyorum. Muhtemelen kontrolüm için en iyisi - olduğu gibi biraz zayıflamış - yemin tarzına geri dönmek, bu yüzden diyorum ki, "Maeve, bu yüzükle, sıcak fındık komplosunun dibine inmeye söz veriyorum."

Homurdanıyor. Gerçekten homurdanıyor, kısa bir süreliğine karnını tutuyor. Sonra elimi tutarken neredeyse ciddileşiyor. "Asher," diyor, "söz veriyorum senin için bir açık artırma savaşı başlatmaya ve bitirmeye her zaman hazır olacağım."

"Anlaştık," diyorum, ciddiyetsizlik için minnettarım, ama Maeve'in parmağındaki metale baktığımda, bu sahnenin biraz üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Nasıl olur da benim yüzüğüm onun parmağında bu kadar güzel durabilir?

Vızıltımın solan kalıntıları olmalı, hepsi bu.

"Nevada eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum," diyor Hitch, sesinde büyük bir zevkle. "Gelini öpebilirsiniz."

Maeve bana bakıyor, gözleri parlak, dudakları ayrık, hiç suskun değil. Sonra çenesini kaldırdı.

Vay anasını.

Öpücük istiyor.

Bu da demek oluyor ki... O verdiği için sefer çalmayacağım.

Ben boşuna profesyonel sporcu olmadım. Bir açık gördüğümde, üzerine giderim. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, yanağını avuçluyorum, yüzünü tutuyorum. Duraklıyorum, ama tereddüt ettiğim için değil - çünkü onun beklentiyi hissetmesini istiyorum. Öpücüğümü arzulamasını.

Belki yalvarmak için bile.

Başparmağımı elmacık kemiği boyunca kaydırıp yumuşak tenini okşuyorum. Gözleri parlıyor. Başparmağımı tekrar aşağıya, çenesine doğru kaydırıyorum. Nefesi kesildiğinde biraz daha bekliyorum, sonra alçak ama emredici bir tonda mırıldanıyorum, "İste."

Titriyor. "Öp beni," diye haykırıyor, çaresiz, muhtaç.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ama dokunduğumuz anda kendimi tutamıyorum. Yüzünü iki elimle kavıyorum, ağzının tadına bakıyorum ve en iyi arkadaşımı yepyeni bir şekilde öpüyorum.

İliklerime kadar işleyen, duygulu ve kalıcı bir öpücük. Kollarımda yumuşacık, nefesi dudaklarında geziniyor. Onlardan da bir inilti geçiyor ve daha fazlası için bir yalvarış gibi geliyor.

Tüm seslerini yutmak istiyorum, beni geceye götürmelerine izin veriyorum.

Çünkü platonik *değiller*.

Dost canlısı *değiller*.

Dayanılmaz derecede seksi ve muhtaçlar.

Maeve Hartley'nin tadı inanılmaz ve bu öpücük tüm vücudumu sarsıyor, her yerime dokunuyor. Bırakmıyorum. Onu daha derinden öptüğümde, soğuk, yeni bir netlikle çarpıldım. Başından beri hissettiğim sadece sevgi değildi. Sadece şehvet de değildi. Basit bir çekimden çok daha fazlasıydı.

En iyi arkadaşıma çılgınca, sinir bozucu bir şekilde takıntılıyım. Diğer adıyla *karıma*.

HER ŞEYİNİ KIRMIZIYA YATIR

Maeve

O da neydi öyle? Ben hiç böyle öpüldüm mü? Destansı öpücükler böyle mi oluyor?

Bir süre, resimlerde çok fazla öpücük incelediğimi düşündüm. Francesco Hayez'in, pelerinli meçhul bir İtalyan erkeğin gümüşü gri elbiseli bir kadını öylesine tutkulu bir şekilde öptüğü ve ne zaman bir reproduksiyonuna baksam öpücüğü iliklerimde hissettiğim ufuk açıcı eseri *Öpücük*'e çok fazla değer verdiğimi düşündüm. Ya da Roy Lichtenstein'in derin ve samimi öpücükler içinde kaybolmuş kadınları gösteren pop art tasvirlerinin beni büyülediğini düşündüm.

Şimdi, sanırım o öpücüklerden birini aldım. Ve nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

Tekrar kıyafetlerimizi giymiş olarak kilisemizin kapısına yöneldiğimizde, Bayan Matrimony bana bir anne şefkatiyle sarılıyor. "O fotoğrafları yakında sana göndereceğim, bebeğim. Çok güzel görünüyorsun. Ve asla unutma, mutlu bir evliliğin anahtarı affetmek ve seçici duymaktır" diyor.

"Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım," diyorum ama kocamın beniöpme şekli dışında bir şey düşünmek zor.

Ancak şapelden çıktığımızda, sıcak ve baş döndürücü atmosfer duman gibi kayboluyor. Tekrar kaotik gecenin içine itildik ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Görünüşe göre o da bilmiyor. Sessizce koridordan geçtik, sonra

Parlak kumarhaneye adım atıyorum ve neon ışıkları, slot makinelerinin şingirtısı ve sohbetin uğultusu beni gerçekliğe geri döndürmeye çalışıyor. Ama ben hâlâ birkaç adım gerideyim, kendi resmimdeki öpücüğe kapılmış durumdayım. Hiç kimse beni Asher gibi tüketti mi? Daha önce hiç kimse Ne için? *Evet* dedikten sonra bu geceye kadar değil.

Şimdi, Asher'in eli sırtımın küçük kısmına bastırılmış, gece kalabalığında bana rehberlik ediyor. Tıpkı beni konser alanının önüne götürürken bana dokunduğu gibi. O... diğerlerine bir mesaj gönderecek şekilde *dokunaklı* - *ona dokunmayın* mesajı. Sanki aklından geçenleri okuyabiliyormuşum gibi ona gizlice bakarak nedenini anlamaya çalışıyorum. Öpücük onun için iyi miydi? Lichtenstein öpücüğü müydü? Hayez öpücüğü mü? Gözlerini arıyorum ama cevaplar yerine daha çok soru buluyorum. Sanki kendisiyle savaşıyor. Ya da belki hayal kırıklığına uğramış? Bana kızgın mı?

Kalbim endişeyle çarpıyor. Bütün geceyi benim için ayarlamıştı - kendimi kötü hissettiğim için bana harika vakit geçirtmek için. Ama sinirlenmiş ya da hayal kırıklığına uğramış olma ihtimali vücuduma bir suçluluk duygusu yayıyor.

Kumarhane canlı, gürültü ve enerji bizi gece yarısı kucağına çekiyor. Ama gözlerindeki o bakıştan tamamen rahatsızım, bu yüzden yürümeyi bırakıp ona dönüyorum.

"İyi misin?" Endişemi gizlemek için sesimi rahat tutmaya çalışarak soruyorum. "Harikayım," diyor, o da duruyor, ses tonu... eşit. Hepsi bu. Sadece eşit. "Emin misin?" Bilmek için bastırıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor ama yüz ifadesi neredeyse teslim olmuş gibi, sanki hissettiği her neyse onu hissetmemeyi diliyormuş gibi. Belki de bundan sonra ne olacağını merak ediyordur. Bir anlaşmanın parçası olarak en iyi arkadaşınızla geçici olarak evlendikten sonra olacaklar için bir rehber kitap var mı? Oturup evliliğimizi feshetmenin detaylarını mı konuşacağız?

Ancak bu birlikteliğin gerekli sonundan bahsetmek bana fazla ticari geliyor. Şu anda bununla uğraşmak istemiyorum. Odaya geri dönecek miyiz? Ben hâlâ bu öpücüğü vücudumun her hücresinde hissederken o kapıdan geçerse ne olur?

Bu çok tehlikeli geliyor. Yangının içine yürümek gibi.

Kumarhaneyi tarayıp dikkat dağıtacak bir şey arıyorum. İşte bu ! Vegas'ın kendisi mükemmel bir çözüm. İlerideki rulet masası dikkatimi çekiyor. "Hadi bir tur oynayalım," diyerek masaya doğru ilerliyorum. "Benden olsun."

"Let's play'de beni yakaladın ve bu kesinlikle benden kaynaklanıyor," diyor Asher, sanki hayal kırıklıklarından kurtuluyormuş gibi.

"Bu konuda seninle kavga etmekten daha iyisini biliyorum."

"Güzel," diyor elini tuttuğumda, yüzük parmağındaki altına bir an için gözüm takılıyor. Ne tuhaf bir manzara. Ama yarın gitmiş olacak.

Biz yaklaşırken rulet masası heyecanla uğulduyor, yüksek oynayanlar ve turistler masanın etrafını sarıyor. Krupiye, özel dikim takım elbiseli, keskin bakışlı bir adam, son bahisleri istiyor.

Asher'la birlikte kumar oynamaya hevesli kalabalığa katılıyor, kızıl saçları dimdik duran ve Hawaii tişörtü giyen bir adamın yanına kayıyoruz. Asher beni biraz daha yaklaştırıyor, sonra bana daha önce aldığım bir fişi uzatıyor. Siyaha küçük bir bahis koyuyorum. Krupiye başıyla onaylıyor ve bileğinin ustaca bir hareketiyle çarkı döndürüyor. Top kenarda takırdıyor ve kalabalık eğiliyor, tüm gözler dönen çarkta.

Top numaralar arasında zıplarken, fuşya pembe tulumlu ve altın halka küpeli bir kadın masanın bizim tarafına doğru uzun bir bardak kaldırıyor. "Vegas'tayken," diyor kalabalığa, kolunu bir rockçı selamıyla kaldırıyor, sonra kadeh kaldırıyor.

"Vegas'tayken," diye bağıriyorum iyi zaman dayanışması içinde.

Sonra, Asher'ın öpücüğünün sıcaklığını hâlâ hissederken, odaklanma ve dikkat dağınıklığının bir karışımıyla ben de direksiyonu izlemek için dönüyorum. Dalgınca, bir kez daha yaşamak için parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. Alt dudağıma dokunduğumda bir kıvılcım çakıyor. Sanki vücudum onun ağzını üzerimde hatırlıyor. Oyunun dikkatimi dağıtması buraya kadarmış.

Dikkatimi dağıtıyorum.

Düşüncelerimden kaçmaya çalışıyorum, tekerleğin etrafında takırdarken topa odaklanıyorum ve sonunda kırmızıya iniyorum.

Omuzlarım çöktü.

"Sanırım bu gece şans bizden yana değil," diyorum ama şaka tam olarak yerine oturmuyor ve Asher'ın bir an bile harika vakit geçirmediğimi düşünmesini istemiyorum. Onun Büyük Macera'nın tüm parlaklığını, tüm neşesini ve tüm coşkusunu hissetmesini istiyorum. Bu yüzden tekrar deniyorum. Asher'a cilveli bir sırıtma yapıyorum. Belki o öpücüğü düşünmeden edemediğim içindir, belki de bu gecenin "Vegas'tayken" türünden bir gece olduğunu hissettiğim içindir. Her neyse, "Bahse girmeye ne dersin?" derken bunu çok fazla analiz etmiyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ne tür?"

"Bu sefer kırmızıya denk gelirse," diyorum, daha yakına eğilerek, yeni bir arzu, parıltılı bir merak beni yönlendiriyor. "Bir öpücük daha alırım."

Yavaş, bilmiş bir gülümseme yüzüne yayılıyor. "Bir öpücük için bahse giriyor musun, karıcığım?"

Böyle söylediğinde.

Düşüncesizce ekliyorum: "İyi bir öpücük almalı o kadar uzun zaman oldu ki, nasıl yapılacağını hatırladığımdan emin değildim."

Zeki gözleri parlıyor, sonra kısa bir süreliğine arkama, belki de diğer tarafımda duran adama kayıyor. "Öyle mi?" Asher tekrar sadece bana odaklanarak soruyor.

"Evet."

"Ve kocanın nasıl hatırlamana yardım etmesini istiyorsun?" diye soruyor, sesi çakıllı bir şekilde bir kolunu bana doluyor, eli belimin etrafında kıvrılıyor.

Sahiplenici bir şekilde, bir kez daha.

Beni kızıl saçlı adamdan biraz daha uzaklaştırdı. Birkaç ağır saniye boyunca, gözlerinde *kadınımdan uzak dur* bakışıyla adama baktı.

Nabzım aya fırlıyor.

Asher'in bakışları bana döndüğünde ona cevap veriyorum.

"Evet," diyorum ve sesim nefes nefese çıkıyor. Nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Belki de bu gece her zamanki arkadaşlık kuralları geçerli olmadığı içindir. Belki bu seferlik kuralları çiğneyip yarın normale dönebiliriz.

Vegas'tan , tüm bunları geride bırakacağız.

Sanki kalabalığı ölçüp biçiyormuş gibi masanın etrafına bir göz atıyor, sonra da sanki bir süredir bunu yapmak istiyormuş gibi bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Ve sanki onun yanında olduğumu bilmelerini istiyor. Şu anda öyleyim.

"Bu geceye bahis oynayalım," diye yineliyor Asher, sonra da birkaç fiş atıyor. İstedğini elde etmeye kararlı bir adamın ses tonuyla krupiyeye "Kırmızı" diyor. Bana dönüp ağzıma bakıyor, sesi derin ve emredici, "Öpüldükten sonraki dudakların gibi" diyor.

Külotumun eriyip gittiğinden

eminim. "Kırmızı olsun" dedi

krupiye.

Top dönüyor, çarkın etrafında dönmesini izlerken kalbim çarpıyor. Bir, iki kez sekiyor ve sonra yere düşüyor.

Kırmızıda.

HER ŞEY BANA GERİ DÖNÜYOR.

Maeve

Odamızın kapısı kapandığında, sinirlerim dört nala koşuyor, ama heyecanım da artıyor. Spor çantasına bir göz atıyorum, içinden prezervatif kutusu çıkıyor. Öpüşmek bir şey, ama seks tamamen başka bir şey. Asher'la "yarını unut" seksi yapabileceğimi sanmıyorum. Bu çok samimi. Ve ben çok muhtacım.

Kendi duygusal sağlığım için sınırlara ihtiyacım var. Elimi göğsüne koyuyorum. "Sadece öpüşüyoruz. Hepsi bu."

"Merak etmeyin. Flamingoları görmene izin vermeyeceğim," diyor.

Gülüyorum ve onun yorumu sinirlerimi siliyor. Ne söyleyeceğini biliyordu. Asher her zaman çılgın düşüncelerimi ve hızla atan kalbimi yatıştırmak için ne söyleyeceğini bilir.

"Ayrıca, dün gecenizde bedava öpüşme pratiği yapabileceğiniz bir evlilik anlaşması boşluğu var" diye ekliyor.

"Hiçbir fikrim yoktu. Evlilik anlaşmaları konusunda oldukça uzmansın," diye takılıyorum. "Ben de bizimkini yaptım ve bak, aldım. Eğleniyorsun."

"Öyleyim," diyorum ama sonra sinirlerim yeniden ortaya çıkıyor. Nereye gideceğiz? Yatağa mı?

Kanepeye mi? Burada mı? Ayakta durup öpüşecek miyiz?

Tüm lojistiği analiz edecek zamanım bile olmadan Asher elimi tutuyor ve beni kanepeye götürüyor. Üzerine çöküyor ve ben de onu takip ederek yanına oturuyorum. Genelde olduğumdan daha yakın.

Ama şimdi ne olacak? Ellerime bakarak, "Bu çok garip," diye gözlemliyorum. "Öyle olmak zorunda değil," diye yanıtlıyor, sesi rahat ve kendinden emin çıkıyor. Belki de ben buna ihtiyacım var.

"Öyle mi?" Ne kadar hevesli olduğum belli mi?

Tabii ki öyle. Bir öpücük için bahse girdim.

Bakışları düşünceli bir şekilde bir süre durduktan sonra "Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

Bu sözleri müzayedede söyledi ve cevabım kolayca geldi. Bu gece de dilimden uçup gitti. "Evet."

"O zaman hatırlamana yardım edeyim," diyor. Öpmek için yaklaşmasını bekliyorum ama onun yerine acele etmiyor, bir elini kaldırıp parmağını alt dudağımda gezdiriyor.

Az önce masada yaptığım gibi. Titriyorum. O zaman ne yaptığımı biliyordu, öpücüğü hatırladığımı.

Ama fark ettiğim bir diğer şey de... fark etmiş olması. Asher beni izliyor mu?

Cesur yanıma ona bu soruyu sormak istiyor - ne de olsa Vegas'tayken. Ama hızını ayarlamasından hoşlanan yanıma onun bir sonraki adımı atmasını bekliyor.

Elini indiriyor, karanlık gözleriyle gözlerimin içine bakıyor. "Bu, düğün öpücüğümüzle seni nasıl tahrik ettiğimi ve rulet masasında başka bir öpücük için bahse girdiğini hatırlamana yardımcı oluyor mu?"

Çok belli ediyorum ve bu onun hoşuna gidiyor. "Sence böyle mi oldu?" Onu sınamak için nazikçe soruyorum. Asher'in hava karardıktan sonra nasıl biri olduğunu hiç bilmiyorum elbette. Bunun hakkında da pek düşünmemiştim. Şimdi meraklı zihnim sorularla dolup taşıyor.

Bakışları benimkilere kilitleniyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Öyle olduğunu biliyorum." Kalbim tekliyor. Benim parti hayatım, duygusal zekam, omuz-

Yatak odasında otoriter bir erkekle arkadaş olmak mı?

Lütfen evet de, evren.

Bekle. Bunu düşünemem. Gerçekten düşünemem. Ama öyleyim. Ve daha fazlasını istiyorum, bu yüzden omzumu sallayarak ve cilveli bir şekilde "Belki" diyerek onu kızdırıyorum.

Boğazında bir gümbürtü var. Sonra, "Karım olduğuna eminim." diyor.

Tek bir kelimeyi sahiplenerek söylemesi nefesimi kesiyor. "Tamam. Haklısın," diye mırıldandım.

"Biliyorum," diyor ve çenemi kavrayıp yavaşça okşuyor.

Çenem erojen bir bölge mi? Öyle görünüyor, çünkü kendimi bir kedi gibi hissediyorum, mırıldanıyorum, eline yaslanıyorum, başparmağı keşfederken onunla birlikte hareket ediyorum

Çenemin çizgisini. Yaptığı şeyden dolayı titriyorum. Başparmağının ucunu kulağıma doğru kaydırıyor, hafif bir okşamayla kabuğun üzerinde geziniyor. Ağzını tekrar benimkine götürmedi bile. Yüzünü bana yaklaştırmadı bile.

Ama yine de içim eriyor.

"Öpüşme alıştırmaları yapmıyoruz," diye fısıldıyorum ama gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve düşüncelerimin tam olarak tutarlı olduğundan emin değilim. Şu anda kendimi güneşte kalmış bir çikolata gibi hissediyorum ve tüm bunlar onun yüzümdeki parmaklarından kaynaklanıyor.

Çenemi yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Asher'ın yeşil gözleri genellikle zeki ve davetkârdır. Şimdi ise büyüleyici, parıltılı. Biraz da pisler.

"Öpüşüyoruz Maeve," diyor sert ve buyurgan bir sesle. "Öpüşme alıştırmaları yapıyoruz."

Kaşlarım örülüyor. Biraz kafam karıştı. "Ama-"

Sonra bir parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. "Sence iyi bir öpücük sadece dudaklarla mı olur?"

"Şey..."

Başını sallar. "Bir öpücük dudaklarla başlamaz. İstekle başlar. Arzuyla. Beklentiyle," diyor ve ben onun sözlerinden ve karnımın alt kısmındaki çekiştirmelerinden dolayı inliyorum. Sonra bir elini çıplak kolumdan aşağı kaydırıyor ve kolumdaki küçük tüylerin kalkışını izliyor. "Her şey diğer insanların sana bakmasıyla başlar. Seninle bir şansları olduğunu düşünmeleriyle. Ve çok yanıliyorlar."

Baştan çıkarıcı sözleri göğsümü yakıyor. "Neden yanılişlar?"

Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Çünkü bu güzel ağız? Bu gece bana ait."

Nefesim kesiliyor. "Öyle."

"Öpüşmekle ilgili hatırlamanı istediğim bir şey daha var," diyor bir profesör edasıyla.

"Ne oldu?"

"İyi bir öpücük seni o kadar heyecanlandırmamla başlar ki, sen..." Duruyor, yüzünü kulağıma yaklaştırıyor ve fısıldıyor: "Seni öpmeden önce ıslatacağım."

Çıkardığım ses muhtaç.

Yabani.

Hiç de dostça değil.

Sertçe yutkunuyorum, sonra tüy gibi bir sesle "Hatırlamaya başlıyorum" diyorum.

"Güzel. Bakalım her şey sana geri dönecek mi?"

Parmakları elmacık kemiklerimden çeneme doğru kayıyor, yeğin üst kısmındaki çıplak teni sıyrıyor. Sonra duruyor, sınırlarıma saygı duyuyor -ki bu çok ateşli- bu gece onları ne kadar esnetmek istediğimi merak etsem bile.

Elleriyle yüzümü paranteze alıyor ve kendimi... kontrol altında hissediyorum, ama istediğimi bilmediğim bir şekilde. Şu ana kadar. Neredeyse gözlerimin bağlı olduğunu hissediyorum, benim için ne sakladığı hakkında hiçbir fikrim yok - bana tekrar nasıl öpüşüleceğini gösterirken elleri, ağzı, planları beni nereye götürecektir.

Saçlarımı kenara süpürüyor, sonra yüzüme sert bir el koyarak başımı eğiyor ve boynumun yan tarafını ortaya çıkarıyor. Boğazım boyunca, omzumdan saç çizgime kadar ağzı açık okşuyor ve ben iç çekiyorum, mırıldanıyorum, nefes alıyorum.

"Beni hâlâ öpmüyorsun," diye .

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

diye alay ediyor.

Başımı arkaya yaslayarak gülümsüyorum ve öpücüğe daha fazla davetiye çıkarıyorum. "Bilemiyorum. Belki de beni öpmemeye devam *etmelisin*. Yani, bu bana iyi bir fikir gibi geliyor."

Belki de bir zamanlar iyi fikirler ve kötü fikirler hakkında yaptığı konuşmayı hatırlayarak hafifçe gülüyor.

"Alay etmek iyi bir fikir. Ve senin de hoşuna gidiyor. Görünüşe göre beklentiyi de seviyorsun," diyor boğazımın çukuruna sıcak bir öpücük kondururken.

Bu bir soru değil, bu yüzden kelimelerle cevap vermiyorum. Dokunarak cevap veriyorum, kollarımı boynuna doluyorum.

Bir an için donup kalıyor, sanki dokunuşum çok fazlaymış gibi. Gözlerini sıkarak kapatıyor. Titriyor.

Vay canına.

Sanki onunla savaşmak zorundaymış gibi titremesini izlemek gördüğüm en seksi şey olabilir. Düşünüyorum da, Asher'ın beni her zaman hatırlamamı istemiş gibi öpmesi, şimdiye kadar hissettiğim en heyecan verici şey.

Ama gözlerini açtığında, bu iki şeyin de yanlış olduğunu görür.

Şu anda yeşil gözlerindeki bakış -kararmış, neredeyse işkence görmüş ama kararlı- gelmiş geçmiş en ateşli şey.

"Ne ?" diye soruyor, sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Oh, Tanrım.

Ağzımdan çıkan ses utanç verici - muhtaç bir inilti.

Ağzımı açıyorum, daha fazlasını istiyorum.

Dilini dudaklarımın arasından kaydırıyor, yüzümü tutuyor, beni keşfediyor. Sert bir öpücük. Şapeldekinden farklı. Kumsalda, parıldayan güneşin altında boğucu bir öpücüktü o. Müzayededen sonra sokaktakinden de farklı. O basit bir sataşmaydı, bir yudum viski, biraz sıcaklık.

Bu tamamen başka bir şey.

Bu yiyip bitirici. Başparmağı çenemin altına bastırıyor, beni derinden öpebilmek için başımı geriye yatırıyor.

Öpücükleri aç. Açgözlü. Talepkâr. Asher beni en iyi arkadaşmışız gibi öpmüyor. Sanki bu gece tanışmışız da beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıp gelecek haftaya kadar becermek istiyormuş gibi öpüyor.

Bu görüntü beynime yerleşiyor ve yerinden . Dilinin her hareketinde beni yere attığını hayal ediyorum. Dudaklarını her bastırışında bileklerimi kavradığını ve elleriyle bağladığını hayal ediyorum. Parmakları yüzümde gezinirken, benden yapmamı istediği her şeye teslim olduğumu hissediyorum.

Kanepede öpücüğüne gömülüyorum, verdiği her şeyi , ta ki sadece kalçalarımın arası ağrıyana kadar.

Ama vücudumdaki her hücrede onu arzuluyorum.

Nefes almak, belki de toparlamak için bir saniyeliğine ara veriyorum ve o vahşi görünüyor.

Kendimi vahşi hissediyorum. "Sanırım şimdi *neredeyse* hatırlıyorum," diyorum. "Emin olsan iyi olur," diye alay ediyor.

"Evet, daha iyiyim." Onun alayını alıp bir çentik daha açıyorum. Kucağına tırmanıyorum, ellerimle yüzünü destekliyorum ve onu öpüyorum - beni kontrolden çıkmış hissettiren derin, tutkulu bir öpücük. Bu beni özgür hissettiriyor.

Daha ne olduğunu anlamadan, onun üzerine binmişim, sert sikiğin dış hatlarına doğru sallanırken kısa eteğimi yukarı kaldırmışım. Ve vay canına, nasıl bir taslak. Kalın ve zonkluyordu ve Asher hakkında bunu bilmemeliydim. Gerçekten bilmemeliyim. Bu kötü bir fikir. Çok kötü bir fikir. Biz arkadaşız. Sadece oynuyoruz. Bu sadece alıştırma öpücüğü.

Bunu söylemek zorundayım. Bazı sınırları netleştirmeliyim. Geri çekiliyorum. "Bu sadece öpüşme. Başka bir şey değil."

Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Biliyorum. Merak etme, hiçbir şey denemeyeceğim."

"Biliyorum," diyorum, ama zihnimin gerisindeki rahatsız edici bir ses neden daha önce gergin görüldüğünü, bu duygunun ne olduğunu sormak istiyor. Ama sonra eğriliyor

Bir avuç içi kalçamın arkasına dolanıyor, beni daha yakına çekiyor ve sorularım alfabe çorbası gibi dağılıyor. "Bu... nasıl öpüşüleceğinin bir parçası mı?" diye soruyorum.

Avucunu daha yukarı kaydırıyor, tehlikeli bir şekilde kıcıma yaklaşıyor. "İyi bir öpücük elleri de içerir, Maeve."

"Peki o zaman," diyorum, sonra ellerimi omuzlarına doluyor ve dudaklarını dudaklarımla kapatıyorum.

"Aferin kızım," diye teşvik ediyor ve beni beceriyor.

Öylesine kendinden emin bir şekilde övgüler yağdırıyor ki, odunsu kokusu, nefesinin sesi ve güçlü ellerinin verdiği hisle başım dönüyor.

Dürtüsel olarak, ereksiyonunun sırtına doğru sallanıyorum.

Bir iki saniyeliğine geriliyor, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi, ama sonra kalçalarımın arkasını biraz daha sertçe çekiştirirken vücudunda bir *sikiş* hareketini hissedebiliyorum.

Sınırlar. Onlar da ne? Gidiyorum ve koşuyorum. Neredeyse hiç düşünmeden. Sadece kalçalarımın arasındaki bu ağrıyla, vücudumdaki bu ihtiyaçla.

Öpüşüyorum, sürtünüyorum ve belli belirsiz en iyi arkadaşımı kuru kuru becerdiğimi fark ediyorum.

Ama bunun ne anlama geldiğini çok fazla düşünmek istemiyorum, çünkü çok iyi hissettiriyor, karnım sıkılaşıyor, kıvrılıyor, sonra...

Birdenbire içime bir orgazm girdi.

Tüm bedenimi kavlıyor ve en iyi arkadaşımın kucağında nefes nefese kalıyor, geriliyor ve sonra titriyorum.

Bir dakikadan az bir sürede çıktım.

Zihnim çatırdıyor. Arkadaşımın üzerine düşerken vücudum bembeyaz ve elektrik gibi oluyor. Yüz bin dolarlık randevum. Geçici kocam.

Geri çekildiğimde, şok oldum. Ve dürüst olmak gerekirse, utandım. Asher şaşkın görünüyordu. Kocaman gözlerinde, hafifçe ayrılmış dudaklarında. Ben de öyle. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyorum, kelime oyunu yapmak istemeyerek.

Bir iki saniye şaşırdıktan sonra, "Ben de bilmiyordum" dedi.

Dudaklarım aralandı. "Bu erken orgazm gibi bir şey miydi?" Biraz dehşete düşmüş, çokça utanmış bir şekilde soruyorum.

Sırıttıyor. Gülümsemesini durduramıyor gibi görünüyor. Çok memnun bir gülümseme. "Bunun bir kadın için bir şey olduğunu bile bilmiyordum."

"Ben de öyle," diye ciyakladım ve koşarak yanından ayrıldım.

Bu nasıl öpüşülür hatırlama seansının altmış saniyenin altında nasıl gelir'e dönüşmesini istememişim.

Elimle ağzımı kapattım, patladığım için utanç içindeydim. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Duşa gidiyorum," diye ciyaklıyorum, kaçarken Minnie Mouse gibi ses çıkarıyorum.

QUICK-DRAM MAEVE

Asher

Yalan söylemeyeceğim, kendimi kral gibi hissediyorum.

Ama burada kanepede oturduğum, kaşlarım çatık, aletim sönük ve az önce ne olduğunu merak ettiğim için kafası çok karışık bir kralım. Bariz olanın yanı sıra - Maeve aletimi hızlı etkili bir seks oyuncağı olarak kullandı ve bu inanılmaz derecede harikaydı.

Ama... sırada ne var?

Açık bavullarımızda ya da belki de daha önceki boş şampanya şişesinde cevaplar arayarak odaya göz gezdiriyorum. Tavandan tabana pencerelerden aşağıdan süzülen ışıklara bakıyorum, şehir hala uğulduyor

-Saat kaç? Saatimi kontrol ediyorum. Vay anasını. Saat üç. Pazar gecesı evde bir maçım olduğunu hatırlamamla birlikte bir esneme geliyor. Birkaç saat içinde San Francisco'ya gitmem ve bir gün sonra rakiplerimizi ezmek için hazırlanmam gerekiyor. Yani biraz uyuma vakti geldi ama beynim yapılmaması gerekenleri sıralamakla meşgul.

Onu öpmemeliydim.

Rulet oynamamalıydim. Onunla evlenmemeliydim.

Ama garip bir şekilde, bunların hiçbirı için pişmanlık duymuyorum. Şapelden ayrıldığımız zamanki kadar hayal kırıklığına uğramış hissetmiyorum. İyi hissediyorum.

Tabii ki biliyorsun, göt herif. Kadına dünya rekoru sürede çığlık çığlığa orgazm yaşattın.

Harika geceler genellikle orgazmla biter.

Sorun şu ki, şimdi duygularımın karmaşasını çözmeye çalışıyorum. Bir yanımda bir şey kazanmışım gibi hissediyor, gizli, geçici bir zafer. Ama bir yandan da yapmayacağıma yemin ettiğim bir çizgiyi aştığımı hatırlatan o dırdırcı ses var.

Ama Vegas'ta olan Vegas'ta kalır, değil mi? Öpüşmek istedi ve biz de öpüştük. Şimdi devam etme zamanı.

Duşun sesi arka planda yankılanırken koltuktan kalkıyorum. Henley'imi çıkardım, kot pantolonumu çıkardım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. Telefonumu komodine takıyorum ve yatağa uzanıyorum. Bir esneme beni altına çekmekle tehdit ediyor ama direniyorum. Dışarı çıktığında uyanık . Konuşmamız, aramızdaki havayı dağıtmamız ve belki, sadece belki, bundan sonra nereye gideceğimize karar vermemiz gerekiyor.

Maeve, kot giymiş aletimin üstüne ergen gibi boşalabilir misin?

Çünkü öyleydim. Ve... tekrar vahşi bir kovboy gibi sikime binmek ister misin?

"Siktir," diye mırıldanıyorum, çünkü bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Ama su kesildi, o yüzden hemen bir yolunu bulmam gerekecek.

Birkaç dakika sonra Maeve banyodan çıkar, üzerinde bir tişört ve uyku şortu, makyajı silinmiş, cildi nemli ve saçları pembe kabarık bir saç bandıyla geriye atılmış, telaşlı ve inkar edilemez derecede seksi görünmektedir.

Yüzünü buruşturdu. "Uyuyor olman gerekiyordu."

Muhtemelen bu yakın zamanda olmayacak. Yatakta doğrulduğumda dağınık duygularımı bir kenara itiyorum. "Neden uyumamı istedin?"

Göz kırıyor, sonra eliyle boxer külotuma bakıyor. Beyaz ve pembe kuşlarla kaplı. "Sadece flamingo iç çamaşırını giymişsin," diyor, sesi nefes nefese.

"Flamingolarım sizi baştan çıkarıyor mu?" Şakayla karışık soruyorum, oysa asıl sormak istediğim, kanıtlar açık görünse de *sizi baştan çıkarıyor muyum?*

O. Ama onun da benim gibi hissediyor olması çok yabancı bir düşünce, özellikle son iki yıldır kendi ayartmalarımınla boğuşurken.

Ellerini teslimiyetle uzatıyor. "Açıkça."

"Bunun yerine bir kese kağıdı alıp onu giymemi ister misiniz?"

"Hayır. Sadece kendimi... garip hissediyorum," diye itiraf ediyor ve yatağa gelip uzanıyor. "Bu hiç olmaz," diye mırıldanıyor.

"Yatağı paylaşmak mı?"

"Evet, hayır, belki. Ama aynı zamanda..." diye inliyor, bir elini yüzünde gezdiriyor ve ardından "Çabuk geliyorum" diye mırıldanıyor.

Oh. Oh. Bir kez daha kralım ve Maeve'in zevk ülkesinde hüküm sürebilirim. "Bu neden sorun olsun ki?" Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle savaşıyor soruyorum.

Dudakları endişeyle bükülmüş. "Bu bir sorun çünkü sen benim arkadaşısın. Sen kardeşimin arkadaşısın. Üzerine oturdum ve sonra... *bum*. Bu çok saçma ve normalde beş tane süper vibratör almam gerekir."

Bu evrendeki en büyük övgüdür. "Bunun bir iltifat olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Ama kurallara ihtiyacımız olduğunu söylemiştim," diyor ve kendini azarlarken sesi gittikçe yükseliyor. "Bütün bu sınırları belirlememiz gerektiğini söyledim. Sadece öpüşelim dedim, sonra kucağına oturdum ve bir dakika sonra zevkten çılgın atıyordum."

Ve birden fazla orgazm krallığına hükmetmek istiyorum. "Maeve, bu doğru değil," diyorum onu nazikçe düzelterek.

"Hangi kısmı yalan?" Sesi endişeli geliyor.

"Sadece otuz saniyeydi," diyorum. Ve şu anda, kırmızı rulet çarkına teslim olmak kötü bir fikir değildi. Dahice bir fikirdi.

Gözlerinin üzerine bir yastık çekerek, "Bir daha asla yüzümü gösteremem," diye mırıldanıyor.

"Neden?"

"Çünkü ben sonsuza dek Hızlı Çek Maeve olacağım."

"Bunu yazan bir tişört yapabilir miyiz? Bu harika olur." Bana yastıkla vurdu.

Her nasılsa, bu en iyi arkadaşlık işareti, yani dayak. Bu beklenmedik arkadaşlık yararını geride *bırakabileceğimizin* bir işareti. Hayatımıza devam etmek zorunda olduğumuza göre. Lanet olsun, mecbur muyuz? Yastığı aldım, yere koydum ve yataktan çıktım, ama banyoya ulaşmadan önce bana seslendi, "Um, iyiliğe karşılık vermemi ister misin?"

Elim kapı kolundayken kıs kıs gülüyorum. "Kıyafetlerimle sana karşı kızışmamı ve pantolonumun içine boşalmamı mı istiyorsun?"

Bu bana bir yastık daha kazandırdı, bu seferki fırlatılmış.

Haklı olarak.

Onu yatağa geri fırlatıp banyoya giriyorum. Ama dişlerimi fırçaladıktan, yüzümü yıkadıktan ve yatağa dönüp ışıkları kapattıktan sonra hiç de dostça şeyler düşünmüyorum. Hem de hiç.

Vücudu bana karşı eridiğinde nasıl hissettiğini düşünüyorum. Ellerimi bacaklarında gezdirdiğinde su gibi nasıl hareket ettiğini düşünüyorum. Ağzının yumuşak, tatlı şeklini ve onu öptüğümde çıkardığı nefesleri düşünüyorum.

Ve kafamın içinde onun seslerini tekrar duyuyorum.

Tamamen uyanığım, yatakta onun yanında yatıyorum, bir sandık dolusu karmaşık duyguyu ve on yıllık bağlantıları sıdırmaya yetecek kadar boşluk var. Maeve için biraz vahşi olduğum gerçeğiyle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Ona fark ettiğimden çok daha fazla ilgi duyuyorum. Elbette, onun güzel olduğunu hep biliyordum. Ama uzun süre bunun sadece mantıksal düzeyde farkındaydım. Sonra kardeşinin düğününde mantık dans pistinde bana çarptı ve büyük bir karton tabela sallayarak "*En iyi arkadaşından hoşlanıyorsun ve bu mantıktan çok daha fazlası, seni aptal*" dedi. Ama dans bittiğinde, o işareti görmezden geldim. Duygularımı da görmezden geldim, belki de geçeceklerini umuyordum. Flaş haber: Görünüşe göre . Hatta uykuya daldıklarından bile emin değilim. Sadece gitmiş olduklarını düşünmeme izin verdim. Ama şimdi geri döndüler, hem de eskisinden daha güçlü bir şekilde.

Sorun şu ki, bu hislerle hareket etmek hala kötü bir fikir. Ya da, gerçekten, *tekrar* harekete geçmek. Bir kez mazur görülebilir. Ama iki kez tehlike ile flört etmektir. Ve ben tekneyi sallamak istemiyorum. Bu benim tarzım değil. Buz üzerinde olmayan sorunlardan nefret ederim. Belaya tahammül edemem. Hayatıma davet etmeme gerek yok. Bir sonraki sözcükler içimi burksa da, tehlikeden kaçınmanın en iyisi olduğunu bilerek yine de söylüyorum: "Sanırım evliliğimizi iptal ettirmeliyiz."

Duraksıyor, belki biraz düşünüyor. Birkaç saniye sonra başını sallıyor. "Evet," diyor, biraz hüzünlü. Ama sonra bana dönüyor, çenesini ellerinin üzerine koyuyor. "Ama kardeşime bir şaka yapsak komik olmaz mıydı?"

Ah, lanet olsun. Ben de *bu cazibeye* karşı koyamıyorum. "Ona gerçekten evlendiğimizi söyleyeyim mi?"

Ela gözlerinde fesatlık dans ediyor. "Evet. Hadi onu gaza getirelim. Ayrıca San Francisco'ya döndüğümüzde nikâhımızı feshedeceğiz, çünkü burada yapmak zorunda değiliz," diyor esnerken.

"Bu bir plan," diyorum ve sanki eski halimize dönüyormuşuz gibi geliyor. Bu iyi bir şey. Gerçekten, değil. Arkadaşlığa giden en yumuşak yol bu.

ikimizin de istediği ve ihtiyaç duyduğu Şey, açıkça.

arŐafların altına yerleşirken Maeve ekliyor: "Sana söylemem gereken bir Şey var."

"Aletim o kadar olağanüstü ki otuz saniyede mi boŐaldınız? Evet, sanırım hareketlerin bana bunu zaten söyledi."

"Egon çok büyük." "Tek Şey bu değil." "Biliyorum!"

"Bunu da bir iltifat olarak kabul ediyorum." "Alırsın," diyor.

"Bu bir iltifattı," diyorum, kendini bir Şekilde. Siktiğimin preening'i.

Bir süre sessiz kaldı, i çekti, sonra dedi ki, "Sadece sikin değildi. Eğer bilmen gerekiyorsa, pŐmendi."

Kral Asher dünyayı yönetiyor. Ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Dudaklarım da aletim de olağanüstü, öyle mi?"

"Kapa eneni."

"Ama ağzımı seviyorsun," diye takılıyorum. "Sen en ktssn."

"On beş dakika önce söylediğin bu değildi." "O zaman ne demiŐtim?" diye soruyor.

Onun gözlerine bakıyorum. "Sanki... *oh, oh, oh.*"

"Orgazm olduğum için benimle alay mı ediyorsun? Gerçekten güzel, Asher." "zerime tırmanıp bir tane daha yaŐayabilirsin," diyorum.

"Bu hiç de garip olmayacak."

Alay etmeyi bırakıyorum, sonra daha önce söylediği Şeye dönüyorum. "Bana daha önce ne syleyecektin? Bana söyleyecek bir Şeyin olduğunu söylemiştin." Duraklıyorum, çünkü ne olduğunu hissediyorum ve belki de ondan önce davranmak istiyorum. Kelimelerin tadı kum gibi ama söylenmeleri gerekiyor. "Bunun bir daha olamayacağını mı syleyecektin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır, söyleyeceğim Şey bu değildi. Ama bu muhtemelen bir daha olmamalı."

Göğsüm yumruk yemiş gibi ağrıyor. O haklı ve ben onun haklı olmasına dayanamıyorum, her ne kadar kanepedeki anın tekrarlanmamasını öneren ben olsam da. "Tekrarlanmamalı," diyorum.

"Aramızdaki Şeyleri mahvetmek istemiyorum. Arkadaşlığımızı. Kardeşimle. Bu çok karışık olur" diyor, sesi zgn.

"," diyorum eşit bir şekilde. "Kesinlikle olurdu."

"Seks ve diğer şeyler her şeyi karmaşıklaştırıyor," diye ekliyor, sanki bu gecenin tek seferlik yönünü bana satması gerekiyormuş gibi.

Benimle aynı fikirde olmadığını düşünmesini istemiyorum. "Seks en karmaşık olanıdır. Eğer beni kuru kuru beceriyorsan değil," diye kestirip atıyorum.

Bana tekrar vuruyor ve ben o eli tutup her yerine öpücükler kondurmak istiyorum - ah, ne kadar da istiyorum. Onu kendime çekmek. Ellerimi sarı-kahverengi saçlarında gezdirmek. Ama yapmadım. Tekrar olmayacak. "Bak, bana direnmenin senin için zor olacağını biliyorum ama sana güveniyorum," diyorum.

Yumuşakça gülümsüyor ve tekrar esniyor. "Elimden geleni yapacağım. Ayrıca, söyleyeceğim şey şu ki, ben pek çok şeyde hızlı çizen Maeve'im," diyor ve on saniye sonra uykuya dalıyor.

Ve ben tamamen uyanığım. Çoğu gece olduğu gibi bir süreliğine. Genelde uyumak için kendimi okurum, ama bu gece düşüncelerim bana eşlik ediyor.

Kollarımda nasıl hissettiğini düşünüyorum. Başında ve ortasında ve sonra, evet, sonunda. Dönüp karımı izliyorum, Vegas'ın ışıkları uzakta titrerken o uykunun derinliklerine doğru kayıyor. Kalbimi bir şey çekiştiriyor ve keşke zamanı durdurup onunla bu anı tekrar tekrar yaşayabilsem diyorum.

Bu da tamamen yeni bir sorun ve bir kutu prezervatiften çok daha karmaşık.

ÇİFTE TEBRİKLER

Asher

Vegas otelleri sizi kumarhanelerde daha uzun süre rehin tutmak için havaya bir şeyler pompalamakla kalmıyor, aynı zamanda odalardaki suya uyku iksiri de katıyor olmalılar. Çünkü nihayet rüya aleminden çıktığımda, gözlerim kamaşıyor, gözlerim kamaşıyor ve saate bakıyorum - tamamen geç kalmışım.

Sabah 11'deki uçağımızı kaçırdık.

Uçuyorum. Maeve'in bu gece bir partisi var ve hepsi benim suçum. Hiç böyle uyumadığım halde üçlü alarm kurmalıydım. Asla bu kadar derin uyumam. Maeve'i uyandırmak için döndüm ama yatakta değildi. Yataktan aceleyle kalkıp banyoya gidiyorum ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum ama kapı açılınca duruyorum.

Kot pantolon giymiş ve *üzerinde "Savunmam, Gözetimsiz Bırakıldım"* sloganı olan, tam Maeve'e göre bir tişört giymiş. Bir omzundan aşağıya doğru eğimli olması da öyle ve bir anda tüm nefesim ciğerlerimden kaçıyor. Flamingolarım tam dikkat.

"Huh," diye homurdanmayı başarıyorum.

"Merhaba," diyor çıplak omzumu sıvazlarken *ne demek istediğini anlıyorum* gülümsemesiyle. Bu dünyadaki en dostane hareket. Hmm. Bana bir mesaj mı gönderiyor? *Dün geceyi atlat dostum* gibi mi? "Gitmemiz gerekiyor. Havayolu şirketi önceki uçuşumuzu iptal etti, şimdi 1.30 uçağındayız."

diyor, neşeli ama aynı zamanda çıldırmış gibi. "Seni on kez uyandırmaya çalıştım ama sen bana birkaç dakika daha uyumak istediğini söyleyip durdun."

"Beni dinleme," diyorum kendime biraz kızarak. Ama belki de iyi uyku beni baştan çıkarmıştı. Yine de bunu düşünecek zamanım yok. Hafifçe dönüyorum, böylece onun tarafından çok tahrik edildiğimi fark etmeden yanından geçmeye çalışabiliyorum.

"Yarı uykuluyken çok daha büyük ve çok daha acımasız oluyorsun." "Senden daha mı acımasız?"

"Şok edici ama evet," diyor, nemli ve yeni makyajlanmış görünüyor, altın sarısı saçlarının gevşek dalgaları, yapılması imkansız görünen ustaca dağınık topuzlardan birine yığılmış. Cidden, tüm o saç tellerini bir saç lastiğinin içinden geçirmesini izledim ve bu bana hala kadınların sutyenlerini kollarından çıkardıklarında yaptıkları simya kadar mantıklı geliyor. Senin için biraz daha kız büyücülüğü. "Arabamız on beş dakika içinde geliyor," diyor yanımdan geçerken, bu şehri geride bırakmaya hazır olduğu belli.

Ama dün geceye takıldım kaldım. Belki de göğsümü okşaması bir mesajdı. Sadece şimdi harekete geçmek için değil, geride bırakmak için.

Evet. Benim de yapmam gereken bu. Bırak gitsin. En iyi arkadaşım böyle bir bomba olmasaydı bu daha kolay olurdu. Ona bir kez daha bakıyorum, makyaj çantasıyla yatak odasına çekilirken göğsüm ağrıyor. Çantasını bavuluna yerleştirirken parmağındaki pırıl pırıl parlayan altın yüzüğe takılıyor gözüm. Onun sadece arkadaşım olmadığını hatırlatıyor. O benim karım. San Francisco'da bu birlikteliği feshedene kadar bir iki gün daha. "Hızlıca bir duş alacağım" diye seslendiğimde, bir şey beni rahatsız ediyor, şekillenmemiş bir düşünce.

"Fazla zamanımız yok."

"Merak etme. Geldiğin gibi duş alıyorum," diyorum.

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Şimdi kötü olan kim?"

Ben daha iyi düşünmeden, kuru bir sesle, "Dün gece beni yüzüstü bıraktığına göre öylesin," diyorum.

Kapıyı kapattığımda çenesi düştü. Bu sinir bozucu ereksiyonla -ki bu son on iki saatimin hikayesi- kapıyı kilitlemeyi düşünüyorum ama sonra... ben duş alırken içeri girse gerçekten rahatsız olur muydum?

Hayır, yapmazdım.

Bu çok kötü bir fikir olsa bile. Özellikle de iki farklı yerde olduğumuz için, öyle görünüyor. Ama ona karşı tek gecelik bir şehvetten daha fazlasını hissettiğimi bilmesine hiç gerek yok.

Ama ben duş alırken banyoya gelmiyor. Ben de suyun altında mastürbasyon yapmıyorum, çünkü önceden tek başıma uçtuğum için yeniden planlanan uçuşumuza geç kalsaydım ne kadar acınası olurdu?

O zaman kendimden daha çok nefret ederdim.

On dakika sonra, ikimiz de giyinmiş ve aceleyle odamızdan çıkarken, kapıda aniden duruyorum, şekillenmemiş düşünce şimdi şekilleniyor. "Yüzüklerimizi çıkarmalıyız," diyorum, bunu söylediğim için kendimi bir dallama gibi hissediyorum. Ama bu gerekli bir dangalaklık.

Maeve gözünü bile kırpmıyor. "İyi düşünmüşsün."

Bantlarımızı çıkarıp bir kenara koyduktan sonra Las Vegas'tan ayrılıyoruz. Dün gece ne olduğunu Beckett'tan başka kimse bilmeyecek.

Ve daha ne kadar çok şey olmasını istediğimi kimse bilmeyecek.

* * *

O gün öğleden sonra uçak San Francisco'ya indiğinde Maeve rahatlamış bir iç çeker, omuzları gözle görülür bir şekilde gevşer. "İki saat içinde o partiye gitmem gerekiyor," diyor ve kaşlarını çatarak telefonundaki saati kontrol ediyor. Kısa uçak yolculuğunda biraz kitap okumuştı - annesinin kitaplarından biri olan "*Eğer Bulunursan Lütfen Geri Dön*". Onu daha önce de okurken görmüştüm. Birçok kez. Ama çok fazla sayfa okuyamadı. Anlıyorum. Muhtemelen parti yüzünden streslidir.

"Malzeme ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Yüzündeki stres titreşirken soruyorum.

"Ben yaparım. Eve gidip onları alacağım, sonra da bir Lyft çağıracağım," diyor dudağını ısırarak, açıkça lojistiği hesaplıyor. Ama bu kısa sürede halledilecek çok şey varmış gibi geliyor.

"Sana yardım edeceğim," diyorum çabucak. Böylesine önemli bir işi bu kadar kısa tuttuğu için kendimi kötü hissediyorum. Müzayedede büyük kazanmak istememiş olsaydım, şu anda bu zaman sıkıntısı içinde olmayabilirdi.

"Gerçekten mi?" Gözleri açılıyor, yüz ifadesini yumuşatan bir umut ışığı beliriyor. "Evet, gerçekten," diyorum, mümkün olduğunca sıradan görünmeye çalışarak. Ama belki de Ben de arkadaş bölgesine geri dönebileceğimi kendime kanıtlamaya çalışıyorum. "Önemli bir şey değil."

"Teşekkür . etmesi gereken çok şey var," diye itiraf ediyor.

Şehre geri dönmek için bir araç ayarlıyoruz ve o da partinin organizatörüne mesaj atarak planlandığı gibi saat beşte orada olacağını bildiriyor. Telefonunu bir kenara koyuyor başka bir şeyle daha sonra ilgileneceğini söylüyor. "Sadece resim yapma moduma girmem gerekiyor," diyor açıklama olarak.

"Anlıyorum. Hokey maçından önce böyleyimdir."

"Yani hokey alanı ile resim alanı bir ve aynı," diyor gülerek.

Telefonuma bir göz atıyorum. Soraya'dan birkaç mesaj yanıp sönüyor, çünkü bağış kampanyasıyla ilgili yanıtlar, Everly'den birkaç, Miles'tan bir ve Max'ten bir mesaj, ama şimdilik onları görmezden geliyorum, bunun yerine Maeve'e zamanında yetişeceğimize dair güvence veriyor ve arkadaşı olarak yanında olmaya odaklanıyorum.

Hayes Valley'deki evine vardığımızda, biz üst kata koşarken Lyft bizi bekliyor. Ben çantalarımızı oturma odasına bırakırken o yatak odasında kayboluyor ve iki dakika içinde sade siyah bir elbise ve kısa siyah çizmeler giymiş olarak tekrar ortaya çıkıyor. Zarif ve abartısız bir elbise ve bir yanım onu partiye bırakıyor olmayı diliyor, daha sonra bana bu elbiseyle döneceğini ve etkinlikle ilgili hikayeler anlatacağını, sonra da onu soymam için bana yalvaracağını biliyor. Doğal olarak dileğini yerine getirirdim. Özellikle de bana sürünerek gelirse. Bana diz çökerek geldiği için onu çok iyi ödüllendirirdim.

Kendimi fanteziden çekip Maeve'in dar siyah elbisesi içindeki gerçekliğine odaklanıyorum. "Vay canına... Vay canına görünüyorsun."

"Öyle mi?" diye soruyor umutla. "Bu bir moda tasarımcısının partisi ve organizatör bana tamamen siyah giyinmemi söyledi."

"Bu elbise inanılmaz," diyorum, her ne kadar inanılmaz olan o olsa da, vücudunu saran kumaş değil.

"Teşekkür ederim. Profesyonel gibi görünmek ve tamamen ortama uyum sağlamak istiyorum. Ağ kurmamıza izin verilmiyor ama kiminle tanışacağınızı asla bilemezsiniz," diyor şövaletini kapıp resim yaparken rahatça.

"sağlayamıyorsun Maeve," diyorum daha iyisini . Kapıda durdu, kaşları çatılmıştı. "Uyum sağlayamıyor muyum?"

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum, sonra açıyorum. "Uyum sağlamak için fazla güzelsin." Bunu söylememeliydim ama o bir iki gün daha benim karım.

"İşte yine başladın. Beni iyi hissettiriyorsun," diyor.

Şövaleyi ve boyaları alıyorum ve kısık sesle ekliyorum, "Kendini iyi hissetmelisin."

Arabaya dönüyoruz, moda patronunun Cow Hollow'daki evine doğru gidiyoruz. Arka koltukta bana dönüyor, gözleri minnettarlıkla dolup taşıyor.

"Tekrar teşekkürler. Her şey için. Bu partiden sonra kendimi daha iyi hissediyorum.

-" Sözlerini tartıyormuş gibi durdu. "Dün geceden sonra. Her şeyden sonra. Gerçekten bir maceraydı, Asher." Gülümsemesi genişliyor, yüzü "macera" kelimesiyle aydınlanıyor.

"Güzel. Öyle olduğuna sevindim..." Ama gülünç derecede seksi geçen bir gece hakkında ne diyeceğimi bilemediğim için "İhtiyacın olan şey" diye bitiriyorum.

Artık öpüşmekten bahsetmiyoruz. Ya da kanepedeki öpüşme seansından. Bunun hakkında konuşmuyoruz çünkü bir daha olamaz. Çünkü arkadaş olarak birbirimize ihtiyacımız var.

Bunu hatırlasam iyi olur. Bu da bana şunu hatırlattı.

"Unutmadan, neden Beckett için yüzüklerimizle bir fotoğrafımızı çekmiyoruz?" diyorum. "Eğer Bayan Matrimony bu fotoğrafları gönderdiyse, sen de daha sonra gönderebilirsin. Kendini kaybedecek."

"Yapacak. Hadi yapalım," diyor ve elini çantasına daldırıp yüzüğünü arıyor.

Tekrar takıyor. İzlememeye çalışıyorum, ama cebimden kendi yüzüğümü çıkarıp yerine takarken bile başka tarafa bakamıyorum. Yüzüğün ağırlığı bu sefer farklı hissettiriyor, bir bakıma daha ağır. Gerçekleşmeyecek dileklerle dolu. Ama aynı zamanda memleketimizin ışığında daha gerçeküstü geliyorlar. Sanki dün gece ateşli bir rüyadan çıkmış gibiydi. Ve ben sadece hikayeyi anlatmak için ona tutunmaya çalışıyorum.

"Selfie zamanı," diyor Cow Hollow'a girerken arabanın arkasına yaslanarak. Ellerimizi kaldırıp gruplarımızı gösteriyoruz. Ben de o anın içine girmeye çalışıyorum. Şakaya. Eğlenceye. Dün geceki dondurmanın üzerindeki kiraza. Beklediğimden biraz daha fazla hissetmeme değil.

Telefonu indirip fotoğrafı kontrol ettiğinde onaylarcasına başını sallıyor. "Bu, Beckett on dört yaşındayken saç kremine pembe boya koyduğum zamandan daha iyi olacak."

"Çok ," diyorum kısık bir ıslıkla, kardeşine yazdığı mesajı açarken.

"Kalıcı değildi," diye şakacı bir sırıtışla karşılık veriyor ve bu iyi bir şey

-Bu şakalaşma. Gerçekten öyle. "Ama eminim komikti."

Gülümsemesi sinsileşiyor, gözleri memnuniyetle parlıyor. "Ve losyon şişemdeki mayonezin geri dönüş şakasına değdi."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Yani bu gerçekten intikam."

Fotoğrafı Beckett'a gönderirken telefonu çalar. Nefes nefese kalıyor ve birkaç saniyeliğine olduğu yerde donup kalıyor. Bana gösteriyor, ekranda Angelina'nın adı yanıp sönüyor. Ama Maeve umut ve korku arasında sıkışmış gibi görünüyor.

"Cevap ver," diye ısrar ediyorum. Cumartesi günü arayan bir temsilci neredeyse her zaman sadece iyi haber olabilir, ama gözlerindeki endişeyi görebiliyorum.

Derin bir nefes alarak, sanki kendini dengelemeye çalışıyormuş gibi, telefonu açıyor.

Görkemli evlerin özenle bakımlı çimenlerin üzerinde yükseldiği zarif bir sokağa döndüğümüzde Angelina'nın küstah ve kendinden emin sesi sessizliği bozuyor. "Öncelikle tebrikler," diye haykırıyor menajeri.

Maeve kaşlarını çatıyor, sonra çekingen bir şekilde "Teşekkürler?" diye soruyor. Sanki menajerinin onu ne için tebrik ettiğini biliyormuşum gibi bana bakıyor. Ama pek çok şey olabilir.

"Ve ikincisi, tebrikler," diye tekrarlıyor Angelina.

Maeve kafasını sallar, açıkça şaşırılmıştır. "Elbette. Ama ne için?"

"Dün gece karar verdiler, bana söylediler. İşi almışsın."

Araba caddeden partiye doğru dönerken Maeve'in eli ağzına gider. "Öyle mi?" Kelimeler gıcırta gibi çıkıyor.

Yumruğumu sıkıp "*Söylemiştim.*" diyorum.

"Başardın," diyor Angelina, sesi sıcaklık ve gurur dolu. "Şu anda bir partin olduğunu biliyorum, o yüzden bak. Bu işi aldığını bilerek gönlünce resim yap. Yarın sana daha fazla ayrıntı vereceğim. Ama yakında sahipleriyle buluşacaksın. Birkaç gün içinde. Ondan hemen sonra başlamanı umuyorlar. Çok heyecanlılar."

Görüştüğü galeri sahipleri olmalı ve bu mükemmel. Bir galeri komisyonu büyük bir kazanç olur.

Araba bir malikânenin önüne yanaştığında Maeve duygu dolu bir sesle, "Teşekkür ederim," diyor. "Çok teşekkür ederim. Her şeyin bittiğinden o kadar emindim ki. Aman Tanrım. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi."

"Bunu hak ediyorsun, tatlım." Bir duraksama olur, sonra menajeri ekler, "Yoksa size *Bayan Callahan* mı demeliyim?"

FORMARD ÖDE

Maeve

Saçları ve solgun tenli, yıpranmış bir vale, Sea Dogs'la işi aldığım gerçeği bir yana, menajerimin son sözlerini bile tam olarak algılayamadan arabanın kapısını açıyor. Büyük bir komisyon karşılığında. Kariyerimin en büyük işi. Her maç olduğunda binlerce kişi tarafından görülecek bir duvar resmi. Başaracağımı düşünmediğim bir iş.

Ama şu anda *bu* işe odaklanmam gerekiyor. Vale bana elini uzatıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen ressam olmalısın. İçeri gelin. Bay Vincenzo katkılarınızı bekliyor."

Bu partiye ev sahipliği yapan eksantrik moda tasarımcısı.

İşte o zaman anladım ki karşımdaki adam bir uşak değil; bir uşak ve büyük harflerle Ciddi.

"Harika, yanımda biri var," diyorum, hâlâ şaşkınlık içinde olan Asher'ı işaret ederek. Deniz Köpekleri işinden, ama aynı zamanda... Angelina bana gerçekten Bayan Callahan mı dedi? Bu... şey, neden öyle dediğini uzun uzun düşünmek istemiyorum.

Uşak ince dudaklı bir gülümseme sunuyor. "Bir asistan getirmenizde bir sakınca yok," diyor.

"Oh, o benim asistanım değil," diyorum, diğer taraftan çıkan ve bana sorgulayan bir bakış atan Ashera başımı sallayarak.

Uşak bakışlarını Asher'a çeviriyor, robot gözleri ve verimliliğiyle onu hızla tarıyor. "Ortağınız o zaman? Çok hoş."

Midem bulanıyor. "Aslında," diyorum ama cümlenin geri kalanı dilimde ölüyor.

Angelina'nın bana Bayan Callahan demesinin tek bir nedeni var. Her nasılsa, evlendiğimiz haberi internette çoktan yayıldı.

Ama otelden ayrılırken yüzüklerimizi takmamıştık. Bayan Matrimony fotoğrafları sızdırdı mı? Bu onun tarzı gibi görünmüyor ama kim bilir? Jen ve Hal yapmış olamaz; biz evlilik anlaşmasını onurlandırmak gibi parlak bir fikre kapılmadan önce fotoğraflarımızı çekmişlerdi.

Şoför bagajı açmak için koşuşturuyor ve ben kısa bir süre yüzüğümü çıkarmayı düşünüyorum ama gerçek bir mahremiyet yok. Eşyalarımı toplarken Asher yanıma geliyor ve ağzının kenarından "Ne yapabilirim?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından çünkü... uşaklar.

Korkunçlar.

Bahse girerim uşakların işinin bir parçası da biyonik duyma yetisine sahip olmaktır. Eminim Bay Solgun Uşak da her şeyi bir şahin gibi izliyordur. Şimdi onun önünde bandımı çıkaramam. Birini tavlama için bekar rolü yaptığımı düşünebilir. Asher çıkarırsa çok belli olur.

Ama belki resim yaparken takmadığımı söyleyerek paçayı kurtarabilirim? Uşak sorarsa? O zaman Asher kurnazca bandını çıkarabilir ve bu yanlış anlaşılmayı .

Evet! Ben bir dahiyim. Kükrediğimi duyun!

Ama tam yaşlı adama dönüp, "*Aman, alyansımı boyamasam iyi olur*" gibi bir şey söylemeye hazırlanırken, artık yalnız olmadığını fark ediyorum. Açık kahverengi tenli, gazeteci şapkalı ve Nikon fotoğraf makineli bir kadın onun yanında duruyor.

"Sen işine bak. Ben burada yokmuşum gibi davran," diyor talimat vermeye alışkın birinin rahatlığıyla.

Nasıl? Ayrıca, ya fotoğraf çekilmesini istemiyorsam?

Bir an için donup kalıyorum ama Asher nazik ama kararlı bir şekilde "Aslında fotoğraf çekilmemesini tercih ederiz" diyor.

Kadın kamerasından başını kaldırıp yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Çok güzel, ama davetiyede bütün gece fotoğraf çekeceğimiz ve

canlı resimle birlikte besleniyor, böylece önceden onay vermiş oluyorsunuz. Bu Bay Vincenzo'nun işi."

"Hayatını ve zamanını belgelemek Bay Vincenzo için önemli. Gelecek kuşaklar için tabii ki," diye ekliyor kahya, hâlâ esprisiz.

Fotoğrafçı, "Bir gün anılarını yayınladığında," diyor gururla ekliyor, "Ben onun kişisel fotoğrafçısıyım."

Kruvasanla sık beni. Ev sahibi sadece zengin ve eksantrik değil, aynı zamanda dijital filmlerle dolu.

Kişisel deklanşörü sürekli fotoğraf çekiyor. Kocamın ve benim fotoğraflarımızı çekiyor, yüzükler falan takılı. Kardeşime bir eşek şakası olarak başlayan şey -yüzükleri takmak- şimdi çok büyük bir sorun gibi geliyor.

* * *

Malikâneye girdiğimizde, uşak bizi geniş koridorda yönlendirirken şık, minimalist tasarımı zar zor fark ediyorum. Cilalı beton zeminler ve bembeyaz duvarlar bulanıklaşıyor. Tek düşünebildiğim, kocamı yakalamak ve bu yeni moda karmaşayı çözmek için bir anlık mahremiyet bulmak.

Bay Robot'a sahte bir gülümseme takınarak uşağa, "Bir saniyeliğine tuvaleti kullanmam gerekiyor," diyorum.

Kaba bir şekilde başını sallayarak koridorun sonundaki en yakın tuvaleti işaret ediyor ve ben de Asher'a beni takip etmesini işaret ederek hızla o yöne doğru ilerliyorum. Kâhya tepki vermiyor, şüphesiz her şeyi daha önce görmüştü.

Boyalarımı ve şövalemi koridora bırakıp odaya giriyorum, Asher da hemen arkamda. Yüzen bir makyaj masasının üzerindeki duvarda çerçevesiz bir ayna uzanıyor ve hava hafifçe okaliptüs kokuyor. Ama gösterişli banyoya ya da hiç şüphesiz kanepemden daha pahalı olan bu pelüş el havlularına hayran kalacak vaktim yok.

Kapı kapanır kapanmaz ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum, ne kadar dağılacağını umursamıyorum bile. "Ne yapacağız?" Büyük banyoda adımlarken Asher'a soruyorum. "Herkes evli olduğumuzu düşünüyor, belli ki. Ve şimdi benim havalı moda tasarımcısı müşterim anılarının bir parçası olarak bu gecenin yayınlayacak ve burada resim yaptığımı söyleyecek... yepyeni kocamla. KENDISI ÜNLÜ BİR HOKEY OYUNCUSU!" Fısıldıyorum.

"Yarı-nl," diye mırıldanıyor Asher.

"Sen ve kcn çok nlsnz! Ne yapmamız gerekiyor?" Sesimi daha da alçaltıyorum. Avularım terlemeye başladı. Ellerimi birbirine sürterek bu nemli hissiyattan kurtulmaya çalışıyorum. Herkesin neden evlendiğimizi bildiğini öğrenmek için telefonumun kilidini açmam gerekiyor ama greceklerimden korkuyorum.

"Bu büyük komisyonu yeni aldım ve yeni müşterimin ya da buradaki potansiyel müşterilerin bu partiye evliymişim gibi geldiğimi düşünmelerini istemiyorum. Ya da yanlışlıkla evlendiğimi. Ya da sarhoş evli. Kim olduklarını bilmiyorum. Değerlerini bilmiyorum. Bunlara nasıl baktıklarını bilmiyorum. Sanatçılardan bile daha uçarı olan bir sanatçıyı işe almak istemeyebilirler!"

Kalbim hızla atıyor. Çok zor nefes alıyorum. Büyük bir fırsatın eşiğindeyim ve Vegas'ta çılgın ve sarhoş olduğum için bunu kaybetmek istemiyorum, özellikle de sadece çakırkeyif olduğumuz için.

Ama... anlambilim.

Büyük, titrek bir nefes alıyorum, nabzımın durulmasını istiyorum.

Asher telefonunu çıkartıyor. "Birazdan sosyal medyayı kontrol edeceğim," diyerek bana doğru ilerliyor ve boştaki elini odaklanmış bir endişeyle koluma koyuyor. "Ama panik atak mı geçiriyorsun?"

Ne dedin? Hayır. Tabii ki değil. "Panik atak geçirmiyorum. Sadece şu anda panik halindeyim." Avucumu göğsüme bastırıyorum, daha da telaşlanmış hissediyorum. "şu anda herkes panik olur. Sen paniklemelisin."

Ama sakinliğini koruyor çünkü o her zaman sakindir. "Nefes al," diyor ve elime uzanmak için kolumu bırakıyor.

Aman Tanrım. Gerçekten panik atak geçirdiğimi düşünüyor ve *tabii ki* ne yapacağını biliyor. "Asher, ben iyiyim. Yemin ederim. Sadece bunu anlamaya çalışıyorum," diyorum olabildiğince sakin bir şekilde. Elini tutmuyorum. "Dünya sarhoş olup evlendiğimizi sanıyor!"

"Ama unutmayalım ki biz gerçekten sarhoş olup evlenmedik." Sesi her zamanki gibi düz. "İnternette ne olursa olsun, insanlar dün gece hakkında ne söylerse söylesin, unutma, hiçbir şey söylemek zorunda değiliz. Sadece yüzükleri çıkarabiliriz. Biri sorarsa, bunun bir evlilik anlaşması olduğunu söyleyebiliriz. Bir cesaret. Sadece eğlenmek için yaptık. Biz arkadaşız. Bu makul."

Bu makul bir nokta, ancak bazen Asher diğer insanlara çok fazla odaklanıyor ve kendisine yeterince odaklanmıyor.

"Ama bunu başarabilsek bile, bu geceden sonrası ne olacak Ash? *Yakında* bir hayır kurumu açacaksın. Çocuklara spor ve akıl sağlığı konusunda yardım etmeye odaklanıyorsun. Gece yarısından sonra *eğlence* olsun *diye* kokteyl içen ve bir Elvis taklitçisiyle evlenen bir adam gibi görünmek istemezsin." Çenesindeki bir kas, hareketlerimizin ağırlığının farkına varmasıyla kıpırdıyor. "Yani, bir güzellik fenomeni itibarını lekelemesin diye sana yüz bin dolar teklif ettim. Sonra da gidip kendim lekeledim." İnledim. "Ben tam bir aptalım. Bunu neden dün gece düşünmedim ki?"

"Sen aptal değilsin ve onu bulaştırmadın," diyor, sesi sessiz ama emredici. "*Bunu* düşünmeliydim... *bunu*. Sonuçlarını."

Ben de ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Eğer korkmamış olsaydım-"

Dur işareti yapan bir el kaldırıyor. "Yeter, Maeve. Hiçbir pişmanlığım yok."

Öyle mi? Pek sayılmaz ve yine de bunu söylediğim için kendimi tamamen bencil hissediyorum. "de istemiyorum ama Asher," diyorum yalvarır gibi, "burada dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum. Onlara *hey, bu sadece büyük bir maceraydı* demek ve sonra da Bay Hatıralar'ın bunu gelecek kuşaklar için belgelemesini istemiyorum." Ve kariyerimin en büyük çıkışını yaptıktan hemen sonra ilgi odağı olmak istemiyorum. Ama henüz Asher'a duvar resmi fırsatından bahsetmedim bile. Suçluluk duygusu üzerime çöküyor. "Yeni aldığım komisyon mu? Sea Dogs'la birlikte," diyorum, kendimi serpintiye hazırlayarak - ondan sakladığım için kızacak mı? Başını eğiyor, yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Benim takımım için resim mi yapıyorsun?"

Endişe içimde daha sıkı düğümlenirken karnımı tutuyorum, heyecanla karışıyor. Neden her şeyi aynı anda hissetmek zorundayım? "Büyük bir duvar resmi projesi başlattılar. San Francisco'dan her türlü sahne var. Arenanın içinde büyük bir duvar resmi yapacaklar ve yerel bir sanatçı istediler." Duygular içimde yüzüyor. "Ve beni işe aldılar. Ta ki benim yıldız oyuncularından biriyle sarhoş bir şekilde evlenerek medyanın ilgisini çeken güvenilir bir sanatçı olduğumu anlayana ve işe alınmamın bir hata olduğu ortaya çıkana kadar."

Gülümsemesi iki kere düşünmeye değer. Baş döndürücü. Film yıldızı kalitesinde. "Lanet olası Maeve Hartley," diyor. "Bu bir hata değil. İşi aldın çünkü sen iyisin." Kolumu sıkıyor, sonra elini kolumda gezdiriyor. Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Keşke onun dokunuşunun tadını çıkarabilsem. Bu... içimdeki vahşiliği yatıştırıyor. "Seninle cidden gurur duyuyorum."

Sinirlerimi bir kenara bırakıyorum ve Asher'la geçirdiğim bu anın tadını çıkarmaya izin veriyorum. "Gerçekten heyecanlıyım," diyorum sessizce. Daha yüksek sesle konuşmak olan bitenin gerçekliğini bozabilir.

"Biliyordum. Kesinlikle biliyordum," diyor.

Aslında bir şekilde biliyordu. Bana her zaman inandı. Ama bu, spontane gelişen Vegas evliliğimizin sorununu çözümüyor ya da beni kıcımdan ısırtmasını engellemiyor. Ya da onu. Sarhoş bir evliliğe ihtiyacı yok - çünkü bu şekilde görülecek - hayır kurumunu açtığında onu takip ediyor. "Teşekkür ederim. Ama hâlâ bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Bu ham bir itiraf. Asher aramızdaki mesafeyi kapatıyor, bakışları sabit ve güven verici. "O zaman izin ver."

Bana bırak.

Çarpan nabzımı yatıştıran iki basit kelime.

"Dün gecedan beri sosyal medyayı kontrol etmedim," diyor telefonunu çıkararak. "Dikkatimi dağıtıyor ve ben sadece iyi vakit geçirmek istedim. Şimdi, bunun nasıl ortaya çıktığını bilmek istiyorum. Evliliğimiz. Everly ve herkesin bu yüzden mesajlaştığından eminim."

O kaydırırken, umudun içimdeki merdivenleri tırmanmasına izin veriyorum. Belki de herkesin evlendiğimizi düşünmesi o kadar da önemli değildir. Belki herkes bizim Büyük Macera'mıza gülecek. Belki dünya anlayacak. Sadece eğleniyorduk.

Sonra çenesi çözüldü.

Nabzım hızlandı. "Ne oldu?" "Hal ve

Jen," diyor uğursuzca.

"O zaman evli değildik!" Bariz olana inanmayarak haykırıyorum. "Ve onlar çok iyiydi. Ne oldu?"

"Çok iyiler ve harika bir fotoğraf paylaşmışlar," diyor ağır bir sesle. Suçlu bir yüz ifadesiyle elini ensesinde gezdiriyor ve söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini biliyorum. "Kahretsin Maeve. Onlara bizi etiketlemelerini söyledim. Göndermelerini önerdim. Ve yaptılar."

Doğru ya. Taraftarlar için takımın o fotoğrafı isteyeceğini düşünmüştü. Ayrıca Everly açık artırma kazananları internette fotoğraf paylaşmaya teşvik etmişti. "Nasıl oldu da birileri saatler sonra evlendiğimizi anladı?"

Asher telefonunu çeviriyor ve bana lobide yorgun ama minnettar ebeveynlerle çekilmiş fotoğrafımızı gösteriyor. Altında şöyle yazıyor: "Şanslıyız! Bu gece Vegas'ta harika bir çiftle tanıştık. Adam CheekyBeast'in yüzü, kadın da onun şans . Ve inanabiliyor musunuz? Bize kendi

fazladan oda... sadece kibar olmak için! Ben derim ki, karşılığını verelim! Bu gece Vegas'tayken, biraz nezaket gösterin ve bir yabancıya iyilik yapın!"

Ben... Ben... Ben buna inanamıyorum. "Ama düğün çok daha sonra oldu," diyorum, bir şey beynimi kurcalasa da, sanki çözmeye başladığım bir ipucu gibi.

Asher duraksıyor, telefonundaki resimlere göz atıyor. "CheekyBeast bunu sosyal medyada paylaştı. Ve bu bir şey haline geldi, insanlar nasıl iyilik yaptıklarını ve iyilik yaydıklarını konuştular." Bana "Vegas'ta viral olduk" derken ses tonuna bir parça utanç karışıyor.

Bu, en iyi arkadaşımınla eğlenme diye evlenmekten daha gerçeküstü. "İyilik yaydık ve bunu bilmiyor muyduk?"

Biraz daha kaydırarak, "Ve The Extravagant'ta olduğumuzu yayınladıkları için, bazı insanlar fotoğraflarımızı çekti, bize Bay Arsız Canavar ve İyi Şans Tılsımı dediler. Rastgele çekimler. Konserde, koltuklarımıza doğru yürürken elini tuttuğum zamanki gibi." Onun sahiplenici dokunuşunu hatırlayınca içimden bir ürperti geçiyor. "Sonra otelde yürürken çekilmiş bir kare." "Bay Arsız Canavar'ı Vegas'ta gördüm ve sonra bir yabancı için kapıyı açtım. Vegas'a gittiğinde, karşılığını ver.' Ya da biri bu fotoğrafı paylaştı ve sonra bir yaşlı için otobüs koltuğunu verdiğini söyledi. Bir başkası paylaştı ve çöp topladığını söyledi."

"Güzel bir şey yaptığımız için mi viral olduk?" Bu hiç mantıklı değil. "Belli ki," diyor, benim kadar şaşırılmış bir halde.

"Bu..."

"Havalı mı?"

Kalbim sıcaklıkla sıkışıyor. "Evet. Ama Bayan Matrimony düğün fotoğraflarını paylaştı mı? Evli olduğumuza dair gerçek kanıtı olan tek kişi o. Bu sabah ayrılırken yüzüklerimizi çıkardık."

Asher derin bir iç çekerek başını sallıyor. "Biz rulet oynarken oldu Maeve."

Oh.

Hay aksi. Herkesin içinde taktığımız yüzükleri düşünmemiştim bile. Odak noktam sadece bir öpücük üzerine bahis oynamaktı. Ama Asher'ın bir kolunu bana doladığını ve beni kendine çektiğini, sonra da yanımdaki kızıl saçlı adama hançer gibi baktığını hatırlıyorum. Fotoğrafı kimin çektiğini bilmiyorum, önemi de yok.

Ama bir anı yüzeye çıktığında, ipucunu deşifre ediyorum. Masada, fuşya tulum giymiş bir kadın "Vegas'tayken!" diye bağırdı ve

İçkisini bana doğru uzattı. *Bize* kadeh mi kaldırıyordu? Fotoğrafi görmüş olmalı.

Vegas'taysanız, karşılığını verin.

Viral olmamız tamamen benim hatam. Ruleti öneren bendim. "Bakabilir miyim? Rulet resmini?"

Bana rulet masasına yaslandığımız, kolunu omzuma doladığı, sahiplenici bir havası olan bir fotoğrafımızı gösteriyor. Deklanşörcünün yüzüklerimize yakınlaştırılmış iki fotoğrafı daha var.

Sinirden midem bulanıyor ve cidden şehvetle ürperiyorum. Şu anda hayatımda neler olup bittiğini bile bilmiyorum ve vücudum biraz tahrik olmaya mı karar veriyor? Bu da ne, hormonlar mı?

Onları görmezden gelmeye ve soruna odaklanmaya çalışıyorum.

Bu ileriye dönük ödeme hareketi harika, ancak kariyer durumumu daha da karmaşık hale getiriyor.

Yoksa aşırı ihtiyatlı mı davranıyorum?

Bu karmaşayı düzeltmek için umutsuzca, "Belki de bunun bitmesine izin verebiliriz," diye öneriyorum. Ben çok fazla, çok yapışkan bir kıyım. Ama ruletteki hatamı düzeltmesi için en iyi *arkadaşıma* yaslanamam. Şu anda olmaz. Hokey ve hayır kurumuyla ilgili çok fazla işi var.

"Belki yapabiliriz," diyor ve beyninin de çözüm arayışı içinde döndüğü belli .

"Herkes evli olduğumuzu düşünüyorsa ne olmuş yani? Bunu kime kanıtlamak zorundayız? Bu gecenin ötesinde mi? Bu partinin ötesinde? Kimseye, değil mi?" Aceleyle soruyorum, neredeyse kendimi ikna ederek.

Başını sallar. "Belki de fark etmez. Bugünlerde kimsenin dikkati uzun sürmüyor zaten. Deniz Köpekleri . Umursamayabilirler. Her şey yoluna girecek."

On beş dakikadır ilk kez, bu saçma durumun işe yarayacağına neredeyse inanıyorum. Her zaman bir bela buluyorum ama zaman bir çıkış yolu da buluyorum. "Daha sonra güleceğimize eminim."

"Kesinlikle."

Bay Butler koridordan boğazını temizliyor - oyalanacak zaman yok. Konuşma bitmemiş olarak ama bu karmaşadan yara almadan çıkacağımızı umarak banyodan çıkıyoruz.

Koridorda, canlı giysili adam bana bir kaos ajanı olduğumu ve onda eşimle karşılaştığımı söyleyen bir bakış attı.

"Size misafirler için nerede resim yapacağınızı göstereyim," diyor uşak, ses tonu kızgınlıkla karışık. Bu gece buradaki hiç kimsenin

bana kızabilir. Moda tasarımcısının bağlantıları var, beni tavsiye edebilir. Kimse partide ilgi odağı olan bir ressamı işe almak istemez.

"Her şey için teşekkür ederim," diyorum, malzemelerimi toplarken işleri yoluna koymaya çalışıyorum. "Minnettarım." Asher şövaleyi kapıyor ve ben de ona dönerek bir banyo senaryosu uyduruyorum. "Bu elbisenin fermuarını tamir etmeme yardım ettiğin için de teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen" diyor geçici kocam.

"Ne kadar da düşüncelisiniz," diye mırıldanıyor uşak, cilalı ayakkabılarını şakırdatarak bizi koridorda yönlendirirken. "Yardımcı olabilecek bir ortağın olması her zaman faydalıdır."

Malikânenin şık koridorlarında yürürken Asher birkaç adım geriye çekilip fısıldıyor: "Bu gece ortalıkta görünmeyeceğiz." Ön kapıya doğru başını sallıyor. "İstersen gidebilirim."

Hayır. Tanrım hayır. Kalp atışlarım hızlanıyor. Ona burada ihtiyacım var. "Kalabilir misin?" "Elbette," diyor. "Yoldan uzak duracağım."

"Sonra konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Ve dinle, eğer biri sorarsa, evlilik anlaşmasının bir şekilde bu iyilik hareketinin bir parçası olduğunu söyleyebiliriz. Viral bir gösteri. Sanki bu karşılıksız ödeme olayına dikkat çekmek için yapmışız gibi."

Bu hiç de kötü bir fikir değil.

"Evet! Bu o kadar harika ki seni öpebilirim," diyorum köşesine kurulacağım devasa gömme oturma odasına ulaştığımızda. Ama sonra irkiliyorum. Onu öpme isteğim zaten bizi buraya getiren şeydi -öpücük bahsi ve her şey. "Ara verdiğimde bunu halledebiliriz. Özür dilerim ve teşekkür ederim."

"Bu konuda iki kere düşünme. Ben hallederim." Sorunları çözmeye yardım etmekten mutlu görünüyor - çünkü her zaman öyle. Yaptığı şey bu.

Duygularım boğazımı sıkıyor. Benim gibi birinden çok daha iyisini hak ediyor. Sarsılmış bir soda şişesiyim. Köpüklü bir içecek dökülüyor. Koluna uzanıyorum ve boğuk bir sesle fısıldıyorum, "Sen en iyisisin."

Bir an için alnımı öpmek ister gibi bakıyor. Ve bir an için, bunu ne kadar çok istediğimi düşünüyorum - içinde eriyebileceğim yumuşak, güven verici bir öpücük.

Bu yeni bir şey, bu özlem.

Ama belki de o kadar yeni değildir, dün geceye bakarsak? Ve onu sanki otuz saniyede sıfırdan sıfıra giden yeni bir vibe'ı test ediyormuşum gibi *sürdüm*.

Asher partiye gelenlerin arasında kaybolurken ben de hazırlanıp işe koyuluyorum.

BENİM MİFE'İM

Maeve

Çok geçmeden oturma odası sanat dünyasından tiplerle doldu. Avangart tulumlar ve kısa elbiseler giyen kadınlar bir podyum gösterisinden fırlamış gibi görünüyor. Renkli pantolonlar ve dar gömlekler giyen erkekler. Fırçamla her sahneyi yakalamaya çalışıyorum.

Bay Vincenzo'yu evin içinde gezinirken, kolunun arasına sıkıştırdığı bir tür Dachshund-Chihuahua karışımıyla misafirleriyle etkileşime girerken resmediyorum. Kalın gözlükleri ve şık puantiyeli takım elbisesi olan kısa boylu, şişman bir adam. *Bazı sahnelerde köpeği DaVinci'yi* de oynatmamı rica ettiğinde ben de onu resmediyorum.

"Köpekler konusunda asla cimrilik etmem," diyorum, sonra gülümsüyor ve kalabalığın arasına karışıyor, giderken köpeğin uzun kulaklarını okşuyor. Rafine bir zevk havası yayan galeri sahiplerinin resmini yapıyorum. Eksantrik tarzlarıyla öne çıkan sanatçıların resmini yapıyorum. Odanın içinde zarifçe hareket eden modeller çiziyorum.

Dar bir tişört giymiş, uzun boylu, elmacık kemikleri çıkık ve kolları sıkı bir adam bana doğru adım attığında bile durmuyorum. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama *je ne sais quoi*'su bana onun bir model olduğunu düşündürüyor.

"Mabel Hart?" diye soruyor yanıma geldiğinde. İngiliz, sosyetik ve günümüz mankenleri gibi çok kusurlu bir şekilde ilginç görünümlü.

"Maeve Hartley," diye gülümseyerek düzeltiyorum resim yapmaya devam ederken. İsimleri takip etmek zor, bu yüzden kişisel olarak algılamıyorum.

"Özür dilerim. Yanlış hatırlamıyorsam geometrik şekiller sanatı yapıyorsunuz? Çok güzeller." Sesi biraz bulanık, sanki çok fazla bira içmiş gibi. "Çok anlayışlı. Çok parlak."

Hiç geometri yapmıyorum ama nazikçe "Aslında ben daha çok stilize gerçekçiyim ama ışık ve gölgeyle oynamayı seviyorum" diyorum.

"Evet, ben de tam olarak bunu düşünüyordum," diyor, yanıma doğru ilerlerken sesi yumuşak, belki bir santim uzakta. "Seninle bir gece bir defilede tanışmıştım, değil mi? Sanırım Isla Beaumont'un koleksiyonu içindi. O zaman da harika resimler yapıyordun."

Ben de ama Vivian Teyze sağ olsun, yemek servisi için işe alındım, resim yapmak için değil. "O harika bir tasarımcı. Eminim onun kıyafetlerini iyi giymişsinizdir."

Bir elini kalbine götürür. "Oh, teşekkürler, aşkım. Beni hatırladığın için çok gururlandım. Ben Nigel," diyor, sesini alçaltarak ve kimsenin onu duymadığından emin olmak istercesine etrafına bakarak.

Teşekkürler, canım? Vay canına, ne kadar da arkadaş canlısıyız. "Memnun oldum Nigel," diyorum kibarca, fırçamı palete daldırıp devam ederken.

"Ve evet, Beaumont'un tasarımlarını giymek çok güzeldi. Çok seksi kıyafetleri var, sizce de öyle değil mi?"

Aslında tarzı hakkında pek bir şey bilmiyorum çünkü yemek servisi yapmakla çok meşguldüm, ama bu ne burada ne de orada. "Evet, öyle," diyorum.

Daha yakına eğilip çalışmamı izliyor. Parti boyaması yaparken birinin beni yakından izlemesi ilk kez olmuyor. Ne de olsa bu bir tür parti numarası. Ama ilk kez biri bu kadar yakından ve kişisel olarak izliyor. Fazla kişisel - pantolonunun kalıbı onu İncil'deki anlamıyla tanıdığımı hissettiriyor. "Mmm, evet, bu çok harika," diyor tuvalime bakarak.

Ya da belki göğsüm.

Ne kadar yakın olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Kır saçlı, güçlü burunlu bir kadınla dostça sohbet eden tıknaz genç bir adamı resmederken nefesindeki likörü görmezden gelmeye çalışıyorum. Asher'in benden birkaç metre ötede sohbet eden kişiye doğru ilerlediğini görüyorum, onu bütün gece ilk kez görüyorum.

Belki Asher adam ve kadınla konuşur ve ben de onun resmini yapabilirim. Asher'in resmini yaptım mı bilmiyorum. Sanırım yapmak istiyorum. Hem *de çok*. Açık kahverengi saçları için kullanacağım renkleri hayal ederken, içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Sonra Nigel elini omzuma koydu. Bu da ne...?

Nemli ve istenmeyen dokunuş yüzünden tenim soğuyor. Odağımı tuvalde tutarak onun cılız parmaklarından kurnazca sıyrılmaya çalışıyorum.

"Bu konuda çok beceriklisin," diyor eli omzumun üzerinden kıvrılırken. "Sanki bunu yapmak için doğmuşsun." Elini üzerimde tutarken sesi şehvetli olduğunu düşündüğü bir şeye dönüşüyor, parmakları şimdi tenimi okşuyor. İçim çalkalanıyor ama partiye olan odağımı bozmadan onu bir kez daha silkelemeye çalışıyorum. Ne de olsa yapmam gereken bir iş var.

"Işık ve gölgeyle oynama konusunda gerçek bir yeteneğiniz var. Daha samimi bir şeyle nasıl başa çıktığınızı görmek isterim. Partiden sonra senin için poz vermemi ister misin?"

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum. "Hayır," diyorum. Sert ama çok yüksek sesle değil.

Bir boğaz temizleniyor ve Asher'ın hemen yanımda olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Olay yerine gelen bir süper kahraman gibi, fazlasıyla eli sıkı ve fazlasıyla tipsi modelin üzerinde yükseliyor.

"Karım çok yetenekli, değil mi?" diyor Nigel'a yumuşak bir sesle, ama sesinde sert bir ton var şimdi.

Ben tepki veremediğim Asher önünü kesiyor ve modelin elini çekip alıyor. Asher çenemi tutup yüzümü kendine doğru eğiyor ve dudaklarıma incelikten uzak bir öpücük konduruyor. Sahiplenici, talepkâr ve açıkça bölgesel. Asher sonunda geri çekildiğinde, adama bakarken gözlerinde bir meydan okuma var. "Ama *karımın* çıplak fotoğraflar için boş yeri yok."

Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi, gazeteci şapkalı kadın tık tık tıklıyor ve öpücüğü kameraya kaydediyor.

Nefesimi zor tutuyorum. Yanında uşak ve köpeğini tutan ev sahibi var. Bay Vincenzo gözlerini Nigel'a dikeyyor ve DaVinci de öyle görünüyor.

"Oh, kışt, seni küçük maymun yarasa," diyor sunucu, parmaklarını ürkütücü modele doğru sallayarak. "Son defileme akşamdan kalma geldin ve podyumda kustun. Rafael ve DaVinci Vincenzo'nun evinden kalıcı olarak men edildin! Partilerime gelip yeteneklere asılma! Bir daha partilerime gelmeyi aklından bile geçirme! Şimdi, git!"

Asher rahat bir el kaldırdığında, sunucunun *yetenekten* bahsetme şeklinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. "Onu dışarıda görmekten mutlu olurum."

Hokey yıldızı elini sıkıca -muhtemelen fazla sıkıca- Nigel'in omzuna atarken Bay Vincenzo sevinçle alkışlıyor ve uşğı yanında, sürüngenini dışarı çıkarırken meraklı gözlerle onu izleyen kalabalığı yarıp geçiyor.

Onlar giderken, Asher'ın sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor - *Karım çok yetenekli*. Bunları söyleme şekli, uyarı ateşi gibi hissettirmeleri, midemi altüst etmeleri...

Ama Bay Vincenzo gözlerinde büyük bir endişeyle bana döndüğünde onlarla oyalanmayı bırakıyorum. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Herhangi bir şeye? Dinlenmek için bir dakika? Biraz ikolata? Bir Xanax? Bir aperatif? DaVinci'yi sevmek ister misin?"

"Ben... iyiyim," diyorum, "ama kabul edeceğim."

Bana köpeğın zarif başını uzatıyor, ben de birkaç kez okşuyorum. "Çok yumuşak."

"İkimiz de aynı şampuanı kullanıyoruz." Tabii ki kullanıyorlar.

Asher bir dakika sonra ellerinin tozunu alarak geri döner. Ufak tefek adam Asher'ın koluna uzanır ve onu havaya kaldırır. "Partimi kurtardın! Sen bir kahramansın ve anılarımda yer almayı hak ettin!"

Gizlenmek için çok fazla.

GÜVENLİK AĞI

Asher

İş hayatına müdahale ettiğim için kendimi kötü hissetmeliyim ama hissetmiyorum.

Elbette, dışlanmak istemiyordu ama o pislik çizgiyi aştı. Maeve yeniden resim yapmakla meşgul olsa da, onun elinin Maeve'in üzerindeki görüntüsü hala içimi yakıyor.

Soraya'yı aramak için hareketten uzaklaşıyorum. Bütün akşam bana yaklaşan bağış kampanyası hakkında mesaj atıp durdu -dikkat etmem gereken bir şey- ama ben hâlâ o piç kurusuna takılıp kalmıştım. Ve karıma dokunma şekli. Yumruklarım sıkıldı.

"Peki, bu senin için işe yarıyor mu?" Soraya soruyor.

Kahretsin. Dinlemiyormuşum. Volta atmayı bırakıp derin bir nefes aldım. "Eminim olacaktır, ama tekrar üzerinden geçebilir misin? Sanırım bir kısmını kaçırdım," diyorum, dikkatim dağılmamış gibi davranarak.

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Elbette ve ayrıca... tebrikler! Eminim yeni evli olduğun için çok şey yaşıyorsundur," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum, artık şaşırmıyorum bile. Bilmeyen var mı?

Fotoğrafçının önünde öpüştükten sonra olmaz, dahi.

"Evet, son zamanlarda hayat biraz çılgınca geçiyor," diyorum.

"Anlaşılabılır," diye yanıtlıyor. "Her neyse, ilk bağış toplama etkinliğimize eşinizi de getirebilerseniz harika olur diyordum. Çok yakında." Aileler için piknik. "Daha önce bekarken bu konuyu açmak istememiştim ama..." diyor rahatlamış bir iç çekişle, "Artık bir artı-bir'in olursa daha iyi olur. Bağışçılar eşinizle tanışmaktan keyif alacaklar. Tek başına gelmeden daha iyi görünür" diye ekliyor biraz özür dileyerek.

İzlerimde duruyorum, sözlerinin batmasına izin veriyorum. Ve... evet, gülümsüyorum. Biraz hınzırca. Söylediği şey olması gerekenden daha çok hoşuma gitti. Ama kahretsin, hoşuma gitti. Bu evlilik için infazın durdurulması gibi geliyor ve bu erteleme için biraz sevinçliyim.

Hayır, *çok*.

Görüşmeyi bitiriyoruz ve ben partiye geri dönüyorum. Resim seansı bittiğinde Maeve kolumdan tutup beni soyut bir heykelin arkasındaki تنها bir köşeye doğru çekiyor. Parti hala arka planda uğulduyor ama burada sadece biz varız.

Yüzünü bana dönüyor, ela gözleri keskin. "Bu da neydi şimdi? Olay çıkarmak istemedim," diyor, sesi sabit, tereddüt yok.

Suçlu hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Gözümü kırpmadan yine yaparım. Bakışlarına karşılık veriyorum, kararlı duruyorum. "Kimse seni böyle rahatsız hissettirmemeli. Sen açıkça kaçmaya çalışıyordun ve o sana dokunmaya devam etti," diyorum, öfkem yeniden kabarıyor. Elinin onun üzerinde olduğu hissini silmek istiyorum. "Kimse sana böyle davranamaz Maeve. Ben etraftayken olmaz."

Sesimdeki şiddete şaşırmış gibi gözlerini kırıştırıyor. Ama geri adım atmıyor. "Ben halledebilirdim. Hallediyordum."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, ses tonum biraz yumuşuyor. Normalde bu kadar korumacı olmazdım. Ama o farklı. O benim insanım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben buradayken olmaz."

"Asher, mağara adamı olayını takdir ediyorum ama ortama uyum sağlamam gerekiyordu. Bu tam tersiydi" diyor.

İçimde bir ateş yanıyor. "O pislik sana dokundu," diye .

"Biliyorum, ama..."

"Zaten ev sahibi de onu burada istemiyordu."

"Biliyorum..." Duraksıyor, her şeyi içine atıyormuş gibi başını sallıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu tepki benim için de yeni, bu yüzden anlıyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor. "Sadece... radarın altında uçmamız gerekiyordu," diyor, sesi daha yumuşak. "Senin istediğin de bu değil miydi? Ne bileyim, her şeyi gizli tutmaya çalışmak?"

Yaptım. Ama şimdi? O kadar emin değilim.

"Yaptım ama bu farklıydı. O adam hıyarın teki. Dikkatleri senin üzerine çektiysem özür dilerim," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Ama araya girdiğim için üzgün değilim."

Beni ölçüp biçti. "Bu çok açık. Özür dilemeyecek kadar sahiplenicisin."

"Öyleyim," diyorum, geri atmadan.

Nefes alıp veriyor, sonra vazgeçiyor. "Tamam, haddini çok aştı. Sana ihtiyacım vardı. Peki tüm bu mağara adamı olayı? *Karım çok yetenekli*. Bu tıslama gibi mi çıktı? Bu bir tür sıcak özellik..." Durdu, kaşlarını kaldırıp sordu ve sonra "Sahte koca mı?" dedi.

O Nigel denen herifle daha önce numara yapmıyordum ama başımı salladım. "Tabii, sahte koca işe yarar."

"Her neyse, bunu beklemiyordum. Ya da başka bir fotoğraf. Ya da yeniden ilgi odağı olmayı," diye kahkaha atıyor. "Biz bela mıknatısı mıyız?"

"Öyle görünüyor," diyorum çenemi kaşıyarak ama artık sakinleşmiş görüldüğü için gülümsüyorum.

"Sanırım göze batmama konusunda oldukça kötüyüz."

Ben de gülüyorum, çünkü başka ne yapabilirsin ki? "Bu işte çok kötüyüz." Duraksıyorum. "Yani kocanı affediyor musun?"

Gülümsüyor. "Sana kızgın kalmak zor. Özellikle de Bay Vincenzo beni geri davet ettiğinden beri. Başka bir partiyi boyamak için."

İşliyorum. "Karımın yetenekli olduğunu söylemiştim."

Bu sözlerden sonra gülümsemesi beni tam kalbimden vuruyor. "Yani evet," diyor, "garip bir şekilde işe yaradı."

Bu da şu anda bizi tanımlamak için uygun bir yol. "Bu konuda," diyorum ve devam ediyorum çünkü odaklanmamı isteyen başka bir konu var - çok fazla sevdiğim bir konu. Buraya geldiğimizde ve benden gerçek kocası gibi davranmamı istediğinde, bunu yapmaktan çok mutluydum. Bir gün, bir hafta, bir ay devam etmemi isteseydi, evet derdim. Ama şu anda bana yardım etmesine ihtiyacım var ve bunun beni neden bu kadar heyecanlandığından tam olarak emin değilim. Bunu bu kadar çok istememeliydim ama yine de istiyorum. "Parti sona ererken Soraya'yla konuştum."

Maeve bir kaşını kaldırıyor. "Ve?"

"Angelina'nın daha önce yaptığı gibi düğünümüz için bizi tebrik etti," diyorum ve ardından yaklaşan piknikle ilgili her şeyi anlatıyorum. "Ayrıca senin de

Bana katılır mısın?" Bir duraksadım, sonra biraz kırılganlıkla "Gelir misin?" diye sordum.

Onun evet demesini çok istiyorum. Neden bunun için ölüyorum? Sadece arkadaş olmak istediğini açıkça belirtmişken neden bunu istiyorum?

Maeve dudaklarını aralıyor, sonra da mırıldanıyor: "Yani kesinlikle saklanmıyoruz, öyle mi? Biz... ne? Karı koca olarak dışarı mı çıkıyoruz?"

Dün gece ve şimdi de önümüzdeki birkaç hafta boyunca onu bu evliliğe sürüklediğim için kendimi kötü hissetmeliyim. Ama hissetmiyorum. "Benimle gelir misin? Karımla katılırsam çok daha iyi görünür," diye açıklıyorum. Çocuklara yönelik bir hayır kurumuna yanında biriyle gelen bir erkek, yalnız gelen bir erkekten daha iyi görünür. Özellikle de bu adam Vegas'ta bir hevesle kardeşinin en yakın arkadaşıyla evlendikten sonra evliliğini iptal ettiyse. Bu hiç de iyi görünmezdi.

Bu yüzden henüz feshetmemeyi umuyorum. Sonra, "Yardıma ihtiyacım var Maeve" diye eklerken kendimi savunmasız bırakıyorum. Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Sanırım bunu birine kanıtlamamız gerekiyor. Bu gecenin ötesinde."

Sorduğum şeye inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor, başını sallıyor. Ama sonra verdiği cevap sihirli: "Elbette yapacağım. Unutma, ne de olsa seni o kadından kurtarmak için teklif veren bendim."

"Sanırım sen de özür dilemeyecek kadar sahiplenicisin," diyorum. "Belki de öyleyim," diyor.

Sonra, halledilmesi gereken ayrıntılar ve adımızı çağıran yastıklar olduğu için ekliyorum, "Bunu yarın da çözebiliriz. Gösteriyi ne kadar sürdüreceğimizi. Eminim bunu birkaç haftadan fazla yapmamıza gerek yok. Belki en fazla bir ay."

Birkaç kez başını sallıyor. "Haklısın. Muhtemelen hepsi bu kadar sürecek. Bir duvar resmi çok uzun sürmez. Belki bitene kadar evli kalabiliriz? Sonra da yolumuza gideriz."

Bir ay. Aynı anda hem çok uzun hem de çok kısa geliyor. Ama bunu söyleyecek değilim.

Telefonu alıyor. Elbisesinin cebinden çıkarıp ekrana bakıyor ve gözleri açılıyor. "Yine Angelina arıyor," diyor ama sesi pek heyecanlı çıkmıyor. "Sea Dogs'un sahibi olan çift mi? Salı günü beni brunch'a davet ettiler. Ve *yanımda...* kocamı da getirmemi istiyorlar."

Bir sırtışla savaşıyorum. Eleanor ve Spencer Greer ile brunch için bu kadar heyecanlanmamalıydım. Ama heyecanlıyım.

Korku ve çaresizlik karışımı bir ifadeyle bana bakıp "Bunu kendi çabalarım ile elde etmek istedim-" dediğinde bile

"Sen yaptın."

"Ama ya bunu *senin* saklıyorsam?"

Bir adım daha yaklaşıp yanağını hafifçe okşuyorum. "Hey," diyorum usulca, "menajerine göre dün gece karar vermişler."

İkna olduğundan emin değilim ama gülümsemeyi başarıyor. "Sebep ne olursa olsun, Bay ve Bayan Callahan olarak hazırlanmamız gereken iki gösteri var gibi görünüyor."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çöküyor ve ne kadar derinde olduğumuzu fark ediyorum. Spontane, çakırkeyif bir karar kartopu gibi büyüyerek çok daha büyük bir şeye dönüştü. Ama komik olan şu ki, bu evlilik ne kadar hızlı gelişirse gelişsin, ben bu konuda hiç de kızgın değilim. Ve sanırım nedenini biliyorum.

Sadece arkadaş olmak istediğinden pek emin değilim ve bu ihtimali göz ardı edemem.

Dün gecedен sonra olmaz.

Kötü bir fikir olsun ya da olmasın, en çok bu evliliğin biraz daha uzun sürmesini istiyorum çünkü ona karşı hissettiklerim geçmiyor. Giderek daha ısrarcı oluyorlar ve onlarla yüzleşmemi istiyorlar.

Sahte bir evlilik, ben bunları aşmaya çalışırken bir güvenlik ağı olabilir. İlişkileri sürdürme konusunda zaten iyi değilim, ancak yerleşik, önceden belirlenmiş bir son kullanma tarihi ile kimse incinmeyecek. Bu bizim kontrolümüzde olan bir ilişki. Bir hokey oyunu gibi - üç dönem boyunca her şeyinizi verirsiniz, sonra biter ve başka bir şeye geçersiniz.

Telefonlarımızın vızıltısı bizi böldü. Benimkine bakıyorum ve kimin mesaj attığını görünce ağzımın kenarına bir sırıtış yerleşiyor.

"Beckett," diyorum Maeve'e mesajını göstermek için ekranı kaldırarak. "Neden en son ben öğreniyorum?"

Birkaç saniye gülüyoruz ama telefonumu cebime koyduğumda hâlâ bir şey beni rahatsız ediyor. "Burada kal," diyorum.

En yakın banyoya gidip bir bez aldım ve ılık suyun altına tuttum.

Döndüğümde Maeve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

Yaklaşıp yavaşça kolunu tutuyorum. "O adamı senden uzaklaştırıyorum," diyorum, sesim alçak ama kararlı. Nigel'in elinin uzandığı omzunu ovarak adamın izlerini siliyorum.

İşim bittiğinde, omzuna bir öpücük konduruyorum. Karımı işaretliyorum.

VE NOM KENDİMİ AÇIKLAYACAĞIM

Asher

Sessiz bir homurtuyla krom çubuğu yukarı itiyorum, ağırlıklar kollarımı zorluyor ama çok iyi hissettiriyor. Beckett'ın bana bakışı gibi her şey iyi hissettirmiyor. Fillmore Sokağı'ndaki amiral gemisi spor salonunun sessiz bir köşesindeyiz, Pazar sabahının erken saatlerindeki sükûnet bizi baş başa bırakıyor.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor, beni fark ettiğinde kaşları çatılıyor, sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi. Beni dışarı çıkarmayı düşünme ihtimaline karşı barı daha sıkı kavriyorum. "Geçici mi? Karşılıklı bir anlaşma. Onun projesi ve hayır kurumu için mi? Doğru mu anladım?"

"Hemen hemen başardım," diye itiraf ediyorum, barı son bir tekrar için yukarı itmeden önce derin bir nefes alıyorum. Kaslarım yanıyor ama barı yerine koyup oturana kadar harekete odaklanıyorum ve onun ölümcül bakışlarından kaçıyorum. Elbette, dün gece ikimize de o rahat mesajı gönderdi, ama ardından sadece bana bir tane gönderdi, "***Yarın sabah kendini açıklamaya hazır ol***" diyordu⁴.

Şimdi anladım ve kız kardeşimle neden evlenmediğimizi anlamasını umuyorum. Ama Beckett kafasını sallıyor ve "Dostum." diye mırıldanıyor.

Bu *adam* hiç iyi değil. şekilde değil. Alnımdaki teri siliyorum ve çarpışmaya hazırlanıyorum.

"Sorun yok," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak. "Ona asla zarar vermem. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Belki de düğünümüzü komik bulacağını düşünerek yanılmışımdır. Bu artık sadece bir düğün değil. Bu bir evlilik. Yani, evet, beni öldürmek istemesi mantıklı geliyor.

Beckett çenesini kaşır, gözleri kısılır. "Evet, ona zarar vermeyeceğini biliyorum. Sadece..." Duraklıyor, sonra iç çekiyor. "Riskleri düşün, dostum."

Havluyu bir kenara atıp bakışlarına ciddi bir ifadeyle karşılık veriyorum. "Onları düşünüyorum Beckett. Her zaman."

"Ben de öyle. Çünkü sen benim arkadaşısın, ama o benim küçük kız kardeşim," diyor kollarını kavuşturarak ve zaten bildiğim bir noktayı pekiştiriyor. "Dünyada kendi yolunu çizmeye çalışıyor, zorba bir teyzeyle uğraşıyor. Sen zaten başarılı bir hokey oyuncususun. İşler kötüye giderse sana bir şey olmaz. Ama o olmayabilir."

Bunun onu korumayı daha çok istememe neden olduğunu bilmiyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim," diyorum ciddiyetle.

Beckett bir an beni inceledi. "Gerçekten ciddi misin?"

"Yüzde yüz. Yüzde bin değil."

"Burada büyük bir kumar oynuyorsunuz," diye devam ediyor Beckett, ses tonu dikkatli. "Eğlence ve oyun gibi gelebilir ama onu halkın ilgi odağı haline getiriyorsunuz. Sanat dünyası bizim spor ve fitness dünyamıza benzemez. Sanat tamamen algı, değer ve itibarla ilgilidir. Her şey kimin kimi tanıdığıyla ilgilidir. Eğer işler ters giderse, bu onun için işleri berbat edebilir."

"Biliyorum," diyorum sessizce, suçluluk duygusu içimi kesiyor. Onu asla incitmek istemem. Sadece ona destek olmak istiyorum. Onun parladığını ve ışığını dünyayla paylaştığını görmeyi arzuluyorum. Umarım işleri onun için zorlaştırmamışımdır. Ama bu, sahip olduğum her şeyle ona göz kulak olmam için bir sebep daha. "O benim de arkadaşım."

Tamam, geçen gece otel odasında onunla pek samimi değildim. Ama bundan bahsetmeye gerek yok. Maeve ve ben bir daha olmayacağı konusunda anlaştık, bu yüzden konuyu açmaya gerek yok.

"Evet." Beckett biraz yumuşayarak başını sallıyor. "Siz ikiniz en az benim kadar iyi arkadaşsınız."

"Öyleyiz." Bunu bilmesine sevindim. Yine de içimde hissettiğim şey arkadaşlıktan çok daha fazlası. "Ona değer veriyorum."

"." Bir durdu. "Sana zor zamanlar yaşattığım için özür dilerim. Sadece... annem ve babam öldüğünde ona göz kulak olmak zorunda kaldım. Ona göz kulak olmayı bırakamıyorum. Maeve sürekli evrim geçiren ama aynı zamanda sürekli kaçmaya çalışan bir Pokémon gibi."

Ona "*Gerçekten oraya mı gittin?*" der gibi bakıyorum. "Az önce kız kardeşini yüksek bakım gerektiren bir Pokémon ile mi kıyasladın?"

"Evet, yaptım," diye itiraf ediyor.

Ama ben onu bu şekilde görmüyorum. Ben onu her doğum gününü, her yıldönümünü, her küçük anı hatırlayan bir kadın olarak görüyorum. Sizinle birlikte savaşa giden, sizi güldüren ve ne zaman birine ihtiyacınız olsa ortaya çıkan bir arkadaş olarak görüyorum. Onu gökyüzünde, yıldızlarda ve aradaki her şeyde ilham bulan insan olarak görüyorum. Onu, dünyanın görmesine izin verdiğim kadar mutlu olmadığımı anlayan, muhteşem, neşeli, karmaşık bir insanda erimiş kaos ve güzellik olarak görüyorum.

Ama tüm bunlar otel odasında olanlar gibi özel hissettiriyor. Onun yerine sert bir sesle, "Söz veriyorum. Ona göz kulak olacağım. Her zaman."

Omzuma vurdu. "Yapsan iyi olur." Sesi daha hafif ama içinde gerçek bir uyarı var. "Onun için endişeleniyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek endişeleniyorsun?" "O benim kız kardeşim."

Ama neden onun için endişelensin ki? Bir sorun mu var? "Ama ne hakkında?" Kendimi rahat hissetmediğim halde rahat görünmeye çalışıyorum.

"Sadece normal bir endişe," diyor omuz silkerek. Barın üzerindeki plakaları ayarlamak için dönüyor, birini ve sonra diğerini çıkarıyor. "Bir gün senden daha fazla kaldıracığım," diyor.

O hayatına devam ediyor, ben de endişelerimi bir kenara bırakmaya çalışıyorum. "Bir gün ben de senin kadar iyi bir iş yöneteceğim."

Gülüyor. "Haklısın Callahan." Ama yatmadan önce ekliyor: "Yani siz ikiniz piknikte karı koca mı olacaksınız?"

"Planımız bu."

"Garip ama sanırım üstesinden ." "Ne kadar da büyüksün," dedim.

"İkinize blender ya da başka bir şey almam gerekmiyor, değil mi?"

"Hayır, ama belki de sana bir tane almalıyım," diyorum, zeytin dalı uzatarak, çünkü o çok büyük bir pislik olabilirdi, ama onun yerine sadece koruyucu bir ağabey oldu. Eğer bir kız kardeşim olsaydı, muhtemelen ben de aynı şekilde davranırdım.

Sırıttıyor. "Gözüm şu yeni Vitamix'in üzerindeydi."

Daha sonra, sporu bitirdiğimizde, hızlı bir planlama seansı için Soraya ile buluşmak üzere bir blok ötedeki The Oasis'e gidiyoruz. Caddede bize doğru koşuyor, üzerinde egzersiz kıyafetleri ve uzun saçlarını geride tutan bir şapka var.

"Merhaba çocuklar," diyor durduğunda. "Asher, gece boyunca heyecan verici bir şey oldu mu? Bir lunapark mı satın aldın? Uzay kampı mı kurdun? Yeni karınla birlikte hayvan barınağı olarak kullanmak üzere bir yata yatırım mı yaptın?" "Hayır. Ama eğlence parkı ve hayvan barınağı mükemmel fikirler," diyorum.

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diyor.

Beckett umutlu bir parmak kaldırdı. "Vasiyetinde yatı bana bırakabilir misin?"

"Sadece onunla birlikte gelen hayvan barınağını da alırsanız," diyorum ve dükkânın kapısını açıyorum.

"Belli ki," diye yanıtlıyor.

Soraya, "Hazır hak talebinde bulunmuşken, lunaparkı da istiyorum," diyor.

"Elbette. Avukatıma hemen ilgilenmesini söyleyeceğim," diyorum.

İçeri girip sipariş veriyoruz, sonra oturup Soraya telefonunda notlar alırken smoothie içerek Total Teamwork planlarımızı konuşuyoruz.

Neredeyse işimiz bittiğinde, telefonunu yumuşak bir sonlulukla bırakıyor. Çok iyi bir lider. "Ve *birinden* gelen yüz binlik bağış için teşekkürler," diyor şakacı bir şekilde, o kişinin ben olduğumu çok iyi biliyor. Gerçi Beckett, müzayedeye yaptığı bağışla tüm para akışını başlattığı için övgüyü hak ediyor: "Hizmetlerimizi daha da genişletebilmeliyiz."

"Biri bize göz kulak oluyordu," diye cevap

veriyorum. "Evet, ben," diyor Beckett göğsünü göstererek. Ben de kendi göğsümü gösteriyorum.

"Dostum, ben."

Omuz silkiyor. "Gerçi aslında Maeve'di sanırım çünkü teknik olarak her şeyi o başlattı."

"Maeve'den bahsetmişken," diyor Soraya parlak bir şekilde, "pikniğe büyük bir katılım olmalı - bağışçılar, aileler ve topluluk üyeleri. Eşinizin de orada olacağı için heyecanlıyım."

İçimde bir suçluluk duygusu sızlıyor. Evet, Maeve benim karım. Ama Soraya evlenmek istediğimizi düşünüyor. Evli kalmayı planladığımızı. Onun

pikniğe gerçek karım *olarak* geleceğini söyledi. "Ben de," diyorum ve bu doğru olsa da, Süreyya'ya karşı dürüst olmuyorum ve bu benim için iyi bir şey değil.

Ama amacım Maeve'i korumak ve bu hafta evliliğimizi iptal ettirmeyi planladığımızı kimsenin bilmemesini sağlamak olduğu için sorun olmamalı.

Soraya notlarını gözden geçiriyor ve hafifçe gülüyor. "Bunu neredeyse kaçırdığıma inanamıyorum. Bu Cuma yönetim kurulu yemeğimiz var. Maeve'i de getirmek ister misin? Reina da gidiyor, Aram da" diyerek ortağından söz ediyor.

Beckett bana sert bir bakış fırlattı, ben de bunu "*Az önce söylediklerimi hatırlıyor musun?*" olarak tercüme ettim.

Tabii ki hatırlıyorum. Ayrıca Maeve ile daha fazla zaman geçirmeyi de umursamıyorum. "Çok isterim. Ona sorarım," diyorum.

Soraya gülümser. "Onun orada olması harika olacak. Kurul işleri nasıldır bilirsiniz."

Bilmiyorum, ama o kâr amacı gütmeyen bir profesyonel, bu yüzden evet diyorum.

Toplantı bittiğinde Soraya ve Beckett ile vedalaşıp eve koşuyorum ve giderken Maeve'e Cuma gecesi hakkında mesaj atıyorum.

Asher: Benimle ister misin?

Gönder tuşuna bastıktan sonra mesaja bakıyorum ve görünüşünü beğeniyorum. *Tarih* kelimesi.

Maeve: Kurul yemeği mi? Sanırım bu yeni Üzgünüm Geç Kaldım, Bir Köpek Gördüm tişörtümü giyemeyeceğim anlamına geliyor.

Asher: Belki bunu pikniğe saklayabilirsin.

Maeve: Not edildi. Ayrıca takvimimi dolduruyorsun Callahan.

Onu isterdim. Ama bu mümkün değil.

Asher: Evet. Böylece seni tamamen kendime alabilirim.

Ki bu çok doğru. Eve vardığımda mesajlarımı bırakıp Google'a giriyorum ve Beckett için Vitamix siparişi veriyorum. Sonra Soraya için de bir tane ekliyorum.

Kim blender sevmez ki?

Ama evime döndüğümde, Beckett'ın sözleri kafamdaki merdivenleri tekrar tırmanıyor. *Maeve için endişeleniyorum*. Endişelenecek bir şey mi var? Bilmiyorum, depresyonda mı? Kariyeriyle ilgili endişeleri başka bir şeye mi dönüşüyor?

Oturmaya bile zahmet etmeden mutfaktaki dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Mayo Clinic sitesinde depresyona bakıyorum ve belirtileri inceliyorum. Maeve halsiz değil, kızgın ya da sinirli değil ve sevdiği şeylere olan ilgisini kaybetmiş gibi görünmüyor. Aksine, resim yapıyor, kıcını yırtarak çalışıyor, pole dersleri alıyor ve arkadaşlarıyla her zaman olduğu kadar çok görüşüyor. Rahat bir nefes alıyorum, kendimi biraz sakinleşmiş hissediyorum.

Tamam, endişelenmen normal. Beckett haklıydı. Ve bir kardeşim olmadığı için Google'a başvurmam çok doğal.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp saati kontrol ediyorum. Yakında arenaya gitmem gerekiyor ama yapmam gereken bir şey daha var. Bu aramayı daha fazla erteleyemem. Babalarımı arama zamanı. Sabah patenine otuz dakika var ve muhtemelen smokin seçmeme yardım etmek isteyen iki kişiye bunu söylemek beklediğimden çok daha zor geliyor.

Derin bir nefes alıyorum. Bir tür güneşlenme odasına dönüştürdüğüm bir bahçe kulübesinin bulunduğu arka bahçeme bakan terasım boyunca ilerliyorum - açık havada kahve içmek için küçük bir alan, bunu çok sık yaptığımdan değil. Nasıl rahatlarım geni beni atlamış. Arkamı döndüm ve John'un açmasını bekleyerek *aramaya* başladım. Normalde, pratik şeyler için Carlos'la başlardım ama bu bir "John olayı" gibi geliyor. Duygusal olan o.

"Selam baba," diyorum cevap verdiğinde.

"Selam Ash," diye cevap veriyor, her zamankinden biraz daha sert bir sesle. "Bize söylemek istediğin bir şey mi var?"

O biliyor. Tabii ki biliyor. "Bilmiyorum. Var mı?" Şaka yapmaya çalışıyorum. "Vay be, merak ediyorum. Carlos'u telefona çağırayım," diyor ve sonra sesleniyor,

"Selam bebeğim, bu bizim oğlumuz, bize haber vermeden evlenen."

Saniyeler sonra ikisiyle de hoparlörden konuşuyordum.

"Davetiyemiz postada mı kayboldu?" Carlos tüm masumiyetiyle soruyor.

"Biraz son dakika oldu," diye açıklıyorum, kendimi savunmaya geçmiş hissederek. Kendilerini dışlanmış hissetmelerini istemiyorum ama öyleydiler.

"Hayır, gerçekten mi? Söylemiyor musun?" John karşılık verir, alaycılığı keskindir.

Kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum, ehliyetim bile yokken John'la beni hokey antrenmanına götürdüğüm zamanki gibi kendimi birinden birine açıklıyorum. Geri

On üç ve on dört yaşlarımdayken John sık sık araba kullanamayacak kadar hastaydı ve Carlos ne yaptığımı ilk öğrendiğinde ikimizden de memnun olmamıştı, ama benden daha çok. "Beni ofisten aramalıydın," demişti. "Ne yapacağımı bilirdim." Ama öğrendiğim kadarıyla strateji belirlemek için her zaman telefon görüşmesi yapacak zamanımız olmuyordu. Bir başka sefer antrenmandan sonra John beni eve bırakıyordu ve kalbi çok hızlı ve dengesiz atıyordu, bu yüzden kenara çekmek zorunda kaldı. Bana iyi olacağını ve sadece gerektiğini söyledi. Ama ben buna inanmadım. Onunla yer değiştirdim ve doğruca en yakın hastaneye gittim. Onu hemen kontrol ettiler ve *zamanında* tedavi edebilmeleri için onu oraya getirmemin iyi bir şey olduğunu söylediler. Bu kelimeleri kullandılar, *zamanında*. Kısa bir süre sonra ona, kendisini halsiz, sersemlemiş ve zaman zaman odaklanamaz hale getiren alışılmadık bir tiroid virüsü teşhisi kondu. Tiroidini kontrol altına almak için ona ilaç verdiler ve hala da kullanmakta. Harikalar yaratıyorlar, ancak hiçbir şey bilmemenin, sadece en kötü senaryolar hakkında endişelenmenin nasıl bir şey olduğunu unutmak zor.

Neyse ki Maeve ve ben, dünyanın önünde aptal gibi görünmek yerine evli kalmayı kabul ederek kendi en kötü senaryomuzdan kaçtık.

"Eğlenmek için yaptık," diye itiraf ediyorum ama kelimeler boş geliyor. "Dinle, evli kalmamız gerekiyor ve... şey, benimle birlikte oynamana ihtiyacım var."

"Tamam," diyor Carlos, alaycı bir tavrıdan destekleyici bir tavra geçerek. "Bize neler olduğunu anlat."

Ve böylece, benim köşemde yerlerini aldılar. Bazen bu kadar kolay oluyor. Terastan çıkıyorum, içeri girerken her şeyi açıklıyorum. Oturma odamdaki masanın üzerinde duran Lego bitkilerinin yanından geçiyorum. Gerçek bitkiler benim bakımında hayatta kalamazlar ama Lego bitkilerden çok daha iyilerini yapabiliyorum. Ben yoldayken hastalanmıyor ya da ölmüyorlar.

"O zaman bizi mutlu kayınpederler olarak kabul edin," diyor Carlos sözümü bitirdiğimde.

"Um, bebeğim. Sanırım *kayınpederler*," diye düzeltiyor John.

"Evlilikte nelere katlanmak zorunda olduğunu görüyor musun, evlat?" Carlos alay ediyor. Gülüyorum ama içimden o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum.

Ve bu arama da öyle değildi. Telefonu kapatmadan önce John'un dirseğini hatırladım. "Hey, J-dad, kolun nasıl?"

"Ne demek istiyorsun?"

Carlos, "Hâlâ pickleball'dan dolayı ağrıyan kolun için endişeleniyor," diye açıklıyor.

"Merak etmeyin. Dün gece diğ r takımı yok etmek için kullandım. Ben iyiyim," diyor John.

"Tiroid ilaçlarını alıyor musun?" Ekliyorum.

Bir duraklama oldu. "Her gün," diyor, sesi nazık ama aynı zamanda sormamamı dilemiş gibi. "Benim için endişelenme."

Ama biliyorum. Ve her zaman da yapacağım. "Yapmayacağım" diye yalan söyledim, sonra da onlara gitmem gerektiğini söyledim.

Oyun zamanı geldi ve ben rahatlamanın  tesindeyim. Bazen hayat çok karmaşık olabiliyor. Ama hokey? M kemm l bir kaçış yolu ve hep öyle oldu. Buna çok ihtiyacım var.

İKİNCİ MİFE

Asher

Elektrikli arabama atlıyorum, uygulamayı açıyorum ve Max ile her zamanki yolculuğu atlayarak sabah pateni için kendimi piste götürüyorum. Geçen günün çılgınlığından ve bu sabahki zorlu konuşmalardan kurtulmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kafamı tekrar oyuna verme zamanı.

Yolda giderken uydu radyosunu açıp bir komedi kanalına giriyorum. Tiffany Haddish'in birkaç dakikası işe yarıyor ve şehir pencerelerden bulanık bir şekilde geçerken beni gevşetiyor. Sea Dogs arenasına girdiğimde rahatlamış ve bu sabahki antrenman ve bu akşamki maç dışında her şeyi unutmaya hazırım.

Park ediyorum, telefonumu alıyorum ve soyunma odasına giden tanıdık koridorda eski Sea Dogs yıldızlarının çerçeveli fotoğraflarının yanından geçerek içeri giriyorum. İçeride, Wesley ve onun bizi motive eden çalma listelerinden biri sayesinde müzik bangır bangır çalıyor.

"N'aber çocuklar?" Dünyada her şey yolundaymış gibi içeri girdim. "Bu gece Chicago'yu ağlatmaya hazır mısınız?"

"İşte bu!" Hugo sırtıyor, durduğu yerde pedlerini çekiyor. Ama sonra sakallı, kaba saba defans oyuncusu bana tuhaf bir bakış atıyor, başını eğiyor, gözleri bir şey söyleyecekmiş gibi kısılıyor. "Ama... ağladın mı?"

Bu... garip. "Ne demek istiyorsun?"

Dostça omuz silkiyor. "Senin düğününde. Yaptıysan sorun değil, dostum. Ben de benimkinde oldukça duygusaldım. Ağlamaktan utanmam. Zehirli erkekliği sikeyim."

Kaptanımız Christian Winters ciddiyetle başını sallıyor, tezgahının önünde oturmuş sopasını bantlıyor. "Ben de aynı şekilde. Benimkinde gözlerim yaşardı. Düğünler size bunu yapar."

Durdum, kaşlarımı kaldırdım. Bir şaka kokusu alıyorum. "Tamam, ama ben ," diyorum yavaşça, nasıl oldu da bu akşam ahırımızda Chicago'ya karşı oynayacağımız maç yerine medeni durumum hakkında konuşmaya başladığımızı merak ederek.

Max bacak pedlerini ayarlarken bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Ağlamadın mı? Hay aksi. Bizi bu yüzden davet etmediğini düşünmüştüm çünkü seni hüngür hüngür ağlarken görmemizi istemedin."

Ah, lanet olsun. "Biraz son dakika oldu," diyorum, düğünümü açıklarken rahat olmaya çalışıyorum.

Benim düğünüm.

Hala çok garip bir düşünce. Ben evliyim. Sadece birkaç hafta daha, ama yine de en iyi arkadaşım *evliyim*. Doğal olarak, takım arkadaşlarım ne olduğunu bilmek istiyor.

"Son dakika mı?" Miles yankılanıyor, formasını çekiştiriyor ve o kara gözleriyle bana ciddi bir bakış atıyor. Merkezimiz, korkunç derecede zeki olan rahat profesör gibidir - içinizi görebilir. "Bundan emin misin? Çünkü iyi viski koleksiyonum üzerine bahse girerim ki son birkaç yıldır ona takıntılısın." Boğazını temizliyor. "Maeve hakkında en çok beş kez şirin bir şey söylediğin DickNose panosu gözlemlerini hatırlatmamıza gerek var mı?"

"Doğru, Profesör Falcon," diyorum, umarım düğünüm konusunda da hokey konusunda olduğu kadar kendimden emin konuşuyorumdur. Arkadaşlarımıza ne söyleyeceğimizi hiç konuştuk mu? Sürpriz üstüne sürprizlerle meşguldük.

Kapüşonumu çıkararak kabine yöneldim. "Bir anlık bir şeydi." Yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama Maeve'in bu oyunu nasıl oynamak istediğini bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da sırrın tüm ekibe yayılmasının en kesin yol olduğu ve şu anda ikimizin de yalancı damgası yemek istemediğimiz.

Ayrıca, doğaçlama bir düğündü.

Miles alay ediyor. "DickNose kurulu aynı fikirde değil."

"Ve DickNose kurulu yalan söylemez," diye Wesley.

Ama tahtanın romantizm kahini olup olmaması konumuz değil. Maeve'e olan hislerim hakkında takım arkadaşlarıma içimi dökecek değilim.

Onları daha yeni anlamaya başlamışken. Onları görmezden gelerek formamı alıyorum. Benim hakkımda konuşmakla meşgul oldukları için şu anda bana ihtiyaçları yok gibi.

"Ama endişelenme," diyor Max kuru bir sesle. "Biz senin için buradayız. Sen bizim için burada olmasan bile."

"Öncelikle, siz pisliklerin yanında değil de Vegas'ta evlenmemin bir nedeni olabileceğini hiç düşündünüz mü?" Gömleğimi çekiştirirken sordum. "İkincisi, hiç *"Vegas'tayken"* diye bir deyim duydun mu? Al bakalım."

Umarım bu onları .

"Elbette Callahan," diyor Max, sanki bana inanıyormuş gibi, sonra bana *bir şeyler olduğunu* söyleyen özel bir bakış fırlatıyor. Ama şimdi baskı yapmıyor ve ben de bu inceliği takdir ediyorum - eğer öyleyse.

Wesley tezgahından sesleniyor, "Ve bu özel gününüzden mahrum bırakıldığımıza üzülmediğimizi göstermek için size 'Artık Evlendiğinize Göre Yapılacak En İyi Beş Şey' listesi hazırladık." Utangaç bir ifadeyle ekliyor: "Josie listelere bayılır. Beni bağımlısı yaptı."

İnliyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu şerefsizler. Neden DickNose panosunun geldiğini görmedim?

Takım kaptanı soyunma odasının köşesine doğru ilerliyor ve elindeki sopayla beyaz tahtaya vuruyor. Bana yaşatacakları cehennem azabına karşı kendimi hazırlayabilmek için kollarımı kavuşturmuş bir şekilde yerimde duruyorum. Boğazını temizliyor ve sol elini sallayarak otorite dolu bir sesle konuşuyor. "Bir numara: Buz üzerindeyken kullanmak için silikon bir yüzük alın çünkü altın pistte işe yaramaz."

Oh.

Önce parmağımdaki sade altın kordona, sonra da onun silikon kordonuna bakıyorum. Aslında iyi bir noktaya değindin. "Bunu düşünmemiştim bile. Yeterince makul," diye mırıldanıyorum.

Max Christian'a katılır ve bir sonraki maddeyi işaret eder. "İki numara: Ona bir elmas al. Fotoğraflarda bir tane olmadığına eminim. Bunu fark ettiği için Everly'ye teşekkür edebilirsin."

Nabzım hızlandı. Neden bunu ben de düşünemedim? Ama bu düğünü bir kaçamak gibi gösterirsem, sorun olmaz. Kaçarak evlendiğinizde, nişan yüzükleri muhtemelen aklınıza gelmez, ama... evet. Yine de bunu düzeltmem gerekecek. Çabuk ol.

"Kaçarak evlendik ama haklısın. İyi düşünmüşsün," diye ekliyorum, bu adamlar için minnettarım.

Wesley Şimdi tahtaya dokunurken sırtıyor. "Üç numara: Sevimli çiftler gibi Şeyler yapmaya başla. Çiftçi pazarları, adını bir ağaca kazımak, parkta sallanmak. Artık evcilleŐme evresindesin Callahan."

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. *İyi adam* olarak tanınıyor olabilirim ama Pinterest'te bir çift turuna çıkmamın imkanı yok. "Bunu sen ve Josie'ye saklayacağım. Sıradaki."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Josie ve ben çiftler konusunda çok iyiyiz," diyor. "Öyleler," diye homurdanıyor Christian.

Miles sırasını alır, bir parmağını kaldırır, koyu renk gözleri ciddidir. "Ama dört numara için fazla beklemeyin: Sosyal medyada bunu resmileŐtirin. Radarın altında çok uzun süre kalamazsın." Sesinde bir ağırlık var, belki de pişmanlık. Kesinlikle deneyimlerine dayanarak konuşuyor. Sonra bir uyarı gibi ekliyor: "Sosyal medyada yer alana kadar hiçbir Şey sayılmaz, değil mi?"

Tüm bunların sahte olduğunu tahmin ettiklerinden eminim, ama oyun yüzümü sıkı tutuyorum. Çünkü tavsiyeleri sağladı ve berbat halleriyle beni nasıl kolladıklarını takdir ediyorum. "Anladım."

Hugo tezgâhından kalkıp tahtaya doğru ilerler ve son maddeye başını sallayarak imalı bir ses tonuyla işaret eder. "Benden duymuş olmayın çünkü hayatımın amacı karımı mutlu etmektir - kendinize bir gol bile atmadan önce ona bir hat trick yapın."

Christian, Max ve Wesley sopalarını kaldırarak onaylıyorlar. Savunmacılarımızdan Rowan Bishop da öyle. O da burada, her zamanki asık suratıyla eğlenerek izliyor.

"Teşekkür ederim. Hepiniz bir erkeğin isteyebileceği en iyi evlilik danışmanlarısınız," diyorum.

Oda kahkahalara boğuluyor ve ben eşyalarımı toplarken onları tersliyorum. Bütün bunları Maeve'le bu akşam yemek işini bitirdiğinde konuşacağım. Her Şey yoluna girecek. Her konuda uyum içindeydik. Bu temizlik detaylarında da uyum içinde olacağız.

Ben banka oturup bağcıklarını bağlarken Rowan alnına vuruyor. "Bekle. Bunu nasıl kaçırıldık?"

Ona dönüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Neyi özledin?"

Kendini hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallıyor. "Birlikte taşınacağınız zaman bize haber verin. Bir arkadaşımın nakliye Şirketi var. Size seve seve yardımcı olur."

Beynim kısa devre yapıyor. "Beraber mi taşınalım?"

Wesley, "İnsanlar evlendiklerinde böyle Şeyler yaparlar," diye kestirip atıyor.

Christian sırtarak ve bağıını sallayarak, "Ya da kaptan senden ona bir iyilik yapmanı istediğinde," der.

Wesley Christian'a, "Bunun için teşekkür ederim," der. İşte hayatının aşkı Josie'ye böyle kavuştu. Geçen sezonun başında kaptan aramızda kız kardeşinin kalabileceği bir yer olup olmadığını sorduğunda boş bir oda için gönüllü olmuştu.

Hugo yüzünde endişeli bir ifadeyle bana döndü. "Birlikte mi yaşayacaksınız?"

Bunu hiç düşünmemiştim ama takım arkadaşlarım büyük ihtimalle gerçekten evli olduğumu düşündükleri için gözlerimi devirerek geçiştirdim. "Belli ki."

Tünele gitmeden önce son bir kez panoya bakıyorum. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir yapılacaklar listesi gibi.

Ama birlikte yaşamayı aklımdan çıkardım. Ona bu kadar yakın olmak çok cazip bir düşünce ve karımda zaten sahip olduğumdan daha fazla ayartılmaya ihtiyacım yok.

* * *

Chicago'ya karşı ilk iki devre hızlı, acımasız ve tam da şu anda ihtiyacım olan şeydi. Üçüncü periyodun bitimine on dakika kala, Chicago'lu bir forvet topu alıp kalecimize doğru bir şut atarken ben buzun üzerinde koşarak pakı kovalıyorum. Lambert kalede bir canavar gibi ve topu kolayca uzaklaştırıyor. Bergstrand ribaundu almak için oradaydı ve topu bana attı. Tekrar yola koyuluyorum, birkaç defans oyuncusundan kaçarak Chicago kalesine doğru sertçe kayıyorum. Bir an için net bir şutum olduğunu düşündüm, ta ki bir anda tahtalara çarpına kadar. Darbe beni sarsıyor, acı karın kaslarımı kesiyor, çenem sarsılıyor.

Sert oynamak mı istiyorlar? Olur. Sert oynayacağım.

Adamı sert bir dirsek ile itiyorum ve ona hokey dilinde "*siktir* git" anlamına gelen bir sırtış atıyorum. Pakın peşinden tekrar kayarak penaltıdan kurtuluyorum. Belki gülümsememden, belki de iyi adam repliğinden. Her neyse, kabul ediyorum.

Oyun böyle devam ediyor. Dirsekler, darbeler, çürükler, çarpışmalar. Bu en iyi hokey türü - sert ve fiziksel, sahip olduğum her şeyi talep ediyor. Ben burada geliyorum. Dünyayı unutmak ve sadece oynamak.

Hayat daha sonra senin için orada olacak.

Babam Carlos, ben küçükken, John için çok endişelendiğimde, hatta durumu için ilaç kullanmaya başladıktan sonra bile bana hep bunu söylerdi. Carlos'un sözlerini ciddiye aldım ve hâlâ da alıyorum. Kalabalığın uğultusunu duyabiliyorum ama dikkatimi dağıtmasına izin vermeyerek arka planda tutuyorum. Ta ki-

Bir sonraki sıra değişiminden sonra Falcon'a bir pas atıyorum ve dikkatim bir an için buzun ortasındaki tribünlere yöneliyor.

Bu da ne...

Bu az önce mi oldu?

Bakışlarımı tekrar buza çeviriyorum ama biraz geç kalıyorum ve neredeyse kendi patenlerime takılıyorum. İkinci sıradaki bir kadın bana sütyenini gösterdi ve başının üzerine kaldırdığı tabelada "*İşe yaramazsa beni ara*" yazdığından eminim.

Gözlerimi kırıştırarak o tuhaf anı zihnimden uzaklaştırıyorum. Yedi dakika kala bir sayı gerideyiz. Sıra değişimi için panoların üzerinden atlıyorum, su şişemi kapıp bir yudum alıyorum. Kendimi Bryant'ın yanına park ediyorum. "Bir sonrakinde alırsız," diyorum.

"Yapacağız amına koyayım," diye cevap veriyor ve bana bir yumruk atıyor.

Winters buzda uçarken oyuna odaklanıyorum ama kalabalığın gürültüsüyle ilgili bir şey beynimin arkasını gıdıklıyor. Giderek artıyor.

Kulağa *ikinci eş* gibi geliyor.

Jumbotron'a baktım. Sık sık şaşırmam, ama bu? Bu beni şaşırtıyor. *Oyuncular Girişinde Benimle Buluşun* ya da *Gecenizi Değerli Kılacağım* gibi tabelalardan payıma düşeni gördüm. Hatta arada bir telefon numarası bile.

Ama bu bir *ilk*. *İkinci karın olabilir miyim?*

Bryant bana dirsek atıyor ve inanmayan bir bakış fırlatıyor. "Ve on bin hokey hayranı senin alınmana çok üzüldü," diyor gülerek.

Başımı sallıyorum, hâlâ haberi tam olarak sindirebilmiş değilim. Ama bunun üzerinde duracak zaman yok. Koç sıra değişikliği istedi ve buza geri döndüm. Patenlerim yüzeye vurduğu anda her şey kayboluyor.

Bu sefer sadece odaklanmış durumdayım. Pistte uçarken kararlılık bana güç veriyor. Falcon hızla ilerliyor ve boşta. Pakı ona atıyorum, mükemmel bir pas, o da topa hamle yapıyor ve Chicago'lu savunmacının yanından geçerek topu ağlara gönderiyor.

Korna çalıyor. Bağlandık.

İki dakika sonra Winters siyah diskini bana doğru gönderdi ve ben de onu eve yolladım. Arena patlıyor ve oyun bittiğinde ses sisteminden "Tick Tick Boom" çalıyor ve zaferimizi işaret ediyor.

Biz buzdan kayarken çocuklar yumruklarını sıkıyor ve omuzlarını tokatlıyor. Ama bir kez daha tribünlerde bir şey gözüme çarpıyor. Meraklı bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum. Bana doğru el sallayan bir tabela denizi var.

Olabilirsin Ama Hala Benim Fantezi Hokey MVP'msin! Çekildin ama hala benimle sayı yapabilirsin!

Desteğe İhtiyacınız Varsa Beni Arayın!

Falcon sırtarak gözüme takıldı. "Sana daha çok mu asılıyorlar? Dostum, şansını kullanabilir miyim lütfen?" "Eminim gayet iyisindir," diyorum.

Alay ediyor ama ekliyor: "Senin çirkin kışın evlendiği için tüm San Francisco'nun kalbinin kırılacağını kim bilebilirdi?"

Dürüst olmak gerekirse, herkesin bilmesine hâlâ biraz şaşırılmış durumdayım. Hem son dakika zaferinin hem de taraftar tepkisinin şaşkınlığı içinde tünelden geçiyorum. Kıyafetlerimi değiştirdikten ve durağımda bir antrenman tişörtü giydikten sonra Everly ile birlikte maç sonrası basın toplantısı için medya odasına gidiyorum.

Olağan şüpheliler orada. Yıllardır bizi takip eden, yıpranmış bir muhabir olan Gus boğazını temizliyor ve ilk soruyu soruyor. "Asher, üçüncü maçta Falcon'a yaptığın asistle maçı eşitledin. O oyunda aklından neler geçiyordu? Şut atmak için sıraya girmiş gibiydin."

Başımı sallayarak ölçülü bir cevap verdim. "Beş dakika kala bir sayı gerideydik, bu yüzden daha agresif bir yaklaşıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ama Falcon'un boşa olduğunu görünce denedim. Pas doğru yerdeydi ve o da isabet ettirdi. Şanslıyım ki karşılığını aldım ama bu takım asla pes etmez."

Gus bir not karalıyor, görünüşe göre cevabımdan tatmin olmuş.

Sonra bir podcaster olan Claudia hiç vakit kaybetmeden elini kaldırıyor. "Demek artık evlisiniz. Karınızla ilişkiniz ne zaman başladı? Seni müzayedede kazandığı gece mi? Oldukça hızlı oldu."

Everly ona dostça ama sivri bir bakış atıyor, ses tonu kibar ama kararlı. "Soruları hokeyle ilgili tutabilirsek harika olur."

Bir muhabirin şüpheli bir soru sorması şaşırtıcı değil. Everly'nin kurtarışını takdir ediyorum ama soruyu geçirirsem bu sadece spekülasyonları körükler.

Bu haftayı düşünüyorum. Salı günü şirket sahipleriyle yapacağımız brunch ve Cuma günü Total Teamwork yönetim kuruluyla yapacağımız akşam yemeğinde Soraya bir randevum olduğu için rahatlayacak. Hikayemizin kontrolümüzden çıkan tüm parçalarını düşünürken Beckett'in Maeve'i koruma uyarısını hatırlıyorum-

Müzayededeki sonraki öpüşme fotoğrafları, konserdeki fotoğrafımız, rulet masasının etrafındaki fotoğraflarımız.

Herkes bizim hikayemizi anlatıyor. Rastgele yabancılar aşkımızın parçalarını bir yapboz gibi bir araya getiriyor.

Ama taşları yerinden oynatamıyorum ve bu bana hiç iyi gelmiyor. İşlerin kontrolden çıkmasından nefret ediyorum. Bu beni gergin ve sinirli hissettiriyor. Babam hastayken hiçbir şey yapamayan bir genç kız gibi. Bu yüzden Everly'nin teklifini kabul etmiyorum. Onun yerine Beckett'a söz verdiğim şeyi yapıyorum, Maeve'i koruyorum.

"Sadece kendi adıma konuşabilirim," diyorum Claudia'ya, rahat ve kendinden emin bir şekilde, "ama bu uzun zamandır devam ediyor."

Everly medya mensuplarına profesyonel bir sırtışla bakıyor. "Sıradaki soru."

Başka bir muhabir hokeyle ilgili bir soru soruyor ve ben de cevaplıyorum ama zihnim çoktan yarışa girmiş durumda. Söylediklerimden pişman değilim ama sözümü tutabilmem için hikâyemizi doğru anlatmamız gerekiyor.

Soyunma odasına döner dönmez ona mesaj atacağım. Bu şansı mahvetmeyeceğim.

Onun için tabii ki.

Bunu onun için mahvetmek istemiyorum.

Özellikle de basına sadece doğruyu söylediğim için.

NE HOŞ BİR FLÖRT.

Maeve

Partilerde canlı resim yaparken beklenmedik bir dramadan, kanape servisi yaparken kalabalığın içinde kaybolmaya kadar. Hepsi yirmi dört saat içinde. Pazar akşamı, Marina Bölgesi'ndeki Julien Aldridge Galerisi'nde bir grup sanat koleksiyoncusunun önünden geçiyorum ve açılış gecesi sona ermeden önce son bir tepsi şampanya ikram ediyorum. Şık bob saç kesimli, yakası dekolteli bir pantolon giymiş sarışın bir kadın bana bakmadan bir flüt alıyor.

"Teşekkürler, canım," diyor, sesi sıradan bir kayıtsızlıkla damlıyor. Grubuna geri dönüyor, bir duvardaki ışık enstalasyonunun düşünceli renklerini tartışırken manikürlü eliyle işaret ediyor. Neonlar yanıp sönüyor ve kışkırtıcı soruları kalın, elektrikli harflerle odanın dört bir yanına yazıyor.

Başarı nedir ki? Yeterince

sahip değil misin? Ama hiç

mutlu olabilecek misin?

Kelimeler bir meydan okuma gibi parlıyor. Dürüst olmak gerekirse, biraz kabalar. Sanki ruhumu gören bir ışık tesisatına ihtiyacım yokmuş gibi. Ama yine de, umut etmek için çok mu erken? Başarının bir kez olsun yoluma çıkabileceğini düşünmek için çok mu erken?

Sea Dogs duvar resminde benim adım mı var? Bu baş döndürücü bir düşünce ve açıkçası dikkatli olmazsam içinde kaybolabileceğim bir düşünce.

Ben de şampanyayla son bir tur attıktan sonra arka tarafa, asıl işin yapıldığı hazırlık alanına geçiyorum. Paslanmaz çelik tezgâhlarda yemek tepsileri, yarısı dolu tabaklar ve son şampanya kadehleri duruyor.

Vivian memnun bir gülümsemeyle "Neredeyse bitti," diyor, tabletinden başını kaldırıyor, kahverengi gözleri kırmızı ekose gözlüklerinin arkasından memnun görünüyor. Annemin ölümünden on yıl sonra bile ona bakmak hâlâ sarsıcı. Açık kahverengi saçlar, kontrol edilemeyen dalgalar, kahverengi gözler - annem iki yaş küçük olmasına rağmen birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki sık sık ikiz sanılırlardı.

"Bu gece harika bir iş çıkardın Maeve. Diğer sunucularla başa çıkma şeklin beni çok etkiledi."

Beni bu akşam için sözde baş garson olarak atadı ve bu terfiyi takdir ediyorum. Bu işte iyi olmak istiyorum çünkü faturaları ödüyor. Ve bunun annem için önemli olduğunu biliyorum.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, gerçekten minnettar görünmeye çalışarak. Bu gece özel bir şey yapmış gibi hissetmesem de sonuçta bu bir iltifat.

Vivian gözlüklerini düzeltiyor, flütleri inceliyor. "Evlilik buna engel olmayacak, değil mi?" diye soruyor aniden, sesi hafif ama altındaki endişeyi anlamak mümkün değil.

Ah, işte orada. Bu gece geldiğimi gördüğü andan beri açmak için can attığı konu, bakışları yüzüğüme kaydı ve "Senin için çok heyecanlıyım! Bana her şeyi anlat!" Ama ne zaman başladığını, ona nasıl aşık olduğumu ve ne kadar zamandır devam ettiğini sorarken, ses tonunda da bir miktar gerginlik sezdim.

Bu anlaşılabilir bir şey. Aklında, zengin bir adamla evli olduğum fikri muhtemelen onu korkutuyor. Yalnızca uçarı bir sanatçıyken işlerini devralmak için daha güvenilir bir seçenek gibi görüldüğünden şüpheleniyorum.

İyi ki geldiğimde sorularına cevap verecek vaktim bile olmamıştı. Yine de şu anda ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Çünkü bu yepyeni evlilikte hiçbir şeyden emin değilim. Kırk sekiz saatlik evliliğimizin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ve bir duvar resmi işinin beni isim yapmış bir sanatçı seviyesine çıkaracağı umuduyla kendimi fazla kaptırmak istemiyorum, sanki böyle bir şey varmış gibi. Sadece düzenli olarak sanat yapmak istiyorum, önemli olan sanat, insanların günlerini geçirirken biraz neşe hissetmelerini sağlayan sanat. Eğlenceli bir ağacın dalına tünemiş kuşların parlak bir resmi.

İnsanı gülümseten bir restoran duvarı, bir çiçekçinin önünde uğurböcekleri ve bal arılarından oluşan ve insana Doğa Ana'yı ve ona değer vermeyi düşündüren bir duvar resmi ve tabii ki öpüşme sahneleri, aşkın peşinden koşmaya değer olduğunu hissettiren pek çok öpüşme sahnesi. Lichtenstein gibi, Klimt gibi, Hayez gibi olabilseydim...

Neredeyse, *neredeyse* iç çekiyorum, mutlu, hayalperest bir şekilde, fantezilerden uzaklaşıp ana ve şu soruya odaklanmadan önce - evliliğim bir şeyi değiştirecek mi?

"Pek emin değilim," diyorum ve gerçek de bu değil mi? Doğrudan ona bakmamak için şampanya bardaklarını siliyor ve tezgâhın üzerindeki birkaç tabağı düzeltiyorum. Asher'la bazı şeyleri kafamızdan uydurduğumuzu belli etmek istemiyorum. Mesela tüm bu lanet şeyi. Lanet olası viral fotoğraf. "Bu konuyu hiç konuşmadık."

Ama ona evliliğimle ilgili tüm gerçeği ve bunun ne kadar sahte olduğunu söyleyemem. O çok pratik biri. Ayrıca, o benim... *hayırseverim*. Vivian Teyze sanat yapmaya devam etmemi mümkün kılıyor. Bu düzenli yemek işlerini almamı sağlıyor. Belki de şu anda beni Asher'ın desteklediğini düşünüyordur. Bu düşünceler başımı döndürüyor.

"O zaman hepimiz bir araya gelelim ve bu konuyu konuşalım," diyor. "Şu anda ailede onunla konuşulacak çok şey var. Akşam yemeğine ne dersiniz?"

"Akşam yemeği harika olur," diyorum ama sonra dönüyorum. "Ya da bir hokey maçı." Bu daha kolay olur. Daha az sohbet zamanı ve daha çok buzda bağırma zamanı. "Güzel," diye cevap veriyor, keskin bir şekilde gülümseyerek. O her şeyi keskin bir şekilde yapar.

"Çünkü şuraya bir bakın." Zengin ve güzellerin yanıp sönen neon enstalasyonlara hayranlıkla bakmaya devam ettiği şık galeri alanına açılan açık kapıya doğru bir el sallıyor. "Bir sanatçı olarak hayatını kazanmak zor Maeve. Bir sporcuyla evli olsan bile. Ayrıca, kariyerlerinin ne zaman biteceği belli olmaz. Her an bitebilirler. Ve gerçekten," diye ekliyor, sesini fısıltıya indirerek, "çalışmak için ne yapacaksın-ışık enstalasyonları mı yapacaksın? İnsanların sanatını önemsemesini ummak piyango kazanmak gibi bir şey. Ama yemek?" Başını sertçe sallıyor. "Yemek güvenilirdir. İnsanların her zaman yemeye ihtiyacı vardır. Ve bugünlerde herkes güzel yemekler ve etkinliklerle eğlenmek istiyor - özellikle de dünyanın gidişatına bakılırsa. En iyisi onlara istediklerini vermek. Dünya yanıp kül olurken onları besleyin."

Pratikliği yeni değil, ama yine de her zaman olduğu gibi acıtıyor - bana inanmıyor. hayallerime inanmıyor. Benim gibi değil

Annem ya da babam, şeytanları onu ele geçirmeden ve kederinin o kadar derinlerine inmeden önce, bir daha asla geri çıkamayacaktı. Ama belki de teyzemin yanlış olduğunu kanıtlarım.

Gülümsüyorum. "Teşekkürler Vivian Teyze. İş için minnettarım."

"Biliyorum tatlım," diyor umutlu bir gülümsemeyle.

Onu zaten hayal kırıklığına uğrattığımdan daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, bu yüzden bir tepsi alıp galeri katına geri dönüyorum, konuşmayı ve tüm belirsizliğini silkeliyorum.

Ana salondan geçerken, yarısı ya da çoğu boş şampanya kadehlerini toplarken, kendimi biraz yersiz hissediyorum ama tamamen yenilmiş de değilim. Kalabalık zarif ve gösterişli - hayatın içinde böyle galerilerde süzöldükleri kadar kolay süzülen türden insanlar. Bir de ben varım, katılmak yerine ikramda bulunuyorum. Ama uzun zamandır ilk kez, bir gün resimlerimin bu duvarlarda asılı *olabileceğini* hissediyorum.

Bu olasılık beni biraz sersemletiyor, sanki beni güçlendiren iyi bir sırrım varmış gibi. Son turumu tamamlarken kalbimde sıkı sıkıya tuttuğum bir sır bu. Neredeyse hiç kimse bana aldırış etmiyor, tabii ki olması gereken de bu. Göze çarpmak için değil, ortama uyum sağlamak için para alıyorum.

Sadece birkaç gece önce Vegas'ta insanların bizi fark etmesi çok komik. Asher'la ben Bayan Callahan'ım. Asher'la, ben... biriyim.

Ama belki bir gün ben de tek başıma bir insan olacağım.

Şimdilik, işi bitirmeye ve Vivian'a iyi geceler demeye odaklanıyorum.

Eve dönerken otobüste çantamdan telefonumu çıkarıp çantamda *duran If Found, Please Return* kitabının kopyasının yanından geçiriyorum. Asher'a ev sahipleriyle yapacağımız brunch'tan önce bir araya gelip onun sevgilisi olmanın ne anlama geldiğine dair aklımdaki milyarlarca soruyu cevaplamak isteyip istemediğini sormak istiyorum. Ama telefonuma dokunduğumda bana çoktan mesaj attığını görüyorum.

Selam karıcığım. Brunch'tan önce hikayemizi netleştirmeliyiz. Salı sabahı kahve içmek için buluşalım mı?

Kelimeleri ağzımdan aldın.

Asher: Ağzı da çok güzel.

Otobüs Hayes Vadisi'ndeki küçük evime doğru gümbür gümbür ilerlerken bu sersemletici his yayılıyor. Ama bu sersemlik, içimde yankılanan şu sorudan kaynaklanıyor

Kafam.

Kocam apkın mı?
Sanırım öyle. Ve sanırım bundan
hoşlanıyorum. İltifatına eğilip bir cevap
yazıyorum.

Maeve: Birçok kullanım alanı
var.

Hmm. Bu flört değil. Düpedüz edepsiz. Siliyorum ve daha eğlenceli bir şey
deniyorum.

Maeve: Yağcılık seni her yere götürür.

Asher: Ben her yeri severim.

Oh. Bu onun için biraz yaramazca, değil mi? Yani, ben *her yerdeyim*, değil
mi? Kimsenin omzumun üzerinden bakmadığından emin olmak için otobüste
etrafıma bakıyorum. Kimse yok, ben de gece şehrin üzerine daha derin
çökerken cevap yazıyorum.

Maeve: Mesajların sayesinde kendimi "beni sev ve güzel
olduğumu söyle" havasında hissediyorum.

Yine de tekrar okuduğumda irkildim. Bu biraz yapışkan. Bir kez daha mesajı
siliyorum. *Cilveli ol ama muhtaç olma*. Bunu yapabilirim. Bir cevap
gönderiyorum.

Maeve: Ben de kocacığım.

Otobüs Hayes Vadisi'nin kalbine doğru ilerlerken telefonumdaki baloncuklar
dans ediyor. Koltuğumun kenarında onu tutuyorum.

Asher: İyi bir koca karısı için ne yapar biliyor musun?

O koca aletle onu gelecek yıla kadar becermek mi? Ama ben uslu dururum.
Bunu da yazmıyorum.

Maeve: Bilmek için
ölüyorum.

Asher: Sana hemen bir yüzük al. Bir elmas takmanı istiyorum. Bütün
dünyaya senin alındığını ilan eden bir şey. Anladın mı?

arasında bir nabız atıyor. Ve bu sefer, cevabı tartışmıyorum. Yazdım ve hızlıca
gönder tuşuna bastım.

Evet, lütfen!

BU KIZA BİR ROZET VER.

Maeve

"Lütfen seninle yüzük alışverişine çıkabileceğimizi söyle. Çok yakında mesela?" Leighton'ın deniz mavisi gözleri, Salı sabahı Doctor Insomnia'da tezgâhtan çayını alırken muzipçe parıldıyor.

Everly, Josie ve Fable arka tarafta bir masada oturmuş bizi bekliyorlar. Chai lattemi alırken duvardaki saate bakıyorum, otuz dakika sonra Asher'la buluşacağım ama önce kızlarımı görmem gerekiyor.

"Yani hep birlikte yüzük alışverişine mi gidiyoruz?" Bunu Leighton'ın bakışlarıyla buluşurken soruyorum çünkü onunla konuşurken birinin yüzünü görebilmeyi tercih ettiğini biliyorum.

"Evet. Çünkü sana düzgün, büyük, gösterişli bir elmas almasını sağlamalıyız. Ne de olsa bir sporcuyla evlisin. Bu bir evlilik olsa da" -sesini alçaltmak için durdu- "*ne evliliği olduğunu biliyorsun*, küçük mücevherlerle görünemezsin."

Gruba ulaşıp oturuyoruz ve Fable uzun, vurgulu bir şekilde başını sallıyor. "O haklı. En büyüğüne ihtiyacınız var."

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek milyarderin kız arkadaşını işaret ediyorum. "Bunu, erkeği evlenme teklif ettiğinde muhtemelen elli karatlık bir elmasa sahip olacak kadın söylüyor."

Josie kahvesinden bir yudum alarak, "Umarım öyledir," diye ekliyor.

"Wilder Blaine sana dünya tarihinin en büyük taşını vermezse Louboutin'lerimi yerim," diye ekliyor Everly, sonra kupasının üstünden bana bakıyor. "Ama cidden, zümrüt kesim? Prens kesimi? Tektaş mı? Ya da belki bir safir veya yakut?" Başını geriye doğru sallıyor. "Gah! Onları şimdi görebiliyorum- gözlerimin önünde parlıyorlar."

"Peki beni de yanında götüreceksin mi?" Leighton tekrar soruyor, bu yüzük alışverişi fikrine beklediğimden çok daha fazla ilgi duyuyor. Siyah kıyafetleri, her gün taktığı bir çift çiçek küpesi de dahil olmak üzere çok sayıda kulak piercingi ve kollarındaki çiçek dövmeleriyle her zaman biraz daha, ne bileyim, belalı biri gibi görünüyordu. "Gerçekten yüzük alışverişine mi gitmek istiyorsun?"

"Bu kadar şaşırmış görünme." Leighton parmaklarını sallıyor. Tırnakları bakırın parlak bir tonunda. Bileklerinde gümüş bilezikler şıngırdıyor. "Parlak şeyleri severim. Ben bir boudoir fotoğrafçısıyım - tabii ki romantik olan her şeyle ilgilenirim, özellikle de mücevherlerle. Siz ikiniz bir çiftler seansı bile yapabilirsiniz. Evli çiftler bunu daha çok yapıyor. Çıkan çiftler. Kıvılcımı canlı tuttuğunu söylüyorlar."

"Ama bu gerçek bir romantizm değil," diye hatırlatıyorum onlara.

Meğer onlar benden önce öğrenmişler. Everly düğün haberimizi ilk olarak tüm dünya gibi sosyal medyada duymuş. Ama takım haberlerini takip ettiği için bu mantıklı. Geçen gece yemek işine gitmeden önce onlara FaceTime üzerinden her şeyi anlattım; evlilik anlaşmasını, düğünü ve neden evli kaldığımızı.

"Gerçek bir romantizm değil mi?" Fable gözlerinde şüpheyile bana bakıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Şimdi, şimdi," diyor Josie, araya girip kızıl saçlı arkadaşımıza bilmiş bir bakış atarak, "arkadaş grubumuzdaki kişinin sahte-romantizm-gerçeğe dönüştü diye bunun tekrarlanacağı anlamına gelmez." Josie etkili olması için öksürüyor. Bu sivri bir hatırlatmadır-Fable tatillerde patronuyla yaşadığı sahte aşka yenik düşmüştür.

"Asher ile öyle olmayacak. Yüzük göstermelik. Çünkü biz arkadaşız. Sadece arkadaşız," diye ısrar ediyorum ama o zaman neden onunla yalnız alışveriş yapmak istiyorum? Belki de sahte olduğu içindir? Belki de birlikte olurlarsa fazla gerçek hissedeceğim için? Emin değilim. "Bu sadece..."

En iyi arkadaşımın yaptığı bu beklenmedik evliliği nasıl nitelendireceğimi bile bilmiyorum. Vegas'ta "ever" demek eğlenceliydi. Şimdi ise en azından birkaç hafta boyunca birlikte sıkışıp kaldık... Tam olarak ne? Örtbas mı? Her ikisi için de bir çözüm

Sorunlarımız mı? Viral bir otostop mu? Düşüncelerim, geçici düzenimizin bize değil de dünyaya aitmiş gibi hissettirdiği tüm yollarla dönüyor.

"Sadece... ne?" Fable tereddüt ettiğimi anlamış gibi hafifçe bastırıyor. "Yani, müzayededen sonra öpüştünüz."

Ve Vegas'ta daha birçok öpücük. Sürpriz bir O ile biten hayatımın en ateşli öpücükleri.

Dudaklarımı aralıyorum, otel odasında kanepede olan her şeyi onlara anlatmak istiyorum. Ama kendimi durduruyorum. Ne anlamı var ki? Bir daha olmayacak. Bir daha olamaz. Ama aynı zamanda, o ayrıntı -Asher'la ayrı düştüğümü hissetme şeklim- çok özel geliyor. Çok kişisel.

"Bu sadece birkaç haftalık bir gösteri," diyorum, artık sadece sahte evliliğimizden bahsediyorum. "Bu romantik olmayan bir romantik komedi. Hayali bir eşleşme."

"Bir kitap için güzel bir isim," diyor Josie, gözlerinde bir parıltıyla.

"Bahse girerim çoktan bir kitap olmuştur," diye ekliyor Leighton kupasını bırakırken. "Ya da bir film."

"Neden yaşam haklarını satmıyorsun Maeve?" Josie alay ediyor. "Hayatını her zaman renkli yaşıyorsun ve bunun ekranda olması gerekiyor."

Bir an duraksıyorum, annemin son günlerinde paylaştığı sözlerin bir koda'sı gibi, onun gözleminin içime işlemesine izin veriyorum. *Hayallerinin peşinden git*. Sanki sadece onun anladığı en derin parçamla konuşuyordu -cesur, vahşi, çok büyük hayalleri olan parçamla. Küçüklüğümden beri benim en gerçek parçam. Hiçbir zaman utangaç biri olmadım. Asla duvar çiçeği olmadım. En yüksek ağaçlara tırmanan, dallardan sallanan, nehirlerle atlayan benim. Zipline'ları da deneyen, baş aşağı roller coaster'a binen, okyanus dalgalarına kafa üstü dalan da benim. Ama bu her zaman yetişkinler için en sağlıklı yol değil, değil mi? Belki de zaman zaman kendi sesimi kısmam gerekiyordur. Eski sevgililerimin bana hep söylediği gibi.

"Bakın, hepinizle alışverişe gitmek istediğimi biliyorsunuz. Ama," diyorum, hepsinin bakışlarıyla tanışmak için duruyorum, bu kadınları derinden seviyorum, "belki de en iyisi yüzük alışverişini çok fazla büyütmemem. Kendimi bir şeylere kaptırmak istemiyorum. Beni bilirsiniz. Kendimi kaptırırım. Çok fazla ilgilenirim. Sahte bir ilişkide bunun olmasına izin veremem."

Bunu söylerken kalbim biraz sıkışıyor ama arkadaşlarım başlarını sallayıp anlayışla mırıldanıyorlar.

"Anlıyorum," diyor Leighton, pratik bir şekilde, ama sonra bir an için bir anıya dalıp gidiyor gibi görünüyor ve ekliyor, "Her zaman istediğimiz şeye sahip olamayız."

Ona meraklı bir bakış attım. "Bir şeyler mi oluyor?"

Leighton hızla başını sallar ama parmakları çiçek küpelerinden birine kayar. "Hayır. Özür dilerim. Dikkatini dağıtmak istememiştim. Sadece anladığımı söylüyorum ve yüzük alışverişi konusunda endişelenme. Kendi bildiğin gibi yap."

"Aldıktan sonra bize fotoğraflarını gönder, tamam mı?" Josie soruyor.

"Tabii ki," diyorum ve cevabımı kabul etmelerine bayılıyorum. Ben de sonunda Asher'la neden yalnız gitmek istediğimi anladığım için memnunum. Böylece kendimi fazla kaptırmıyorum.

Saate bir göz attıktan sonra vites değiştiriyorum, brunch'ın yaklaştığını düşündükçe midem bulanıyor. "Yakında takım sahipleriyle buluşmamız gerekiyor. Bunun için bir tavsiyen var mı? Bu konuda gerçekten yardıma ihtiyacım var."

Kimse cevap veremedi. Ayak sesleri yükseliyor, sonra arkamda bir varlık hissediyorum. Tam Asher bize ulaşırken dönüyorum ve nefesim kesiliyor. Gözlerim onun uzun boylu, sağlam gövdesinde geziniyor. Cumartesi gecesi partiden beri onu ilk kez görüyorum. Gömlekleri kaslarını hep böyle mi sarıyor? Sırıltısı her zaman bu kadar seksi miydi? Kalın saçları her zaman bu kadar davetkâr mı görünüyordu? Parmaklarım ona dokunma arzusuyla karıncalanıyor.

"Merhaba," diyorum, çok nefesli. Çok heyecanlıyım.

"Hey," diye karşılık veriyor Asher, masayı tarayarak. Beş kadın, bir erkek. "Hey, Fable, Josie, Everly, Leighton. Everly, seni tekrar görmek güzel. Leighton, fotoğrafçılığın nasıl gidiyor? Maeve işlerinin çok büyüdüğünü söyledi. Stüdyo işleri ve spor fotoğrafçılığı?"

"Yaptım. Ve meşgulüm. Sorduğun için teşekkürler," diye cevap veriyor Leighton, çay bardağını döndürerek. Meşgul olmaktan çok daha fazlasını yapıyor - özellikle boudoir alanında işler hızla artıyor, ama aynı zamanda Sea Dogs için birkaç tanıtım etkinliği de çekmiş.

Bakışlarını Fable'a çeviriyor. "Fable, fantezi beyzbol sezonu mu?" "Bunu biliyorsun, hatta seni ligime bile alabilirim," diye karşılık veriyor sırtarak.

"Benim için bir yer tut. Sabırsızlanıyorum. Ve Josie," diye ekliyor Asher, kütüphaneci arkadaşına dönerek. "Listelere olan aşkın Bryant'a da bulaşıyor."

Josie yumruğunu sıkar. "Hepsi büyük planımın bir parçası."

Vay anasını. Asher her birini ayrı ayrı kabul etti. Bu yeni bir şey değil, o her zaman düşünceli ve anlayışlı olmuştur. Ama şimdi

Farklı. Sanki onu yeni bir ışık altında görüyormuşum gibi. Çoğu erkek kadınlara hayranlık duyar, onları ister, onlarla çıkar ama birçoğu onları her zaman insan olarak görmez. Ve işte Asher, arkadaşlarımla ilgi alanları hakkında samimi bir şekilde bağlantı kurmak için zaman ayırıyor ve göğsümden sıcaklık yayılıyor, tıpkı yeni bir resme başladığımda hissettiğim o ballı tembel duygu gibi, beni aydınlatan o ilham parıltısı gibi.

Asher bana dönüyor, bakışları yumuşuyor. "Pazar günü iyi vakit geçirdin mi?"

Yemek servisi mi? Yemek işini zar zor hatırlıyorum. Göğsüm karıncalanıyor ve kafam yeni fikirler ve olasılıklarla dolup taşıyor. Onun ve benim görüntülerimle, tekrar tekrar. O ve ben, durmadan. Ne diyeceğimi bilemiyorum ve Josie araya giriyor.

"Maeve'e bahşiş konusunda yardım ediyorduk," diyor şakacı bir şekilde. "Bizden biraz istedi."

Asher merakla kaşlarını çatıyor. "Ne tür tavsiyeler?"

"Evlilik tavsiyeleri." Josie boş sandalyeye vurur.

Sonunda düşüncelerimden sıyrılmayı başarak, "Sahipleriyle yapacağım brunch için ipucu istemiştin," diyorum ve kıyafetimi işaret ediyorum. Normalde ya kısa kot ya da uzun ve dökümlü sevimli etekler giyerim ama bugün her karşı biraz daha şık giyindim. Pantolon. Nefes kesici. Turuncu ve beyaz puantiyeli bir bluzla eşleştirdim, böylece en azından biraz renk katmış oldum.

Josie, "de sana evlilik tavsiyeleri vermeye karar verdik," diyor. İç çekiyorum.

Asher sandalyeye kayarak eşlik ediyor. "Bana bırak." Fable'ın sırtışı. "Sana öğretecek çok şeyimiz var, Asher."

Bununla nereye varacaklar? İyi bir yere değil. "Ve resmen dehşete düştüm."

Leighton öne doğru eğiliyor ve sahte kocamla göz göze geliyor. "İlk kural: Maeve acıktığında çok huysuz olur. Bu yüzden yanınızda her zaman atıştırmalık bulundurmak isteyeceksiniz."

Alay ediyorum. "Bu doğru değil."

Fable bana donuk bir bakış attı. "Bir paket cipse nasıl baktığını gördüm Maeve. Yalan söyleme."

"Kendimi saldırıya uğramış hissediyorum," diye mırıldandım.

Asher gülüyor. "Sıcak fındıklara karşı bir ilgisi olduğunu fark ettim."

Leighton, "Oh, o bütün paketin içinde," diye ekliyor. Onu boğmak istiyorum ama çok hızlı küstahlaşıyor. Asher'a dönüp bakmadan önce, "Bunu inkâr etmiyorsun," diyor. "Maeve sürprizleri sever, bu yüzden onu randevulara götür

-Sadece ona önceden söyleme."

"Bu anlaşma bununla ilgili değil," diyorum ama Asher'a bakıp kontrol ederken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Randevularla ilgili yorumumla onun duygularını incittim mi? Umarım kırmamışımdır ama yüz ifadesi eğleniyordu, bu yüzden endişemi çabucak bir kenara itiyorum. Bana biriyle çıkmak istediğine dair hiçbir işaret vermedi. Yeni hayır kurumu için bana karısı olarak ihtiyacı var, hepsi bu. Bu da benim için sorun değil.

Sırada Fable var. "Unutmayın, Maeve bağımsızlığını sever, bu yüzden onu sıkmayın. Ama bu onun için yemek yapmamanız gerektiği anlamına gelmez."

"Kimsenin benim için yemek yapmasını istediğimi söylemedim," diye itiraz ediyorum.

Ama aklımdan çıkmıyor. *Kulağa gerçekten hoş geliyor. Yemeği severim.* Ama neden benim için yemek yapsın ki?

Çoğunlukla sessiz kalan Everly ekliyor: "Hokeyden anlamıyormuş gibi davranabilir ama senin tüm istatistiklerini biliyor Asher. Her birini. Bununla ne yapacaksan yap."

Asher bana dönüyor, nane yeşili gözleri parlıyor. "Demek gizli bir hayranısın, Maeve?"

Yanaklarım yanıyor. "Bu bir sır değil!"

"Onu daha sonra sorgulamaktan çekinmeyin," diye fısıldıyor Everly sinsi bir gülümsemeyle.

Ben itiraz edemeden Josie tekrar söze girdi. "Ve unutma Asher, senin de bazı değişiklikler yapman gerekecek."

Avuçlarını ovuşturuyor, tarzını *ortaya koyuyor*. "Ben hazırım. Aklında ne var?"

Josie alaycı bir gülümsemeyle, "Evlilik uzlaşmayla ilgilidir," diyor. "Bu da her iki futbol maçına karşılık bir reality şov demek." Sonra duraksıyor ve düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Ama muhtemelen bir angarya listesi de oluşturmalsınız. Kimse bulaşıkları kimin yıkayacağı konusunda kavgaya etmekten hoşlanmaz."

Asher bana dönüyor, gözleri merakla parlıyor. "Reality şovları mı izliyorsun?"

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Onlar benim suçlu zevkim."

Asher arkasına yaslanıyor, belli ki yepyeni bir şekilde memnun olmuş. "Hiçbir fikrim yoktu."

Ben cevap veremeden Leighton araya giriyor: "Yakında onun suçlu zevklerini öğreneceksin."

Yapacak mı?

Fable sırtıyor. "O yüzden komodinin üzerindeki losyonu hindistan cevizi yağıyla değiştirmek isteyebilirsin."

Yüzüm alev alev yanıyor. "Sizi öldüreceğim çocuklar. Birlikte yaşamayacağız."

Asher'in gülümsemesi donuyor ama bu ayrıntıyı kavrarken gözleri heyecanla parlıyor. "Ama eğer yaparsak, kayganlaştırıcı stoklamam gerekir mi?"

Kırmızı. Evrendeki tüm boya kalemleri kutusundaki tüm kırmızılar benim. "Hepiniz benim için öldünüz," diye tıslıyorum eski en iyi arkadaşlarım olarak bilinen hainlere.

Leighton ayağa kalkıyor, çantasını kapıyor ve omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor. "Her iki taraf için de geçerli. Duşta eğlenirken banyonun kapısını kilitlesen iyi olur."

Şeytanlar. Mutlak şeytanlar. "Birlikte yaşamıyoruz. Ve hepinizin gitmesi gerekiyor!" İnledim.

Fable, Everly ve Josie ile birlikte ortaya çıkarken, "Maeve'in sizi basmasını istemiyorsanız," diye ekliyor en şımarık göz kırpmalarıyla.

İnleyerek bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hepinizin şu anda gitmesi gereken bir yer yok mu?"

"Vibratör koleksiyonunuzun detaylarını açıklamak dışında mı?" Josie çantasını alırken omzunun üzerinden sesleniyor ve yakındaki bir masada oturan yaşlı bir kadın bana önce bakıp sonra göz kırpmıyor.

Arkadaşlarıma ellerimi uzattım, *nasıl yaparsınız* diye. "Hepiniz çok kötüsünüz."

"Burada hepimiz eşit fırsatlara sahibiz mi demek istediniz?" Josie gözlüklerinin arkasından çok masum bir bakışla şöyle diyor. "Biz de onun ihtiyaçlarıyla ilgilendiğimiz için."

"Evet, endişe. Aynen öyle. Çok endişelisin," diyorum kuru bir sesle.

Yüzüme bakarken Leighton'ın çenesi düştü. Tam olarak yanaklarıma. "Maeve. Utanabileceğini bilmiyordum."

Everly elini omzuma koyarak, "Bu bizim baş belamız için kırk yılda bir olur," diye araya giriyor.

"Neden hepiniz hâlâ buradasınız?" İnleyerek soruyorum. "Kalıp size daha fazla ipucu verebiliriz," diye teklif ediyor Fable.

"Elbette," diyor Asher elini uzatarak ve şimdi onun da başı dertte.

Gözlerimi ona çeviriyorum ve parmağımı kaldırıyorum. "Hayvanat bahçesindeki hayvanları beslemeyin," diye uyarıyorum.

"Bu da iyi bir tavsiye. Senin için de geçerli sayılır. Asher, hindistancevizi yağını bırakırsan Maeve hiç işe gitmeyebilir," diye sesleniyor Josie dışarı çıkarken omzunun üzerinden, "çünkü özel zaman geçirmeyi çok seviyor."

Ayakkabılarının tıkırtıları nihayet, merhametli bir şekilde kaybolurken yüzümü ellerime gömüyorum. Ve bin yıl sonra avuçlarımı yanaklarımdan sıyırmayı başardığımda Asher yavaşça bana dönüyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu ilginçti."

Az önce olanları nasıl anlatmaya başlayabilirim ki? Bu pusuyu beklemiyordum. "Arkadaşlarım pislik. Ne yapabilirsin ki? Özür dilerim."

Şu anda kafamda yanıp sönen görüntüler müstehcen olduğu için kişisel bakım yapmak isteyeceğinden bahsetmelerine özellikle sinirlendim. Nefis, nefis derecede müstehcen ve muhtemelen bu gece pille çalışan arkadaşlarımla çok fazla zaman geçirmem gerekecek.

Ama benden sadece birkaç santim ötede duran ona bakarken görüntüler kaybolmuyor. Biraz utanmazca bakıyorum, en iyi arkadaşımı katalogluyorum, karmakarışık saçlarından gülümsemesine ve Henley'i nasıl doldurduğuna kadar. Göğüs kasları ellerimi çağırıyor. Karın kasları dikkatimi istiyor. Kollarının keşfedilmesi gerekiyor. "Neden Henley?" Ağzımdan kaçırdım.

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden bu kadar iyi görünüyorlar?" Diyorum, sonra anında pişman oluyorum. Çenemi kapatmalıyım. Arkadaşlarımın yapmasını istediğim gibi.

Orman yeşili kumaştan bir şeyler koparıyor, sonra bakışlarımı tutarak bana dönüyor. "Oh, bu mu? Beğendin mi?" Bir meydan okuma olarak sordu. Törpüleyerek. "*Çok güzel bir ağzın var*" dediğini hayal ettiğim gibi.

"Güzel," diyorum, sanki sadece kabul ediyormuşum gibi, oysa gömleğin ona uyma şekli benim iyiliğim için fazla sıcak.

"Güzel mi? Sende flamingo etkisi yarattığını mı söylemek istedin?" diye soruyor ve harika. Şimdi o kıyafetlerin altında ne giydiğini düşünüyorum. Sonra daha da yaklaşıyor ve boğuk bir sesle "Ya da aslında bugün tavus kuşu demeliyim" diyor.

Beynimin yetişmesi birkaç saniye alıyor ama yetiştiğinde bacaklarımı sıkıca kapatıp nefes alıyorum. Bu işin peşini bırakmalıyım. Gerçekten bırakmalıyım. Ama kurabiyeye karşı koymakta hiç iyi olmadım. "Uyuyor."

"Öyle mi?" diye soruyor dudaklarını bükerek. Benimle oynamayı seviyor.

Ve düşünüyorum... Onunla oynamayı seviyorum. O baş döndürücü his yeniden ruhuma yayılıyor, içimi sıcaklıkla dolduruyor.

Vegas'ta verdiğimiz söze geri dönüyorum - bir daha fiziksel bir şey olmayacak. Tehlikede olan çok şey var, özellikle de şimdi bu evlilik görünüşün hatrına. "Ama bunların hiçbirisi olamaz," diye ekliyorum hemen, konuşmayı daha güvenli bir alana kaydırarak.

Asher'ın sesi alçalıyor, alay ediyor, "Öz bakım mı Maeve? Olamayacak şey bu mu?"

Yutkunuyorum. *İtiraf için bana meydan mı okuyor?*

"Aramızda fiziksel bir şey yok," diye geveledim, biraz fazla yüksek sesle.

Asher gözlerini kırpmadan bakışlarımı tutuyor. "Biliyorum. Bunu bana Vegas'ta söylemiştin." Doğru. Söyledim. Tekrarlamaya gerek yok. Burada olmamızın bir sebebi var,

ve aramızdaki sıcaklığın içinde kaybolmamak için. "Hikâyemiz," diyorum, kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum ama zor çünkü aklım tamamen başka bir yerde

-Yatak odalarında, duşlarda, otel odamızdaki kanepede, sokakta o ilk öpücükte, geçen gece partide kalabalığın önünde bana sahip çıktığında. "İnsanlar hikâyemizi soruyor," diye devam ediyorum, kendimi konsantre olmaya zorlayarak. "Pazar gecesi teyzem de sordu. O da bizimle akşam yemeği yemek istiyor. Ama onun yerine ben onu hokey maçına davet ettim. Maçtan sonra bir şeyler atıştırırız düşündüm."

"Zekice."

"Arkadaşlarım da sordu, gerçi onlar da... bu evlilik hakkındaki gerçeği biliyorlar." Bu *evliliği söylemek* hâlâ garip geliyor. En iyi arkadaşımın evli olmak hâlâ garip.

Kaşları çatılır. "Öyle mi?"

"Evet," diyorum. "Onlara söylemeden edemezdim." Belki de ilk kez onun yanında kendimi garip ve güvensiz hissediyorum. Samimi olduğumuz için mi? Flört ettiğimiz için mi? Yoksa arkadaşlarım kafatasımın içine bakıp düşüncelerimi Asher'a açtıkları için mi? "Bu bir sorun mu?"

Çenesini kaşıyor, zihni milyonlarca farklı yönde dönüyormuş gibi görünüyor. "Hayır, sorun değil. Sadece... geçen gün çocuklar bana çok kötü davrandılar ve ne diyeceğimi bilemedim. Ne söylememi istediğinden. Bütün takıma söylemek istemedim, o yüzden ne derlerse onu yaptım."

"Oh." Bunu düşünmemiştim - neyle uğraşmak zorunda kalacağını. "İstersen çocuklara söyleyebilirsin. Ben de arkadaşlarımla böyle yaptım." Duraksadım.

Yine de bunu . "Onlara söylediğim için kızgın , değil mi?" Endişeyle sordum.

Başını sallıyor ve bana yumuşak, düşünceli bir ifadeyle bakıyor. "Sana kızgın olmak benim için biraz zor."

Gözlerimi kırıştırdım, biraz şaşırmışım. "Neden?"

Omuz silkiyor, sonra küçük bir gülümseme veriyor. "Arkadaşlarına söylemek istediğin gerçeği mi? Bu gerçekten kızılacak bir şey değil."

Sanki başka bir şey söylüyor ya da söylemiyor gibi geliyor. Belki de bir şekilde kendini tutuyordur. Bazen öyle görünüyor. Bazen okuması kolay. Bazen de anlamak imkansız.

Ama nereden geldiğimi anlamasını istiyorum. "Onlara her şeyin nasıl bir araya geldiğini, Vegas'ta iyi bir gece geçirmemi istediğini ve her şeyin nasıl geliştiğini anlattım." Daha ne kadar söyleyeceğimi düşünürken dudaklarımı birbirine doladım. "Sorduğun buysa, onlara odada neler olduğunu anlatmadım."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Ben sormuyordum. Sormuyordum."

Oh. Belki de samimi olduğumuzu bilmelerine aldırımıyordur? Şimdi kendimi biraz aptal gibi hissediyorum, ama yine de aramızdaki her şey çok karmaşık, oysa daha önce hayatımdaki en kolay şeydi. Bir yanımda şu anki halimizi sevse de neredeyse eski halimize dönmek . "Sadece kişisel görünüyor. Quick-Draw Maeve ve her şey," diye açıklıyorum çünkü ayağımı ağzıma sokmaya devam ediyorum. Belki boğazımdan daha da aşağı inebilir. Şu anda yemek borumu geçtiği için bunu söylemek zor.

"Ve dediğin gibi, Hızlı Çek Maeve bir daha olmayacak. Ve hey, biz de birlikte yaşamıyoruz. Ya da ben öyle duydum," diye sırtarak ekliyor. Belli ki benimle eğleniyor ya da belki de bana kızıyor. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunu hak ediyorum. Bugün kendimi biraz dağılmış hissediyorum. O bu kadar yakışıklıyken kendimi toparlamak çok zor.

"Sadece bunu yapmak için bir neden yok. Bunu başarmak için birlikte yaşamamıza gerek yok," diyorum. Bahane üretiyor gibi mi görünüyor? Bahane mi üretiyorum?

"Aynen öyle. Yapmayacağız. Ve söz veriyorum bunu ," diyor, biraz otoriter bir şekilde ve ses tonundaki emir hoşuma gidiyor.

O halde bu sabah neden burada olduğumuza odaklanma zamanı. Hikâyemizi açıklığa kavuşturmak için. "Pazar gecesini teyzem bana nasıl bir araya geldiğimizi sordu, ben de çoğunlukla geçiştirdim. Ama onu gördüğümüzde tekrar soracaktır," diyorum ona, kesin bir ifadeyle. "Ev sahipleri de kesinlikle soracaktı, gibi hissediyorum."

daha iyi hazırlanmak için. Kurul üyeleri de muhtemelen öyle yapacaktır. Ne söyleyeceğimizi planlamalıyız. Böylece aynı fikirde oluruz."

"Haklısın. Yapmalıyız." Sandalyede arkasına yaslanırken bakışları ciddileşiyor, eli ensesinde geziniyor, Henley'si güçlü göğsünün üzerinde nefis bir şekilde uzanıyor. "Özellikle de Pazar gecesi maçtan sonra medya bana bu soruyu sorduğundan beri."

"Öyle mi?" Sesim yükseliyor. Bu yeni bilgiyle başım dönüyor ama elbette ona sormaları mantıklı. Yine de bununla nasıl başa çıktığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. "Onlara ne söyledin?"

Bakışları üzerimde kalırken gözleri düşünceli. "En kolay çözüm gibi görüneni seçtim." Duraklıyor, ama tereddüt eder gibi değil, daha çok buna hak ettiği ağırlığı veriyor gibi. "Bir süredir devam ettiğini söyledim."

Oh.

Vay canına.

Kalbim biraz çarpıyor. Bir elimi göğsüme bastırıyorum, bu bilgiyle ne yapacağımdan emin değilim. Ya da belki de kalbimde atan bu sinek kuşuyla ne yapacağımdan emin değilim.

"En azından benim için, her şeyi açıklamanın en kolay yolu bu gibi görünüyordu," diye devam ediyor ve sesinde yeni olduğunu hissettiren bir yoğunluk var. "Peki neden eninde sonunda evlenmeyi planladığımızı söylemiyoruz? Müzayededen önce çıkmaya başladığımızı. Eğlenmek için Vegas'a gitmeyi planladığımızı ama oraya vardığımızda istediğimizin bu olduğunu anladığımızı, yani evlenmeyi. Ve bekleyemedik."

Bu hız tümseğinde bana rehberlik ettiği için içime alevler yayılıyor. Hikâyemizi anlatışından ve inanılmaz derecede gerçek hissettirmesinden. Sanki gerçekten böyle olmuş gibi. *Biz* nasıl olduk.

"Bu senin için uygun mu Maeve?" diye soruyor.

Çok işe yarıyor, özellikle de adımı söyleme şekli, sanki ağzında lezzetli bir tadı varmış gibi. "Öyle," diyorum, sesimi çok... tahrik olmuş gibi çıkarmamaya çalışarak. Çok nefesli.

"Güzel," diyor, sonra daha yakına eğiliyor. "Ve dinle, çocuklar bana başka bir şeyi hatırlattı. Bunu sosyal medyada duyurmamız ve bir an önce yapmamız gerekiyor. Yoksa insanlar bunun gerçek olmadığından şüphelenecek."

Zihnim aşırı hızda çalışıyor. Yapacak çok şey var. Doğru yapılacak çok şey. "Doğru". Tabii. Elbette. Ama nereden başlayacağız?"

Ne kadar gergin olduğumu hissetmiş olmalı ki elimi kendi eliyle kapatarak gergin enerjimi yatıştırıyor. "Merak etme. Ben hallederim. Sana büyük bir yüzük alacağız, sonra da sosyal medya için bir fotoğraf çektireceğiz. Brunch'tan sonra."

Nefesimi uzun uzun veriyorum, kontrolü tamamen ele aldığında biraz daha sakinleşiyorum, sanki bir kolunu etrafıma sarmış ve beni kayalık bir kıyıdan güvenli bir şekilde geçiriyormuş gibi. "İyi plan," diyorum ama sonra küçük bir şeye takılınca kaşlarım çatılıyor. Arkadaşlarım yüzüklerden bahsettiğinde aklıma bile gelmeyen bir şey. "Buuuut." Bu çok garip. Para hakkında konuşmadık ama atlet bankasından para kazanmadığım aşıkâr. "Büyük bir yüzüğü karşılayamam. Takı alırsız, değil mi? Ya da kübik zirkon. Oooh! Aklıma bir fikir geldi, neden bir konsinye dükkanına gidip eski bir yüzük bulmuyoruz? Ben bir sanatçıyım. Bu görüntüyü kesinlikle yakalayabilirim." Mücevher gösterme hareketini yapıyorum. "Oh, bu art deco yüzük mü? Bunun için bütün Paris'i dolaştık."

Gülüyor. "Maeve, Paris'e ne zaman gitmiştik?"

"Bırak da fantezimi yaşayayım."

"İyi ama birileri bu yalanı fark edecektir. Paris'te değildik." "Tamam, ." Daha uzun oturup rutinimi yeniden başlatıyorum. "Bu yüzüğü bulmak için San Francisco'nun altını üstüne getirdik. 1920'lerden kalma. Söylentiye göre, bir zamanlar Zelda Fitzgerald tarafından lüks bir yaldızlı çağ partisinde giyilmiş. Değil mi?"

İlahi mi?"

Asher yüzünü eğip gülümsüyor. Sonra kaldırıyor ve gülümsemesi kayboluyor. Gözleri benimkileri tutuyor. "Maeve, sana büyük, güzel, muhteşem bir yüzük alıyorum. Hepsi bu kadar."

Oh. Pekala. Patron Asher evde. "Asher, yapamazsın-"

Parmağını dudaklarıma koyuyor. "Yapabilirim. Ama daha çok, istiyorum."

Yutkunuyorum ve itiraz etmeye çalışıyorum, ama o istediğini elde etmeye bu kadar kararlıyken bunu yapamıyorum. *Benim için.* "Madem ısrar ediyorsun."

"Evet." Asher saatini kontrol ediyor. "Aslında o hikâye kısmı hiç de uzun sürmedi. Bir saatimiz var. Şimdi sana bir yüzük alalım. Caddenin yukarısında bir kuyumcu var."

Nabzım bir kez daha hızlanıyor. Her şey çok hızlı geliyor ama ayağa kalkıp elime uzandığında tereddüt etmeden elini elime alıyorum. Tempoyu onun ayarlaması hoşuma gidiyor. Otoriter olması hoşuma gidiyor. En çok da yüzük alışverişine sadece ikimizin gidecek olmasını ve dükkâna doğru yürürken elimi hiç bırakmamasını seviyorum.

Yirmi dakika sonra, ışılıtlı bir mağazanın içinde, kesinlikle göz kamaştırıcı bir yakut seçiyorum. Kalın platin bir bandın içine yerleştirilmiş zengin kırmızı taş derin, ateşli bir yoğunlukla parılıyor. Mükemmel bir ovalliğe sahip olan yakut, her hareketinde ışığı yakalayan minik, ışılıtlı elmaslardan oluşan bir haleyle çerçevelenmiş. Hem zarif hem de cesur; zamansız ama doğru miktarda yetenekli. *Cesur, tıpkı şu anda hayatımdaki her şey gibi.*

Asher'la birlikteyken .

"Bunu beğendin mi?" diye soruyor, ben avucumdaki güzelliğe biraz daha bakarken.

"Evet," diyorum, alçak sesle ve saygıyla. Ona burayı daha önce de kontrol ettiğimi söylemeyi çok istiyorum. Bu dükkânın önünden geçtiğimi ve aptalca baktığımı. Tabii ki baktım. Hayalperest olan benim. Ama uyma ihtimali nedir ki? Sıfıra yakın.

"Bir bakayım," diyor. Bir talep. Ona uzattım.

Ve hiç vakit kaybetmeden dizlerinin üzerine çöktü. Göğsüm sıkışıyor.

"Karım olur musun?"

"Evet," diyorum düşünmeden, çünkü düşünmeme hiç gerek yok. *Tek cevap bu.*

Unutma, bu evlilikte numara yapıyorsun.

Ama yüzüğü parmağıma kolayca geçirdiğinde bu ses kesiliyor. Dudaklarımdan şaşkın bir nefes kaçıyor. "Uyuyor," diye fısıldıyorum.

"Olması gereken," diye mırıldanıyor, başparmağı tenimde gezinirken kolumda bir ürperti hissediyorum. Belki bu kelimeler de öyle. Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için aramızda bir şeyler yeniden değişiyor. Uzun bir süre başka tarafa bakamıyorum. Sadece hissedebiliyorum - aramızdaki bu yeni şeyi, en iyi arkadaşıma ve sonra parmağımdaki çarpıcı yüzüğe bakarken yüklü ve söylenmemiş. Bu sadece gösteriş için. Yine de kalbim çok hızlı atıyor. Tenim çok fazla ısınıyor. Sözcükler yankılanıyor. Çok romantikler, ama gerçekten ve gerçekten olması gereken şey arkadaşlığımızken romantizm hayallerine kapılmak istemiyorum. Arkadaşlığımız yıldızlarda yazılı gibi.

Ama gözleri de sıcak ve savunmasız. Tıpkı benim hissettiğim gibi. "Bu senin teklif oyunun mu?" Sonunda sordum.

"Evet," diye yanıtlıyor, sesi kesinlik dolu, sonra elimin üstüne yumuşak, şefkatli bir öpücük konduruyor.

Dizlerim titriyor.

Nasıl bu kadar seksi olabiliyor?

Neden elime konan bir öpücük yüzünden her yerim titriyor?

Ama hücrelerim özlemle titreşiyor. Kalçalarımın arasında bir nabız atıyor. Ve ben acıyorum.

Ayağa kalkıyor, boyu benden birkaç santim daha uzun. Yukarı bakıyorum. Dükkândaki duvarların daha küçük geldiğine yemin edebilirim. Sanki onu öpmek istiyormuşum gibi yaklaşıyorum. Hayır, istediğim *gibi* değil. Onu öpmek istiyorum. Bu adam öpücükleriyle beni kendimden geçirdi. Ve çok kısa olmayan birkaç saniye boyunca tüm o baygınlıkları tekrar yaşamak istiyorum.

Ama iffetli kalmaya karar vermiştik. Onu öpmek çok riskli. Bir daha aşmamamız gereken çizgiler var yoksa bu değerli arkadaşlığı kaybedebiliriz.

Yüzüğün parasını öderken, düşüncelerimi bir kenara itip şakacı bir şekilde fısıldıyorum. "Evlenme teklif etmene gerek yoktu, biliyorsun. Ben zaten senin karınım."

Asher'ın yüz ifadesinden durumumuzla ilgili hiçbir hatırlatmaya ihtiyacı olmadığı anlaşıyor. "Karıma evlenme teklif etmek istiyordum," diye açıkladı. Sesinde ve gözlerindeki parıltıda aşırı derecede memnun edici bir şey var, sanki sadece ikimizin paylaştığı bir sırrın içindeymiş gibi.

Ve sonunda neden onunla yalnız kalmak istediğimi anladım. Çünkü Asher'la yalnız kalmayı seviyorum. Göğsümdeki sıcaklık yeniden kabarıyor ama aramızdaki mesafeyi kapatma isteğine direniyorum.

Aslında, direniş için bir rozeti hak ediyorum. Belki de bu sahte gerçek evlilik sırasında ulaştığım her kilometre taşı için kendime bir tane yapmalıyım.

Direnen Öpücük Rozeti.

Eller Karın Bölgesine Değmesin Ödülü.

Henüz Kişisel Bakım Madalyası

Almadım. Henüz kelimesi önemli.

Ayrılmadan önce çantama uzanıyorum ve sabahtan beri yanımda taşıdığım, doğru anı beklediğim bir şeyi çıkarıyorum. Hediyeği ona uzatıyorum; siyah silikon bir yüzük. "Ve şimdi de seninki," diyorum.

Göz kırıyor. Birkaç kez. "Bana yüzük mü aldın?" Sanki Ferrari'ymiş gibi söylüyor.

"Ben yaptım."

"Nasıl?"

"Amazon diye bir şey var. Günün saati sipariş verebilirsiniz."

İnançsızlıkla bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Çocuklar bir taneye ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Ve sen benim için bir tane aldın."

Sanki daha önce kimse ona hediye almamış gibi ama bu doğru değil. Ben ona hediyeler aldım. Acı sos seti. Çocukken Lego setleri yapmayı çok sevdiği için bir tane yapmayı denemek istediğini öğrendiğimde bir Lego bitkisi. Üzerinde Puck Off yazan, elle boyanmış bir hokey diski. Ve fotoğraf albümlerimiz, gerçi onların velayetini paylaşıyoruz.

"Oynarken ihtiyacın olur diye düşündüm. Sporcular için daha iyi," diye açıkladım.

Çakıllı, emredici bir sesle, "Tak şunu bana," diyor.

Altın rengi olanı çıkarıp cebine sokuyor ve sonra bana elini uzatıyor. Siyah bandı takıp parmak eklemine üzerinde oynatıyorum. Ve tekrar oluyor. Kıvılcımlar, titremeler ve ürpermeler omurgamdan aşağıya doğru patlıyor.

Gözleriyle tanıştım. Alevlerle parlıyorlar. Eminim benimkiler de öyledir. Parıldadığımı hissediyorum. Sertçe yutkunuyorum, sonra yüzüğümle süslenmiş büyük eline bakıyorum. "Güzel görünüyor," diyorum ve biraz sahiplenici, biraz bölgeci hissediyorum. Biraz onun gibi.

"Hayır, mükemmel görünüyor Maeve," diyor, sesi çiğ, hatta delici. Sesi boğazımı ağrıtıyor.

Sonra elimi tutuyor ve birlikte, artık yeni yüzüklerimizle hikayeyi anlatarak ayrılıyoruz.

SHOMTIME

Asher

Evlerinde brunch için Eleanor Greer, Maeve'e "Tek kelimeyle harikasin," diyor. "Portfolyonu gördüğüm anda anladım ki
-Vizyonumu arenanın duvarlarında hayata geçiren kişi sizdiniz."

Gerçek bir yeteneği olduğunu biliyordum. Yıllardır biliyordum. İçimden "*Evet, o harika biri*" demek geliyor ama buradaki görevimin onu desteklemek olduğunu da biliyorum.

Maeve'in yanakları biraz pembeleşirken minnettar bir ifadeyle, "Çok teşekkür ederim Bayan Greer. Duvar resmine başlayacağım için heyecanlıyım."

"Ve hızlı hareket edeceğiz. Bu hafta. Menajerin bu hafta olduğunu söyledi mi? Umarım öyledir. Şimdiden arkadaşlarıma senden bahsediyorum," diyor Eleanor, mutfak tezgâhındaki pırıl pırıl Rocket espresso makinesinden çok fazla espresso içmiş gibi bir sesle.

"Bu öğleden sonra başlayabilirim," diye cevap veriyor Maeve.

Eleanor'un kaşları kalkıyor. "Brunch'tan sonra arenaya gidelim. Saha değerlendirmesini bugün yapabiliriz. İlk ölçümler. Fotoğraflar. Clementine de orada olacak," diyerek takımın genel menajerinden bahsediyor ve evet. Eleanor'da bir Border Collie'nin enerjisi var.

Presidio'daki büyük malikanelerindeyiz, devasa yemek odası Maltipoo Holmes'un portreleriyle süslenmiş. Üzerinde bir

Bir resimde takım elbise, diğesinde ise Sherlock Holmes geyik saplı şapka. Holmes bizi daha önce kapıda karşılamış, sevimli küçük dostumuz için özel olarak yapılmış gibi görünen bir pipo havlusu ile tartan köpek yatağına doğru tırıs gitmeden önce sallaması için bir pati uzatmıştı. "Hoşça kal Holmes," diye seslenmişti Maeve, Eleanor'dan büyük puan almış olmalıydı.

"Oradayım," diyor Maeve, Eleanor'un enerjisine eşit bir coşkuyla karşılık vererek.

"Harika. Dediğim gibi," diye devam ediyor Eleanor, şık sarı saçları zengin beyaz kadınların lüks kataloğundan özel olarak sipariş edilmiş gibi görünüyor. "Senin çalışmalarını gördükten sonra bile diğer sanatçıları araştırmaya başladım. Yapmak zorundaymışım gibi hissettim. Sadece titiz olmak için, sadece ilk görüşte aşık olmadığımdan emin olmak için. Ama dönüp dolaşıp size geldim." Su bardağını yere bırakıyor ve hepimize bir itirafta bulunuyor. "Bir müze sahibi olma hayalim var. Bu gerçekleşir mi bilmiyorum ama şimdilik takımımızın sahasının duvarlarına sanat eserleri koyabiliyorum. Böyle olması gerekiyordu." Masanın kendi taraflarında oturan kocası Spencer'a bakıyor. "Sence de öyle değil mi?"

"Tıpkı senin ve benim gibi," diyor Spencer ve bizim iyiliğimiz için ekliyor, "yetenek konusunda harika bir gözü var."

Arka koltukta oturmak konusunda rahat görünüyor, bu da mantıklı çünkü takımın sahibi ikisi de ama kararları Eleanor veriyor. Yıllar önce onunla birlikte milyarlar kazanan bir girişim fonu kurmuş ve takımı birlikte satın almışlar. "Eleanor bir kez kararını verdi mi, artık geri dönüşü yok," diyerek ne demek istediğini kanıtlıyor.

Yanağına hızlı bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve Maeve ona çapkınlıktan biraz uzak bir gülümseme ile bilmiş bir bakış atıyor. Sonra odağını Maeve'e çevirerek heyecanla, "Ve yıldız oyuncularımızdan biriyle yeni evlendiğini öğrenmek? Bu da kismet gibi göründü. Ve" diye ekliyor Eleanor, "mümkün olduğunda oyuncuların partnerleriyle çalışmayı seviyoruz. Hugo'nun eşi Cookie Melissa gibi."

"İçlerine ne koyuyor?" Maeve parlak bir şekilde soruyor. "Çünkü onlara bağımlıyım."

"Ben de, tarifini almak için sabırsızlanıyorum." Eleanor masaya bir dokunuşla konuyu sorunsuzca değiştirir. "Kinoa salatasını mutlaka denemelisiniz. En sevdiğimiz tariflerden biri." Tabağı bize doğru itiyor. Aramıza bakarken bakışları merakla parlıyor. "Ve bana ikiniz hakkında her şeyi anlatın. Her şeyi bilmek istiyorum."

Gösteri zamanı geldi ve pratik yaptık. Tabaklarımıza biraz kinoa koyarken Maeve'e bakarak, "Biz ezelden beri arkadaşız," diyorum.

"Arkadaştan sevgiliye," diyor Eleanor, sonra muzip bir gülümsemeyle Spencer'a bakıyor. "Bizim gibi."

"Evet, aşkım," diyor .

Eleanor dikkatini bize geri veriyor. "İlk nasıl tanıştınız?"

Ah, lanet olsun. Maeve'e bir bakış attım. Geçmişteki detaylar hakkında ne kadar açık olmamız gerektiğini konuşmamıştık. Bir yas destek grubunda tanıştığımızı itiraf etmeli miyim? Son derece içine kapanıktır, *yetim* olarak insanların sempatisini asla istemez.

Zaten aldatma bölgesine girmişken bir de yalan eklemek istemiyorum. Ama tıpkı buzda olduğu gibi, engellendiğimde alternatif bir oyun bulmakta hızlıyım ve o boşluğu hemen değerlendiririm.

"Bir toplum merkezinde buluştuk," diyorum. Doğru, grubumuz orada buluştu. "Ve hemen kalbinin ne kadar büyük olduğunu fark ettim."

Bu da doğru.

Eleanor'un nefesi kesilir, gözleri biraz parlar. Spencer karısına gülümser, onun tepkisinden etkilendiği bellidir.

Neyse ki, özel detayları vermeden gerçek hikayeyi paylaşabiliyorum. "Sevecen ve düşünceli biriydi ve açık sözlülüğüyle pek çok insana yardım etti," diyorum ona bakarak.

Maeve bana gülümsüyor, gözleri yumuşacık. "Sen de öyle."

Eleanor kocasının eline uzandı. "Bu çok hoş." Duraklıyor ve sonra bana soruyor: "O zaman onunla evlenmek zorunda olduğunu biliyor muydun?"

Gördüm mü? On yıl önce o toplantıya girdiğinde, ela gözlerinde özel bir şey gördüm. Hüzünlüydüler, derinden. Ama aynı zamanda umutluydu. İnsanlara ihtiyacı olduğunu biliyordu. Konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu ve ihtiyacı olanı buldu. Ve sanırım ben de buldum. Gece geç saatlere kadar atıştırıp komedi izleyerek birbirimize bağlandık. Acıdan kaçmak için şeyi yapıyorduk -ben daha arkadaş olmayı bile deneyemeden ölen Nora için, Maeve ise ailesinin olmadığı bir hayat için. Dive barları ve lokantaları ziyaret etmeye, burgerler üzerinde acı sos testleri yapmaya başladık - onun için sebze burgerleri - ve bunu on yıllık büyük maceralara dönüştürdük.

"Acı sosla başa çıkma becerisinden etkilendim," diyorum kuru bir sesle.

Maeve başını sallayarak bana bakıyor. "Hayır, benim senden daha ateşli olmamı kıskanıyorsun."

"Çok kabasınız Bayan Callahan," diye takılıyorum yanımdaki kadına. Meydan okuyan bir omuz sallıyor. "Sadece gerçek bu."

Greer'lara bakarken başparmağımla Maeve'i gösteriyorum. "Bunu asla izin vermez. Sanırım adil, çünkü onun ısı toleransı hayalet biber seviyesinde."

Maeve sahnede fısıldıyor, "Hâlâ yeşil biber aşamasında."

Spencer kıkırdayarak başını arkaya atıyor, sonra da "Bunda utanılacak bir şey yok Asher. En azından buz üzerinde iyisin."

"O zaman günlük işimi bırakmayacağım," diyorum gülerek. "Bırakmasan iyi edersin," diyor sertçe.

Eleanor daha fazla romantizm için bastırıyor. "Yani acı sos üzerine bağ kurdunuz ve sonra bunun olması gerektiğini mi anladınız?"

Spencer karısının elini sıkarak sustu. "Sevgilim, eminim bunu anlamaları zaman almıştır."

Zaman. Çok fazla zaman. Boşa mı geçti? Ne yapabilecekken onca yılı boşa mı harcadım? En iyi arkadaşım la romantizm mi? Bu düşünceyi anlamsız bulup reddediyorum. İçimde bir şeyler kırıldı ve on yıldan uzun bir süredir de öyle. Nora öldüğünde ona aşık bile değildim, yani ilk aşkıma takılıp kalmış değilim. Ama onu kaybetmek - sevdiğim birini, arkadaş olarak tutmak istediğim birini... İnsanı değiştiren türden bir an. Gerçek aşkın, tüm şekil ve biçimleriyle, yanlış gidebileceği tüm yolları fark ediyorsunuz. Ama Maeve ve ben bu romantizmi gerçek yapmıyoruz. Eleanor'a istediği romantik komedi havasını veriyorum. "Komik olan şu ki," diye itiraf ediyorum, "iki yıl önce bir evlilik anlaşması yaptık." Bu da bir başka kurgulanmış gerçek ve halka açık hikâyemize uyuyor. "Sanırım olması gerekenin bu olduğunu o zaman anladım."

"Ah, bayıldım. Bir anlaşma," diye cilveleniyor Eleanor.

Maeve ve beni Beckett'ın düğününde, anlaşma yaptığımız gece hayal ediyorum. Maeve'in parlak ahududu rengi dudaklarını ilk fark ettiğim ve kollarıma ne kadar mükemmel oturduğunu keşfettiğim gece. Onu öpmeye ne kadar aç olduğumla yüz yüze geldiğim anı.

"Evet, o zaman biliyordum," diye onaylıyorum, kelimelerim anılarla dolup taşıyor, sıcaklık içime hücum ediyor.

Maeve'in gülümsemesi bana kayboluyor, dudakları aralanmış, gözleri beni daha önce hiç görmemiş gibi kocaman. Ya da, daha doğrusu, bu . "Yaptın mı? zamanlar mı?" diye soruyor, sanki burada sadece ikimiz varmışız gibi.

Bir için, bir pound için. silkiyorum, sahipleniyorum. "Ben yaptım."

Bir süre sessiz kalıyor, bu beklenmedik açıklama karşısında kaşları çatılıyor. Benim için kesinlikle beklenmedikti. Ama Maeve rahat bir gülümsemeyle toparlanıyor ve hikâyeyi alıp hedefe doğru gönderiyor. "Anlaşma konusunda şaka yaptığını sanmıştım," diyor Greer'lara gülerek.

"Ama neden?" Eleanor'un gözleri keskinleşiyor, Maeve'in elini işaret ederken burnu bir tazı gibi seğiriyor. "Sana o yüzüğü verdi. Belli ki şaka yapmıyordu."

Oh, kahretsin. Eleanor'un köpeğine ünlü İngiliz hafiyesinin adının verilmesine şaşmamalı. Evlilik anlaşması ile yüzük zaman çizelgesindeki tutarsızlığı neden düşünmedim? Eleanor, Maeve'le Vegas'tan önce nişanlandıysak neden o büyük, parlak mücevheri ilk kez bugün taktığını anlamaya mı çalışıyor? Çünkü resimler bu yüzüğün yeni olduğunu kanıtlayacak. Sham Marriage kelimelerinin yakut kırmızısı neonlarla başımızın üzerinde parladığına ikna oldum.

Ama Maeve sakın bir şekilde elini kaldırıyor, yakuta hayranlıkla bakıyor, hatta biraz da büyülenmiş gibi görünüyor. "Yüzük sadece yeni. Ama sanırım öyle olması da gerekiyordu. Aylar önce en sevdiğim mücevher dükkanında bu yüzüğe bakıyordum. Benim rengim, kırmızı. Vegas'tan döndüğümüzde Asher bana bununla sürpriz yaptı. Hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyorum."

Omuzlarım gevşedi. Ne mükemmel bir yanıt ve harika bir kurtarış. "Hiçbir şey büyük bir yüzük kadar gerçek olamaz," diyor Spencer bana erkek erkeğe ton.

"Bilmiyor muyum?" diyorum, bir an için onun titreşimine doğru eğilerek.

Sonra Maeve masanın karşısındaki romantikle göz göze gelir. "Aslında Eleanor, her şey bir rüya gibi geliyor. Ya da bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi. Sanırım bu anlaşmayı yaptığımızda tatlı ve şakacıydı ve ben bunun gerçek olabileceğine inanmaya hazır değildim."

Hikâyeye mükemmel bir ayrıntı daha eklenmiş. Beni hikayeyi ilerletmeye teşvik ediyor.

"Gerçektir," diyorum. "Aynı zamanda..." Ne kadar ileri gideceğimi, hikâyeye ne kadar gerçek katacağımı bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Söz mü?" Eleanor hevesle teklif eder.

"Sanırım öyleydi." Sandalyeme geri yerleştim, sunduğumuz oyun hakkında kendimi oldukça iyi hissediyorum. "Şimdi, bunun tutmam gereken bir söz olduğunu görebiliyorum. Oyuncular müzayedesinde bana teklif verdiğinde ve birlikte gittiğimizde her şey yoluna girdi."

"Ve sen viral oldun. Tüm fotoğraflara bayıldım; siz ve odayı çift, konser, rulet oyunu. Açık artırma bile

Öpücük."

"Ah, çok güzel." Kocasına döner. "Belki biz de karşılığını vermeliyiz. Bir öpücükle."

Ona iki kez söylemesine gerek yok. Spencer eğilir ve Eleanor'un dudaklarına hızlı, şefkatli bir öpücük kondurur. Ama... hayır, hızlı değil. Uzun sürdü. Beklediğimden daha uzun sürdü.

Sonunda geri çekildiğinde omuz silkiyor ama gülümsemesi kendinden emin. "Karım karşı konulmazdır."

"Böyle hissetmen iyi bir şey." Kahve dükkanında Maeve'le kurallarımızı yeniden belirlediğimiz zamanı düşünüyorum - fiziksel bir şey yok. Maeve'in bu çizgiye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, ben de buna saygı duyacağım. Brunch'ın geri kalanında ellerimi kendime saklıyorum, nihayet sohbet duvar resmine kayıyor ve bizden uzaklaşıyor.

Eleanor, "Bana verilen tahminlere göre, birkaç hafta sürmesi gerekiyor - sekiz ila on hafta arasında," diyor.

Maeve'in gözleri genişler. "Oh. Gerçekten mi?"

Kahretsin. Bu onu rahatsız mı ediyor? Eleanor Maeve'in şaşkınlığını anlıyor ve "Bu bir sorun olmaz, değil mi?" diye soruyor.

Maeve hemen toparlanır. "Tabii ki hayır."

Brunch bittiğinde temizlik yapmayı teklif ediyoruz ama reddediyorlar. Eleanor duvar resmi için notlarını toplaması gerektiğini söylüyor ve daha sonra Maeve ile arenada buluşmak üzere sözleşiyor.

"Holmes'u getireceğim," diyor Maeve'e. "Bana eşlik etmeyi sever. Bu sizin için uygun mu?"

Maeve homurdanıyor. "Sanırım asıl soru şu: Bu kulağa çalışmak için en iyi yol gibi geliyor mu?"

Eleanor gülümsüyor. "Dediğim gibi, kısmet."

"Öyle," diye kabul ediyor ve kapıya doğru giderken yanından geçtiğimiz köpeğe el sallıyor. Antrede Eleanor başını eğiyor, bizi yapboz parçaları gibi değerlendiriyor, gözlerini Maeve ve benim üzerimde gezdiriyor.

"Balayı dönemini hatırlıyorum," diye düşünüyor. "Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Ama belki de bugünün gençleri farklıdır."

Bekle. Bu da ne böyle?

Az önce pansiyona giriş yapmışım gibi hissediyorum. Başım çatırdıyor. Onlar gibi on milyon kez dokunmadığım için karımdan hoşlanmadığımı mı düşünüyor?

"Durum öyle değil," diyorum hızlıca, savunmaya geçercesine. Maeve'in eline uzanıyorum ama o çantasını tutuyor ve ben ıskalıyorum.

Harika. Sadece harika. Şimdi ilk randevusunda etrafta çırpınan garip bir genç gibi görünüyorum.

Spencer bana sempatik bir gülümseme sunuyor ve omzumu alkışlıyor. "İşte, işte. Bir yolunu bulacaksın."

Şaşkın şaşkın onlara bakıyorum. Greer'ların birbirine dokunduğu gibi ona dokunmayarak berbat ettiğim mükemmel bir rutin. İniş yapamadık ve jürinin hatırlayacağı şey de bu olacak.

Ayrılıyoruz ve arabama bindiğimde direksiyonu sertçe kavrayıp başımı üzerine düşürüyorum. "Bu gösteri buraya kadarmış."

Birkaç saniye sonra kafamı kaldırdığımda Maeve özür dileyen bir yüz ifadesiyle yüzünü buruşturuyor. "Sanırım bir dahaki sefere bizim de onlar kadar eli sıkı olmamız gerekiyor. Kim bilebilirdi ki? Çok özür dilerim."

"Olma," diye mırıldandım, bu ayrıntıyı kaçırdığım için hayal kırıklığına uğramıştım. İşleri berbat etmekten hoşlanmam. Hata yapmaktan hoşlanmam. Bir sonraki sorumu sormaktan hoşlanmıyorum ama bilmek zorundayım.

"Duvar resminin sekiz ila on hafta sürebileceğini söylediğinde bu seni rahatsız etti mi? Evli kalmayı planladığımızdan daha uzun bir süre olduğunu biliyorum."

"Hayır," diyor hemen, bu düşünceyi kesip atarak. "Sorun yok. Ben iyiyim. Sadece senin için endişelendim. Bu kadar uzun süre evli kalmak senin için sorun olur mu?"

Çok iyi. "Kesinlikle. Hayırseverlik lansmanı ve her şey düşünüldüğünde mantıklı." Neredeyse yumruğumu sıkıyor olmama rağmen yanıtlımı sıradan tutmaya çalışıyorum.

"Oyunculukta daha iyi olacağıma söz veriyorum." Dudaklarının kenarını ısıyor. "Sadece rol yapmakta o kadar iyi değilim sanırım."

Bunu milyonlarca şekilde anlayabilirim ama ben doğru şekilde anlıyorum. Dükkânın dışında elimi tutmaktan hoşlandığını biliyorum. Vegas'ta onu doyamıyormuşum gibi öptüğümde hoşuna gittiğini biliyorum. Ve tüm hokey kariyerim üzerine bahse girerim ki sikime tekrar binmeyi ne kadar çok isterdi.

Numara yapmakta zorlandığı şey bu değil.

Maeve için zor olan şey gerçek, otantik benliği olamamak. Bana dokunmak istediğini söylüyor. Yani bana dokunmama konusunda o kadar da iyi değildi.

Gelmiş en büyük, en ukala sırtışla savaşıyorum. Karım beni istiyor. Greer'lar otantik mi istiyor? Onlara vereceğim.

"Bir fikrim var," diyorum.

Ne olduğunu sormadan "Ben de varım," diye yanıtlıyor.

Marina'ya gidiyoruz ve yol boyunca bana dönüyor, ifadesi değişiyor. "Sence bu doğru mu? Başından beri ilk tercihinin ben olduğumu mu?"

Öğleden sonra güneşinde parıltıyan koya doğru ilerlerken "Elbette," diyorum. "Bu neden doğru olmasın ki?"

"Oyuncuların eşleriyle çalışmayı sevdiklerini söyledi. Ya beni işe almak için evlenmemizi bekleselerdi?"

Sesi çok savunmasız geliyor ve bu kalbimi çok etkiliyor. "Maeve, *seni* işe aldılar, *beni değil*. Duvar resminde senin adın yazacak, benim değil."

"Doğru, ama ya bunu sizi mutlu etmek için yaptılarsa?"

Oh lanet olsun. Onu nasıl rahatlatabilirim ki? "Bak, sözleşme yılında bile değilim. Bana yalakalık yapmıyorlar. Bu işi hak ederek aldın," diyorum, deniyorum, umutsuzca deniyorum.

Yüzünde çabucak kaşlarını çatan bir gülümseme belirliyor. "Bana bir şeyler verilmesini istemiyorum çünkü ben... Bayan Callahan'ım."

"Değilsin," diyorum ısrarla, keşke benim onun yeteneğinde gördüğümü o da görebilseydi. "Bunu kendi şartlarıyla elde ettin. En iyi tercihinin sen olduğunu söyledi. Sırf senden etkilendiği ve adil olduğundan emin olmak istediği için alanı açtı. Ve sana geri döndü."

İçini çekiyor, sonra bu gerçeği sindirmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Teşekkürler, Asher. Gerçekten minnettarım."

"Alış buna, karıcığım. Geldiği yerde daha fazlası var," diyorum. Ona inandığımı bilmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Ve bence harika bir geçici koca olduğun için bir rozeti hak ediyorsun" diyor.

Ama bunu hak etmek için, herkesi bu evliliğe inandırmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Suyun yakınına park ediyorum ve Crissy Field'dan geçerken elini tutuyorum. Durduğumuzda telefonumu uzattım, Golden Gate Köprüsü arkamızda yükseliyordu.

"Sosyalleşmek için gülümse," diyorum.

Öyle, parlak ve güzel; kalbimin derinliklerine işleyen berrak bir gülümseme. Ama bu yeterli değil.

Kamera için gülümsemek istemiyorum. Ellerimi karımdan uzak tutamadığımı tüm dünyaya göstermek istiyorum. Ama onun da bir öpücük istediğini varsaymak istemiyorum, bu yüzden sormaya başlıyorum. "Ne hakkında-?"

"Sosyalleşme için bir öpücük?"

Bu şimdiye kadarki en iyi bitmiş düşünce.

"Evet." Onu kendime doğru çektim, sırtı göğsüme dönüktü. Bir kolumu beline doluyorum ve sonra boştaki elimle çenesini kavrayıp onu kendime doğru çeviriyorum. Onu uzun, yavaş ve derin bir şekilde öpüyorum - onu nasıl becermek istediğimin başlangıcı olan türden bir öpücük.

Tepkisini zihnime kaydediyorum; iç çekişlerini, aç mırıltılarını ve en önemlisi öpücüğe teslim oluşunu. Çenesini eğiyor, dudaklarını ayırıyor ve beni her şeyimle onu iyice öpmeye davet ediyor.

İşte o böyle biri. Tamamen veren, derinden seven, tüm ruhuyla isteyen biri. Onu köprü'nün yanında ve okyanusun önünde öpüyorum ki hikâyemizi anlatabilelim.

Öpüşmeyi kestiğimizde derin, tatmin olmuş bir sesle iç geçiriyor. "Beni çok öpüyorsun."

Haksız değil. "Durmamı ister misin?" Çok önemli bir şey değilmiş gibi soruyorum. Sadece, korkunç bir anlaşma olurdu.

"Hayır," diyor ve sonra bana gülümsüyor. "En iyi arkadaşımın bu kadar iyi öpüştüğünü kim bilebilirdi?"

Burnuna bir öpücük bırakıyorum. "Sanırım artık biliyorsun." "Biliyorum," diyor tüylü bir fısıltıyla.

Eleanor'la olan randevusunu kaçırmaması için Maeve'i arenaya götürüyorum ve içeri girerken ona veda ediyorum.

Ama henüz havalanmadım. Arkadaşların dediğini yapıyorum, sosyal medyada bunu resmileştiriyorum.

Köprü fotoğrafını bir başlıkla yayınlıyorum, arsızca.

Öpücük olmadan nezaket hecelenemez. Ve ben de muhteşem eşim Maeve Hartley olmadan öpüşemem. Bugün nazik olmak için ne yaptın?

Deniz Köpekleri'ni ve Maeve'i etiketliyorum, umarım Greer'lar görür.

Karımı istediğimden şüphe eden varsa, şimdi şüphe etmese iyi olur. Eleanor fotoğraflarımızı sevdiğinden bahsetti ama bunu bile beğenmedi.

Her zaman şanslı olamazsın.

KATLAMA SORUNU

Maeve

Eğer Greer'larla yapılan brunch şehir dışında bir deneme idiyse, üç gece sonra Total Teamwork yönetim kuruluyla yapılan bu akşam yemeği Broadway gösterisinin açılış gecesi idi. *Bay ve Bayan Callahan'ı takdim ediyorum.*

Ve ayakta alkışlanmayı hak etmeyi planlıyorum.

Hem arenada hem de evde duvar resmi için eskizler üzerinde çalışarak yoğun bir hafta geçirdim. Ancak Cuma gecesi Everly'nin evinde, resim partisi elbiselerimden biri olan lacivert kılıfımın fermuarını çekerken duvar resimlerini, boyayı, akrilikleri ve merdivenleri aklımdan çıkarıyorum.

Arkadaşım onaylayarak gülümsüyor. "Harika görünüyorsun," diyor. Bunu Goodwill'den aldığına inanamıyorum."

"Birinin bunu aldığına ve hiç giymediğine inanamıyorum. Bulduğumda etiketleri hâlâ üzerindeydi," diyorum.

"Çok fazla şey satın alan süslü hanımlar için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Gerçekten de öyle," diyorum. Aynaya bakıyorum, Everly'nin ödünç almama izin verdiği ayakkabılara hayranlıkla bakıyorum -basit, çıplak topuklu ayakkabılar. "Zevkli bir elbise. Şekillendirilmiş saçlar. Abartısız ayakkabılar. Kocam üzerimde çirkin bir kıyafet olmadan beni tanıyabilecek mi?"

"Oh, seni *her zaman* tanıyacağından eminim," diyor, bilerek. "Sen etraftayken adam gözlerini senden ayırmıyor."

Alay ederek ona bir bakış attım. "Lütfen."

"Beni *memnun etme*. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Midem küstahça saldırıyor. Önerisi çok hoşuma gitti. Yani en iyisi ona hiç odaklanmamak. Geçici kocama yapışmak istemiyorum. "Her neyse, süslü püslü bir akşam yemeği için bana en iyi tüyolarını ver."

"Labia kelimesini kullanma," diyor.

Bakışlarımı ona çeviriyorum, çenem açılıyor. "Neden labia kelimesini kullanayım ki?"

"Bilmiyorum ama ipucunu iletmek istedim," diyor ciddiyetle.

"Bugün işte labia mı dedin? Doğruyu söyle."

"Tanrım hayır," diyor kaşlarını çatarak. "Ama geçen gün bir kitapçıdaydım ve bazı çalışanların aşk romanlarında sevmedikleri kelimeler hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Bu kelimelerden biri 'kıvrımlar'dı, bu daha sonra farklı boyutlardaki kıvrımlar hakkında bir sohbete dönüştü, bu da labia hakkında bir sohbete dönüştü, bu da kimsenin labia hakkında konuşmaması gerektiği üzerine bir tartışmaya dönüştü, ben de bunu aktarmam gerektiğini düşündüm."

"Ben titriyorum," diyorum.

Dayanışma için başını sallıyor. "Ben de shooketh'im." "Ama yine de labia dedin."

"İşte ben senin için bu kadar iyi bir dostum. Kat sorunuyla karşılaşmanı istemiyorum. Bu yüzden tavsiyeyi iletiyorum."

Bakışlarımın gökyüzüne doğru dönmesine izin verdim. "Şimdi kıvrım ya da labia demeden akşam yemeğini nasıl bitireceğim?" Gözlerimi kısıyorum ve arkadaşşıma bakıyorum. "Teşekkürler, Everly. Çok teşekkürler."

Gülümsüyor. Sakince. "ederim."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diyorum ve telefonumda Asher'dan gelen ve burada olduğunu bildiren bir mesaj belirince parmağımı sallıyorum.

"Oh, ama sanırım gerçekten öyle olduğumu göreceksiniz," diyor. "Labia demeyeceğinizi garanti ederim."

"Dur. Konuşmayı kes" diyorum, sonra arkadaşşıma sarılıyorum ve kocamla buluşmak üzere aşağı iniyorum.

Koca.

Ne tuhaf bir düşünce. Ama yakut yüzüğüme bakıyorum ve göğsümde bir şeylerin köpürdüğünü hissediyorum. Dışarı çıkıyorum ve Asher'ı merdivenlerde beklerken buluyorum; özel dikim kömür rengi pantolonu, sıkı göğsünü ve güçlü pazularını gösteren mor gömleğiyle ağzımı sulandıracak kadar seksi görünüyor.

Bir an için durdum. Gözleri açılıyor. "Vay canına," diyor, tam ben "İyi temizlenmişsin." derken.

İkimiz de gülüyoruz, biraz garip bir şekilde. Yeni evliler böyle mi davranır? Bilmiyorum. Muhtemelen iltifatlara alışkındırlar. Geri çekilip tekrar deniyorum.

"Harika görünüyorsun," diyorum.

"Ve sen de çok güzelsin," diyor, sonra nabzımı titreten uzun, ağır bir vuruş için bakışlarımı tutuyor. "Gidelim mi?"

"Evet. Evet. Yapmalıyız."

Beni kaldırımdaki arabasına kadar götürüyor, yol boyunca eli sırtımda.

Yemeğe giderken yol boyunca onun ellerimi, dudaklarını ve geçen gün Golden Gate Köprüsü'nde beni nasıl öptüğünü düşündüm.

Bu, kıvrımlardan daha iyi bir şey.

* * *

Asher ve ben restoranın özel yemek salonuna girdiğimizde, titrek mum ışıkları ve yumuşak sohbetlerle dolu uzun, zarif bir masa bizi karşılıyor. Total Teamwork'ün yönetim kurulu üyeleri çoktan oturmuş, Soraya masanın başında, her zamanki dengeli ve sıcak gülümsemesini takınmış.

"Bay ve Bayan Callahan, tam zamanında geldiniz," diyor bizi selamlamak için ayağa kalkarken. "Gelebildiğinize sevindim."

Sinirlerimi gizleyeceğini umarak gülümsüyorum. Aktörler bu oyunculuk işini nasıl yapıyor? "Bunu kaçırmazdım," diyorum, umarım *eş dilinde konuşuyormuşum* gibi gelir.

Soraya bizi diğer yönetim kurulu üyeleriyle tanıştırıyor, onlar da başlarıyla selamlıyorlar. Gümbür gümbür gülen emekli futbol koçu Terrence; hayır işlerine olan bağlılığıyla tanınan, keskin zekâlı ve soğukkanlı Lydia; ve rahat bir spor psikoloğu olan Marcus. Kardeşim Beckett ve eşi Reina da Soraya'nın ortağı Aram'la birlikte burada.

Yerlerimizi alıyoruz ve sohbet kolayca akıyor-spor, parkta yapılacak aile pikniği, diğerlerinin çocuklarla ilgili çalışmaları hakkında anekdotlar. Soraya söze giriyor ve parkla ilgili bir program çıkışması nedeniyle pikniği birkaç hafta daha ertelemeleri gerektiğini söylüyor. "Sorun değil," diyor Asher. "O gün maçım yok, o yüzden yeni tarih gayet uygun." Bana döndü. "Peki ya sen?"

Sorulduğu için bile gururum okşandı ama evet, elbette benim için uygun. Duvar resmi işi için benimle evli kalacak ve bundan sonra en az birkaç hafta daha devam edecek, bu yüzden her şey yolunda.

Sohbet geçmişteki ve şimdiki zafer hikâyelerine kayıyor. Asher kendi halinde, o kolay çekiciliğini sergiliyor. Ama bu çekicilikten öte bir şey; arkasında gerçek bir tutku var ve onların sohbetini izlemek ve dinlemek beni rahatlatıyor.

Sipariş verdikten sonra, nabzım biraz daha sakinleşti.

Bunu anladım. Geçen gün yazdığımız evlilik senaryosunu biliyorum. Yıllardır arkadaşız, kardeşimin düğününde eğlence olsun diye bir evlilik anlaşması yaptık ve Vegas'a gittiğimizde istediğimizin bu olduğunu biliyorduk -Evlenmek.

Eğer sorarlarsa ilişki sorularına hazırım ve tam mezeler geldiğinde Terrence sanki bir işaretmiş gibi sırtarak öne eğiliyor. "Demek yeni evlisiniz? Balayınızı planladınız mı? Yoksa siz ikiniz hâlâ çalışma modunda mısınız?"

Midem bulanıyor. Balayı mı? O kısmı biz yazmadık. Asher'a bakıyorum, liderliği alacağını umuyorum.

"Oldukça meşguldük," diyor Asher yumuşak bir sesle, "ama birkaç yer hakkında konuştuk."

"Bali," diye geveliyorum, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi başımı sallıyorum. "Ya da belki Maldivler. Tropikal bir yer."

"Oh, tropikal," diyor Lydia, onaylayan bir kaşını kaldırarak. "Güzel seçim."

"Bir gün Bali'ye gitmeyi çok isterim," diye Aram.

"Sanırım hepimiz isteriz," diyor Lydia. "Sezon bittiğinde buraya gelecek misiniz?"

Teşekkürler Lydia, bize kolay bir çıkış yolu verdiğin için. "Evet, Nisan güzel olmalı," diyorum.

Asher boğazını temizliyor ve bana şüpheli bir bakış fırlatıyor.

"April?" Kahretsin. April'in nesi var?

Beckett gülüyor. "Maeve, Kupa'nın Haziran'da olduğunu unuttun mu?"

Yanaklarım kızardı. "Ben berbat bir hokey eşiyim. Tabii ki Haziran'a kadar olmayacak."

Asher gülümseyerek bana döndü. "Ayrıca bence Paris'e gitmeliyiz. İçimde gerçekten gitmek istediğin yerin orası olduğuna dair bir his var."

Midem bulandı. Paris'te yüzük alışverişı hakkında söylediklerimi hatırladı. Benim fantezim. "Sanırım yapardım."

"İyi ki sormuşuz," diyor Terrence kıkırdayarak. "Karını tanımana yardımcı olmalıyım, Asher."

Asher hiçbir şeyi kaçırmaz. "Karımı tanırım. Benim için Maldivler'i seçti. Kanadalı olduğum için tropik bölgeleri severim. Ama o Paris'i seviyor ve karım ne isterse onu alır."

Bir ürperti göğsümden aşağı kayıyor. Asher'ın sözlerinden biraz tahrik oldum. Ama bugünlerde bu benim yeni normum gibi görünüyor.

"Yaşamak için kelimeler," diyor Marcus, şarap kadehini kaldırırken. Hepimiz aynı şeyi yapıyoruz. Sonra Marcus Beckett'a bakıyor. "Ve artık bir kardeşin var."

İşte o zaman şarap burnumdan aktı. Peçetemi kaptım, pisliği temizledim, utandım. Keşke onun yerine "labia" deseydim.

"Doğru," diye . "Beckett'ın artık bir kardeşi var."

Ağzını aç-çıplak topuk tak çünkü bunu söylemek garip bir şey değil Hepsi.

Reina araya girerek beni kurtardı. "Ve bu gerçekten Toplam Takım Çalışması'nın değil mi? Herkesin birbirini desteklemesi."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama bu kısa sürüyor çünkü tam bardağı bıraktığım anda Lydia eğiliyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Ev hayatı nasıl gidiyor? Evde kimin ne iş yaptığını bulabildin mi? Evliliğin asıl zorluğu bu."

Donuyorum. Birlikte yaşamıyoruz bile. Buna nasıl cevap vereceğim? Asher yanımda geriliyor ama ses tonumu hafif ve alaycı tutarak araya giriyorum. "Hâlâ bunu tartışıyoruz. Asher kendi havlu katlama yönteminin daha üstün olduğuna inanıyor ama ben o kadar emin değilim."

Asher bir kaşını kaldırıyor, açıkça oyun oynuyor. "Çünkü onları origami kuğularına katlıyorsun."

Oh, harika. Bunu söylemek zorundaydı. "Ne diyebilirim ki? Kuşları severim."

Sonra Marcus, onca insan arasından, sırtarak peçetesini eline alıyor. "Peçete origamisine bayılırım. Bize gösterebilir misin?"

Bekle. Ne oldu? Kalbim tekliyor. Göstereyim mi? Buraya mı? Asher'a "Seni öldüreceğim." diyen geniş gözlü bir bakış fırlatıyorum.

Ağabeyim bıyık altından kıkırdıyor ve Reina gülümsemesini gizleyerek başka tarafa bakıyor. Bu arada Asher beni içine soktuğu durumdan habersiz, o büyüleyici gülümsemesiyle orada öylece oturuyor. "Bana kuğu gibi görünüyorlar," diyor, hiç yardımcı olmuyor.

Çenemi sıkıyorum ama gülümsemeyi başarıyorum. "Bana bir saniye ver. Burnumu pudralamam lazım."

Aceleyle tuvalete gidiyorum ve telefonumu çıkarıp YouTube'da hızlıca peçete origamisine bakıyorum. Tabii ki, kuğu gülünç derecede karmaşık. Önce yelpaze, sonra kurbağa, sonra da kuş yapmayı tercih ediyorum. Ben bir sanatçıyım. İsteğin olduğu yerde -ya da YouTube'da- bir yol vardır.

Masaya dönüp peçetemi alıyorum ve katlayıp gösterişli bir şekilde masaya bırakıyorum. "Asher onlara kuğu diyor ama aslında bana olan aşkından gözleri kör olmuş durumda. Onlar hayranlarım," diyorum omzunu okşayarak. "Sıradaki durak kuğular."

Asher peçeteye hayretle bakıyor, dudakları aralanıyor. "Pek çok yeteneğin var," diyor, sesi alçak. "Havluları istediğin zaman katlayabilirsin."

Peçeteyi bir süre daha inceledim. Hiç de fena bir yelpaze değil. Bunu başardığıma inanamıyorum.

Marcus kadehini kaldırır. "Etkileyici," diyor onaylayan bir baş hareketiyle. "Sürprizlerle dolusun Maeve."

"Teşekkür ederim," diyorum, doğaçlama becerilerimle gurur duyarak iltifat karşısında rahatlıyorum.

Asher eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, dudakları gereğinden bir saniye daha uzun süre kalıyor. Masanın altında eli benimkini buluyor ve hafifçe sıkıyor. Belli belirsiz ama bu jestin sıcaklığı bana güven veriyormuş gibi geliyor - belki de daha fazlası.

Everly'ye Asher'ın "kıvrımlar" dediğini ve bunun pis olmadığını söylemek için sabırsızlanıyorum.

Yemek bittiğinde, Asher ve ben bunu başardığımız için rahatlamıştım. Kurulun geri kalanıyla birlikte dışarı çıktık ve ben Asher'a dönüp gruba kıbarca gülümsedim ve "Ben çıksam iyi olacak. Bir sonraki otobüs birkaç dakika içinde gelecek."

Lydia, Terrence ve Marcus'un tuhaf bakışlarını yakaladığımda kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Lydia'nın kaşları hafifçe çatılıyor ve Terrence'in gürültülü kahkahası yerini şaşkın bir göz kırpmaya bırakıyor. Marcus başını eğiyor, merakı neredeyse hissediliyor.

"Otobüsü yakalamak mı?" Lydia sanki bu fikir tamamen yabancıymış gibi soruyor.

Donup kaldım. *Olamaz. Birlikte yaşadığımızı düşünüyorlar.* Evli çiftlerin yaptığı gibi. Midem panik içinde dönüyor.

Ben garip bir açıklama yapamadan Asher usulca içeri giriyor. "Tatlım," diyor sırtarak ve kolunu belime doluyor. "Sen

Hâlâ benimle yaşamaya alışmaya çalışıyor. Çok sevimli."

Bir kolunu belime doluyor, vedalaşıyor, sonra beni arabasına doğru yönlendiriyor ve mükemmel bir centilmen gibi yolcu kapısını açıyor. "Zaten seni eve bırak."

"Özür dilerim," diyorum.

Bana döndü. "Üzülme. İnanılmazdın. O kuğu yelpazesıyla beni kurtardın."

"Sen de beni bu yolculuktan kurtardın," diyorum.

"Birbirimizi kurtardık," diyor, sonra geri çekilip Hayes Valley'deki evime doğru ilerliyor ve ben tüm bu süre boyunca gerçekten onun evine gidiyor olsaydık nasıl olurdu diye merak ediyorum.

BÜYÜK BİR KOMPLİKASYON

Asher

Şimdi onun dairesine yanaşmak garip. Garip çünkü onu yukarı çıkarmak istiyorum. Garip çünkü onu eve götürmek istiyorum. Garip çünkü yalan söylüyoruz.

Onu evimize götürmem gerekiyordu. Onun küçük dairesine değil. Ön tarafta park yeri olmadığından, küçük bir yan sokağa çekiyorum, Gece kapalı olan bir parkın yanından geçerken motoru durdur.

Ama gitmek için bir hamle yapmadım. Yapmalıyım. "Sanırım ," diyorum. "Benim sayemde! Bir süre için, bizi Kuğu yorumunuz," diyor.

Hâlâ etkilendim. "Bunu nasıl başardın?"

"YouTube, *tatlım*," diyor, sevecen bir ifade kullanarak. Buna hiç aldırmiyorum.

"Çok etkileyici, *tatlım*. Eleanor'un bizi görmemesi çok kötü. Geçen gün arkamızda köprü varken paylaştığım fotoğrafı bile görmedi," diye belirtiyorum. "Bir hokey oyuncusu internete öpüşme fotoğrafı koysa ve kimse görmese

Öpücük diye bir şey var mı ki?" diye soruyor, sahte bir felsefe yaparak. "Güzel soru," diyorum. "Nereden biliyorsun?"

İşte bu bir açık kapı. Bir elimi kaldırıp saçlarında gezdiriyorum. Ona dokunduğumda titriyor ve bu beni tahrik ediyor. Bu ve yumuşak saç tellerini hissetmek-tanrım, saçlarına bayılıyorum. Alnına bir öpücük bırakıyorum, orada kalıyorum.

Öpücükler kadar masum. Ama ona dokunduğumda kendimi masum hissetmiyorum. Ona karşı koyamayacak kadar güçsüz hissediyorum. "Artık kimse bizi göremez," diye mırıldanıyorum, geri çekilip arabamın renkli camlarını işaret ediyorum.

Nefesi kesiliyor. "Otel odasında da kimse bizi görmedi," diye belirtiyor, sanki gösteriş için olmayan öpücükleri değerlendiriyormuş gibi. Halk için ya da performans için değildi.

Sadece bizim için öpücükler. Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Bunu gerçekten yapmamalıyım. Dokunmama kuralımız var ve ben şu anda kesinlikle bu kuralı çiğniyorum. Ama bana kuğu gibi görünen o peçete yelpazelerini düşünüyorum. Bunu nasıl başardığını. Elbisesi. Elbisesi. Sadece o. "İyi ki sen çılgık çılgıla orgazm olurken otel odasında kimse bizi görmedi."

"Ve sen hala bana karşılık vermedin. Utanç verici," diyor ve bunu hafife alıyormuş gibi gözlerini deviriyor.

Ama sikim bunu hafife almıyor. Sikim bu fikri çok seviyor. Ama bir şey mi ima ediyor? Yoksa bu sadece benim hüsnükuruntum mu? Etrafıma bakıyorum. Arabamdayız, gece vakti bir sokağa park etmişiz. Ama yine de kimse içeriyi göremiyor.

Bana ne istediğini söyle, sana vereyim dememe şu kadar kaldı.

Ama mesele şu ki, benden ne istediğini tam olarak bildiğini sanmıyorum. Bu yüzden yanağını okşayıp onu kendime yaklaştırıyorum ama dudaklarımız tekrar birbirine değmeden önce bir şekilde durma isteğini kendimde buluyorum. "Bunun karmaşık olduğunu söylemiştin," diye mırıldanıyorum.

"Ben yaptım. Öyle," diyor ama dudakları benimkilere yaklaşıyor.

Şimdi benden milimetrelerce uzakta ve teninin kokusu ve ağzının yumuşaklığı aklımı başımdan alıyor. "Bu çok karmaşık," diyorum.

Sonra, başka bir öpücük riskine girmeden önce, bir elini kalçamdan yukarı kaydırıyor. İnledim. Parmakları daha da yaklaşıyor. "Çok büyük bir komplikasyon," diye fısıldıyor, sonra avucu ereksiyonumu örtüyor.

Kıyafetlerimin arasından sikimi avuçluyor ve bu o kadar da iyi hissettirmemeli. Bir vahiy gibi hissetmemeliyim. Göğsüm yanmamalı, midem sıkışmamalı ve beynim kısa devre yapmamalı.

Sadece sikimi okşuyor, Tanrı aşkına. Yine de çok iyi hissettiriyor. Dışlerimin arasından bir nefes tıslıyorum, biliyorum, *biliyorum*, bunu durdurmalıyım. Biz arkadaşız. Sahte evliyiz. Bu şov için bir aydan fazla zamanımız var.

Ama Maeve'in sikimin üzerindeki eli yıllardır hissettiğim en iyi karışıklıktı. Bu yüzden dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve o pantolonumun içinden ereksiyonumu okşarken ben de onu derinden öpüyorum. Beynim patlıyor ve göğsüm ısınıyor. İçimdeki her şey yükseliyor, sesi kadar açıyorum. Kafam bulanıklaşıyor ve bu gece eve döndüğümde çok sert boşalacağım. Pantolonumun fermuarını açmadan kapıdan çıkabilirsem mucize olacak.

Çünkü... bu çok iyi.

O da beni daha derinden öpüyor, dili benimkini okşarken peçeteyi kuğuya ya da yelpaze kuğuya çeviren yetenekli eli sikimi kavlıyor. Sonra onu sıkıyor - sert, sıkı, amaçlı bir şekilde.

Cinsel bir evet diye homurdanıyorum, belki de bir küfür, bilmiyorum bile. Zihnim alev alev yanıyor. Maeve sikimi tekrar sıkıyor, sonra öpüşmeyi kesiyor ve "Belki de o kadar karmaşık değildir?" diye mırıldanıyor.

Sorgulayan bir kaş kaldırıyor, gözleri sokak lambalarının yumuşak ışığında parlıyor.

"Belki de değil," diye mırıldanıyorum çünkü şu anda doğru düzgün düşünemiyorum. Hele ki eli bir aşağı bir yukarı sürtünürken. Sürücü koltuğundayım, sikim pantolonumun içinde ağırlaşıyor ve en iyi arkadaşım hevesli, meraklı gözlerle beni izliyor.

İzliyor ve okşuyor. Beni rehin alan bir şehvetle içimi dışıma çeviriyor. Tüm vücudum çatırdıyor. Sikim zonkluyor ve o kadar tahrik olmuş durumdayım ki ucunda sperm öncesi bir boncuk oluştuğunu hissedebiliyorum. Dışlerimi sıkıyorum ve kapıya vuran bu arzuyu zapt edebilirmişim gibi sertçe nefes alıyorum.

Başını eğiyor, gözleri büyülenmiş, dudakları yukarı kıvrılmış. Onun bu işe ne kadar düşkün olduğunun farkındalığı ateşimi yükseltiyor ve beni bir şekilde daha da sertleştiriyor. Sonra dudaklarını yalıyor ve fısıldıyor, "Yapabilir miyim?"

Onu geri çevirecek iradem yok. Ne istediğini bile bilmiyorum ve umurumda da değil. Sikim sevinçten zıplıyor, ağzımdan önce *evet, lanet olsun evet* diyor. Ama ben söylüyorum. Kahretsin, tüm göğsümle söylüyorum. "Evet."

Ona yardım ederek pantolonumun fermuarını açıyorum ve iki saniye sonra karım hevesli bir elini içeri daldırarak boxer külotumun kumaşını örtüyor. Ürperdim.

utanç verici bir miktar. Bu çok iyi hissettiriyor.

Ama yüzündeki ifade beni çılgına çeviriyor. Dudakları pis bir neşeyle ayrılırken zihnim kısa devre yapıyor. "*Asher*," diye fısıldıyor pamukların arasından sikimi avuçlarken saygıyla.

Tek bir kelime. Benim adım. Ama o güzel dudaklarının arasından süzülüğü boğucu.

Aletim *gitme zamanı* diye bağıyor. Tüm vücudum zıplıyor. Zevk beni kavıyor. Her yerimi. Başımı arkaya yaslıyorum, dişlerimi sıkıyorum, içime çarpan cezalandırıcı şehvet dalgasıyla savaşmaya çalışıyorum. Ama faydası yok.

Çaresizim.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Beynim devre dışı kalıyor.

Hepsi bu kadar. İki saniye sonra homurdanıyorum, elini tutuyorum, CheekyBeasts'imın içine dökülüyorum, fırtına gibi küfrediyorum. "Siktir, siktir, siktir."

Artçı şoklar durmuyor. Her lanet hücrede patlıyorlar. Kendimi en iyi şekilde sarhoş hissediyorum. Puslu, mutlu, vahşi, heyecanlı.

Gözlerimi açtığımda, gerçeklik yüzüme çarptı. Pantolonumun içine boşaldığıma inanamıyorum. Ama karımın yüzündeki hınzır gülümsemeye de inanamıyorum. Çok memnun olmuştu. "Bir haftalık yıldönümümüz kutlu olsun, kocacığım. Sanırım artık ödeştik."

Bir süre düşündükten sonra, "Yarın bizim yıldönümümüz. Gece yarısından sonra evlendik," diye belirtiyorum.

"Ayrıntılar," diyor, sonra kucağıma bakıp yine sırtıyor. "Benimle kapıya kadar yürümene izin verirdim ama görünüşe göre ilgilenmen gereken başka *detaylar* var."

Ona salladım. "Bu kadar ukala olma."

"Oh, ukala olacağım. Çok ukala olacağım." Başını yana eğiyor, o sırtış hiç gitmiyor. "Ayrıca, flamingolarınız ya da bugün her ne iseler sağ olsunlar, yine de dokunmama kuralımızı ihlal etmedik."

"Utanç. Çok yazık."

Gözlerinde beni neredeyse öldürecek kadar şakacı bir parıltıyla arabanın kapısını açıyor, sonra da bana seksi bir bakış fırlatıyor. "İyi geceler... Çabuk *Asher*'ı çiz."

"Çok kabasın," diye . "Ve bundan hoşlanıyorsun."

Ve... o haklı.

Ama bir konuda da haklıyım. Bir haftalık yıldönümümüz olduğunu biliyordum. "Maeve, arka koltukta senin için bir hediye var. Al ve giy.

Pazartesi gecesi maçıma."

MET BATTANIYE TÜRÜ

Maeve

Asher buzda uçuyor, pazartesi gecesi diski kovalamaya kararlı, Wesley ile ileri geri takla atıyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Haydi, haydi, haydi," diye bağırarak onu sayı yapmaya teşvik ediyorum. "Al onu, Asher!" Ayağa kalkıyorum.

Asher sopasını kaldırıp diski kalecinin yanından geçirdiğinde çılgına dönüyorum, kollarımı havaya kaldırıyorum. "İşte böyle yapılır!"

Asher ve Wesley yumruk tokuşturmak ya da eldiven tokuşturmak için sıranın yanından kayarak geçiyorlar, sonra da süzülerek yanımdan geçiyorlar. Ben birkaç sıra gerideki camın arkasındayım, üzerimde bir haftalık yıldönümü hediyem olan Yirmi Dokuz Numaralı formam var. Benimle göz göze geldi ve bana bir öpücük kondurdu.

Tüm pistin önünde. Yakaladım. Bu oyunumuzun bir parçası, herkesin önünde öpüşme oyunu. Ama yine de, çizgi değişimi için panoların üzerinden atladığında ve teyzemin yanına oturduğumda bile başım dönüyor.

O bir hokey hayranı ama benim gibi değil. Özünde pragmatiktir. "Oyun henüz bitmedi," diye beni uyarıyor.

Evet. Dediğim gibi. O en kötü hayran türü. Islak battaniye türü.

"Gol attıkları için hâlâ mutluyum." Onun ya da başka bir taraftarın moralimi bozmasına izin vermeyeceğim, tıpkı Asher'ın ikinci eşi olmak için pankart açan kadınlar gibi

Ben burada olsam bile.

Ama onu pantolonuna boşaltan tek kişi benim, yani gerçekten, sanırım eş savaşlarını ben kazanıyorum.

Takım bir süre sonra maçı kazandığında, "Tick Tick Boom" salonda bangır bangır çalmaya başladığında Vivian'a sırtıyorum. "Gördün mü? İyimserliğim işe yaradı."

Başını sallar. "Bitene kadar asla neşelenemem." Ve bu beni onun adına biraz üzüyor.

* * *

Asher, Vivian ve ben maç sonrası arenanın yanındaki barda bir şeyler atıştırıyoruz. Asher saati yakından takip ediyor. Yarım saat içinde takım otobüsünü yakalaması ve uzun bir yolculuk için Sea Dogs jetine doğru yola çıkması gerekiyor.

O tavuklu sandviç sipariş ediyor, Vivian burger seçiyor ve ben de tofu karıştırmayı tercih ediyorum.

Siparişimi verdikten sonra Vivian Teyze, "Daha fazla proteine ihtiyacın var," diyor. "Tofu tam anlamıyla proteindir."

Şüpheyle mırıldanıyor. "Yine de daha sahip olmak iyi bir fikir," diyor bakışları gövdemde gezinirken.

Bu çok garip.

Hızla yer değiştiriyor ve ikimize de gülümsüyor. "Akşam yemeği benden. Bir kutlama. Artık bir aile kuruyorsun." Asher hırıldıyor.

"Pardon?"

Yüzüm kızarıyor, sonra protesto için elimi kaldırıyorum. "Kimse aile kurmakla ilgili bir şey söylemedi."

Vivian bana "*Nankörlük etme*" der gibi bir bakış attı. Sonra kendi karnına kısa bir bakış atarken gözleri yumuşuyor. "Çok geç olmadan denemelisin."

Çocuk mu? Bu şu anda ya da hiçbir zaman radarımda bile değil. Hâlâ yapmak istediğim çok fazla şey var.

"de öyle değil mi Asher?" diye soruyor kocama dönerek.

Yüzü kül rengi. Dudaklarını aralıyor. Ama hiçbir şey çıkmıyor. Onu suçlamıyorum.

"Vivian, çocuk sahibi olmaya çalışmıyoruz," diyorum.

"Ama muhtemelen yapacaksın. Bir gün." Kararlı bir şekilde Asher'a dönüyor ve onu kariyeri, sağlığı, sakatlık durumu, sağlık sorunları ve diğer konularla ilgili sorulara boğuyor.

sözleşme durumu, takımdaki konumu ve daha milyonlarca şey.

Çok yorucu ve otuz dakika sonra sanki bin yıl yaşamışsınız gibi hissediyorum.

Saatini kontrol eder ve özür dileyen bir gülümseme takınır. "Gitmem gerekiyor. Ama yemek için çok teşekkür ederim Vivian."

"Elbette. Benim için bir zevkti" diyor.

"Hemen döneceğim," diyorum ve onu barın kapısına kadar götürüyorum. Sadece onun duyabileceği şekilde ona yaklaşıyorum. "Bunun için üzgünüm."

Başını iki yana sallar. "Olma. Sadece birinin seninle ilgilenebileceğini bilmek istiyor."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyorum.

"Biliyorum ama belki de seni benim kadar tanımıyordur," diyor ve dudaklarına hızlı, sert bir öpücük bırakıyor.

Ayak parmaklarımda hissettiğim bir öpücük.

Kırdığında kalbim biraz acıyor, sonra "Sanırım *üç performansımızı* tamamladık" dediğinde biraz daha acıyor.

"Sanırım yaptık," diyorum, biraz hüzünlü. Tökezlemeler, beceriksizlikler ve hepsi hoşuma gitti. Belki de bir parçam daha fazlasını umuyor.

Ama bu benim gibi değil mi? Hep daha fazlasını istiyorum. Yeterli olan asla yeterli değildir. Her şeye çok sıkı tutunuyorum, bu yüzden Asher'a bunu yapmadan önce, parlak bir şekilde gülümsüyorum ve el sallıyorum.

"Hoşça kal karıcığım," diyor usulca ve ben bunu dizlerimde hissediyorum. Biraz zayıflar.

Sokağın aşağısına doğru ilerliyor, sonra köşeyi dönüyor, gözden kayboluyor ve onu ülkenin öbür ucuna götürecek uçağa doğru yola çıkıyor.

İç çekiyorum, onu şimdiden özlemenin acısını hissediyorum.

O öpücüğü hatırlayarak parmağımı alt dudağımda gezdiriyorum. Sonra masaya döndüğümde, geçen hafta başındaki öpücüğü hatırlıyorum.

Eleanor'un görmesini umduğu. Görmesini sağlayabilirim.

* * *

Ertesi gün Eleanor'la arenadaki ofisinde çalışırken ona telefonumdaki bazı çizimleri gösteriyorum - ki bu çizimlerin arasında geçen haftaki öpüşme fotoğrafı da var. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Harika bir resim," dedi.

"Öyle değil mi?" Mutlu, yeni evli bir iç çekişle söylüyorum. "Bazen ellerini üzerimden çekemiyor."

"Bu çok açık," diyor komplocu bir gülümsemeyle.

Ektiğim tohumu suladı ve o öğleden sonra fotoğrafı başlığıyla birlikte yeniden paylaştı: ***Her yeniden paylaşım için, ekibimizin desteklediği bu üç hayır kurumundan herhangi birine bir dolar bağışlayacağım.***

Sonra bir gıda bankası, bir hayvan barınağı ve Kütüphane Dostları Derneği'ni sıraladı. O akşam Asher'a bundan bahsettiğimde, "Senin her zaman iyi bir şans tılsımı olduğunu söyledim" dedi.

Ya da belki sadece ona istediğini vermek istedim.

BİR BIT YENİĞİ VAR.

Asher

Üçüncü periyot sona eriyor ve New York tek gollü üstünlüğünü koruyor. Bu farkı azaltmak için on dakikamız var. Buzun aşağısına doğru koşuyorum, diski Falcon'a vererek bir açıklık arıyorum.

Ama New York acımasız ve defans oyuncularını Karlsson beni rahat bırakmıyor. Bir açık bulup kaleciyi geçmeye çalıştığım anda topu benden alıyor, sonra da sık kafalı bir gülümseme takınıyor. "Biraz dikkatin dağınık Callahan. Öpüşmekten olmalı."

Yeme gelmemem gerektiğini biliyorum. Karlsson gibi pislikler tepki almaktan hoşlanır ve ligin en önde gelen pisliğidir. Eğer boyun eğmezsen, ellerinde hiçbir şey kalmaz. Ama onu tamamen görmezden gelemem, o herif karımdan bahsediyor. "Evet ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilmeni beklemezdim."

"İyi hokeyin nasıl bir şey olduğunu bilmeni beklemiyorum," diyor ve sonra önümde koşuyor.

Bıçaklarımı buza saplıyorum, onu kovalarken kaslarım yanıyor. Karlsson ve birkaç New York'lu adamla birlikte diskin kontrolü için mücadele ederken nefesim kesik kesik geliyor. Dişlerimi sıkıyorum, sopamı kavgaya sokuyorum ve pakı kapıyorum ama Karlsson hâlâ bana sıkı sıkı sarılmış durumda, nefesi kulağıma geliyor.

"Şimdi onu öpmeyi mi düşünüyorsun Callahan?" Karlsson'un sırtışı sesinde neredeyse duyulabiliyor.

Disk sekiyor ve onu kurtarmak için acele ediyorum. Ama lanet olsun, çok hızlı ve çok yükseğe savurdum. Sopam Karlsson'un göğsüne çarptı.

Ben tepki veremeden, buzun üzerine teatral bir şekilde düşüyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Düdük keskin ve tiz bir şekilde çalarken mırıldanıyorum. Hakemin kolu havaya kalktı. Yüksek sopa. Kasıtlı değildi ama bunun bir önemi yok. Olan oldu. New York taraftarları "Power play" diye tezahürat yaparken çenem titreyerek ceza sahasına doğru kayıyorum.

Ve New York 10 saniye sonra gol atıyor.

Hayal kırıklığı içinde sopamı tahtalara vuruyorum. Zaman dolduğunda, bunu telafi etmeye kararlı bir şekilde sahaya geri döndüm. Pakı kovalıyorum, kaleye doğru koşuyorum ve kaledeki boş noktaya fırlatıyorum ama New York kalecisi topu çeliyor.

Karlsson patenle yanımdan geçti. "Eminim karın seni öper ve daha iyi yapar."

Yapabilir, ama bunu onun bilmesi gerekmiyor. Arkamı dönüyorum, eldivenler yarıya kadar inmiş, sesim jilet gibi keskin. "Karımı bu işe karıştırma."

Ben hiç dövüşçü olmadım. Ben dövüşleri durduran biriyim. Ama şu anda eldivenleri fırlatmaya hazırım. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce, Falcon sağ kolumu tuttu. Bryant sol kolumu tuttu ve beni geri çekti.

"Buna değmez," diye mırıldanıyor Bryant. Bilmesi gerekirdi - eskiden o pislikle oynardı.

Sert bir nefes üflüyorum ve kayarak uzaklaşıyorum.

Vardiya değişimi için panoların üzerinden atlarken kaskımı çıkarıyorum ve hayal kırıklığı içinde başımı öne eğiyorum. Koç McBride her zaman olduğu gibi soğukkanlı ve odaklanmış bir şekilde yanımdan geçti. Bana yoğun bir bakış fırlattı. "oyunda tut, Callahan."

"Olur efendim," diye cevap veriyorum başımı sallayarak.

Hokey benim mutlu yerim. Kaçış yerim. Her şeyin anlamlı olduğu yer. O zihniyeti geri kazanmalıyım.

Moral konuşması bitti, hayal kırıklığını bir kenara ittim ve bir sonraki çizgi değişikliği için sahaya geri döndüm, pakı almak için çabaladım. Ama New York daha hızlıydı ve galibiyet kornası çalana kadar topu bizden uzak tuttular.

Maç bittiğinde, Karlsson yanımdan geçip gitti. "Belki bir dahaki sefere karın hızlı bir evlilik istediğinde, kazanmak için oynayan birini seçer."

Son o söylemeyecek. Hayatta olmaz. Oyun bitti. Hakemler ovalden kayıyor. Kapiya varmadan önce ona yetişiyorum ve lanet bir gülümseme gösteriyorum. "Karım hakkında bir kelime daha , dişlerini buzun üzerinden toplarsın. Anladın mı?"

Gözleri genişliyor, korkuyla titriyor. Güzel. Bu hoşuma gitti. Yutkunuyor, bu daha da iyi. Ama herhangi bir yanlış anlaşılma ihtimaline karşı, en iyi iyi adam cazibemle ekliyorum, "Görünüşe göre bu konuda anlaştık."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Bana uyar. Tünelimize doğru kayıyorum, göğsüm kabarıyor - yorgunluktan değil, hayal kırıklığından. Bu oyun hızla karıştı ve sakinliğimi korumalıydım.

Ben yapmadım ve bu bana göre değil. Buza çıktığımda bunu bir oyun gibi görürüm.

Eğlenceli gibi. Ve iyi vakit geçiriyorum. Buna geri dönmem gerekecek.

Duşumu alıp takım elbisemi giydikten sonra hokeyi bu gece aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Konuşmak istediğim tek bir kişi var ama bir dakika yalnız kalana kadar beklemem gerekecek.

Yarın akşam oynayacağımız Boston'a giden kısa uçuşta gözlerimi kapatıyorum ama uyumuyorum. Bir komedyen dinliyorum ve nihayet o gece otel odamın sessizliğine kavuştuğumda telefonumu çıkarıp Maeve'i arıyorum. Telefon iki kez çaldıktan sonra Maeve açıyor, sesi yumuşak ama alaycı. "Zor bir oyun mu?"

Maçı izledi ve bu beni çok heyecanlandırdı. Yıllar boyunca pek çok maçımı izledi ama Pazartesi gecesi ilk kez eşim olarak izledi. Evde düzenli olarak tribünde olsaydı nasıl olurdu? Hayal gücümü serbest bıraktım, onu her iç saha maçında formamı giymiş, bana tezahürat yaparken gördüm. Bu gerçekten güzel bir düşünce ve beni kesinlikle neşelendiriyor.

"Öyle de diyebilirsin." Boynumun arkasını ovuşturarak yatağa gömülüyorum. "Karlsson bütün maç boyunca cıvıladı. Ama siktir et onu."

Bir an duraksıyor. "Ne diyordu?"

Tereddüt ediyorum. Detayları bilmesine gerek yok. Onu korumanın bir parçası -bu sahte evliliğin bir parçası- onu benim dünyamla gelen karmaşadan uzak tutmak. Zaten yeterince derdi var. "Tekrarlamaya geçecek bir şey yok. Sadece hokey işleri."

Konuşmayı başka bir yöne çekmeden önce bir süre sessizlik oldu. "Duvar resmi nasıl gidiyor?"

"İyi ama yorucu. Bu şimdiye kadar yaptığım en büyük proje. Normalde konseptle başladık ama bu, başvurunun bir parçası olarak yapıldı. Biz de hemen işe koyulduk ve eskizleri ve renk paletlerini tamamladık. Onlara mekânın içinde baktık."

"Peki Holmes orada mıydı?"

"Öyleydi. Eleanor'a söyleme ama bana biraz aşık. Gerçi sanırım bacağımı becermeye çalıştığında anladı."

"Bu bir olabilir," diyorum.

"Doğru, doğru. Evimde tabletimdeki eskizler üzerinde çalışıyordum. Kanepemdeki yay yüzünden kığım hiç bu kadar acımamıştı" diyor.

"Yani bu bir baş belası mı?"

"Bah-bump," diyor. "Ve muhtemelen hafta sonu boyunca çalışacağım. Yapmam gereken çok şey var."

"Yeterince uyuduğundan emin ol," diyorum ona. İyi bir gece uykusunun yüzlerce faydasını sayabilirim. Hepsini biliyorum. Ezbere. Ama bu konuyu araştırdığım belli olmasın diye büyük olanlara sadık kalıyorum. "Sağlığınız, beyin fonksiyonlarınız ve yaratıcılığınız için önemli, ki buna ihtiyacınız var."

"Evet, Doktor Google. Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyorsunuz. Tıpkı şu yeni kafe için duvar resmi üzerinde çalışırken bileğimi burktuğumu sandığım zamanki gibi."

Bunu çok iyi hatırlıyorum; birkaç yıl önce merdivenden inerken bileğini burkmuştu. "Sadece biraz buza ve dinlenmeye ihtiyacın vardı," diyorum, koltuk değneklerine ihtiyacı olmadığı için yine rahatlamış bir şekilde. Burkulma önemsizdi.

"Ve sen de bunu yapmamı sağladın. O yüzden endişelenme. Bu hafta sonu da bol bol dinleneceğim" diye ekliyor.

"Güzel."

Göğsümdeki gerginlik biraz gevşiyor. Böyle bir etkisi var - farkına bile varmadan yükümü hafifletiyor.

Birkaç dakika daha konuşuyoruz ve telefonu kapattığımda kendimi daha sağlam hissediyorum. Ama maçın hayal kırıklığı hâlâ devam ediyor. Gitmesine izin veremem.

Telefonumu tekrar açıyorum ve yorgunluğun yaratıcılığı nasıl etkilediği hakkında makaleler aramaya başlıyorum. İyi olacağından emin olmak istiyorum. Kendini çok fazla yormayacağından. Yorgunluk açısından kritik seviyelere ulaşmadığından emin olmak için Mayo Clinic, Cleveland Clinic ve daha fazlasının sayfalarında geziniyorum. Haberler iyi.

ama bu proje üzerinde çalışırken gözüm üzerinde olacak.

Tam telefonu bırakacakken, Karlsson'un maçtaki yorumu aklıma geliyor. Belki de Maeve onun beni üzme için ne söylediğini bilmeliydi. Önemli şeyleri ondan saklamak istemiyorum ve bu işte beraberiz.

Kendimi vazgeçiremeden, ona hızlıca bir mesaj attım.

Asher: Karlsson viral paylaşımımız hakkında aptalca bir yorum yaptı, öpüşmelerle ilgili bir şey.

Cevabı neredeyse anında gelir.

Maeve: Siktir et onu. Seni binlerce kez daha öpeceğim.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu sadece Maeve'in verebileceği türden bir yanıt ve o anda Karlsson'un cıvıltıları artık beni rahatsız etmiyor.

Cuma gecesi Boston'u kendi ahırlarında yendik ve maçtan sonra Wesley kapımda belirdi, maç sonrası kafası iyiydi ve zaferi kutlamak için dışarı çıkmamız konusunda ısrar ediyordu. Yarına kadar tekrar seyahat etmeyeceğiz, yani zamanımız var.

"Josie'nin bana bahsettiği Gin Joint diye bir yer var. Kütüphaneci arkadaşları oraya gidiyormuş. Ve kütüphaneciler nasıl parti yapılacağını bilirler" diyor.

"Bu konuda sana güveniyorum." Bir ceket kaptım ve onu takip ettim.

Kapı kapanırken bir şey beni rahatsız ediyor - önemli bir şeyi yapmayı unuttuğuma dair can sıkıcı bir his.

Miles ve Max'i topluyoruz, Everly Boston takımının halkla ilişkiler sorumlusuyla dışarıda olduğu için bu gece bize katılıyor. Hugo erken yatıyor. Yakındaki salona doğru yürüyoruz ve normalde ben de bu gündelik strateji seansına, takas tüyolarına ve iş konuşmalarına katılırdım. Ama sanki kafamın etrafında vızıldayan bir sivrisinek varmış da onu uzaklaştıramıyordum gibi bir his var içimde.

"Ne düşünüyorsun? Jorgen'i aldıklarından beri Boston bu yıl daha mı zor?" Max soruyor. "Sen bizim istatistikçimizsin."

Şubat ayının soğuk havasında yürürken dikkatimin dağıldığını fark ederek gözlerimi kırıştıyorum. "Pardon, ne hakkında konuşuyorduk?"

Wesley gülüyor. "Dikkatini vermeyi bıraktığın zaman."

Miles bana meraklı bir bakış attı. "İyi misin dostum?"

"Evet, evet, iyiyim," diyorum başımı kaşıyarak. "Ama... bugün günlerden ne?"

"Dünden sonraki gün ve yarından önceki gün," diyor Miles, derin bir felsefi ton benimseyerek.

"Hayır, ciddi. Randevu."

"Telefonun mu bozuk?" Miles karşılık verir. "Yani, tatil gibi bir şey mi?"

"Evet, bugün Ulusal Takvim Kutlama Günü," diyor Max. "Takvim alışverişine gitmek ister misin?"

Onlara salladım, telefonumu kontrol ettim ve... geldi. "Ben bir aptalım."

Gin Joint'e ulaştığımızda Miles sırtıyor ve kollarını iki yana açıyor. "Evet, sonunda anladı!"

Wesley sırttı. "Dürüst olmak gerekirse, hepimiz senin sadece güzel olan olduğunu biliyorduk. Ama bunu neden şimdi fark ediyorsun?"

Sırtarak ona bir kuş çeviriyorum. "Güzel ve akıllıca, teşekkürler. Yarın Maeve'le ikinci hafta yıldönümümüz ve ona bir şey almam gerekiyor - iyi bir şey."

Alayları başlatın. Yüce Tanrım, alaylar. Beklediğimden de kötüler ve biz içeri girip sipariş verirken de durmuyorlar. Ama umurumda değil. Maeve sahte evliliğimiz için iki haftalık bir hediyeye bayılacak, özellikle de bir haftalık olandan sonra. Bu ona ne kadar iyi bir geçici koca olduğumu gösterecek. Ayrıca, hediyeleri hak ediyor. Ama ona ne almalıyım?

Sunucu gittikten sonra Wesley beni işaret etti. "Bu DickNose panosuna gidecek."

Max parmağıyla masaya vurarak, "İlk beş listesine ihtiyacımız yok," diye giriyor. "Bu, bu gece mi? İki haftalık bir yıldönümünü mü hatırlıyorsun? Asher'ın Maeve'e olan takıntısının beyaz tahtasında ihtiyacımız olan tek şey bu."

Ona dik dik bakıyorum. "Bunu Everly'ye takıntılı olan adam söylüyor."

Max gururla başını sallar. "Olması gerektiği gibi." Sonra bana saçma sapan bir bakış fırlattı. "Hikaye nedir, Callahan? Bir süredir ona karşı kötü hislerin vardı. Öylece çıkıp evlendin mi?"

Ses tonundan geçen hafta sabah pateninde anlattığım hikâyeyi yutmadığı anlaşılıyor. Kendi kendime itiraf etmem için neredeyse iki hafta bekledi. Bu sorgulamanın geleceğini görmediğimi söyleyemem.

Miles, "Tüm bu anlık olay, bunun o kadar da anlık olup olmadığını merak etmeme neden oldu," diye ekliyor, sesi meraklı, belki biraz da şüpheli.

Çenemi kaşıyorum. "Evet, mesele şu ki..." Ama nereden başlamalı? Evlilik anlaşmasına girmek istemiyorum. Maeve'in Vegas'ta nasıl bir bunalımda olduğunu ve benim onu neşelendirmek istediğimi de anlatmak istemiyorum. Ama sarhoşken evlendiğimizi söylemek de duruma zarar verir. Tekrar deniyorum. "Karmaşık bir durum."

Miles'in kaşları havaya kalktı. "Dokuz aylık bir komplikasyon gibi mi?"

"Siktir et, hayır," diyorum, boş kaleye şut atabileceğimden daha hızlı bir şekilde.

", ne var ne yok?" Max yine sorar, asla dolandırmaz.

Bu adamlar gerçeği hak ediyor. "Bakın, düşün bir anda oldu. Takılıyorduk, eğleniyorduk ve o anda iyi bir fikir gibi göründü."

Wesley başını öne eğer, duraklar, sonra belirsizliği keser. "Ama sen evli kaldın. Ve bize şu öpücük-eşitlik-şefkat numarasını yapma." Gözlerini deviriyor. "İki haftalık yıldönümüne kendini fazlasıyla kaptırmış görünüyorsun ama bu belki de devam etmesini istediğin bir şeydir."

İçimi görmenin yolu. Bir elimi enseme gezdirip durumu tekrar tartıyorum. Bu üç adam takımdaki en yakın arkadaşlarım ve zaten yeterince gerçeğin kokusunu aldılar.

"Bak," diye başladım, sonra siktir ettim. "O... harika. Tamam mı? Şimdi mutlu musun?" Wesley avucunu Miles ve Max'e uzatıyor. "Ödeyin, pislikler."

Çenem çözüldü. "Bunun üzerine mi bahse girdin? Pislikler."

Max sinirli bir şekilde başını sallar ama cüzdanından birkaç banknot çıkarırken Miles telefonuna dokunur, muhtemelen Wesley'e Venmo ile para göndermektedir. "Neydi o bahis? Hepiniz bana bu konuda sürekli bok atıyordunuz."

Miles derin bir iç çeker. "Bu gece ilk kimin senden çıkaracağına dair bahse girmiştik." Wesley'e doğru başını sallar. "Bryant kazandı."

Kollarımı yana açtım. "Ciddi misin?"

"Sanki bu seni şaşırttı mı?" Max soruyor.

Beni orada tutuyor. "Dürüst olmak gerekirse, hayır."

"Ayrıca," diyor Wesley boktan bir sırıtışla, "şu anda çok mutluyum. Ve iki yüz dolar daha zenginim." Sonra öne doğru eğildi. "Peki sırada ne var?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Ama evli kalıyorsun?" diye soruyor.

"Aşağı yukarı birkaç ay." Kelimeler dilimde ekşi bir tat bırakıyor.

"Takıntınla sana iyi şanslar, dostum," diyor Max. Ses tonunda yok, sadece gerçek bir endişe var.

Ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Gerçek şu ki, karıma kafayı takmış durumdayım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Belki de hayatımda gerçekten şansa ihtiyacım olan yer burasıdır.

Servis elemanı içki getirdiğinde, dikkatimi dağıttığı için minnettar oluyorum.

Miles viskisini kaldırır ve kaşlarını çatarak, "Sanırım bu beni resmen ayakta kalan son adam yapıyor," der. "Bazen keşke durum böyle olmasaydı diyorum."

"Biri mi var?" Max sorar.

Miles omuz silkiyor. "Belki, ama biraz karışık." "Yani, dokuz aylık var-"

"Hayır! Tanrım hayır." Miles bana bir peçete fırlattı. "Ne şekilde o zaman?" Max bastırıyor.

Onlar konuştukça ben de takıntıya teslim oluyorum, Maeve'le evlendiğimiz geceye geri dönüyorum, ona nasıl bir hediye alacağımı düşünüyorum, sonra geçen haftaya ve ona aldığım hediyeye. Kısa sürede bir cevap buldum. Şimdi, Maeve kadar hızlı çalışan bir yer bulabilirsem.

Birkaç arama sonra, özel bir şey için sipariş veriyorum ve mağazadan bu gece teslim etmesini istiyorum. Sonra rahatlıyorum ve Maeve'in hediyeyi açtığında vereceği tepkiyi hayal ederek biramı yudumluyorum.

Bir saat sonra Max ile otele döndüğümde lobide Everly ile karşılaşıyorum. Az önce bir arkadaşına iyi geceler dilemişti ve arkadaşı ayrıldıktan sonra gülümseyerek bana döndü. "Tam da görmek istediğim adam," diyor.

"O adamın ben olduğumu sanıyordum," diye araya giriyor Max hırlayarak. Kadın ona gözlerini deviriyor. "Senden çok görüyorum."

"Çünkü ben senin tipinim," diyor ve onu rahat bırakmak için uzaklaşmadan önce yanağına bir öpücük konduruyor. Konu onun işi olduğunda böyle saygılı davranıyor.

"Ne var yok?" Merakla sordum.

Everly telefonunu bana doğru sallıyor. "Eleanor bu paylaşımınla *çok* para bağışlayacak," diyor, sonra bana rakamı veriyor ve lanet olsun.

"Bu çok hoş," diyorum.

"İşimi bu kadar kolaylaştırmayı bırak," diye takılıyor.

"Hepsi Maeve'in işiydi," diyorum, çünkü övgüyü karım hak ediyor. Aslında o övgüden çok daha fazlasını hak ediyor. Asansöre doğru ilerlerken yeni bir şeyin farkına varıyorum: Maeve bir şans tılsımı değil. O bir iyi şans katalizörü. Bu kader ya da talihin bizi gözetmesi değildi. Bu Maeve'in benim ne istediğimi görmesi, yani Greer'ların nasıl hissettiğimi bilmesiydi ve sonra da bunu gerçekleştirmesiydi.

Bu farkındalıkla kalbim daha da hızlı çarpıyor ve telefonumu kapıp ona bir mesaj göndererek iyi haberi veriyorum.

Asher: Bunu sen yaptın. Sen yaptın. Şans değil. Sadece sen yaptın.

Ben bir kıskırtıcıyım.

Asher: Tanıdığım en şeytani zekaya sahip kıskırtıcı.

Maeve: Şimdiye kadar aldığım en iyi iltifat. Ayrıca, işte sana bir hediye.

Ekte dijital bir rozet var, muhtemelen Photoshop'ta yaptığı bir şey. Mavi bir kurdele ve üzerinde *En İyi İki Haftalık Geçici Koca* yazıyor.

Hafifçe gülüyorum, ama altındaki bir sonraki resmi ve *sizin için* yazılmış kelimeleri gördüğümde kahkahalarım kayboluyor.

Neredeyse öpüşen bir çiftin siyah-beyaz pop-art çizimi. Küçük ama yatağa geri dönüp parmağımı silüetlerin üzerinde gezdirirken göğsüme komik şeyler yapıyor. Dokunmadan duramıyorum. Onu düşünmeden edemiyorum. Ve daha çok rozet dilemekten kendimi alamıyorum.

Hepsinden *önemlisi*, *sizin için* sözleri sevmeden duramıyorum.

* * *

Sabah bir mesaj daha geldi. Maeve'in dün gece onun için hazır ve evine aceleyle teslim ettiğim tişörtle çekilmiş bir fotoğrafı. Kameraya bunu yaptığımı inanamıyormuş gibi bir bakış atıyor, ama dudaklarında bir gülümseme belirtisi var - bana çift kuş çevirirken bile.

Ama ben de sırtıyorum. Fotoğrafta pantolon giymiyor, yani gerçekten ben kazandım. Karımın üzerinde *Quick-Draw Maeve* yazan iki haftalık yıldönümü tişörtüyle bir fotoğrafı var.

O kadar muhteşem görünüyor ki... Maeve. Eğlenceli, seksi, onu o yapan her şey, meseleyi kendi elime alıyorum.
Gerçekten de mutlu yıldönümleri.

* * *

O sabahın ilerleyen saatlerinde, bir sonraki şehre doğru yola çıkmadan önce otelin spor salonunda egzersiz bisikletine binerken, Everly yüzünde fazlasıyla memnun bir gülümsemeye içeri girdi.

Kulaklıklarımı çıkarıyorum ve gururla, "Seninle ilgili bazı basın talepleri aldım," diyor, şimdi tamamen işle ilgili. "Ve Maeve'i de içeriyorlar." Bugünkü bingo kartımda bu yoktu. "Her şey yolunda mı?" diye sordum, Gerekirse Maeve için savaşıma hazırım.

Bana geri çekilmemi söyler gibi ellerini kaldırdı. "Çoğunlukla iyi hissettiren şeyler. Detayları mı istiyorsun?"

"," diyorum, hala pedal çeviriyorum, kalbim ve bacaklarım hızla atıyor.

Daha önce hiç duymadığım ve haber yapmak isteyen birkaç yaşam tarzı haber sitesini sayıyor. Çoğunlukla bizim adımıza halledebileceği şeyler. Sonra ekledi, "Webflix'te oldukça popüler olan bir eğlence haberleri programı var. *The Good Stuff*."

"Evet, duymuştum." Dedikodudan ziyade yaşam tarzına odaklanan yumuşak bir program.

"Seni, Maeve'i ve tüm bu viral iyilik olayını seviyorlar. Ve ikiniz hakkında bir haber yapmak istiyorlar."

Bu Sea Dogs'un çok hoşuna gidecek bir şeye benziyor ve Maeve'in profilini sadece benim değil, kendi değerleriyle de yükseltecek. "İlgileniyorum. Bunda ne var?"

Çünkü her zaman bir yeniği vardır.

Everly etrafın temiz olup olmadığını kontrol etmek için antrenman odasına göz atıyor. Sonra sesini alçaltarak önemli bir şey söylüyor, anlamı çok açık: "Filmi *senin* evinde çekmek istiyorlar. Karınızla birlikte yaşadığınızı düşündükleri yerde."

Pedal çevirmeyi bırakıyorum, ayaklarım hareketin ortasında donuyor. "Düşünüyorlar-" diye başlıyorum, ama kelimelerin geri kalanı duraksıyor. *Birlikte yaşıyoruz*.

Sonra, kafamın içinde bir döngüde hızlanıyorlar - *birlikte yaşıyoruz*.

Nabzım aşırı hızlanıyor. Sanki Noel, doğum günüm ve yıldönümümüz bir araya gelmiş ve tehlikeli bir cazibeyle sarılmış gibi hissediyorum.

ANINDA MIFE, SADECE BITKİ EKLEYİN

Maeve

"At kuyruğu palmiyeyi plastik orkidenin yanına koy," diyorum, geniş oturma odasında Asher'ın Lego eserlerinin yanına gerçek bitkilerimi yerleştirirken.

Beckett sinirli bir şekilde bana bakıyor. "At kuyruğu avuç içi hangisi?"

Reina gözlerini dramatik bir şekilde kocasına çeviriyor. "At kuyruğuna benzeyen," diyor, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

"Bu sevimli olan," diye açıklıyorum, tepesinden yabani bir saç modeli gibi fırlayan uzun, vahşi yeşil yaprakları olan küçük sukulentleri işaret ederek. "Çılgın saçları varmış gibi görünüyor."

"zamanki gibi," diye şaka yapıyor Reina, bir tutam saçını arkasına sıkıştırarak

Kulak.

Beckett teslim olmak için iki elini de kaldırır. "Ben beladan uzak duruyorum

Saçların her zaman çok güzel görüldüğü için bu da öyle," diyor ve Asher'ın evini ele geçiren kaostan uzaklaşıyor. Kaos benim.

Asher'ın gönderdiği kapı kodu açık bir davet gibiydi ve şimdi burada evi kuruyoruz. Garip olduğuna şüphe yok. Ama aynı zamanda eğlenceli de. "Ben hallederim. Bitki yetiştirmeye hevesli hanımlara şiddetle tavsiye edilir," diyorum ve Beckett'in birkaç dakika önce arabasından bitkilerimi getirirken koyduğu fuayedeki masadan atkuyruğu avuç içini alıyorum. Bir yığın postanın ve bu hafta Asher'a gelen birkaç kutunun yanında. Onun

bana kodu verdiğinde getirmemi istedi. Bir eşin yapacağı gibi ya da tam tersi. Evet, evcilik oynuyoruz.

Bitkiyi oturma odasındaki köşe masasına taşıyorum, daha önce yerleştirdiğim keman yaprağı incirinin yanına koyarak bir kat daha yeşil ekliyorum. Parmaklarım bir Lego gülünün pürüzsüz plastiğine değiyor ve duraksıyorum, etkileniyorum. Asher'ın yıllar önce ona hediye ettiğim Lego orkideyi yaptığını biliyordum ama bu kadar çok yaptığını fark etmemiştim. Şu anda yarım düzine Lego bitkisi var; güller, ayçiçekleri ve minik çalılar da var. Masa gerçek yeşilliklerle onun yarattıklarının bir karışımı. Garip bir kontrast ama işe yarıyor.

"Bu TV ekibi için iyi görünecek, değil mi? Bir çeşit onun ve onun havası," diyorum.

"Evet, onun ve onun tuhaf bitkileri," diye dalga geçiyor Beckett. Reina ona hafifçe vuruyor. "Tuhaf değiller." "Biraz tuhaflar."

"Uykunda soyunuyorsun. Bu çok garip," diye karşılık veriyor.

Kulaklarımı kapatıyorum. "Tamam, tamam. Kardeşimin tuhaf uyku ya da striptiz alışkanlıklarını bilmeme gerek yok," diyorum ve sonra sırtarak ellerimi bırakıyorum.

Sahte ve gerçek bitkileri biraz daha ayarlıyorum. Akşam ışığı pencerelerden süzülerek odayı yumuşak bir ışıltıyla yıkıyor. Bugün Perşembe. Günü Eleanor'un onayladığı duvar resmi sahneleri için renk paletleri üzerinde çalışarak geçirdim.

Ama işi ve projenin dakikada bin mil hızını bir an için aklımdan çıkarıp Asher'ın evini görmek için duraklıyorum. Uzun bir günün ardından, bazı eşyalarım evi düzenliyor, bu hafta sonu gelecek kamera ekibi için gerçekten burada yaşıyormuşum gibi görünmesini sağlıyoruz. Gerçeküstü ama birkaç saat içinde ev daha çok benimmiş gibi hissettirmeye başladı. Bu Asher'a da bana hissettirdiği kadar gerçeküstü gelecek mi?

Birinci katta dolaşıyorum. Asher minimalist biri değil. Oyun odasında bir bilardo masası ve çerçeveli beyzbol hatıraları, Dünya Serisi zaferlerinden gazete kupürleri var. Oyun odasını geçince bir ev spor salonu, sonra da küçük bir arka bahçeye bakan bir teras var. Şehirde çok nadir bulunurlar, ama elbette bu kadar geniş ve donanımlı evler de var. Bahçenin uzak köşesinde, etrafını saran yaprak dökmeyen çalılar ve kır çiçekleri ile yüzen bir güverte üzerinde güneşlenme odası gibi küçük bir açık hava yapısı yer alıyor. Kendimi orada bir chai latte ya da bir kadeh şarap içerken hayal edebiliyorum ama Asher'ı öğleden sonraları orada dinlenirken hayal edebileceğimden emin değilim. O benim gibi bir kedi değil. Arkamı dönüp geri gidiyorum. Oturma odasında ve mutfakta daha fazla sanat eseri asılı.

ve kalbim sıkışıyor çünkü eserlerin çoğu onun seçmesine yardım ettiğim eserler: kır çiçeği illüstrasyonları, meyve eskizleri ve San Francisco karikatürleri. Kendi çalışmalarımın bazıları da burada yer alıyor: Hâlâ içinde bulunduğum "hayvan evresi "nden baskılar; *üzerinde "Aldığın Her Isırıkta Seni İzliyor Olacağım"* yazan köpek resmi ve izleyiciye "Maymun İşine Kalk" talimatı veren orman temalı bir *maymun* baskısı gibi. Mutfakta, köpek tasmaları için tasarlanmış bir kanca, Deniz Köpekleri'nde oynadığı her sezonun paten bağcıklarını tutuyor.

Beckett ve Reina onun yanında dolaşıp evimden aşındıkları birkaç kupayı yerleştiriyorlar. "Herkes bir kadının kendi kupasına ihtiyacı olduğunu bilir," diyor Reina, onları düzenlerken.

"Ya da yirmi," diye mırıldanıyor

Beckett. "Keşke yirmi tane olsaydı," diyor.

"Daha çok yirmi bin gibi," diye şaka yapıyorum.

"Dediğim gibi, kadınların özel kupalara ihtiyacı var. Ruh halleri için" diye ekliyor.

Kendi mum ruh halimle ilgilenirken onları kupa ruh halleriyle baş başa bırakıyorum, evde dolaşarak mumları müsait olan her yüzeye yerleştiriyorum. Mutfakta limonlu kek kokusu, oturma odasında vanilya, koridorda muzlu ekmek. Kokular birbirine karışıyor ve evi yaşanmış hissettiriyor. Ama henüz ana yatak odasına girmeye cesaret edemedim.

"Ana yatak odasında da çekim yapacaklar mı?" Mutfığa döndüğümde soruyorum, bu televizyon çekimini ne kadar ileri götüreceğimizden emin değilim.

Reina bana kararsız bir bakış attı. "Bilmiyorum... Bu biraz kişisel mi hissettiriyor?"

"Katılıyorum. Ama asla bilemezsin. Oraya bir fotoğraf falan koyayım mı?"

"Muhtemelen iyi bir fikir. Ve belki her ihtimale karşı birkaç eşyayı da," diye öneriyor.

Başımı sallıyorum, haddimi aşmamak için birinci kattaki misafir odasına sakladığım eşyaları düşünüyorum. Giysilerim, losyonlarım ve iksirlerim - meğer Reina'nın kupaları gibi çoğalmışlar. İki tatlı erik vücut spreyim, bir gün batımı çiçeğim, bir çöl söğüdüm ve bir beyaz zambak spreyim olduğunu bilmiyordum, ta ki her şeyi banyo rafımdan alıp kanvas bir çantaya atana kadar. Ama işte buradayız. Belli ki ben güzel kokuları ve güzel losyonları seven bir kızım, bir şekilde yanıma almayı başardığım tonlarca şişeye bakılırsa.

"Onları paylaştığınız banyoya koyabilirsin," diyor Reina nazikçe.

"Sadece onun her bir eşyasına karşılık senin beş eşyanın olduğundan emin ol. O zaman kimse evliliğinizden şüphe duymaz," diye ekliyor Beckett şakacı bir sırıtışla.

Bu ona Reina'dan bir tokat daha, ardından da hızlı bir öpücük kazandırıyor. "Haksız değilsin," diyor telefonunu kontrol edip iç geçirmeden önce. "Dışarı çıkmalıyız, geç oluyor."

Saat dokuzu geçti. Başımı salladım. "Sen . Gerisini ben hallederim."

Bavulları, bitkileri ve bazı sanat eserlerimi taşımama yardım ettiler bile. Reina her şeyin gerçekten burada yaşıyormuşum gibi görünmesi için özen gösterdi.

Ama onlar gittikten sonra evin üzerine garip bir sessizlik çöküyor. Oturma odasında yavaşça yürüyorum. Burada, sahte kocamın evinde tek başıma olmak, onun hayatına bir tür müdahil olmak gibi samimi ama bir o kadar da tuhaf hissettiriyor. Bu artık arkadaşımın evine kısa bir ziyaret, bir akşam takılması, bir oyun gecesi, bir akşam yemeği değil. Burası onun alanı, onun hayatı ve şimdi... Birkaç gün boyunca buradayım, her odada kendimden parçalar bırakıyorum, sanki burası onun olduğu kadar bana da aitmiş gibi.

Hayır, sanki *bize* aitmiş gibi.

Varlığı burada kalıyor, her odaya, her kokuya, ondan kalan her küçük ize işliyor. Bir elimi kanepenin arkasında gezdiriyorum, parmaklarım kumaşı okşarken onun minderlere gömüldüğünü, bu alanı rahat özgüveniyle, sıcak, odunsu kokusuyla, ukala gülümsemesiyle doldurduğunu hayal ediyorum.

Onu her yerde hayal ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bir şekilde onu burada hissedebiliyorum.

Özlediğim bir şekilde.

Bir bakıma bunu görmezden gelmek giderek zorlaşıyor.

Ama bunu görmezden gelmek zorundayım. Vegas'ta kurallar koyduk, sonra geçen hafta Greer'larla brunch'ımızdan önce onları yeniden belirledik - fiziksel bir şey yok. Sonra kurul yemeğinden sonra tekrar bozduk. Çünkü seks her şeyi karmaşıktırır. *Duygular* da öyle. O şerefsizler işleri gerçekten zorlaştırıyor. Sahte evliliğimiz zaten büyük bir karmaşa; bu yüzden kurallarımız var. Yarın döndüğünde uymak için çok çalışmam gereken kurallar.

Buna odaklanmalıyım.

Gözlerimi açıyorum fuayeye gidip Beckett ya da Reina'nın önünde karıştırmadığım küçük pembe spor çantamı alırken bu düşünceleri bir kenara itiyorum. İçini karıştırdım ve küçük bir özel kutu çıkardım.

Tüm bunların daha da gerçekçi görünmesi için getirdiğim şeyler, çerçeveli fotoğraflar ve bir sanat eseri. Umarım hoşuna gider. Odadan odaya geçip çerçeveli resimleri teker teker ekliyorum. Kamera ekibi için tabii ki. Çekim için.

Son çerçeveyi oturma odasına yerleştirmeyi bitirdikten sonra antreye gidip bir şey daha alıyorum. Onun için yaptığım bir sanat eseri, üzerinde bir taslak olan küçük bir ayna. Üzerinde çalıştığım yeni bir tasarım. Ama nereye asmalıyım? Duvarları kontrol ettim. Çivi çakmak ve eşya asmak bana göre değil. Bu yüzden onu bitki masasına götürüp Lego orkidesine dayadım.

Geri çekilip odaya bakıyorum. Asher tüm bunları gördüğünde ne düşünecek? Şaşıracak mı? Rahatsız mı olacak? Eğlenecek mi? Hiçbir fikrim yok.

Bitirdiğimde odaların fotoğraflarını çekiyorum, sonra mutfakta fotoğraflarımı ekleyerek arkadaşlarıma mesaj atıyorum.

Maeve: Bak anında eş. Sadece yastık, parfüm ve bitki ekle. Ama soru şu: Bu gece nerede yatmalıyım?

Everly: O kanepede yastıklardan yapılmış gibi görünüyor.

Fable: Misafir odası beş yıldızlı bir otel gibi görünüyor.

Josie: Halı, üzerinde sevişsen de halıya bulaşmayacakmış gibi görünüyor.
Yan.

Leighton: Kızım, onun yatağında uyu.

Yatak odasına çıkan merdivenlere doğru bakıyorum, kalbim tehlikeli bir şekilde hızla çarpıyor. Gerçekten onun yatağında mı uyuyorum? O burada olmadan çok samimi geliyor. Ama yarın nerede uyuyacağım? Midem bulanıyor. Hiçbir fikrim yok. Hafta sonu için bana taşınmayı teklif ettiğinde bunu konuşmamıştık. Belki de eve gitmeliyim.

Her şeyin hazır olduğunu ve akşam eve gidebileceğimi bildirmek için Asher'a mesaj atıyorum. Bu gece de hoş karşılanacağımı düşünmek istemiyorum. Cevabı anında geliyor.

Asher: Gece burada kal, karıcığım.

Sanki aklımı okuyabiliyor.

Maeve: Sensiz mi? Her şeyi benim devralmamı istediğine emin misin? Çünkü muhtemelen yapacağım. Bu benim kaçınılmazlığım.

Asher: Benim evim senin evin.

Evet, ama onun evi benimkinden yirmi kat daha büyük.

Uyarıldınız.

Asher: Daha inandırıcı olur. O zaman senin gibi kokacak.

Maeve: Boya kokusunu ve mücadele eden sanatçıları seviyor musun?

Asher: Evet, ama çoğunlukla erik, gün batımı ya da kır çiçekleri gibi kokuyorsun.

Artık sessiz olan mutfakta dururken nefesim kesiliyor. Bu konuda çok rahat, ama vücut spreyleyimi kataloglama şekliyle ilgili bir şey beni ürpertiyor. Dudağımı ısııyorum, sonra cevap veriyorum.

Maeve: Üçü birden mi? Aynı anda mı?

Asher: Hayır. Gününe göre değişiyor. Beni tetikte tutuyor. Ve evet, benim yatağında uyuyabilirsin ve uyumalısın da. Dünya dışı bir rahatlığı var.

Samimiyetten bahset. Davetten bahsediyorum. Davete katılmaya karşı koyabileceğimden emin değilim.

Kanvas çantamı alıp üst kata çıkıyorum, koridordan geçerek ana yatak odasına ulaşıyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Oda çok geniş, kocaman bir kral yatak var. Sanki beni büyülüyor gibi yatağa doğru yürüyorum, sonra çantamı yere bırakıyorum. Elim yumuşak güvercin grisi yorganın üzerinde gezdiriyorum, sonra Asher'ı içinde hayal ediyorum. İri, güçlü gövdesi, dalgalanan kasları, kabarık saçları ve otoriter, hükmedici cazibesıyla tüm alanı kaplıyor. Yatağa girdiğinde nasıl görünüyor? Uyandığında? Gecenin bir yarısı rüya gördüğünde? Çantama uzandım ve komodinin üzerine birkaç kitapçık koydum. Göz yaşartıcı bir kitaba ihtiyacım olduğu için Josie'nin kütüphanesinden aldığım yeni bir kitap. Ve sonra *"Eğer Bulunursa, Lütfen Geri Dönün"* kitabımın tanıdık kopyası. Telefonum hala

Elimde, Asher'ın düşünceleri etrafımda dolanırken, denemem için yalvaran bir duşa sahip görkemli banyoya gidiyorum. Telefonum çalıyor.

Asher: Ve yağmur duşunu kullan. Bayılacaksın.

Artık aklımı okuyabildiğine ikna oldum. Ya da belki casusluk yapıyordur.

Maeve: Beni mi izliyorsunuz? Kameralarınız var mı? İşte buradayım. İçinde yaşayabileceğim bu banyoyu kontrol ediyorum.

Asher: Utanç verici ama hayır. İstemiyorum.

Bu imadan yine ürperdim. Ama beni gerçekten izlemek istiyor mu? Vegas'ı düşünüyorum, elleri üzerimde, ağzı ağızıma yapışmış, sözleri kulağımda.

Belki de öyledir.

Kabaca yutkunuyorum, bu durumun vahşi belirsizliğini geçiyorum. Arkamı dönüp daha önce komodininin üzerine yerleştirdiğim çerçeveli resmimize bakıyorum, sonra telefonu tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Kıyafetlerimi çıkarırken banyoda yerde bir iz bırakıyorum, tenim onu düşünmekten şimdiden uğulduyor. Yağmur duşuna girip sıcaklığın ve buharın etrafımı sarmasına izin verdiğimde hava her zamankinden daha ağır geliyor. Vücut losyonuna uzanıyorum, kapağını çevirip açıyorum ve onun kokusu anında burnuma geliyor; temiz ve taze, meşe kokulu. Duyu organlarıma doluyor ve aniden sanki burada, tam arkamda duruyormuş gibi hissediyorum. Elleri sıcak, ıslak tenimi okşuyor. Ağzı boynumu okşuyor. Kolları etrafımı sarıyor, güzel ve sıkı. En çok da ağzıyla dizlerimin üzerine çökmemi söylüyor.

Nabzım fırlıyor ve her yerim ağrıyor.

Dizlerimin üzerinde, ellerim onun kalçalarında, dudaklarımı ayırmış olduğum düşüncesinden kurtulmaya çalışarak titrek bir nefes alıyorum, ama buhar gibi üzerime yapışıyor. Bu çekimi inkar etmek giderek zorlaşıyor, özellikle de duşun sıcaklığında teslim olmak istediğim yerde.

Bu çok kötü bir fikir olsa bile. Çünkü teslim olmak, ikimizin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu bu güzel arkadaşlığı mahvedebilir.

Dışarı çıktığımda kendimi büyük, kabarık bir havluya sarıyorum ve diğerini saçıma doluyorum. Ona mesaj atıyorum, gerçi bu da muhtemelen kötü bir fikir.

Duş aldım. Çünkü yapmamı sen söyledin.

Asher: Güzel. Dedigimi yapman hoşuma gidiyor.

Duraksadım, baş döndürücü kelimelere baktım. Ayrı yaşarken evliymişiz gibi davranmak bir şeydi. Birkaç günlüğüne bile olsa birlikte yaşarken tamamen başka bir şey olacak.

EVLERE ŞENLİK BİR HEDİYE

Asher

Yıllar boyunca birkaç kadınla yaşadım. Sonuncusu Lila'ydı, bir fırın sahibiyle -şaşırtıcı değil- altı ay çıktım, her zamanki son kullanma tarihim. Bu kadar kısa sürede birlikte yaşamayı planlamamıştım. Ama kira kontratı bitince bir aylığına yanıma taşındı. O kısa sürede uyumsuz olduğumuzu fark ettim. Sorun onun pasaklı olması değildi, gerçi öyleydi, ya da programlarımızın çakışması değildi, gerçi çakışıyordu.

O daha fazlasını istiyordu. Ben istemedim.

Hayatımın hikayesi. Dışa dönük ve cömertti ama yine de ona aşık olamadım. Çünkü ben kırıldım.

Yani, biriyle yaşamak? Bu benim için yeni bir şey değil. Ama yeni olan, eve dönerken duyduğum bu vahşi beklenti. Everly bana televizyon haberinden bahsettiğinden beri beni takip ediyor. Eve dönüş uçağında beni kovaladı; takım jeti indiğinde topuklarıma yapıştı. Ve oyuncu parkından eve dönerken de etrafımda dönüp duruyor. Bugün cuma gecesi ve ben heyecanla evime doğru gidiyorum.

Ya da belki heyecan? İçimdeki savaş hangisinin kazandığından emin değilim, belki de ikisi birden.

Onu ne kadar çok görmek istediğime dayanamıyorum. Bu gerçeküstü.

Garaja park edip kapıyı kapatıyorum, telefonum çaldığında evimin merdivenlerini hızla çıkmaya hazırım. Ekranda onun adı yanıp sönüyordu.

"Hey, ne oldu?" İçeri girerken yarı yarıya gözlerimi kapatmamı söylemesini bekleyerek soruyorum. Eminim beni bekleyen bir sürprizi vardır. Bu tam ona göre olurdu.

"Burada sıkışıp kaldım," diyor, sesine hayal kırıklığı karışıyor.

"Nerede?"

"Arenada. Eleanor milyonlarca seçeneğin üzerinden geçmek istedi; zaman çizelgesi, malzemeler, her şey. Ekip bu hafta başında duvarları astarlamayı bitirdi. Taslak için ızgarayı çizdim. Önümüzdeki hafta boyamaya başlayabilmem için işi hızlandırmaya çalıştığından bazı ayrıntıları tamamlamak istiyor. Bu da demek oluyor ki... geç saate kadar burada kalacağım. Ama tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

"Sana bir şey yaptım."

Garajdan eve açılan kapının önünde duruyorum. "Yemek mi?"

"Benim meşhur peynirli makarnam."

Midem gurulduyor. "Çedar, Monterey Jack ve krem peynirli mi?"

"Evet, tek ve biricik. Goodwill'den aldığım eski bir güveç kabında sizi bekleyenler var. Onunla 1950'lerin ev kadını gibi davrandım. Rolümü oynuyorum."

Rolünü oynuyor.

Bu sözler bana bunun sadece göstermelik olduğunu hatırlatmalı. Ama onun dar bir retro elbise ve önlük , elinde martini tutarkenki görüntüsü aklıma geldiğinde, tüm bunların göstermelik olmasından rahatsız olmayacak kadar çok hoşuma gidiyor. "Ee, martiniyi de mi kaçırdım?"

Gülüyor, gülümsemesi telefonda duyuluyor. "Belki yarın kamera ekibi geldiğinde bunu yaparım. İyi fikir mi?"

"Satın alacaklar," diyorum.

"Daha sonra evde olacağım," diye söz veriyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, neşeli görünmeye çalışıyorum ama hayal kırıklığı içime sızıyor. Peynirli makarnasını seviyorum ama onu görmek istiyordum. Bir buçuk haftadır yoldayım-New York, Boston, Toronto, sonra dönüş yolunda Vegas. Onu özledim.

"Ve en iyi Greer taklidimizi yapacağız," diye ekliyor.

Parlıyorum. "Yapacağız."

"O brunch'ın tekrarı yok."

Yaşlı adamın sesini benimsiyorum, hırıltılı ve onu hayal ettiğim gibi göz kırıyor. *"Balayı dönemini hatırlıyorum, ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk."*

"Hey! Balayı istiyorum. Paris konusunda beni zorlamasan iyi edersin."

Gülüyorum. Onu bir yerlere götürmeyi ne kadar çok istediğimi bilmiyor. "Kupa'dan sonra sezon bittiğinde seni oraya götüreceğim," diyorum, bunu kastederek ama bunun gerçekten olmayacağını bilerek.

"Planlamaya başlayacağım," diyor.

Kısa bir süre için göğsümde bir sancı hissettim. Şubat ayının sonundayız; eminim sezon bitmeden bu iş de bitecek. Bu yazıyı yarın bitireceğiz ve sonra kesinlikle ilgiden sessizce kaybolacağız.

Utanç verici.

Ama ne yapabilirim ki?

Telefonu kapattım ve içeri girdim. Ana kata çıkan merdivenlerin köşesini döndüğüm anda ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Burası farklı görünüyor.

Maeve şaka yapmaz. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz ve bu da bunu kanıtıyor. Etrafıma bakıyorum, her şeyi içime çekiyorum; bitkiler, sehpanın üzerindeki Tatiana adını verdiği tarot destesi ve kitaplar. En sevdiği sanat kitapları: Lichtenstein, Klimt, Cindy Sherman, Barbara Kruger. Grafiti sanatı üzerine bir kitap bile vardı.

Merakla elime alıyorum ama sonra bakışlarım başka bir şeye kayıyor; kanepenin arkasındaki masanın üzerinde duran, gümüş renkli basit çerçeveli bir fotoğrafa. Yaklaşırken göğsüm sıkışıyor.

Bu bizim düğün fotoğrafımız.

Vay anasını.

Gidip aldım. Resimde, Hitch yemin metnini okurken onun elini tutuyorum. Ben fırfırlı takım elbisemi giymişim, o Marilyn elbisesini giymiş ve ben de gözümü ayıramıyormuşum gibi ona bakıyorum.

Hâlâ okuyamıyorum. Elimden bırakmam uzun zaman alıyor.

Bunu yaptığımda, dönüp bitki masasına bakıyorum. Canlı olanları benim legolarımla dizmiş. Ama o da ne? Parlak bir şey orkideye dayanıyor. Üzerinde belli belirsiz tanıdık gelen bir çizim olan küçük oval bir aynaya doğru ilerliyorum. Ona ulaştığımda kalbim hızla çarpıyor. Bu...lanet olsun. Onu elime alıyorum. Geçen hafta bana gönderdiği neredeyse öpüşen çiftin çizimi. Ama onları aynanın köşesine çizmiş. Yanlarında şu sözler yazıyor: *Atıştırmalıkları her zaman elinizin altında bulundurun.*

Arkadaşlarının bana haftalar önce verdiği ilk tavsiye. Bana gönderdiği taslağın sanatının bir parçasına dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Ama tabii ki olacaktı. Bana gizli bir mesaj gibi geliyor, ki bunu düşünmek çok saçma. Yine de, işte buradayım, bunu düşünüyorum. Geçen hafta *senin için* resim ve kelimelerle yaptığım gibi, parmağımı tavsiye üzerinde gezdiriyorum. Maeve için bir anahtar.

Ama Maeve için başka bir anahtar daha biliyorum; yaptığı işin önemli olduğunu fark etmesini sağlamak. Ve bu benim için çok önemli. Garaja gidip bir çekiç ve çivi alıyorum ve küçük aynayı kaptığım gibi oturma odasına dönüyorum.

Sonra fuayeye gidip ön kapının hemen yanına asıyorum. Ait olduğu yere.

Çekici iade ettikten sonra mutfığa giriyorum ve onun kupalarıyla dolu bir tabak rafı görüyorum. Aptalca gülümsedim. Evet, bunların hepsi gösteriş için. Bunu hatırlasam iyi olur. Ama lanet olsun, görevi hiç anlamadı. Her yere izini bırakmış. En sevdiğim lavabodaki beyaz kupa, kenarında *I'm a Fucking Ray of Sunshine yazıyor* ve ağzında ruj izleri var. Ahududu. Bu kupadan çoktan içti.

Dudaklarının şekline uzun süre bakabilirim. Sadece bir kupayı kıskandığımı fark ettiğimde, dudaklarının olduğu noktaya dokunmak için içmek gibi bir şey yapmadan önce, paslanmaz çelik lavaboda takırdamasına izin vererek kendimi ayırıyorum. Bu noktada bunu yapmaktan çekinmezdim.

Yukarı çıkıyorum ve yatak odasına döndüğümde, bir çekici ışına yakalanıyorum, başka bir fotoğrafa çekiliyorum, komodininin üzerindeki fotoğrafa. Düşünümüzden bir kare daha. Ve ben onu öpüyorum.

Ona doğru yürüdüm, lanet olası bir trans halindeydim.

Başka bir dünyadaymışım gibi yatağa uzanıyorum, alıyorum, inceliyorum ve zamanın içinde kayboluyorum.

Maeve'in gözleri kapalı ve öpüşme resimlerinin her birine benziyor. Sanki benim tarafımdan öpülmeye ihtiyacı varmış gibi. Fena halde.

Boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkunuyorum, sonra bir elimi çenemde gezdiriyorum. Kupalarla, bitkilerle, kitaplarla ve en çok da resimlerle yaptığı şeyi. Burayı bir yuva haline getirmiş.

Ama evcilik oynayabilen tek kişi o değil.

Aşağıya iniyorum, Maeve'den kilitli kutudan benim için getirmesini istediğim paketleri karıştırıyorum ve aradığım paketi buluyorum. Yırtıp açtım ve memnun bir şekilde sırttım.

Evet, bu mükemmel.

Maeve düğün fotoğraflarıyla ilgili doğru bir fikre sahipti. Ama geçen hafta kardeşine ve daha çok da kendime ona göz kulak olacağıma dair bir söz verdim. Onu koruyacağıma. Dünyaya onun benim olduğunu göstermek için.

Onun bazı fotoğraflarının baskılarını sipariş ettim ve çerçevelettirdim. Yıllar boyunca çekilmiş fotoğraflar, en sonuncusu da dahil olmak üzere - bana çift kuş çevirirken çekilmiş bir fotoğraf.

Benim kişisel favorim. Bunları evin her yerine ekliyorum, telefonum Quick-Draw Maeve'i komodininin üzerindeki tişörtün içine koyuyorum.

Maeve: Bir saat kadar daha. Bana biraz makarna ve peynir ayır!

Dalgınca yazıyorum, aklım başka yerde.

Asher:
Yapacağım.

Yemek aklıma gelmiyor çünkü fotoğrafına bir kez baktığımda bir şey dikkatimi çekiyor. Vegas'ta kendine o lakabı takarken söylediği bir şey. Gösterişli bir şey.

Karım için mükemmel bir ev hediyesi biliyorum. Saate bakıyorum. Dokuz olmuş. Çok geç değil. Günün her saati her türlü iştahı karşılayan büyük bir şehirde yaşıyoruz. Google'da yakındaki bir dükkânın çalışma saatlerine bakıyorum, sonra gece yarısına kadar açık olduğunu görünce ukala bir herif gibi sırtıyorum.

Oradan hemen çıkıyorum.

* * *

Ama Cuma geceleri trafik tam bir kabus. Yavaş ilerliyor ve ben dükkana vardığımda Maeve bana mesaj atmış oluyor.

Maeve: Her yere baktım ama seni bulamadım. Sadece uzaylılar tarafından kaçırıldığın sonucuna varabilirim. 🧐

Kahretsin. Eve benden önce geldi. Ama son eşyayı alırken hızlıca bir cevap yazdım.

Asher: Yakında dönerim. Sadece bir şey almam gerekiyordu.

Belirsiz ama sürprizi bozamam.

Mutlu kışımlar. Karın çok yoruldu.

Bir gerilim sarsıntısı beni vuruyor. Umarım kendini fazla yormuyordur.

Asher: Biraz dinlen, tamam mı?

Ama cevap yok. Ve bu iyi bir şey. Gerçekten, bu iyi. Bol bol uyumasını istiyorum. Alışverişi bitirdikten sonra, elimde hediye çantasıyla arabaya atlıyorum. Garaja girdiğimde saat neredeyse on buçuktu. Ondan başka cevap yok. Eminim çoktan yatmıştır.

Bu endişelerimin bir kısmını giderdi. İçeri giriyorum, çantayı mutfak masasının üzerine koyuyorum ve yukarı çıkıyorum.

Işıklar hala yanıyor ve işte orada, yüzüstü yatağında, sütyeni yanında. Ama onun dışında hala kıyafetlerini giyiyor - tayt ve sweatshirt. Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve çözülüyor.

Aynı anda iki düşünce çarptı içime.

Birincisi, benim yatağında çok iyi görünüyor. İkincisi, uyumak için misafir odasını değil de *benim yatağımı* seçtiği için aptalca heyecanlandım. Ardından üçüncü bir düşünce geliyor. Umarım benim evimde hiç olmadığı kadar iyi uyuyordur.

Arkamı dönüp koridora çıkıyorum ve dolaptan bir battaniye alıyorum. Döndüğümde nazikçe üzerini örtüyorum. Usulca iç çekiyor, tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve yuvarlanıyor, dudakları hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. Gözleri bir an için dalgalanarak açılıyor, uykunun ağırlığıyla. Biraz kıskandım ama onun adına da çok mutlu oldum. Buna ihtiyacı var.

"Merhaba," diyor ama göz kapakları bir ya da iki saniyeden fazla açık kalmıyor.

Uyandığından bile emin değilim ama yanına oturuyorum. "Hey," diye mırıldanıyorum, bir elimi nazikçe omzuna koyuyorum.

"Güzel görünüyorsun," diyor aptal bir sırıtışla.

"Sen de öyle," diye cevap veriyorum, sesim alçak ve sert.

"Ben... bunu... düşünüyordum," diyor, kelimeleri yavaş ve bulanık. "Ne hakkında?" Aklında ne olduğunu öğrenmek için can atarak soruyorum.

"Seni görüyorum," diyor, neredeyse rüya gibi bir halde. "Öyle mi?" İçimdeki gerilim neredeyse dayanılmaz bir hal aldı. "Evet. Rüya gördüm..."

Ama o sessizleşiyor. Keşke uyansa da rüyasında benimle ilgili ne gördüğünü anlatsa. "Ne hakkında rüya görmüş?" Eğilerek soruyorum, her kelimesine tutunmaya hazırım.

Ama sözünü bitirmiyor. Onun yerine nefesi yumuşak, derin bir nefesle dışarı çıkıyor. Eli göğsünde çırpınırken göğsü yükseliyor, sonra vücudunda aşağı kayıyor. Göğüslerinin üzerinden. Karnına doğru. Ve işte böyle, alevler beni canlı canlı yiyor.

Derin uykuya dalarken eli kalçalarının arasına kayıyor.

Dayanabileceğim çok şey var.

Dişlerimi sıkıyorum, bir iniltiyi bastırıyorum ve doğruca banyoya gidiyorum. Saniyeler içinde soyunuyorum, duşun altına giriyorum, sıcak suyun üzerimi yıkamasına izin veriyorum, onu *dün gece* burada hayal ediyorum.

Bu gece dışarıda.

Ve ona yapmak istediğim her şeyi.

GÖRMEZDEN GELEMEYECEĞİM ŞEYLER

Maeve

Mmm. Gün gözlerimin önünde yüzüyor, şuruplu ve sıcak. Ama burası da sıcak, bu büyük, rahat yatakta. Yorganın altında el yordamıyla battaniyenin bir köşesini tekmeliyorum... o sırada gözlerim açılıyor.

Kaba.

Uyumayı tercih ederim.

Bacaklarıma bakıyorum. Oh. Kıyafetlerimin içinde uyuyakalmışım. Gözlerim yapış yapış ve makyajım üzerime yapışıyor. İnliyorum. Üstümü değiştirmeliyim. Dişlerimi fırçalamalıyım. Makyajımı temizlemeliyim.

Yarı uyanık halde kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Ya da yarı uykulu. Belki ikisi de. Kesinlikle ikisi de. Karanlıkta banyoya doğru ilerliyorum, kocaman bir esneme beni ele geçiriyor ve düğmeyi çevirirken dünyayı engelliyorum.

Oh. Hafif bir ışık yanıyor. Banyodaki birkaç taneden sadece biri, loş bir şekilde aydınlatıyor.

Bekle.

Asher eve geldi mi?

Yüzyıl sonra esneme sona erdiğinde başımı çeviriyorum ve buharla, düşün ritmik sesiyle ve... Asher'ın suyun altında, gözleri kapalı, büyük elinde çok iddialı bir ereksiyonla görüntüsüyle karşılaşıyorum.

Tamamen uyandım, kalçalarımı birbirine bastırdım.

Tek bir kasımı bile oynatmıyorum. Dudaklarımı birbirine doluyor, tüm seslerimi, her nefesi içime hapsediyorum.

Ses çıkarma.

Sessizce atması için vahşi kalbimle pazarlık yapıyorum. Bir elimle lavabonun kenarını tutarak, camın arkasındaki, altı adım ötedeki ve odanın çaprazındaki adama utanmadan bakıyorum. Sırtı bana dönük ama yandan görebiliyorum.

Güçlü kalçaları, kaslı kıcı, sıkı karın kasları ve inanılmaz derecede etkileyici bir pazusu, okşadıkça güzel ve sıkı bir şekilde esnedi.

Lezzetli ve tembel bir vuruş.

Sanki sikinin elindeki ağırlığını ve hızlı bir sürüşte sikinin ilgisini test ediyor. Ancak değerlendirme uzun sürmüyor. Birkaç saniye içinde, Asher'ın eli kalın şaftı boyunca şehvetli bir amaçla kaydığı için *aleti cehennem evet* ile cevap vermelidir.

Ucuna ulaştığında tutuşu sıkılaşıyor. Gözlerim yerinden fırlıyor ve o sıktıkça vahşi bir nefesi dizginliyorum, sonra ürpertici bir nefes veriyorum.

Bu çok yanlış.

Bu çok büyük bir ihlal.

Gitmeliyim.

Gerçekten gitmem

gerek. Tamam. Şimdi.

Geri dönüp geldiğim yoldan gideceğim.

Ve deniyorum, yemin ederim deniyorum, kurşuni ayaklarımın dönmesini istiyorum, böylece sessizce sıvışabilir ve onun öz bakımına hiç tanık olmamış gibi davranabilirim. Şimdiye kadarki en ateşli manzarayı asla göremeyecek olsam bile - Asher'ın eli kalın şaftının etrafında daha sıkı kıvrılıyor, dibine gidiyor, sonra tekrar ucuna gidiyor. Sert bir inilti dudaklarını titretiyor. Boynumu, omuzlarımı, yüzümü open o gür, sert dudaklar.

Sonsuz derecede ıslanıyorum.

Yanaklarım yanıyor. Tüm vücudum alevler içinde ama kendimi ayırmak zorundayım. Dudaklarımı büzüyorum, sessizce dönüyorum ve nasıl olduğunu bile bilmediğim bir cesaretle kapıya yöneliyorum. Elimizi uzatıp kapı koluna uzanıyorum.

"Sakin şimdi gitmeye kalkma."

Sesini duyunca tüylerim diken diken oldu. İçindeki kaba, cinsel emir.

"Gitme mi?" Titreyen bir nefesle soruyorum, su şırıltısından yanlış duymuş olabilirim diye tam olarak arkamı dönmüyorum. *Bunu* söylemiş olmasına imkân yok.

"İzle beni," diyor Asher alay edercesine. "İsteddiğini biliyorsun"

Nereden biliyor? Beni ona vahşice bakarken mi gördü? Göğsümde bir kızarıklık oluştu. Yutkundum, sonra arkamı döndüm, suçluydum. Nefes nefese kaldım, artık onun silüetine bakmıyordum. Döndü ve bir eliyle cam kapının üzerindeki buharı siliyor. Duruşunu değiştirmiş, bana etkileyici vücudunun üç çeyrek görüntüsünü veriyor.

Ve sonunda, sikişinin tamamını görebiliyorum. Kalçalarım sıkıştı.

Elbette, onu pantolonunun içinden hissettim, sonra iki hafta önce boxer külotunu. Mal hakkında kabaca bir fikrim vardı. Ama şimdi görüyorum. Bu adam kutsanmış. Aletine bakmadan duramıyorum, gördüğüm en güzel alet. Büyük, güzel ve en sevdiğim renk, pembe.

Ama bakmamın asıl sebebi bu değil. Penisler her şeydir. Asılırlar, sallanırlar, sallanırlar. Çoğunlukla yoluma çıkarlar.

Bakmaktan kendimi alamamamın nedeni, elini tekrar indirmesi ve gözlerini benden ayırmadan çekiştirirken bana doğru bakması. Yeşil gözleri sıcaklıkla parlıyor, ilkel bir tür şehvetle. Buharını temizledikten sonra benim için bir görüş alanı yarattı.

"Kararın nedir, Hartley?" diye soruyor, o koca elini sertleşmiş aletinden aşağı kaydırıyor, sikiyle beni büyülüyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, sanki kafamdaki ipleri oynatan kuklacı oymuş gibi. "Gösteri için kalacağım."

Elinde evetimle, saniyeler içinde sönen ukala bir sırıtişla parlıyor. Eli yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı kayıyor. Yavaş, kışkırtıcı bir ritimle. Başka bir yere bakmam mümkün değil. Derin bir nefes alıyorum, kekeleyerek veriyorum ve bakmaya devam ediyorum, dudaklarım ayırık, gözlerim aç.

"Gözlerin kocaman Maeve," diyor, sesi artık alaycı bir tınıyla çıkıyor.

Kişisel bakımının tam ortasında birini yakalamanın size üstünlük sağlayacağını düşünürsünüz. Yanılırsınız. Bu adam tüm kartları elinde tutuyor. Yüzünde en ufak bir utanma belirtisi yok. İş üstünde yakalandığı için en ufak bir utanma duygusu yok.

Sadece gözlerinde meydan okuma görüyorum. Ateş. Beyaz-sıcak arzu. "mi?" Sonunda gözlerimle ilgili sorusuna cevap veriyorum. Sıkı ve sert bir vuruşla, "Kocamanlar," diye geveliyor.

Yumruğu sikinin etrafında daha sıkı kıvrılıyor. Daha hızlı vuruyor. Utanmadan çıplak. Utanmadan tahrik oluyor. Acımasızca mastürbasyon yapıyor.

Ve loş banyoda onu izlerken, yağmur duşu devasa gövdesinin üzerinden akarken, eli ereksiyonunu tekrar tekrar gezerken yıpranmış, kıvılcım saçan bir sinirim var.

Tepeden tırnağa yanıyorum. Her hücrem karıncalanıyor. Kemiklerim eriyor. Nabzım çarpıyor. Kalçalarım titriyor. En iyi arkadaşımın bana mastürbasyon yapmasına bakarken hayatımda hiç kadar tahrik olmamıştım. *Bana.*

O kadar sırlıslıklamım ki bir elimi külotumun içine sokup bir, iki, üç vuruşta uçabilirim. Dalgınca dudağımı ısırıyorum.

Gülümsüyor, tembel, orantısız bir gülümseme, sonra çenesini eğiyor. "Gösteriyi beğendin mi, karıcığım?"

Bir titreme bedenimi rehin alıyor. "İstiyorum," demeyi başarıyorum.

"Bir süredir beni , değil mi?" Yumruğu daha hızlı uçarken meydan okuyor.

"Bir dakika. Belki daha fazla," diyorum nefes nefese. "Nelerden hoşlandığını anlayacak kadar uzun."

"Bunu sevdim." Ama bu bir yalan. Bu hoşlanmaktan da öte. Elinin ereksiyonu boyunca mekik dokuması, kalçalarını yumruklaması, kaslarının dalgalanması beni kesinlikle büyülüyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor koyu yeşil gözleri vücudumda gezinirken, sanki şimdiye kadar boşaldığı tek kişi benmişim gibi. "Çok iyi."

Büyük omuzları titriyor. Eli daha sıkı kavırıyor. O eli çok kıskanıyorum. O elin benim olmasını istiyorum. Ağızım olmasını. Bedenim olmasını.

Müstehcen bir şekilde ıslandım. Asher diğer avucunu cam duş kapısına vururken külotum su parkına dönmüştü. "İzlemeyi seviyorsun."

Bu bir soru değil, bir ifade ama yine de başımı sallıyorum.

"" "Bitirmemi ister misin?"

"Evet, lütfen," diyorum ve sanki yalvarıyormuşum gibi. Çünkü yalvarıyorum.

Sert gözlerle ve kesik kesik nefes alarak yumruğunu sikiyor. Sikmek dediysem, gerçekten sikmek. Kalçaları sarsılıyor, keskin ve hızlı. Ve çok güçlü. Çenesi geriliyor, göğsü kabarıyor, pis bakışları bana kilitleniyor.

Arzusunun nesnesi. Başka

bir pompa.

Gözleri sıkıca kapanır.

Bir tane daha.

Sonra, başını geriye doğru eğip uzun, gırtlaktan gelen bir "Maeve" diye inlerken tüm vücudu sarsılıyor.

Az önce külotumun içine mi

boşaldım? Neredeyse.

Neredeyse.

Çünkü bu şimdiye kadar gördüğüm, duyduğum, deneyimlediğim en ateşli şey - Asher adımı homurdanırken elinin üzerine boşalıyor. Elimi külotumun içine sokmamak ve ben de boşalana kadar ağrıyan klitorisimi ovmamak için kendime hakim olmam gerekiyor.

Ama bu bir gösteri. Bu bir oyun. Bu bir çeşit pazarlık. Ve adam sorumlu.

Oynadığımız bu dostluk oyununda bir sonraki hamleyi kimin yapması gerektiğini bilmiyorum, bu yüzden nefesi yavaşlayana, göğsü kabarmayı bırakana ve gözlerini açana kadar bekliyorum. Çenesini kapıya doğru uzattı. "Git yatakta bekle, Maeve."

Ve oradan uçarak çıktım, onun zevkinin anısı sonsuza dek beynime kazındı. Bir de şu soru var: Onu basmamı mı istiyordu? Arkadaşlarım onu kapıyı kilitlemesi için uyarmıştı.

BENİM İÇİN SAYIN

Asher

Bir havluyu saçlarımdan geçirip vücudumu yarı yarıya kuruladıktan sonra, su damlacıklarının göğsümden aşağı kaymasını umursamadan belime doluyorum.

Aklımda tek bir şey var, ona aldığım hediye.

Buharlı banyodan çıkıp yatak odasına dönüyorum ve Maeve'in görüntüsü nefesimi kesiyor. O kadar itaatkâr ki. Maeve yatakta yatıyor, yastıkların üzerine uzanmış. Hevesle talimatları bekliyor.

Etkileyici ela gözleri bariz bir heyecanla titriyor. Hayır, düpedüz kirli bir neşe var gözlerinde. Yatağın ayak ucuna doğru ilerliyorum, avuçlarımı şiltenin üzerine bastırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Fiziksel bir şey olmayacak, değil mi? Kurallar böyle mi?"

Kaşları çatılıyor. "Evet mi?" diye sorarken kafasının karıştığı belli.

"Peki bu gece onları kırdın mı?"

Dudağını ısıırıyor, sonra da "Hayır mı?" diye soruyor.

Ona sertçe bakıyorum. "Bana dokundun mu?" Bir gülümseme beliriyor. "Hayır."

"Sana dokundum mu?"

"Hayır." Sesi hem çaresiz hem de kararlı çıkıyor.

Bakışlarımdan vücudunda gezinmesine izin verdim ve taytına yerleştim. Mor renkte. Muhtemelen naylon, ve bahse girerim, malzeme nemli

kalçalarının arasına. "Bacaklarını aç."

Dudaklarından bir nefes geçiyor. Bacaklarını hafifçe ayırıyor, ıslak bir noktayı ortaya çıkarıyor ve lanet olası bir rock yıldızı gibi sırtımamı sağlıyor.

"Bunun gibi mi?" diye soruyor.

"Aynen öyle, karıcığım," diyorum ve yatak odasının kapısına doğru başımı sallıyorum. "Yeni ev hediyeni şimdi görmek ister misin?"

"Evet," diyor.

Kararlılık ve şehvetle kendimi yataktan kaldırıp aşağıya iniyorum ve Risqué Business'tan çantayı alıyorum. Adımlarımı ikişer ikişer atarak bir dakikadan kısa bir sürede yatak odasına dönüyorum.

Elimdeki pembe çantayı görünce gözleri açılıyor. "Asher," diyor, ismimi pis bir dua gibi söylüyor.

Koyu mavi halıyı geçip yatağın kenarına oturuyorum, aletim yeniden sertleşiyor. Çantayı yere bırakıp ona doğru eğildim. "Sanırım bir keresinde beş süper vibratör aldığını söylemiştin."

Vücudundan bir ürperti geçiyor. Sonra başını sallıyor. "Söylediğimi söyledim." "Ve dinledim. Mutlu olman için gereken her şeye sahip olmanı istedim.

Mutlu eş, dedikleri gibi."

"Onları görebilir miyim?" Sanki Kirli Noel'deyiz ve ağacın altında hayallerinin pille çalışan hediyelerini yeni keşfetmiş gibi konuşuyor.

"Sana göstereceğim," diyorum ama önce çantayı banyoya götürüyorum, her birini yıkıyorum, kuruluyorum ve geri dönüyorum.

"Sonunda," diyor dudak bükerek.

"Böylesi daha iyi." Bir elimi çantaya daldırıp Thruster denen şeyi çıkarıyorum. Uzun ve kalın. "On dört hız," diyorum ve sonra bir tane daha alıyorum. Flutter. Daire şeklinde ama ucu açık. "İçeriye ve dışarıya gider." Çantadan bir tane daha alıyorum. Şaftlı ve titreşimli kulakları olan geleneksel tavşanın modern bir versiyonu, ama bir tür yeni moda çırpınma teknolojisine sahip. "Bana bunun anında orgazm olduğu söylendi."

"Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

Ona diğerlerini gösterdim. Yumuşak Bir Dokunuş ve Parmak Kuklası. "Bu ismi sevdim." Pembe parmak oyuncağını tutarak kaşlarımı çatıyorum. "Kahretsin. Bu hiç iyi değil," diyorum, sanki büyük bir sorun keşfetmişim gibi.

"Neden?" diye soruyor. Hayır, o *sızlanıyor*.

"Süper boy dediniz. Bu bir mermi boyu. Benim hatam," diyorum ve çantaya geri bırakıyorum. "Kullanılmadığı için belki iade edebiliriz?" Masumca soruyorum, ama o uçuyor, bileğimi tutuyor ve başını sallıyor. "Onu istiyorum."

Sesi çiğ, boğuk.

"Sanırım bu senin hediyen," diyorum ve sonra ona sırtıyıyorum. "Seni burada onlarla bırakayım mı?"

Sanki onu beş oyuncakla yalnız bırakıyorum. Ama bu oyunu istemesine ihtiyacım var. Bu kuralları kabul etmesi için. Beni boşalırken izlemek istediği kadar bunu istemesine ihtiyacım var.

Başını hızla sallıyor. "Hayır."

Şaşkın bir ifade takınıyorum.

"Hayır mı?" "Asher," diyor,

yalvarır gibi. "Evet mi?"

Gözlerini kapatıyor, sonra canı acıyormuş gibi derin bir nefes alıp açıyor. "Sen seç."

Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Daha yakına eğilip yatağa daha da gömülüyorum. "Doğru. Çünkü seks her şeyi karmaşıktırır, değil mi? Evlilik de dahil mi?" Yumuşak ve kendinden emin bir şekilde, onun kelimelerini kullanarak soruyorum.

"Öyle."

"Ama orgazmlar değil mi?"

"Orgazmlar iyidir."

"İyi mi? Sadece iyi mi?" Yemeğimle biraz daha oynayarak soruyorum.

Yumruğunu yatağa vuruyor. "İyiden de öte. Tanrım, lütfen. Birini kullan. Sik beni onunla. Şimdi sik beni. Bu kadar tahrik olmama dayanamıyorum," diyor, sonra ellerini saçlarının arasına sokuyor, çaresiz bir kadın hareketi yapıyor.

Ve ben kırılan bir adamım. Ama aynı zamanda bir parça kontrole de sıkı sıkıya tutunuyorum - ihtiyacım olan bir kontrol. Yataktan kalkıyorum, çantayı ona bırakıyorum, sonra parmağımı kaldırıyorum. "Ama dokunmak yok, değil mi?"

"Evet. Kahretsin. İyi. Her neyse," diyor, o kadar , o kadar gergin...

"Sadece biraz azgın mısın, tatlım?" Başımı eğerek soruyorum.

Gözlerini bana dikti. "*Beni* boşalırken izleseydin sen de azardın."

Eğilip yüzümü onunkine yaklaştırıyorum ve burunlarımızın ucunu birbirine değdiriyorum. "Haklısın," diyorum, sonra dudaklarımı tehlikeli bir şekilde onunkilere yaklaştırıyorum. İçimdeki her şey *onu öp* diye bağılıyor. Vücudum ona dokunma ihtiyacıyla yanıyor ama dokunmuyorum. Onun arzusuyla çok fazla eğleniyorum. "Ben de azardım, bırak sana yardım edeyim."

Uzaklaşıyorum. Dolaba gidiyorum. Birkaç kravat alıyorum. Döndüğümde, "Sadece bana dokunmak istemediğinden emin olmak için." diyorum.

Keskin bir nefes alır. "Beni bağlayıp bir oyuncakla mı sikeceksin?"

"Sadece kurallara uyuyorum."

Hıncırca gülümsüyor ve hızla hareket ediyor, böylece ben bileklerini bağlayamadan, başparmaklarını taytının bel bandına geçiriyor ve onları aşağı doğru kaydırıyor, külotunu da aşağı doğru itiyor, sanki onları üzerimde bırakmamdan korkuyormuş gibi.

Ve böylece, kontrol onda oluyor. Çünkü yarı çıplaktı ve mükemmel, pembe amcığı benim için sergileniyordu. Islak, güzel ve pırıl pırıl. Ona şehvetle bakarken inliyorum. Ona dokunmamak çok zor olacak.

Ama kural kuraldır.

Öyle olmasalar bile, sözlerinin yankısını yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyorum-seks *her şeyi karmaşıktırıyor*.

Ve seks pişmanlığa yol açabilir.

Pişmanlıktan nefret ediyorum. Ben de Maeve'in benden pişman olma düşüncesinden nefret ediyorum. Pişman olmayacağından emin olana kadar onunla yatmayacağım. Eğer, ki bu büyük bir ihtimal, birlikte yatarsak, bana bunun bir hata olduğunu söylemesini, bunu yapmamalıydık demesini, sabah geri adım atmasını istemiyorum.

Onu becermek, tadına bakmak, memnun etmek ve pişmanlık duymadan yüzüme, sikime ve parmaklarıma boşalmasını sağlamak istiyorum.

Ama bu? Bu oyun mu? Buna izin vereceğim.

Üstüne , sert sikim neredeyse giydiğim havlunun altından yumuşak karnına değecek. Sağ bileğine bir kravat sararak onu yatağa bağlıyorum. Sonra sol bileğine, o bilekle de aynısını yapıyorum. Malzemeyi çekiştirdiğimde biraz esneme oluyor ama çok fazla değil.

"Güvenli kelime mi?" Ben soruyorum.

Dudakları seğiriyor. Acele etmiyor, sonra "Sıcak fındık." diyor.

Kahretsin, sanırım onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama şimdi bu düşüncelerin içinde kaybolmanın zamanı değil. Ya da kendi iyiliğim için çok fazla köpüklü olan duygular. Gülümsememin boyutunu görmemesi için başımı eğiyorum. Kaldırdığımda gülümsemem sönüyor. Üzerimdeki havluyu ayarlayarak vücudundan aşağı kayıyorum. Yarı yarıya neden böyle bir şey giydiğimi merak ediyorum. Ama belki de hâlâ o tişörtün içinde olduğu içindir.

Kalçalarının arasına yerleşip vibratöre uzanıyorum. "Beş tane lazım demiştin Maeve?"

"Evet," diyor meydan okurcasına.

Küçük olanla başlıyorum, parmağımın üzerine kaydırıyorum, sonra ona titreşimli pedi gösteriyorum. "Saymaya başla," diyorum.

Parmağımı açılmış kalçalarının arasında kaydırıp, şişmiş klitorisine sürttüğümde nefesi kesiliyor. Nefesi uzun bir iniltiye dönüşüyor. Kulağa hoş geliyor ama kural kuraldır.

"Benim için say Maeve," diyorum.

Yutkunuyor, başını sallıyor, "Bir" diye mırıldanıyor. "İyi eş," diyorum.

Sonra sırtını kamburlaştırıp öyle yüksek sesle, öyle pervasızca inliyor ki aletim havludan fırlıyor. Zaten sertleşmişim. Şimdi kalçalarını kaldırıp parmağıma doğru sallandığından beri granit seviyesindeyim. "Dil gibi bir şey mi?" diye düşünürken sesimi dengede tutmak için mücadele ediyorum. Merak ediyorum?"

Nefes nefese "Evet" diye haykırıyor.

"Eminim yenmek , değil mi?" "Hem de çok," diye mırıldanıyor.

Onu nasıl da yemek istiyorum. Yüzümü kalçalarının arasına gömüp ziyafet çekmeyi. Bunun yerine Parmak Kuklası'nı kapatıyorum, sonra da İtici'yi alıyorum. "Tekrar say," diyorum ona, uzun, kalın oyuncağı kaldırarak.

Şimdiden dağılmış durumda, saçları dağınık, yanakları kırmızı, gözleri parlıyor. "İki," diye bağıyor.

"Daha gidecek yolumuz var, Quick-Draw Maeve," diyorum, sonra yeni cihazı açıp ucunu onun muhtaç klitorisine sürüyorum.

Uzun bir "Ohhhhhh" mırıldanırken bilekleri bağlara doğru geriliyor.

Sikim güm güm atıyor. Göğsüm kabarıyor.

Doğruluyor, bana şiddetle bakıyor. "Sik beni onunla. Şimdi."

Cazip ama hayır. "Çok açgözlü," diye mırıldanıyorum, sonra yukarı kaldırıp kayganlığının içinden geçiriyorum. "Bunun gibi mi?" Masumca soruldu.

Yüksek sesle, "İçimde, seni kızdıran." diye cevap veriyor.

"Madem ısrar ediyorsun," diyorum, sonra amının içine sokuyorum ve hücrelerim eriyor. O kadar ıslak, o kadar ateşli ki hepsini kolayca alıyor.

Sonra sesini sonuna kadar açtım. Ve saniyeler sonra, onu beceriyor. , , arıyor. Ve beni çeviriyor. "Yaklaştım," diye bağıyor.

İçimde öyle bir his vardı ve gelmesine izin verebilirdim. Ama bunu uzatabilirim de. Onu sınırlamak istediğimi hissediyorum, bu yüzden kapatıyorum.

İnliyor. "Ne yaptın sen?"

"Beş tane lazım demiştin," diyorum masum numarası yaparak. "Asher," diye uyarıyor beni.

Ve gerçekten sıcak taşaklar demesini istemediğimden, çember vibe'a geçerken hızlıyım, tatlı amına kaydırıyorum, bir kıvrımlı ucu içeri alırken diğerinin klitorisinin üzerine oturmasını izliyorum.

Kalçalarını kaldırıyor. Yakında, ilahi söylemeye başlayacak. Yalvarıyor. Tekrar yaklaştı.

Ve bunu kolaylaştırdığım için ben bir pisliğim.

"Seni pislik," diye mırıldanıyor, sanki beni boğazlamak istiyormuş gibi yatakta debeleniyor.

"Oh, sik mi dedin?" Tavşan tarzı olanı alıp salladım.

Kalçalarını kaldırıyor, bacaklarını iyice açıyor. Tanrım, onu becermek bir rüya . Ama o benim hayalimdeki kız. Kalbim acımasızca çarpıyor.

Sakin ol, dostum.

Beynimi karıştıran duyguları temizlemeye çalışıyorum, sadece fiziksel olana odaklanıyorum. Oyuncağı önünde sallandırarak ona "Saymaya devam et," diyorum.

"Dört," diyor nefes nefese.

"Ne kadar iyi bir eş," diye övüyorum, sonra da sırılsıklam olmuş amının içine sokuyorum.

Ötüyor. Aynı anda hem muhteşem hem de hayvani bir ses ve hem sikime hem de kalbime dokunuyor. Ama duygularıyla savaşıp sadece görevime odaklanıyorum. Onu daha önce hiç yapmadığım gibi yapmak.

Sonuna kadar sokuyorum, kulaklarına hafifçe vuruyorum ve güzel, aç klitorisine binmesine izin veriyorum. Kısa sürede, şafta karşı kıvranıyor, dudakları ayrılıyor, çığlıkları bana çok yakın olduğunu söylüyor. Başını geriye atıyor. "Asher," inliyor, inliyor, neredeyse orada, neredeyse o uçurumun üzerinden geçiyor.

Ve gelmesine izin vermeliyim. Gerçekten, . Birkaç derin itişte onu uçurumdan atabilirdim. Ama kapatıyorum.

"Canın cehenneme," diye bağıyor.

"Yapamayız, Maeve. Hatırladın mı?"

"Asher," diye feryat ediyor.

"Güvenli kelimeni kullanman gerekiyor mu?" Soruyorum, umuyorum, dua ediyorum ki

Ha

yır. Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Beş. Ver. Bana. Beş."

Gülümsüyorum. Ve bir saniye daha dayanamıyorum. Son vibratörü kaptığım gibi-

Yumuşak Dokunuş, dil ve dudak simülasyonu yapan oyuncak... Ona doğru eğiliyorum ve bu sefer bir öpücük çalmıyorum. Yeni oyuncakçı açıp kalçalarının arasına kaydırırken ve ona sürtünürken sıcak, derin bir öpücük

aliorum.

İnliyor ve sesi dudaklarımla yutuyorum. Haykırıyor ve ben daha hızlı ovarken onu öpüyorum. O pantolonunu indiriyor, ben de okşuyorum. Sonra ağzını bırakıyorum ve çığlık atıyor. "Evet, evet, evet!" diye bağırıyor yatağımda, benim için tamamen, fantastik bir şekilde çözülürken. Ve eminim ki, hiç pişmanlık duymadan. Elli bin yıl sonra bana sersem sersem gülümsüyor. "Çok kötüsün." "Ben en kötüsüyüm. Ama haklısın Maeve," diyorum, sonra da onu Kollarımı. "Beş tane süper vibratör alıyorsunuz." "Aslında dört tane süper boy vibratör ve bir tane de süper güçleri olan küçük bir vibratör vardı." "Bu bir meydan okuma mı? Beş büyükle tekrar denemek ister misin?" Gülüyor ama sonra başını sallıyor. "Aslında..." Bakışları vücudumda . Aklıma geldi de, bir esinti hissediyorum. Havlum bir ara düşmüş olmalı. Sertleşmiş aletim gömleğine çarpıyor. Önce aşağıya, sonra yüzüme bakıyor. "Tekrar gel kocacığım," diye fısıldıyor şehvetli bir şekilde, duraksayıp göğsüne bakıyor. "Benim üzerime." diye söylüyorum. O bir siren. O bir hayalperest. O bir sanatçı. En iyi arkadaşımın kız kardeşi. O benim de en iyi arkadaşım, benim kayam. Ama şu anda, o sadece karşı koyamadığım bir kadın. "Madem ısrar ediyorsun," diyorum, sonra gömleğini yukarı itiyorum, böylece kollarının altındaki atlet sıkıca oturuyor, gözlerimi ilk kez o muhteşem göğüslere diktiğimde inliyorum, şımarık, esmer gül meme uçları ve tutunacak çok şey var. Onlara yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Yalamak, ısırarak, öpmek ve becermek. Şimdilik, göğsüne yaslanıyorum, her iki yanında birer dizim var. Ağrıyan sikimi okşuyorum. Evet, bu uzun sürmeyecek. "Sadece küçük bir sorun var." Bana cilveli bir gülümseme fırlatıyor. "Küçük olduğunu söyleyemem, Asher." Malları takdir etmesine sevindim, ama en iyisi böbürlenmemek. Onun yerine meraklı gözleriyle tanışıyorum. "Ama mesele şu ki," diyorum, sikimi bir kez daha çekiştirerek. Sert bir şekilde nefes alırken gözleri parlıyor. "Öyle mi?" "Yardımcı olurdu," diye devam ediyorum, elimi tekrar aşağı kaydırırken her pis kelimedede acele etmiyorum, "biraz ıslak olsaydı." Dudaklarını yalıyor ve aletime şeker gibi bakıp başıyla onaylıyor. "Yardım edebilirim."

Eminim yapabilir, ama o güzel ağzı sikimin etrafındayken bana nasıl bir yardımda bulunacağını düşünmüyorum. "Yapabileceğini biliyorum," diyorum ona bakarken, sikimi tekrar kavırıyor ve avucumu ucuna doğru kaydırıyorum. "Ama şu anda senden tek bir şey istiyorum."

"Ne oldu?" diye soruyor nefes nefese.

Acele etmiyorum, yüklü havanın biraz daha çatırdamasına izin veriyorum. Onu bekletiyorum. Sikimi daha sıkı kavırıyorum, ucunu ağzına yaklaştırıyorum. "Üzerine tükür," diyorum ona.

Gözleri büyür. Ağızı açık kalır. Nefesi aceleyle kaçıyor.

Bu bakışı sonsuza dek hatırlayacağım - bir lunaparka gittiğimizde ve beni baş aşağı hız trenine binmeye ikna ettiğinde ya da beni okyanusun hırçın dalgalarına sürüklediğinde ya da buz pateni pistinin kapısında kapalı yazdığını görüp yine de içeri girmeye karar verdiğinde ve beni de yanında getirdiğinde böyle bakıyor.

Bu saf bir heyecan bakışı, ama bu gece hem heyecan verici *hem* de kirli.

Vücuduyla evet diyerek yüzünü sikime yaklaştırıyor. Gözle görülür şekilde yutkunuyor. Biraz tükürük salgılıyor. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken, o ahududu dudaklarını ayırıyor ve sikimin üzerine damlamasına izin veriyor. Damla damla.

Şimdiye kadar en ateşli gösteri. Takdirle inliyorum.

İşi bittiğinde dudaklarını patlatıyor ve masumca soruyor, "Beğendin mi?"

Sikime bakıyorum. Ucunda bir damla ön sperm oluşuyor, aletim de takdirini gösteriyor. "Bu kadar yeter," diye kestirip atıyorum.

Sonra elimi sikimden aşağıya kaydırıp onunla birlikte yağlıyorum. İşim bittiğinde, memelerinin arasına yerleşiyorum ve ellerimi dış taraflarına bastırıyorum. Bu şekilde, aralarındaki vadiyi sikerken sıkıca tutuyorum, onları kalçalarıymış gibi kavırıyorum. Birkaç itiş, birkaç pompa ve zevk omurgamdan aşağı kükrüyor, beynimi kızartıyor ve son mantığımı da yok ediyor.

Evet diye haykırırken göğüslerini serbest bırakmamla boyuyorum, neredeyse o da benim kadar tahrik olmuş gibi. Bunun mümkün olduğundan emin değilim. Daha önce kimsenin böyle hissettiğinden emin değilim. Tüm vücudum titriyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Beynim devre dışı kalıyor. Nefesimi tutamıyorum. Tüm dünyam pantolonlara, inlemelere ve artçı şoklara indirgeniyor. Sonuncusu beni sarstığında, sonunda Maeve'in memelerini ne kadar berbat ettiğimi fark ediyorum. Boşalmamla kaplanmıştı. Bu çok güzel bir görüntü. Göğsünün her tarafına sürmek, onu kendimle işaretlemek istiyorum. Ama önce onu kontrol etmeliyim.

Ne de olsa bağı. Yüzümü kaldırıyorum ve yanaklarındaki kızarıklığı, vahşi saçlarını, heyecanlı gözlerini alıyorum. Ve kolları başının üzerinde gerilmiş, bağlarımın düğümlerini zorluyor. "Bırak onları çözeyim," diyorum gelerek. "Sonra seni temizleyeceğim."

"Yapma."

"Onları geri alma?"

"Beni temizlemeyin."

O bir piyango. Ve eğer elime geçen tek şey kuralları esnettiğimiz böyle bir geceyse, bunu kabul edip tadını çıkaracağım. Sonsuza kadar elimde tutacağım. Bağları hızla , sağ bileğini öpüyorum, sonra aynısını sol bileğine yapıyorum.

Yüzümü kaldırdığımda Maeve'in elleri çoktan meşguldü, doruk noktamı göğüslerinin her tarafına yayıyordu. "Kendimi senin boşalmanla boyuyorum," diyor.

Bu .

Bir orgazma daha ihtiyacı var. "Kural kuraldır. Üçte bir orgazma ihtiyacın var."

"Beş orgazmı daha kaldıramam," diye gülüyor.

"Nasıl istersen öyle olsun. Ama eşit olmamız lazım." "Kim demiş?"

"Ben diyorum." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor.

"Benim Vegas'ta bir tane vardı, senin orada hiç yoktu.

Ödeştik." Tavşanı aldım. "Uzun sürmeyecek. Seni bununla becerebilir miyim?" "Böyle söyleyince..."

Bir dakika sonra tekrar boşalıyor ve bu zaten bağımlısı olduğum bir ses. Banyoya gidip onu temizlemek için bir bez aldım.

Bir süre sonra, o tişörtü ve bir çift uyku şortuyla, ben de zürafa boxer külotumla. Yatağa geri dönüyoruz ve yorganın altında her şeyin garip olduğu bir an, belki de birkaç an var.

Kurallar koymak isteyeceğinden korktuğum yerde. Ya da bunun bir daha olamayacağını söyleyecek.

Muhtemelen yarın söyleyecek.

Ama bu gece için tek istediğim karımın yanında uyumak. Onu kollarıma çekerken önce ben vuruyorum. "Hadi uyuyalım, tamam mı tatlım?"

Bunun anlamı açık, şu anda bu konu hakkında konuşamam. Şu anda bana zarar verme.

Sakın şimdi bana bunun bir hata olduğunu söyleme. "Tamam," diyor usulca.

Ve üç hafta önce birlikte geçirdiğimiz ilk gecede söz verdiği gibi, saniyeler içinde çıktı. Ben çıkmadım. Hiç olmadım. Dünya durgunlaştığında, zihnim çok hızlı çalışıyor, günü tekrarlıyor ya da bir sonrakine doğru ilerliyor, çözmem gereken sorunları, başa çıkmam gereken şeyleri gözden geçiriyorum. Ama bu sefer durum biraz farklı. Karanlıkta tamamen uyanığım ama her zamankinden daha huzurlu hissediyorum. Maeve'in tatlı erik parfümünü kokluyorum, yumuşak tenine dokunuyorum, böyle daha çok gecenin hayalini kuruyorum.

Ama gelmeyeceklerini bilerek.

Telefonumu elime alıp Google'da "En iyi arkadaşınıza aşık olduğunuzda ne yapmalısınız?" diye aratmayı çok ama çok istiyorum.

Doktor Google'ın hoşuma giden bir cevap vereceğinden emin değilim.

Çünkü bunun bizim için iyi bitmesine imkan yok. İlişkiler benim için asla iyi bitmez, her zaman biter.

Ama ben kırılmamış olsam bile, romantizm radyoaktif olmasa bile, hiçbir zaman garanti yoktur. Her zaman bir şeyler ters gidecektir. Her zaman bir şeyler kırılır. Ve işlerin kontrolümden çıkmasından nefret ediyorum. Her şeyden çok nefret ediyorum. İşler sarpa sarmaya başladığında ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Hokey farklıdır. Tahmin edilemez, evet. Ama ben hokey oynarken *her zaman* çözümler vardır. Yeni bir açıklık bulmak, daha hızlı kaymak, pak için daha çok mücadele etmek, daha uzağa kovalamak. *Başarmak*.

Ancak hayat, iki yüz fit uzunluğunda ve seksen beş fit genişliğinde bir oval üzerinde üç periyotta oynanan bir oyun değildir. Sonuçlar çok çeşitli, çok öngörülemez ve çok kalıcıdır.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyorum. Nefes alıyorum, nefes veriyorum.

Ama düşüncelerim can sıkıcı bir şekilde uzaklaşıyor. Çok geçmeden yepyeni senaryolar üretmeye başlıyorum. Daha önce aklıma bile getirmediğim keşkeleri hayal ediyorum.

Mesela...

Ya tüm duvarları yıkmayı bırakıp Maeve'le aramızdaki her neyse onu keşfetmeme izin verseydim? Ya tüm bunları onun için hissetmeme izin verseydim? Ya karımla romantizm yaşasaydım?

İşte bu keşkelerle ilgili en büyük sorun - ya her şey ters giderse?

Düşündükçe ürperiyorum.

Lanet olası ürperti. İçimde pürüzlü bir şekilde ilerleyen içgüdüsel bir his. İrkiliyorum, sonra dönüp ona bakıyorum, mışıl mışıl uyuyor, mutlu.

Belki bu yeterli olur.

BENİM İÇİN BİR ALIŞKANLIK OLMAYA BAŞLIYORSUN.

Maeve

Çimlerin üzerinde diz çökmüş, kısa şort ve üzerinde "Sanat Yap, Haşlanmış Yumurta Değil" yazan siyah bir tişört giymiş, bir yandan da lavanta çalılarını kokluyorum. Birkaç yıl önce oradaki Büyük Maceramız sırasında Darling Springs'teki lavanta çiftliğinde çekilmiş samimi bir fotoğrafım. Fotoğrafın köşesinde siyah-beyaz bir tazı bana bakıyor. Ben çiçekleri koklarken onun başını .

"Bunu ne zaman aldın?" Kaşlarım çatılmış bir halde soruyorum. Fotoğrafi onun çektiğini hatırlamıyorum. Ama çiftlik köpeğini hatırlıyorum. Adı Hudson'dı ve çiftliğin sahibi Ripley Addison ile bir süre onun kurtarılması hakkında konuştuk. Hatta bir evcil hayvan ararsam bana bu organizasyonu tavsiye etti. Keşke benim de bir köpeğim olabilseydi. Ama evim biraz küçük.

Köpek hayallerinden sıyrılıp Asher'a dönüyorum ve "Bu fotoğraf" diye ekliyorum. Demek ki neden bahsettiğimi biliyor.

"Biz oradayken," diyor kolayca.

"Hayır, yani... Senin aldığını hatırlamıyorum," diyorum, kafam karışmış bir şekilde ona bakarak.

Omuz silkiyor, kahve yapmak için arkasını dönüyor. "İçeri gizlice sokmuş olmalıyım," ama şimdi sesi biraz kaçamak çıkıyor.

Çerçeveyi tekrar elime alıp dün gece mutfak tezgahının üzerine koymuş olabileceği çerçeveyi inceliyorum. Genelde selfie çeken ya da onu selfie çekmeye sürükleyen ben olurum.

"Yani, arabayla vurulmuş gibi mi?" Şaka yapıyorum ama huzursuz hissediyorum.

Süslü kahve makinesinin bir koluyla oynuyor. Belki de bir espresso makinesidir, şimdi düşünüyorum da, tüm bu düğmeler ve kollarla.

"Evet, aynen öyle."

"Ve çerçevelettirdin mi? Komodinin üzerindeki gibi mi?" diye sordum. Uyandığımda Quick-Draw Maeve tişörtümle çekilmiş fotoğrafımı fark ettim. Ama neden *bu* fotoğrafa bu kadar odaklanmış durumdayım? Belki de dün gece olanlar hakkında konuşmaktan daha kolay olduğu içindir. *Onun* evinde. Şimdi *bizim* geçici evlilik evimiz. Her şeyin tadını çıkardığımız zaman.

Üzerine *tükür* dediğini hâlâ duyabiliyorum.

O iğrenç emirden ne kadar tahrik olduğumu hâlâ hissedebiliyorum.

Arkasını döner, kaşları çatıktır. "Haber ekibi için. İnandırıcı olmasını istedim."

Haklısın. Tabii ki. Neden başka bir nedeni olabileceğini düşündüm bilmiyorum. Ne kadar aptalım. Aynı şeyi düğün çekimlerimizde de yapmıştım.

Göğsümde oluşan düğüme rağmen neşeyle "Harika," diyorum. Beğenmediğimi düşünmesini istemiyorum. "Gerçekten çok düşünceli."

"Seninkiler de öyleydi." Kelimeler çok yanlış geliyor. Birbirinin etrafında dolanan iki insan gibi. Sanki kavga etmişiz ve şimdi kırılğan bir şeyi kırmamak için aşırı kibar davranıyoruz.

Biraz önce uyandığımda yatak boştu. Muhtemelen saatlerdir ayaktaydı. Üzerime bir sweatshirt geçirdim ve aşağıya indiğimde onu yumurta beyazı omlet yaparken ve birazını da bana ayırırken buldum. Şimdi de kahve yapıyor. Kahveyi o kadar sevmem bile. Bunu bildiğini sanıyordum. Ama şikayet edecek değilim. Ne de olsa misafirim.

İşte bu. Bu yüzden kendimi çok garip hissediyorum. Birinin evinde misafir olmak her zaman gariptir, bu kişi en iyi arkadaşınız olsa bile - ya da daha fazlası? Vivian Teyze'yi ziyaret ettiğimde ya da Josie üniversiteden sonra bir keresinde beni annesinin evine davet ettiğinde hissettiğim gibi. Herkes çok sevimliydi ama ben kendimi çok yabancı hissettim. Belki de gidecek bir aile evim bile olmadığı içindir.

Ve şimdi burada durmuş, dün geceden sonra Asher'a nasıl davranacağımı bilemiyordum gibi hissediyorum. Vegas'taki buluşmamız bir şeydi, kıyaslandığında neredeyse iffetliydi. Dün gece tamamen farklıydı. Orgazmdan sıırıslıklam olmuştuk. Çıplaktık. Utanmazdık. Her şeyi aşmıştık.

ve aynı zamanda o teknik dokunmama kuralıyla engelleniyor - bir sınırla örtülmüş samimiyet. Ama sınırlara ihtiyacım var yoksa eski kalıplara gireceğim -sıkı sıkıya sarılmak, ihtiyaç duymak, tutunmak. Gideon'un bana söylediği gibi. Ve bunu Asher'la yapamam. İnsanları bırakmalıyım... tıpkı ailemle yapmak zorunda kaldığım gibi.

Hatırlatma karşısında göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor, sonra da onların anılarıyla sızlıyor. Mutlu oldukları zamanları. Karım iyiymen, adam karısına deliler gibi aşıkken. Kimsenin hasta olmadığı, ölmediği ya da kalbinin kırılmadığı zamanlar. Ama bu anılara çok sıkı sarılırsam, onların içinde kaybolurum ve bugün yapmamız gereken bir gösteri var.

Şimdiye odaklanın.

Asher'ın bakışlarını üzerimde hissederek mutfaktan çıkıyorum. Belli belirsiz, sanki ben evin içinde ilerlerken göz ucuyla beni izliyormuş gibi. Belki bir şey söylemek istiyor ama söylemiyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum, oturma odasına doğru yürüyorum ve dün gece buraya yerleştirmiş olması gereken başka bir çerçevenin önünde duruyorum. Bu benim, mezuniyet kepimi havaya fırlatmışım, stüdyo sanatları derecemi kutluyorum. Bu bir anlam ifade ediyor. Onun aldığını hatırlıyorum.

Ama gezinmeye devam ettikçe başka kareler de buluyorum - buz oteldeki odamızda ceket dağlarının arasında büzülmüş halim ve ağaç çadırda uyku tulumunda kitap okurken çekilmiş bir fotoğrafım. Çekilen her fotoğrafımı hatırlamam gerektiğini söylemiyorum ama bunlar? Onları hiç hatırlamıyorum. Asher'ın benim fotoğrafımı çekmek gibi bir alışkanlığı mı var?

Bu, bir arkadaşınızın başka bir dil konuştuğunu ve bunu hiç bilmediğinizi öğrenmek gibi bir şey. Fotoğrafçılık her zaman onun gizli dili oldu da ben mi fark etmedim?

Bunu öğrensem iyi olur, özellikle de TV ekibi bugün ilerleyen saatlerde burada olacağından.

Kocam hakkında bunları kesinlikle bilmeliyim.

Ellerimi tezgâhın üzerine koyarak mutfığa geri dönüyorum. "Fotoğrafçılık senin hobin mi?" Diye soruyorum ama o daha cevap vermeden tarçın ve hindistan cevizi kokusu çarpıyor burnuma. Kahvesine bu baharatları mı koyuyor? Çünkü bunu ona söylemekten nefret ediyorum ama nefis baharatlar bile çamurun tadını güzelleştirmiyor.

Tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden bakıyor. "Neden soruyorsun?"

"Mürettebat gelmeden önce bilmem gereken bir şey olduğunu düşündüm.

Mesela...

Bu senin hobin, değil mi? Lego bitkileri gibi mi?" Belli belirsiz bir işaret yapıyorum. "Yani, bütün bu resimlere sahipsin, yani..."

Makinenin bir koluyla oynarken omuzları dikleşiyor. Sıkı görünüyor. Sanki masaja ihtiyacı varmış gibi. Parmaklarım ona dokunmak, gerginliğini gidermek için kaşınıyor. Ellerimle aram iyidir. Güçlüdürler. Yardım edebilirim. Yardım *istiyorum*. Ona doğru birkaç adım atıyorum, ellerimi omuzlarında hayal ediyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Bu çok mu fazla olurdu? Çok mu duygusal? Çok mu ilgili? Çok mu yapışkan?

Siktir git, Gideon.

Ellerimi bırakıyorum.

"Bu bir hobi değil," diyor ve ben kafamı daha da karışık hissederek sallıyorum. Ne oluyor burada? Neden bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum? Üstelememeliyim - çok çabaladığımı düşünebilir. Ya da uygunluk evliliğimizin sınırlarına saygı göstermediğimi.

"Bu işte iyisin," diyorum neşeyle, çünkü bu iyi bir şey. Çok fazla olmadan da iyi olabilirim. "Astığım düğün resimlerini gördün mü?"

"Yaptım. Dün gece," diyor, soğukkanlı ve kontrollü bir şekilde. "Çok akıllıcaydı."

Akıllıca. Çünkü bu sahte bir evlilik. Dile getirilmeyen soru havada asılı kalıyor: Dün gece bir hata mıydı?

Asher parıldayan espresso makinesinden uzaklaşıyor ve bana bir kupa uzatıyor. En sevdiğim kupayı. Üzerinde "Ben lanet olası bir güneş ışığıyım" yazanı.

Bana ikram ettiği chai latte'ye gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum. "Sen... sen bana chai latte mi yaptın?" Şaşkınlıkla sordum. Barista yetenekleri olduğunu hiç bilmiyordum.

Tekrar omuz silkiyor, bu sefer biraz gülümseyerek. "Karım onları gerçekten seviyor. Bu bir kocanın yapması gereken bir şey değil mi?"

Kupanın sıcaklığı ellerime ve derimin altına sızıyor. Asher benim için chai latte yapmayı öğrendi. Bunu onun için yapsaydım, Gideon çok fazla olduğunu söylerdi. Ama ben bunun çok fazla olmasını seviyorum.

İçimde bir şeyler değişiyor. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki - benim hakkımda bunları fark etmesini, bana dokunmasını, ben bakmıyorken fotoğrafımı çekmeyi düşünmesini seviyorum, sanki yakalanmaya değer biriymişim gibi.

Ama yapamam. Bu geçici şeyi çok fazla duyguyla mahvetmeyeceğim. Onun yerine bir yudum alıyorum ve mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

"Şimdiye kadar en iyisi." "Evet, doğru," diyor kuru bir sesle.

"Öyle," diye ısrar ediyorum.

"Teşekkürler."

Bir an için gerginlik azalıyor ve bugün ilk kez ikimiz de tamamen dürüst davranıyormuşuz gibi geliyor - konu sadece bir içki olsa bile.

Kupayı biraz daha sıkı tutuyorum. "Asher, fotoğraflar harika," diyorum içimden. Ama o kahvesini yudumlarken ben kalanını içerken söylenmemiş daha çok şey var.

"Hazırlanmalıyım. Birazdan burada olurlar," diyorum ve kapıya doğru bakarken bakışlarım yeni bir yansımaya takılıyor. Merakla oraya doğru ilerliyorum.

Kalbim boğazıma tırmanıyor. Yeni aynamı astı. Geçen gece küstahlık etmek istemediğim için bitki masasının üzerine koyduğum aynayı. Ve onu tam da hayal ettiğim yere asmıştı. "Asher," diyorum sessizce, sözlerimde beklediğimden daha fazla duygu var, ama çok etkilendim. Mutfağa doğru dönerken sesimi yükselterek duygularımı uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Aynayı asmışsın."

Kapının pervazına yaslanıp başını bana doğru eğiyor. "Çünkü karımın sanatı onurlu bir yere sahip olmalı."

Oh, doğru. Tabii. Kamera ekibi için. Tabii ki ekip için. Gülümsemeye . "Evet. Teşekkür ederim." Göğsümdeki tuhaf hisleri örtmek için bir yudum daha alıyorum - tanıdık bir endişeyle karışık sıcak bir şey. Ama görmezden gelmem gereken bir şey. " neyse, düş alsam iyi olacak. Sonra da bir şeyler içmek için menajerimle buluşmam gerekiyor. Daha önce mesaj atmıştı. Bazı yeni fırsatlar."

Merdivene doğru başını sallıyor. "Sizi yalnız bırakayım."

Bunun anlamı açık. Dün gece ona yaptığım gibi yukarı gelip beni duşta bulmayacak. Ve kalbim bunun için biraz daha ağır hissediyor.

GERÇEK ÜCRETLER

Asher

Şimdiye kadar, bu röportaj bir kaçış atışı gibi. Kaleye giden temiz, açık bir yol. *The Good Stuff*'in muhabiri Rachel Mehta'ya evimizi gezdiriyoruz. Kameramanı biz ilerlerken video çekiyor ve yıllar boyunca çektiğim tüm fotoğraflar ve Maeve'in çerçevelediği düğün fotoğrafları ile bu alanda mutlu bir şekilde birlikte yaşıyormuşuz gibi görünüyor. Arkadaşımın fotoğraflarını çekme *alışkanlığım* işe yaradı. Hatta Maeve'e yapacağımı söylediğim gibi, kapının yanındaki aynayı, karısının çalışmalarını gösteren gururlu bir kocayı gösteriyorum. Rachel gülümsüyor ve *atıştırma lıkları el altında tutmanın* kesinlikle yaşanacak sözler olduğunu söylüyor.

Maeve'in yakut yüzüğü ve benim silikon yüzüğümle, ellerimizi tutmuş - Greers'lardan dersimi aldım, çok teşekkür ederim- kesin olarak evli görünüyoruz. Oturma odasında dolaşp düğün fotoğraflarının ve bitki masasının yanından geçerken Rachel bize profesyonel bir gülümseme atıyor.

"Karınıza iyi şans tılsımım dediğiniz doğru mu?"

"Ona öyle sesleniyorum," diyorum kolumu Maeve'in beline dolayarak. Bu kolay görüşme için minnettarım ve ona yeterince dokunmadığım ilk *performansımızdan* sonra aldığım notları dikkate aldığım için mutluyum. Bu bugün sorun olmayacak. Eğer dünya ellerini karısından uzak tutamayan bir adam görmek istiyorsa, bunu elde edecekler.

Belki de dün gece, dünyaya sunmamız gereken bu cephe konusunda bize iyi geldi. Belki bizi birbirimize daha da bağladı. Daha evli görünmemizi sağladı. Belki de bu dokunuşu, bu yakınlığı sürdürürsek, olanları zaten konuşmuşuz gibi hissedeceğiz. Sanki dün gecenin açıklanmaya ihtiyacı yokmuş gibi, çünkü her şey ortada, değil mi? *'Bir daha olamaz'* demesini istemiyorum çünkü belki de bu sözleri gerçek kılar.

En iyisi bir süre daha bu araf şehvet diyarında yaşayalım. Hiçbir şeyin yanlış gitmeyeceği bir yerde.

"Bunun için bir sebep var mı? İyi şans tılsımın olması mı?" Rachel kolunun altına bir tablet sıkıştırmış halde soruyor.

Maeve'in belini biraz daha sıkıyorum. "O benim en büyük hayranım. Son iki sezondur her yıl açık artırmada ve panoların arkasından bana tezahürat yaptı. O zamandan beri hiçbir maçı kaçırmadım. İşte böyle."

"Hepsi benim," diyor Maeve, parlak bir kahkaha atarak, neredeyse fazla parlak bir kahkaha atarak bana doğru eğiliyor, omzu omzuma çarpıyor.

Burnuna bir öpücük kondurarak, "Çizgiyle uğraşılmaz," diye ekliyorum.

Maeve kıkırdıyor. *Gerçekten kıkırdıyor.* Bu hiç ona göre değil. Kıkırdayan biri değildir. Ama yine de, kız arkadaşlarımla toplum içinde hiç bu kadar alingan olmamıştım. *O artık senin karın,* kendime hatırlatıyorum.

Her ne olursa olsun, ben büyük bir PDA adamı değilim. Ama Maeve söz konusu olduğunda ekstra davranıyorum, çünkü durum bunu gerektiriyor. Ama aynı zamanda, bu sabah garip olsa da, dün gece hakkında konuşmamış olsak da, bu konuda asla konuşmak istemesem de bunu yapmak istiyorum. Sadece yapmaya devam etmek istiyorum. O kadar çok istiyorum ki göğsümde rahatsız edici bir sızı, derin ve korkunç bir özlem hissediyorum. Bunun sadece ona dokunmak için duyduğum dipsiz bir arzu olduğunu sanmıyorum. Onu yakınımda tutmak istememden kaynaklanıyor. Olması gerekenden daha yakın.

Kendimi toparlamak için bir an duruyorum, sonra tekrar Rachel'a ve sorulara odaklanıyorum. "Ve açık artırmada bana teklif verdiğinde ekstra heyecanlandım."

Rachel bir kaşını kaldırdı. "Vegas'ta evlenmeyi mi planlıyordun? Bu da 'iyi şans tılsımı' olayının bir parçası mıydı?"

Daha önce bu şekilde düşünmemiştim. Ama şans ve Vegas? Bu mantıklı. Zarı atıyorum ve "Evet." diyorum.

Maeve elini şefkatle kolumda gezdiriyor. "Kesinlikle. Kendimizi çok şanslı hissediyoruz."

Rachel'ın kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Özür dilerim," diyor ve kameramana elini kaldırıyor. "Bir dakika durabilir miyiz?" Kadın kesiyor,

Rachel aramızda bakışıyor. "Bu kadar çok dokunmamanız için sizi rahatsız edebilir miyim?"

"Elbette." Maeve'in gerildiğini hissederek hemen doğruluyorum.

"Oh, tamam," diyor Maeve, sesi hafif ama belli ki şaşırılmış.

Rachel özür dileyen bir gülümseme verir. "Sadece kamerada biraz dikkat dağıtıcı görünüyor. Rol yapıyormuşsun gibi."

Maeve yüksek sesle homurdanıyor. "Ne kadar saçma."

"Biliyorum, değil mi?" Ben . "Bunu kim yapar ki?"

"Kesinlikle," diye onaylıyor Rachel, sıfırlama yaparken kameramana bakıyor.

Maeve yanıma kayıyor, gülümsemesi kaskatı. "Özür dilerim. Dikkat dağıtmak istememiştim."

Rachel, sanki bu garipliği hafifletmeye çalışıyormuş gibi, "Dürüst olmak gerekirse, bu kulağa klişe geliyor ama sadece kendiniz olun," diye öneriyor.

Ama ya kendim olmak karıma çok dokunmak istediğim anlamına geliyorsa? Belki de 'bu bir daha olamaz' kartını çekmediği için özellikle istiyordumdur. Ve belki de onu koruduğumdan, ona göz kulak olduğumdan, bu maskaralıkta çok iyi olduğumuzdan emin olursam, o kartı çekmek istemeyecektir.

Beckett'in sesinin kafamın içinde yankılandığını duyuyorum: *Sen zaten başarılı bir hokey oyuncusuyken, o zorba bir teyzeye uğraşarak kendi yolunu çizmeye çalışıyor. İşler kötüye giderse, sana bir şey olmaz. Ama bu iş patlarsa, o iyi olmayabilir.*

Ya Greer'ları kanalize etme fikri yanlışsa? Belki de sadece kendim olmalıyım.

Aklımın bir köşesinde, bunun kameralar için oynanan bir oyundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Hayır işinden daha fazlası. Hiç beklemediğimiz viral bir iyilik kampanyasının tetiklediği sahte bir evlilikten daha fazlası. Kendim olabilseydim, nasıl hissettiğimi açıklardım. Beckett'in düğününde, bunun sadece bir anlık mantık hatası olmadığını kabul ederdim. Bu bir şeyin başlangıcıydı. Yavaş yavaş, istikrarlı bir şekilde, ısrarla içimde güçlenen bir şeyin. Okyanusta birkaç rüzgârdan ibaret olan ve şimdi beşinci kategoriye yükseltelen bir fırtına gibi, en iyi arkadaşşıma karşı hissettiğim tüm bu lanet duygular tarafından körüklendi.

Ama oraya gidemem. Şimdi olmaz, Maeve'in işleri basit tutma isteğiyle olmaz. Sonra başka bir ses soruyor ama zaten karmaşık değil mi?

O sesi bir kenara itmeye çalışıyorum. Tüm bu hazır değilim. Ve kesinlikle öyle değil.

Rachel kanepeye doğru başını sallıyor ve oturuyoruz. "Viral iyilik kampanyasına daha fazla odaklanalım," diyor. Ne de olsa bu yüzden burada. *The Good Stuff*'ı ilgilendiren şey bu.

"Elbette," diyorum ve minderlere yerleşiyorum.

"Böyle iyi hissettiren gerçek bir hikayeye çok nadir rastlıyoruz. İyilik yapmakla ilgili bir şey. Bu kadar ilgi görmesi bizi çok mutlu etti. Böyle bir tepki bekliyor muydunuz?" Rachel soruyor.

Maeve'e dönüyorum ve Vegas'taki gecemiz hakkında içimden geldiği gibi konuşuyorum. "Hayır, hiç de değil. Dürüst olmak gerekirse sadece tanıştığımız bir çiftte yardım etmek ve o gece harika vakit geçirmek istedim."

"Ve ertesi gün patladığında biz de herkes kadar şaşırdık," diye ekliyor Maeve, sesi artık daha doğal.

Rachel tabletindeki notlar arasında gezinirken bir tanesinde durdu. "Ekibiniz mal sahibinin zam yaptığını söylüyor..." Duraksıyor, tabletini kontrol ediyor, sonra kaşlarını kaldırarak başını kaldırıyor ve göz kamaştırıcı bir rakam paylaşıyor. "Ve bu ikinizin öpüşürken paylaştığı gönderiden beri."

"Bu harika," diyor Maeve, gerçekten etkilenmiş görünüyor.

"Duygulandık," diye ekliyorum.

Rachel'in bakışları bana kayıyor. "Hayırseverlik senin için her zaman önemli miydi?"

Bir tane başlatıyorsun, değil mi?"

Ben cevap veremedim Maeve araya giriyor. "Öyle ve kocamla gerçekten gurur duyuyorum. O her zaman spordan daha fazlasını önemsemiştir. Sporcunun bütünü, zihinsel ve fiziksel sağlığını düşünür. Ve çocukların da tüm bu araçlara sahip olmasını istiyor. Anksiyete gerçek bir şey, sporcular da dahil olmak üzere pek çok insanı etkiliyor ve hakkında pek konuşulmuyor. Ruh sağlığı hakkında konuşmak önemli. Çocuklar için bunu damgalamamak. Onun bu organizasyonu yarattığını görmek çok... inanılmaz." Bana bakıyor, yüzünde sevgi dolu bir ifade var ve göğsümde yeni bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum.

Toplam Ekip Çalışması hakkında daha önce de konuşmuştuk, ancak onun bunları söylediğini duymak kalbimi onun için daha da yumuşattı. Sanki bu mümkünmüş gibi. Ama belli ki mümkün.

Rachel gülümsüyor, sanki değişimi fark etmiş gibi. "Ve şimdi bu yeni girişiminde onun yanında mı olacaksın?"

Maeve bana yaslanıyor, elini koluma koyuyor ve Rachel bu sefer itiraz etmiyor, belki de bu sefer tamamen gerçek hissettirdiği için. "Kesinlikle. Onunla gerçekten gurur duyuyorum."

Kalbim göğsüme çarpıyor. Bunun olmaması gerekiyordu. Çok dokunaklı olmaktan, aniden sıcak ve... dürüst hissetmeye geçmememiz gerekiyordu.

Röportajın geri kalanına odaklanmaya çalışıyorum ama Maeve'in bu yönüme hayranlık duyması hiç yardımcı olmuyor. Bana çok fazla şey hissettiriyor. Bir süredir uzak tuttuğum duygularımın vanasını açıyor.

Ama sözleri aynı zamanda ardına kadar açık bir pencere gibi. İçinden güneş parlıyor. Ve ben evimin etrafına bakarken gerçeği aydınlatıyor.

O buradayken her şey çok daha
güzel. Ve gitmesine izin
veremem.

BEN TACO DEĞİLİM

Maeve

"kadını."

Hayes Valley'deki favori mekânı The Spotted Zebra'da bir köşedeki masaya doğru ilerlediğimde Angelina'nın sözleri bunlardı.

Kollarını açıyor ve bana sımsıcak sarılıyor. Kendisi Guatemalalı ve her zaman beni kollayan bir abla havası var. Bir menajerde isteyebileceğim her şey var ve sözlerinin özel bir anlamı olduğuna kendimi inandıramasam da sarılmayı kabul ediyorum.

"kadını sensin," diyorum, birbirimizi bırakırken konuyu saptırarak.

Dudaklarını büküyor -gerçekten büküyor- ve beni el sallıyor. "Lütfen." Yanındaki zebra desenli tabureye vuruyor. "Öylesin, hayatım." Abartılı, kibirli bir ses tonuyla "sevgilim" diyor.

Güldüm ve . "Sevgilim? Bunu şimdi mi yapıyoruz?"

"Uygun görünüyor." Bana şakacı bir sırıtış attı.

". Sevgilim," diyorum, onun titreşimine doğru eğilerek.

Tabureye yerleştiğimde Angelina, üzerinde "*Herkesi Mutlu Edemem-Taco Değilim*" yazan turuncu şeritli açık mavi tişörtümü ve uçuşan siyah-beyaz puantiyeli eteğimi değerlendiriyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Kamerada bunu mu giydin? Çok şirin. *Sanatçı* çılgınlıkları."

Gömleğimi çekiştiriyorum. "Öyle mi?"

"Başka kim uyumsuz stillere sahip olup yine de bu kadar iyi görünebilir? Yaratıcı bir enerjiniz var ve bunu gösteriyorsunuz."

Eğilip fısıldıyorum, "Bunu sadece senin için giydim." O da özel hissetmeyi hak ediyor.

"Bebeğim, bir ajanı nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyorsun." Martini bardağını kaldırarak gülüyor. "Şimdi sana bir içki alalım, böylece tüm iyi şeylere kadeh kaldırabiliriz."

Tüm bu iyi şeyler hoş geliyor ama aceleci davranmak istemiyorum, bu yüzden barmen sadece beyaz şarap istiyorum. Süslü bir kokteyl çok küstahça geliyor ve ayrıca Asher şansı kışkırtmamı istemezdi. Bu düşünce aklıma *geldi - acaba farkında olmadan kocamın şans mantralarından birini mi benimsedim?*

Belki de yaptım. Bunu duysa çok hoşuna giderdi. Ona söylemeliyim. Dün gece astığı aynayı hayal ediyorum ve midem biraz bulanıyor. Çok hoş bir dokunuştı.

Sonra ne yaptığımı fark ettiğimde kendimi yakalıyorum - tüm bu anlar gerçekmiş gibi davranıyorum. *Kendini aşma, kızım. Bu sadece sahte bir evlilik. Elbette, geçici kocan seninle yatmak istiyor, ama hepsi bu. En azından ben öyle olduğuna eminim. Sana beş oyuncak almak "Seni gelecek Salı'ya kadar becermek istiyorum" demiyorsa, o zaman ne diyor?*

Şarap kadehimi kaldırıyorum ve Angelina'nın çikolatalı martinisiyle tokuşturuyorum. Yaşamak için koyduğu kural -*çikolata ya da sanattan mahrum kalmamak*- benim de arkasında durabileceğim bir kural.

"Tüm iyi şeylere," diyorum, ama ses tonumda ölçülü ve dikkatliyim. "Ve orada birçok var senin yoluna geliyor. Ben heyecanlıyım hakkında

fırsatların gerçekleştiğini görüyorum," diyor Angelina, elleriyle hareketli bir şekilde konuşurken bilezikleri kollarında şıngırdıyor.

"Daha fazla canlı resim partisi mi?" Bunu kastettiğini tahmin ederek soruyorum.

Homurdanıyor ve aman Tanrım, az önce martini burnundan mı çıktı? Ne ben gülmemek için kendimi zor tutuyorum ne de o.

"Affedersiniz," diyor peçeteyle yüzünü silerken. "Eğer biri bana bir müşterinin söylediği en saçma şeyi sorsaydı, bu Maeve Hartley'in bir sonraki fırsatının *resim partileri* olup olmadığını sorduğu zaman olurdu."

İçimde heyecan kıvılcımları çakıyor ama kendimi tutuyorum. Çok fazla umutlanmak istemiyorum. "Aslında resim partilerini seviyorum," diyorum mutlu bir omuz silkmeye. "Beni tetikte tutuyorlar."

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Bu iyi, ve hala onlardan bolca var. Ama *California Style* ile de bir telefon görüşmesi yaptım. Onları tanıyor musun?"

Tabii ki biliyorum. Bu bir online stil dergisi. Ama neden *benimle* konuşmak istesinler ki? "Elbette," diyorum, çekingen bir şekilde.

Angelina, "*Seni* bir fotoğraf karesine dahil etmek istiyorlar," diyor ve elini kaldırıp parmaklarıyla sayıyor. "Duvar resmi üzerinde çalışıyorsun. Bunun için ekibin onayına ihtiyacımız var ama eminim sorun olmayacaktır. Sonra stüdyonuzda, sonra sanat eserlerinizden bazılarıyla evinizin bir görüntüsü ve hatta canlı resim etkinliklerinizden biri. Bay Vincenzo'yla üç hafta önceki partisinden bir fotoğrafı kullanmak için konuştum bile, yani o konuyu hallettik. Arenada da bir tane çekmek kolay olacaktır. Ama yeni evinizin fotoğraflarını da çok isterler. Sanatçıların, tasarımcıların, mimarların evlerini sergilemeyi seviyorlar" ekliyor.

"Bekle, ne?" Kekeliyorum. "Sporcuları kastediyorsun, değil mi? Sporcuları mı konu alıyorlar?"

Angelina gülerek başını sallar. "Ah, tatlı yaz çocuğu. *Sanatçıları* kastetmiştim. Deniz Köpekleri komisyonunun büyük bir olay olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu konuda çok heyecanlılar Maeve. Dalga yaratıyorsun. Bu yükselen yıldız sanatçılarla ilgili bir haber."

Kalbim duracak çünkü bu gerçek olamayacak kadar güzel.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Dünya dönüyormuş gibi hissediyorum. "Ama... biz gerçekten..." Ağzımı hemen kapatmadan önce başladım. Angelina bunun bir mantık evliliği olduğunu bilmiyor. Muhtemelen Greers için uydurduğumuz hikâyeye inanıyordur - Asher'la müzayededen önce çıkmaya başladığımız ve doğru olduğunu bildiğimiz için Vegas'ta kaçtığımız. Sanırım bir bakıma beni hep böyle cesur hamleler yapan biri olarak gördü. Onu tanıdığımdan beri bana içgüdülerime güvenmemi söylüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Henüz tam olarak taşınmadık."

Angelina elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. "Elbette. Her şey çok hızlı geliyor. Ama merak etme, yakında yerleşmiş olacaksın. Ve bu sezon önünde pek çok heyecan verici fırsat var."

Bu sezon.

Her şeyin ağırlığı bir anda üzerimize çöküyor, ağır ve kaçınılmaz. İlk düşündüğümüz gibi bu sadece bir iki günlük sahte bir evlilik değil. Sonrasında düşündüğümüz gibi birkaç haftalık. Pikniğimiz ve duvar resmimiz var ve şimdi medya özellikleri ortaya çıkıyor. *California Style* fotoğraf istiyor

Yayıldı ve dünya bizim *hakkımızda* daha fazla şey öğrenmek istiyor, çünkü öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımız, her nasılsa, anlaşılmaz bir şekilde, binlerce dolarlık hayırsever bağışına yol açtı.

Angelina heyecanla yükselen profilinden bahsediyor ama ben onu zar zor duyuyorum. Her şey gerçeküstü. Yemek şirketi sahibi Maeve, beş parasız sanatçı Maeve, komisyon almakta zorlanan vahşi Maeve, Bayan Callahan olduğu için birdenbire dikkatleri üzerine çekiyor. Bir adam sayesinde edindiğim yeni profil pek hoşuma gitmiyor ama fırsatları geri çevirecek kadar da aptal değilim.

Sorun şu ki, yaşam tarzı editörlerini, en çok kırık yayı ile bilinen bir kanepesi, pencere kenarında zina yapan güvercinleri ve tuvaletin duvara baktığı bir banyosu olan küçük daireme davet edemem.

Benim yerim küçük ya da mütevazı değil, bunun bir önemi yok. Ben bir sanatçıyım. Neredeyse hepimiz böyle başlarız. Ama bunu yapamam çünkü dünya *kocamla* yaşadığımı sanıyor. Ama yaşamıyorum. Pek sayılmaz.

Ve sonra, korkunç bir düşünce beni ele geçiriyor. Asher'a biraz daha kalıp kalamayacağımı sorarsam -bunu devam ettirmek için- yapışkan olan ben olacağım. Midem düğümleniyor. Bunu sorma fikrinden nefret ediyorum.

Her zaman daha fazlasını isteyen ben olduğum için.

İKİ KATI YA DA HIÇ

Asher

Miles'ı bilardoda yenmeye odaklanmalıyım. Övünme hakkından sadece birkaç atış uzaktayım. Sorun şu ki, ıstakayı hizaya getirirken, ısrarcı bir düşünceyi uzaklaştıramıyorum - *Maeve'i kalmaya* nasıl *ikna edebilirim*? Antrenman sonrası takım arkadaşım ile bilardo masasının etrafında dolanırken göğsüm sıkışıyor ve beynim bu soruyu sürekli tekrarlıyor.

Beni rahat bırakmıyor. Keşke Google'a sorabileceğim basit bir soru olsaydı. Atışı hizaya getiriyorum, ama düşünce yine beni rahatsız ediyor ve top çılgınlık atarak cebin yanından geçiyor, ıskalıyor.

Miles başını sallıyor ve buz dışında sık sık taktığı siyah gözlüklerinin arkasından bana sempatik bir bakış atıyor. "Berbat olduğun için çok ama çok üzgünüm" diyor ve Henley'sinin kollarını yukarı iterek bir kolundaki ok izini ortaya çıkarıyor. Odaklanmak için, demişti. Ve odaklanıyor da. Sanki *otur* ve bilardo masasının etrafında hareket ederken, kalan topları pratik bir kolaylıkla temizlerken *nasıl yapıldığını izleyin* der gibi.

İşi bitince parmaklarını oynatıyor. "Şimdi, öde bakalım."

"Kendi evimde mi?"

"Daha da fazla. Bu senin için utanç verici, dostum," diyor sırtarak.

"Senin gibi arkadaşlarla..." Diyorum ama oyunu bitirmeye hazır değilim. İstedğim son şey dönen düşüncelerimle baş başa kalmak. "İki katı mı, hiç mi?"

"Cezalandırılmak için obursun ve ben buna karşı koyamıyorum," diyor, topları bir başka tur için yeniden ayarlıyor.

Ama onları başladığında, kafamda yine o soru beliriyor. Kahretsin. Bununla ilgilenmem gerek. "Dostum," diye başladım.

Durdu, başını kaldırdı, ses tonumdaki aciliyeti duyduğuna şüphe yok. "Ne oldu?"

"Maeve'in kalmasını istiyorum."

Kaşları çatılıyor, sonra başını sallıyor. "Bu senin için sahte değil."

Tüm söyleyeceği bu. Skoru biliyor. Dürüst olmak gerekirse, hepsi biliyor. Belki benden daha uzun süredir. Ama Boston'da ona karşı hislerim olduğunu zar zor kabul ettim, sadece *harika olduğunu* söyledim. Bu nakarattan biraz sıkılmaya başladım.

"Değil," diye itiraf ediyorum, bir iç çekerek. "Bir parça bile değil. Hem de hiç."

Elinde ıstaka, duraklar. "Tamam, o zaman kalmasını iste. İşe yarasın. Bir dene bakalım." Miles beni inceliyor. "Doğru mu?"

"Teoride evet. Ama gerçekte asla işe yaramaz."

Alay ediyor. "Neden?"

Şu anda arızalı kalbime ve onun nasıl püskürdüğüne girmek istemiyorum, bu yüzden sadece "Biz arkadaşız" diyorum.

"Sebebin bu mu dostum?"

"Bu çok iyi bir neden," diye karşı çıkıyorum. "Yani, bir sürü geçmişimiz ve... şeyimiz var. Bunu riske atmak istemiyorum."

"Elbette, bunu anlıyorum. Ama tüm bu *karmaşık* şeyler günün sonunda sadece saçmalık Callahan. Eğer kalmasını istiyorsan, ona sor. Aranızı düzeltmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor. Belki, şanslıysan, onu kazanabilirsin. Garip şeyler oldu. Ve belki de sonunda ona yıllardır aşıksındır."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek bu tek kelimenin *yıllarca* içime işlemesine izin veriyorum. Hayır.

Bu mümkün olamaz.

Yıllar geçmiş olamaz. Kabul *ediyorum* dediğimizden beri ona karşı hissettiklerimle, onların derinliğiyle, ağırlığıyla, tehlikesiyle ancak yüzleşebildim. Yıllardır devam ediyor olmasına imkan yok. Bu mümkün değil. Ama kesinlikle fark ettiğimden daha uzun süredir var. Sorun şu ki

Ona aşık olup olmadığının, geçmişim ve sicilim göz önüne alındığında, pek de önemi yok. "Aşık olman aşık kalacağın anlamına gelmez," diye belirtiyorum.

"Doğru, ama ne olmuş yani?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne olmuş yani?" Tekrar ediyorum.

Bir sonraki atışını hazırlarken bana dik dik bakıyor. "Aşkın garantili olduğunu mu sanıyorsun? Bu bir Hydro Flask değil. Hokeyin garantisi var mı? Buza her çıkışınız son çıkışınız olabilir. Evden her çıkışınız son çıkışınız olabilir" diyor.

Sanki yanlış gidebilecek her şeyi hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. "Bunu biliyorum."

"Ama yine de oynuyorsun. Yaşamak için tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Bir arabaya biniyorsunuz. Uçağa biniyorsun. Nefes alıyorsun. Elbette aşık kalamayabilirsin. Ama bunun seni durdurmasına neden izin veriyorsun?"

Çünkü biz arkadaşız. Çok iyi arkadaşız. Maeve'e kardeşinden daha yakınım. O benim ondan daha iyi arkadaşım ve onu kaybetmek istemiyorum. Babamı neredeyse kaybettikten sonra olmaz. Ve onun yaşadığı onca kayıptan sonra. Yaşadığı onca acıdan sonra. Aramızdan ayrılan onca insandan sonra. "İşe yaramayabilir," diyorum. *Muhtemelen yürümeyeceğini* düşünmeme rağmen.

Miles bana boş boş bakıyor. "Ve?"

Bir elimi kabaca saçlarımın arasından geçiriyorum, sertçe nefes alıyorum, omuzlarım geriliyor. "Bunu riske atmak istemiyorum."

Birkaç kez başını sallıyor, sonra omuz silkiyor. "Anlıyorum. Sen kötümsersin," diyor. "Ama ikinizin arasındaki bu şey yapılabilir. Koçun kızı değil ya."

Gözlerimi kırptırdım, şaşırmıştım. "Bekle, Leighton'a karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Parmağını sallıyor. "Biz de senden bahsediyorduk."

"Yine de Leighton'dan bahsettin." Aklıma gelmişken, geçen sonbaharda Bahçe Topluluğu için yaptığımız bir sosyal yardım etkinliğinden sonra onu evine bırakmamış mıydı? "Biliyor musun... etkinliklerde ona yöneliyor gibisin."

Alay ediyor. "Neredeyse hiç etkinliğimiz yok." "Ve bu bir inkar değil."

Bana tehditkar bir şekilde bakıyor. Tamam, , adam iyi bakıyor, bunu kabul ediyorum.

"Fotoğraf çekimi," diye düzeltiyorum, bu şekilde kabul edeceğini düşünerek.

"Şu anda *senden* bahsediyoruz." Miles çenesini bana doğru eğerek tek söylediğinin bu olduğunu belli ediyor. Koyu renk gözleri tartışmaya yer bırakmıyor. "Sana zor anlar yaşatma sırası bende Bay Kötümser."

"Ben gerçekçiyim," diye karşı çıkıyorum.

"O zaman kendin için gerçekçi ol dostum. Evet, riskli. Evet, işe yaramayabilir. Ama yine de yap, ondan daha uzun süre kalmasını iste. Yakın zamanda boşanmayacağın belli. Etrafına bir bak. Onun milyonlarca resmini asmışsın."

Bu çıplak gerçek ve bugün sadece kamera ekibi içinmiş gibi davranmam bile. Gerçek şu ki, o fotoğrafları ben çektim. O fotoğrafları seviyorum. Ve ondan kalmasını istemek, kalbimdeki gerçekleri ona dökme riskini almakla aynı şey değil. İlkini ikincisini yapmadan da yapabilirim.

"Tamam," diyorum, kararlı bir nefes vererek. "Yapacağım."

"Er ya da geç," diyor, işaretini bana doğru tutarak.

Bir sonraki tura başlıyoruz. Her atışta kendimi daha gevşek, daha özgür hissediyorum. Bir fırsat bulacağım ve onu değerlendireceğim. İki hafta sonra Los Angeles Supernovas'a karşı oynayacağımız maç için bir oyun planı yapıyoruz, özellikle de kendi başına iki çocuk yetiştirirken onlar için oynayan kardeşi Tyler'a nasıl sayı atacağımızı. Miles'tan birkaç yaş daha genç olan Tyler, rakiplerimiz için kendi sağlam kariyerini oluşturdu.

Turumuzu bitiriyoruz, Miles tüm paramı alıyor ve cebe indirdiğini gösteriyor. "Seni temizlemek her zaman bir zevktir."

"Eminim."

Onunla kapıya kadar yürüyorum, tam Maeve merdivenlerden çıkarken kapıyı açıyorum, aklında bir şey varmış gibi görünüyor.

"Hey, Maeve," diyor Miles sırtarak. "Sana bir şey sorarsa Asher'a karşı nazik ol."

"Pislik herif," diye mırıldandım ona.

Kollarını iki yana açarak bana sırtıyor. "Sanki daha azını beklermişsin gibi?"

"Kötü olanın ben olduğumu mu söyledi? Çünkü öyle, yemin ederim," diye soruyor Maeve şakacı bir şekilde.

Miles sadece el sallıyor, sonra da merdivenlerden iniyor.

Maeve içeri giriyor, ama Miles'la hissettiğim o rahat zing-zing-zing kapı kapandığı anda siliniyor. Yüz ifadesi ciddi, kaşları çatık. Angelina'yla ilgili bir sorun çıkmış olmalı.

Ne düşünüyorsa aramızda asılı kalmış gibi görünüyor. Belki de sormak için doğru zaman değildir.

" oluyor?" Ben soruyorum.

"Çok," diyor, sesi titreyerek. Bunun iyi mi kötü mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Konuş benimle," diyorum, oturma odasındaki kanepayı işaret ederek.

Oturduğumuzda, zor bir şey söylemek için kendini hazırlıyormuş gibi nefes alıp veriyor. Kendimi kötü haberlere hazırlayarak gerildim, "Angelina'nın benim için bir sürü fırsatı var. Birkaç aylığına."

İki kere düşünmedim bile. Şansımı denedim. "Burada benimle kal. Sezon sonuna kadar. Sadece kal." Sonra, bunun gösteriş için, Greer'lar için, görünüş için ya da saf istekten başka bir nedenle olduğunu düşünmesin diye ekliyorum, "Ben de senin kalmanı istiyorum."

Gülümsemesi ıslıl ıslıl, çok güzel. "Gerçekten mi?"

"Ciddiyim. Kal." Bu hem bir emir hem de bir yalvarış ve umarım sesimdeki çaresizliği duymaz.

"Asher," diye fısıldıyor, gözlerini kocaman açmış, sanki daha yüksek sesle konuşmanın anı bozacağından korkuyor. "İtiraf ediyorum: Kalabilir miyim diye soracaktım."

Kahretsin, bu bir çeşit şans gibi hissettiriyor. Ve kendime engel olamıyorum. Parmak eklemlerimi kanepenin arkasına hafifçe vuruyorum. Tahta değil ama vurmak için yeterli. "Yani sezon sonuna kadar evliyiz," diyorum, ama bu bir sorudan çok bir ifade. Bir elimi kaldırıyorum, bu birlikteliğin geri kalanı için zaman dilimini belirlerken kulağının arkasına bir bukle sıkıştırıyorum. Üç hafta önce Bay Vincenzo'nun partisinde, Total Teamwork resmi olarak başlayana ve duvar resmi bitene kadar bunu bir ay kadar yapacağımızı söylemiştik. Ama şimdi? Şimdi onunla daha fazla zamanım var. Birkaç ayım var ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.

"Öyleyiz," diyor ve sesi rahatlamış gibi çıkıyor. Heyecanlı da. Bu seslerin ikisini de çok seviyorum. "Ve evimin alt kirası hâlâ duruyor. O yüzden endişelenmeyin. Seni çok fazla meşgul etmeyeceğim. Bu iş bittiğinde oraya dönebileceğim."

Bu iş bittiğinde... Bu düşünce midemi bulandırıyor. Bu ifadeyi kabul etmek bile istemiyorum. Bu yüzden kaçıyorum. "Evini bir süreliğine kiraya verebilirsin. Kirayı cebine atarsın."

"Oh. Buraya kira ödememi mi istiyorsun?" Alay ediyorum. "Hayır."

"Asher," diye bastırıyor.

"Hayır. Sadece hayır. Yerinizi kiralamış olsanız bile kira ödemeyeceksiniz. Aslında, burada asla kira ödemeyeceksin ve her zaman hoş karşılanacaksın," diyorum ve bunu kastediyorum. Bu ev sanki onun için yaratılmış gibi.

"Sen öyle diyorsan."

"Biliyorum." Rahatlamış, hatta sakinleşmiş bir şekilde nefes veriyorum. "Şimdi her şey yoluna girdiğine göre, iyi bir eş ol ve bana neler olduğunu anlat. Nedir bu fırsatlar?"

Gülüyor, sonra başlıyor. "*California Stili* var."

Menajeriyle yaptığı konuşmanın devamını paylaşıırken, kendimden emin bir şekilde gülümsüyorum. Biliyordum. Söylemiştim. "Senin için büyük şeyler olacağını söylemiştim."

"Bunu yeterince söylemiyorum ama bana inandığın için gerçekten minnettarım." derken ağzı yumuşak ve minnettar.

Lütfen. Bu çok kolay. Başparmağımı koridora doğru uzatıyorum. "Şu senin ayna mı? Onu senin için astım. Mürettebat için değil. Gösteriş için değil. Ama gerçekten sevdiğim için. Çünkü seninle gurur duyuyorum. Ve harika olduğu için."

Yüzünü eğip gülümsüyor. "Beni bu kadar iyi hissettirmeyi bırak."

"Bu olmayacak," diyorum ve bu başka bir şeyle uğraşmak için mükemmel bir fırsat. Dün gece uğraşmadığım bir şeyle. Ya da yolculuğa çıkmadan önce. Açıkçası, olayın olduğu gece Vegas'ta pek iyi başa çıkamadığım bir şey. Yaşadığımız gece, bir daha olmamalı dediğim zaman.

Siktir et.

Gözlerine bakıyorum ve o zor soruyu gündemsiz, onu önceden tahmin etmeden, sadece *evet demesini* umarak soruyorum. "Dün gece olanlar hakkında ne yapmak istiyorsun?"

Ve uzun süre beklemek zorunda değilim.

Ela gözleri, onu öptüğümde, ona dokunduğumda, yaklaştığımda aldığı o bakışla parlıyor. "Bunu düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diyorum, sesim arzu ve başka bir şeyle kalınlaşıyor. Ama şimdi söylemeyeceğim bir şey. Henüz değil. Bu kadar erken değil. Duygularımın derinliğiyle onu korkutup kaçırma riskini göze alamam. Ama arzumun derinlikleri? Bu bambaşka bir hikâye ve ben bunu anlatmaya hazırım.

Duraklıyor, açıkça düşünüyor. "Belki de bunu sistemimizden atmamız gerekiyordur."

Hem de nasıl. "O zaman evlilik avantajlarının tadını çıkarmalıyız. Ne de olsa üç haftalık yıldönümümüz."

Gülümsemesi şimdiye kadar gördüğüm en seksi *evetti*. "Ve ben ne istediğimi biliyorum- çıkarları olan arkadaşlar. Menfaatleri olan karı koca. Aynı fikir mi?" diye soruyor, sanki yeni terimleri test ediyormuş gibi.

Daha fazlasını istiyor muyum? Evet. Ama şimdilik alabildiğimi alacak mıyım? Kesinlikle alacağım. Daha fazla bir şey söyleyerek şansımı zorlamayacağım.

"Evet." Yavaş bir nefes verdim ve bir elimi başının etrafına sıkıca sardım. "Ve şimdi karımı uzun, çok uzun zamandır istediğim şekilde becermek istiyorum. Hiç pişmanlık duymadan."

BENİ BÖYLE ÖPTÜĞÜN ZAMAN

Maeve

Asher'ın bir planı olması beni şaşırtmadı. Onun her zaman bir planı vardır. Her zaman her durumla nasıl başa çıkacağını bilir.

Belli *ki ben* de dahilim.

Ancak bundan sonra ne bekleyeceğimden tam olarak emin değilim, özellikle de çenemi sıkıca kavradığında, karanlık bir bakışla beni hizaladığında ve sonra hiç de dostça olmayan bir sesle "Kıpırdama" dediğinde.

Sanki ona itaat etmekten başka bir şey yapacakmışım gibi. Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor ve başımı sallıyorum. Elini saçımın kenarında, omzumun üzerinde, kolumun üst kısmında gezdiriyor. Sonra koltuktan kalkıyor, mobilyanın etrafında dolanırken bir süre beni izliyor ve arkamda duruyor.

Şampanya kadehindeki baloncuklar gibi vücudumda bir beklenti dalgası dolaşıyor ve ben de ona bakıyorum, benim için planının ne olduğunu bir kez daha merak ediyorum ama belli ki bir planı olduğu için heyecanlanıyorum.

İki elini başıma koyuyor, sonra yavaşça saçlarımın üzerinde gezdiriyor. Okşuyor. Bir kez, iki kez, sonra üçüncü kez, tüm saç tellerimi ellerinin arasında topluyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirip atkuyruğu . Dokunuşu aynı anda hem rahatlatıcı hem de seksi. Her yerim sıcak, bal gibi.

Başparmakları saç çizgimi şefkatle okşuyor. Sonra bırakıyor, eğiliyor ve yüzünü yanağıma yaklaştırıyor, nefesi yanağımda geziniyor. "Boynunun ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Titriyorum, başımı sallıyorum. Boynuma girdiğinin farkında olduğumdan bile emin değilim.

"Bazen boynuna bakıyorum. Bakmadığını düşündüğümde. Ve seni orada öptüğümü hayal ediyorum," diyor, sesi boğuk bir törpü gibi.

"İstiyor musun?" Bu isteğin özelliğine şaşırdım doğrusu.

"Sana göstereyim," diyor. Sonra saçlarımı sol tarafa doğru tarıyor ve enseme yumuşak, şehvetli bir öpücük konduruyor. Omuzlarım zevkle kalkıyor. Acele etmiyor, dudakları tenimde geziniyor, sonra boynumun yanından köprücük kemiğime doğru iniyor ve tişörtümü bir santim kadar yukarı itiyor. Sol eliyle yüzümün yan tarafını kavrarken ağzı açık bir şekilde orayı okşuyor.

Beni yerinde tutuyor, beni lezzetli merhametine bırakan sıkı bir tutuşla. Başımı sola doğru çekerek boynumu geriyor ve etime baş döndürücü öpücükler konduruyor. Verdiği her uyuşturucu ürpererek mırıldanıyorum.

Beni becermek istediğini söylediğinde, bu şekilde başlayacağını düşünmemiştim. Bu yavaş, durgun, beni tamamen gevşek ve sıcak hissettiren keşifle. "Muhteşem, Maeve," diye fısıldıyor. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum."

Bunu daha önce de söylemişti. Beni uzun zamandır istiyormuş. Müzayededen beri demek istedi herhalde. O gece onu öptüğümünden beri.

"Ne istedin?" O zamandan beri ne hayal ettiğini bilmek isteyerek soruyorum. Benim hayal ettiğim şeylerden bazıları olup olmadığını.

"Eriyişini izlemek istiyorum. İnlemeni duymak istiyorum. Yalvardığını, süründüğünü, parçalandığını görmek istiyorum."

Tüm bu vaatler karşısında nefesim kesildi. "Yalvaracağım. Sürüneceğim. Çok sert boşalacağım," diyorum, şimdiye kadar her şeyi kolaylaştırdığı için kolay bir söz. Elleri ve ağzı benim için yaratılmış gibi.

Ona uzanıyorum, ellerimi kaldırarak onu biraz daha yaklaştırıyorum. Ama o bileklerimi kavırıyor, kollarımı iki yana açıyor ve ellerini benimkilerin üzerinde kıvrarak, kadınoğlunun bildiği en lüks, en sarhoş edici öpücüklerle boynumu harap ederken onları yerlerinde sabitliyor.

Nefes nefese kalmışım, öpücük transına girmişim. Hem tahrik olmuş hem de meraklanmış bir halde nefes nefese soruyorum, "Bana ne yapıyorsun?"

Çünkü planının ne olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Bana gülümsüyor, biraz hınzırca. "Neden bana anlatmıyorsun? Ya da daha iyisi," diyor, alnını kucığıma doğru eğmeden önce çene çizgimi ısıyor, "göster bana."

Anlamını kavramam birkaç saniyemi alıyor. Anladığımda, nabzım kalçalarımın arasında çılgınca atmaya başladı.

Göster bana.

Üzerine tükür dediğinde olduğu gibi.

Aşağı uzanıp eteğimin yumuşak pamuklu kenarını topluyorum ve dizlerimin üzerinden yukarı çekiyorum, kalçalarımın duruyorum, sonra da "Böyle mi?" diyerek onu kızdırıyorum.

Çok masumca soruldu.

Nefesi sert ve düzensiz bir şekilde tıslıyor. Ağzı omzuma iniyor, ısıyor. Sıcıyorum ama bu sert bir ısırık değil. Tutkulu bir ısırık, sanki tüm şehvetini ortaya koyuyor ve tenimde diş izleri bırakıyor.

"Evet, aynen öyle. İyi bir eşin yapacağı gibi," diyor.

İçimde bir sıcaklık patlaması alevleniyor, onu sıcak ve güvenli bir his takip ediyor.

Bana eşim dediğinde de böyle hissediyorum, bana bakacakmış *gibi*.

Sanki o benim hem güvenli limanım hem de beni isteyen adam, hepsi bir arada.

O arkamdayken kanepede oturup sahneyi yönetirken, eteğimi yukarı, yukarı, kalçalarımın, sonra belime kadar çekiyorum ve külotumu ona gösteriyorum.

"Siktir." Hırıltının titreşimi kulağıma geliyor. Beyaz pamuklu külotuma baktığını söyleyebilirim.

"Ama henüz tam olarak ne yaptığınızı göremiyorsunuz."

Dudaklarından yumuşak bir kahkaha dökülüyor. Çenemi kavıyor, yüzümü ona çeviriyor. "Ne kadar iyi bir nokta. O zaman iyi bir eş ol ve ilk kez seni tatmama izin ver."

Yanıma gelip dizlerimin arasına çökmesini bekleyerek ürperiyorum. Ama bunun yerine başını sallayarak beni teşvik ediyor. "Haydi, kocan aç. Parmağını içeri kaydır."

Ürperiyorum ama itaat ediyorum, kendi uyarılmışlığımla topluyorum, sonra elimi ona doğru kaldırıyorum. Yüzü yanımdayken parmağımı emiyor ve çıkardığı seslerden alevler içinde kaldığıma yemin edebilirim. Sanki en abartılı yemeği yiyor gibi. Sonra yüzümü tutuyor ve ağzını yüzüme çarpıyor. Dili içimde geziniyor. Dişleri dudaklarımı ısıyor. Doymak bilmiyor. Öpüşmeyi kestiğinde, kendimi sersemlemiş, onunla sarhoş olmuş hissediyorum.

Bir anda kanepenin etrafında diz çökmüş, külotumu sıyrıyordu. Bana baktı. "Şimdi seni yepyeni bir şekilde öpebilirim."

KING BOYUTU

Asher

Onun içinde boğulabilirim.

Tadı inanılmaz. Olacağını bildiğim gibi. Ama bir şekilde daha da iyi. Sanırım sonunda hayalindeki kıza sahip olmak böyle bir şey. Hayallerinizden daha iyi. Çünkü o gerçek, tatlı ve dilimde bağımlılık yapıyor. Sanki ona doyamıyormuşum gibi amını öpüyorum çünkü doyamıyorum.

Onu güzelce ve genişçe açarken ellerim uyluklarının yumuşak etine doğru yol buluyor. Ben amını yalayıp emerken o mırıldanıyor ve haykırıyor. Eğilip titriyor ve bu beni tahrik ediyor. Dilimle klitorisinin etrafında bir daire çiziyorum ve onu ağzımın içine çekerek çığlık atmasını sağlıyorum. Onun işaretlerini dinliyorum ve onları takip ediyorum, yumuşak, çırpınan yalamalardan aç öpücüklere geçiyorum, tatlı amının hak ettiği ilgiyi ağzımdan cömertçe alıyorum. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Hiç kimse benimki gibi hissetmemişti, bunun doğru olmadığını bilsem de. Ama ben yalayıp öperken ve okşarken bu baş döndürücü ve heyecan verici bir düşünce.

"Tanrım, Asher," diye fısıldıyor, sonra ellerini başıma doluyor. Bir zevk dalgası bedenimden aşağı akıyor ve beni daha da sertleştiriyor.

"Evet," mırıldanıyorum ona karşı, onu teşvik ederek. "Başımı tut."

Hafifçe gülüyor, sonra mırıldanıyor: "Beni yerken bile çok kontrollüsün."

Geri çekilip ona bakıyorum, gülümsemiyorum bile. Sadece kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, öyleyim. Bu bir sorun mu?"

Başını hızla sallarken yüz hatlarında heyecan belirliyor. "Hoşuma gitti."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi kafamı tut ve sana söylediğim gibi yüzümü kullan, karıcığım."

Islak amcığı tam tersini söylediğinde rahatsız olmuş gibi bir nefes çekiyor. Elleri de öyle, onları daha sıkı sarıyor, daha sıkı kavıyor, bundan onun da hoşlandığını anlamamı sağlıyor. İleri geri yaptığımız her saniye. Kalçalarını kavislendiriyor ve çok geçmeden emirlerime uyarak kalçalarını yüzüme doğru itiyor.

Kalçalarını itiyorum, onu daha geniş açıyorum, dizlerini yukarı kaldırıyorum, böylece ayakları kanepenin kenarına geliyor. Onu benim için açık tutuyorum, onu yalarken ve yerken onu bu şekilde yerinde tutuyorum. Ellerimi kışının altında gezdiriyorum, sertçe sıkıyorum ve içime dolan zevk seliyle savaşıyorum. Ellerimin arasındaki kıcı muhteşemdi. Sızlanıyor ve ben de buna bayılıyorum.

Tam Maeve'e göre. Bu detayı katalogluyorum - Maeve mızımız çünkü tabii ki mızımız. O kendini tutmayan bir kız. Her şeyi tüm kalbi ve bedeniyle yapar. Yani aslında sürpriz değil, ama tüm kalbini ve vücudunu yemeğe vermesi büyük bir zevk.

Çırpınıyor, kıvranıyor, yüzüme doğru sallanıyor ve beni tam istediğim gibi kullanıyor. Tırnakları kafatasıma batıyor ve iz bırakması için dua ediyorum. Dilimi düzleştirip ıslak amına uzun, şehvetli bir vuruş yapıyorum.

Sarsılıyor ve o ağzımda çıldırırken ben *tekrar* pantolonuma boşalmamaya çalışıyorum. Çeneme. Hayır, tüm lanet yüzümü. Sanki ağzım bir oyuncak ve onu istediği gibi beceriyor. Bir daha Quick-Draw Asher olmayacağım. Bu sefer olmayacağım.

Ve olay şu ki... Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, hiç bu kadar tahrik olmamıştım, kalçalarını kafama geçirdiği andan daha fazla tahrik olmamıştım. Onları bir mengene gibi sıkıyor, aynı anda hem teslim oluyor hem de çılgılık atıyor. O kadar yüksek sesle, o kadar kendini kaptırmış ki.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye bağıyor. Vahşi ve serbest. Ve her şey.

Orgazmı boyunca onu yalayıp öperken başım aşırı dozda arzuyla dönüyor.

Beni nazikçe geri ittiğinde, bırakıyorum ve ona bakarken elimin tersiyle ıslak ağzımı siliyorum. Ben fotoğraf çekmem. *Of*

Tabii ki fotoğraf çekmiyorum. Ama aklımda bu fotoğrafı çektim.

Bu mükemmel. Vahşi, darmadağınık, hipnotize edici güzellikte Maeve.

Evet, haklıymışım. Darmadağınık Maeve çok iyi bir görünüm ve ben buna doyamıyorum. Bu benim. Bu görünüm tamamen benim. Bunu sonsuza dek hatırlamak istiyorum çünkü bunu -kendini bana vermesini- fark ettiğimden çok daha uzun zamandır istediğime eminim.

Ayağa kalkıyorum, bir elimi kot pantolonumun içindeki çok muhtaç ereksiyonumun üzerinde kaydırıyorum. Memnun bir iç çekişle gözlerini kırıştırıyor, sonra gözleri vücudumda geziniyor ve benimle tekrar göz göze gelmeden önce ereksiyonumda duruyor. "Sonunda o koca aletini hissetmeme izin verecek misin?"

Bir an duraksıyorum, başımı eğiyorum ve ona orantısız bir sırıtış atıyorum. "Bir şartla yaparım."

"O da ne?"

"Her yerine boşalırsan, güzel ve çıplak, iyi bir eş gibi. Tam istediğim gibi."

"Çıplak" diye tekrarlıyor, sanki onu Tahiti'ye davet etmişim gibi. Sanki çıplak gezmek tropik bir yermiş gibi.

Şey, evet.

"Her şey için test edildim. Negatif çıktı. Korunuyor musun?" Son soruyu soruyorum çünkü cevabı zaten bilsem de yapılması gereken doğru şey bu. Bu sabah banyo tezgahında haplarını gördüm. Ama sormak önemli. Bu konuda konuşmak önemli.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve ben de negatifim."

Onu döllerimle doldurduğumu hayal ederken yüzümde bir sırıtış beliriyor. "Tanrım, seni hemen şimdi becermem gerek tatlım."

"Tatlım," tekrarlıyor, sanki dilindeki kelimenin tadını çıkarıyormuş gibi. "Sana böyle seslenmem hoşuna gidiyor mu?"

Bana elini uzatıyor, cesur ve aç gözlerle bakışlarımı karşılıyor. "Asher, her şeyi sevdim." Göğsünü benimkiyle aynı hizaya bastırıyor. "Çok, çok fazla."

Bu kelimeleri kaydetmek istiyorum. Kafamın içinde tekrar tekrar çalmak. Onları içmek, yemek, onlarla beslenmek. *Her şeyi seviyorum. Çok, çok fazla.*

Bunun yerine onu kucağıma alıp omzumun üzerinden kolayca fırlatıyorum. "Asher, ben beş-sekiz yaşındayım," diye ciyaklıyor. "Beni nasıl kaldırabiliyorsun?"

"1.80 boyundayım ve 200 kilodan fazlayım. Güçlü olmam gerekiyor. Eğer seni yukarı taşıyamazsam, oyundan atılmalıyım."

"Pekâlâ. Yap o zaman," diyor şakacı bir meydan okumayla.

Üst kata çıkarken, onu yol boyunca taşıırken, elim tatlı, çıplak kıcının üzerindeyken tamamen kabul ettiğim bir şey. Yanağının kıvrımını okşarken mutlu bir şekilde mırıldanıyor ve kalçasının arkasıyla buluşuyor, lezzetli kıvrım.

Ama yatak odasına girdiğimizde artık o kadar eğlenceli değilim. Karım için çok azgınlım.

Onu yatağın ucuna oturtuyorum ve ellerimi kalçalarından yukarı kaydırarak eteğini yukarı itiyorum. "Şu anda sikime binmen gerekiyor," diyorum konu sikişmeye geldiğinde dalga geçmediğimi belli eden bir ses tonuyla. "Seni olabildiğince germek istiyorum."

Dişlerini alt dudağında gezdiriyor ve "Eminim memelerimin zıplamasını da izlemek istiyorsundur" diyor.

Sert bir nefesle ürperiyorum, sonra başparmağımı kabaca alt dudağında gezdiriyorum. "İçindeki şımarıklık. O güzel ağzını sikmek istiyorum."

Dudaklarını büzüyor ve bana baştan çıkarıcı bir öpücük konduruyor. "O zaman gerçekten dizlerimin üzerine çökmeliyim."

Onun dolgun, güzel dudaklarının sikimin etrafına sarılmış görüntüsü beynime kazındı, ama beni emerken ona istediğim gibi sahip olmamın imkânı yok. Saniyeler içinde boşalacağım. "Bir dahaki sefere. Şimdi kıyafetlerimi çıkarmanı ve bana ne yaptığını görmeni istiyorum," diyorum ona.

Gömleğimi tutuyor, sonra tek bir hareketle başımın üzerinden çekiyor. Tırnaklarını göğüs kaslarımın üzerinde gezdirdiğinde, parmaklarının verdiği hisle ürperiyorum, ona ne yapacağını söylesem bile hâlâ kontrolün onda olduğunu hatırlatıyor. Tempoyu ben belirlesem bile beni avucunun içinde tutuyor.

Bu kadın bana sahip.

O uzun kiraz kırmızısı tırnaklarını göğüs kıllarımda gezdirirken, karın kaslarımda dolaşmadan önce onlarla oynarken, sonra kot pantolonumun düğmesine gidip onları çözerken başka tarafa bakamıyorum. Kısa sürede dizlerinin üzerine çöktü ve kotumu aşağı itti. Sonra omuz silkti. "Oops, bekleyemedim."

"Maeve," diyorum uyarırcasına.

Surat asıyor. Ve evet, surat asma konusunda da iyi olacağını biliyordum. Her şeyi sonuna kadar yapıyor. "Ama aletini çok seviyorum. Koca sikini yalayamayacağıma emin misin?"

Gözlerimi bir an için kapatıyorum, sonra açıp parmağımı dudaklarında gezdiriyorum. "Sanırım bunu söylemekten gerçekten hoşlanıyorsun."

"değil. Her şeyin büyük boyunu severim."

Başımı arkaya eğip gülüyorum. Sonra da kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum, ama onun istediği mallara sahip olduğum için de minnettarım. Ama içimde karımı inkar edecek bir güç yok. "O zaman çıkar onu ve seni becerilmen gerektiği gibi becermeden önce güzel, uzun bir yalama yapmana izin vereceğim."

Kotumu aşağı itiyor ve ben de içinden çıkıyorum. Boxer külotuma gözleri takılınca kaşlarını oynattı. "Sarmaşıklarda sallanan maymunlar mı?"

Aslında bu bir soru değil. Vegas'a ve benim olduğu geceye - CheekyBeast'in maymun işi reklamının önünden geçtiğimiz zamana - geri dönerken içeriden bir sır gibi.

Ondan kısa bir süre sonra, bir geceliğine benim oldu, ama sonra beklenmedik bir şekilde biraz daha uzun süre benim oldu. Ve bu sefer, şimdilik kasten benim. Aletim serbest kalana, sertleşene, zonklayana ve ucundan sızıntı yapana kadar maymun izleriyle boxer külotumu aşağı doğru itiyor.

Yanağına sürüyor. Sanırım şehvetten ölebilirim. Sert penisimi yumuşak yüzüne, yanağına, dudaklarına sürerken zevk vücudumda bir yol açıyor. Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şey, sanki bir kediymiş gibi karşısındakini işaretliyor. Sadece Maeve sikimi işaretliyor. Ya da belki ben onu işaretliyorumdur. Artık bilmiyorum bile.

Dudaklarını ayırıyor, aç görünüyor. "Cidden o kadar güzel ki resmini yapmak istiyorum."

Yine güldüm. "Çıplak fotoğraf çekmediğini sanıyordum."

Başını sallar. "Bilmiyorum. Sanırım aletine biraz takıntılıyım. Sorun olur mu?"

Saçlarını okşuyorum. "Saçlarına kafayı taktım." Parmaklarımın tersini yanağında gezdiriyorum. "Yüzüne." Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Ağzın."

Sonra sessizce... *sen*.

Yüzünü indiriyor ve ucunu o güzel dudaklarının arasına çekiyor. Kemiklerim çatırdıyor. Muhteşem görünüyor, sonra daha da geniş açıp beni santim santim yuttuğunda daha da iyi, beni daha derine çekerken gözleri şehvet ve heyecanla parlıyor. Kanım güneş gibi ısınıyor.

Karımın diz çöküp sikimi arzulaması resmen başıma gelen en seksi şey. Ama bir elini sinsice kalçalarının arasına sokup ıslak amını okşadığında, bu ifadeyi gözden geçiriyorum. Çünkü *bu*, tam burası, daha da ateşli. O kadar ateşli ki sikimi ağzından çekiyorum.

"Ne?" diye masumca soruyor. Çok masumca.

"Kendinle oynarsan yüzüne boşalırım."

Gözleri genişliyor, iğrenç bir heyecanla titriyor. Bir elini sikime doluyor. "Bunu yakında istiyorum."

Ne demek istediğini biliyorum. Tabii ki ne demek istediğini biliyorum. Ama soruyu sormak zorundayım. "Yüzüne boşalmamı mı istiyorsun?"

"İstiyorum." Onunla evlendiğimde söylediği gibi.

Beni öldürüyor ve ona ihtiyacım var. Külotu çıkarıp yatağa uzanıyorum, ellerimi başımın arkasına, yastığın üzerine koyuyorum. "Soyun ve şimdi sikimin üzerine otur." Eteğini sıyrıyor, tişörtünü çıkarıyor ve sütyenini çözüyor. Önümde çıplak duruyor ve ağzım kuruyor.

Her şeyi kontrol etme çabalarım pencereden uçup gidiyor.

Kalbim tekliyor. Daha sert çarpıyor. En iyi arkadaşım çıplak ve muhteşem. Bu o kadar gerçek dışı ki, yine de yatağa tırmanıyor, üzerime çıkıyor ve "Demek beni böyle istiyorsun" diyor.

Zar zor nefes alıyorum. Onu çok istiyorum. Onu her şekilde istiyorum. Konuşamadığım için başımı sallıyorum. Zaten muhtemelen sadece homurdanırdım. Tabanı kavriyorum, ona aletimi sunuyorum. Ve sonunda kelimelerimi tekrar kullanmayı başarıyorum, "Al onu tatlım. Hepsini al."

Ham duygularla dolu, kısır bir törpü.

Sesimdeki gerçeği duymalı. Bunun seksten çok daha fazlası olduğunu bilmeli.

Ama belki o da anın içinde kaybolmuştur, çünkü yumruğunu sikimin etrafına sarabilmek için elimi uzaklaştırıyor. Sikimin başını amına sürüyor. Gözlerimi kapatıyorum çünkü bu neredeyse çok fazla. Onun sıcak, kaygan, ipeksi hissi.

Titriyorum. Sertçe nefes alıyorum, şu anda ateş etmemek için bir dizi küfür ısııyorum. Her şey çok iyi hissettiriyor. Her şey.

Maeve gibi, sikimi amına doğru yönlendiriyor, beni derinlere almaya hazırlanıyor. Maeve'in ucunu yerleştirmesi gibi. Maeve'in derin, sabit bir nefes alması ve sikime gömülmesi gibi.

Tek bir yumuşak hareketle beni vücudunun içine alıyor ve başımı geriye atarak vahşi bir inilti çıkarıyorum. "Fuuuuck."

Sıkı ve seksi ve benim taşıyor.

Hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı. Kalçalarını kavriyorum ve Bayan Callahan'ı beceriyorum, tüm gücümü ve kontrolümün her zerresini kullanarak yukarı itiyorum, onu dolduruyorum, alıyorum, ona sahip oluyorum ve onu işaretliyorum.

Ve en çok ihtiyacım olan şeyi, kontrolü geri almak için. "Ellerini saçlarına doğru kaldır," diyorum ona, net bir emirle.

Başını arkaya yaslayıp bana tüm evrendeki en mükemmel manzarayı sunarken, parmaklarını o gür dalgaların arasından geçirerek onları kaldırıyor.

Tanık olmak muhteşem. Görüntüsü, sesi, kokusu, sikime binerken aldığı zevk. Göğüsleri zıplıyor, teni parlıyor ve ben onu derinlemesine doldururken amı geriliyor. İçimdeki her sinir, onu kendime doğru çekip sonra da içine girip, nefesi kesilene ve inleyene kadar hızını ayarladığımda açığa çıkıyor.

Sağ kalçasını bırakıp başparmağımı kalçalarının arasında kaydırarak muhtaç klitorisini ovuyorum. Birkaç hızlı daireyle titriyor, ürperiyor, boşalıyor ve onu gerçekten takip etmem gerekiyor.

Ama bu şekilde değil, tabiri caizse beni taşaklarımdan yakalamışken.

Son bir nefes verip tatmin olduğunda, onu üzerimden kaldırıyorum. "Sırt üstü yat. Dizlerini yukarı kaldır. Açık tut."

Onu sırt üstü yatırdım ve o da dizlerini göğüslerine doğru kaydırarak bana uydu. "Sikini içime sokarken izlemek ister misin?"

Beni çok iyi tanıyor. Sorun da bu. Ama aynı zamanda keyif de bu. "Biliyorum amına koyayım," diyorum ona.

"Bu senin sapkınlığın mı?"

Başımı sallarken, yanağını okşarken ve yumuşak bir sesle "Sen benim sapkınlığımsın" derken hasarlı, açgözlü kalbimin derinliklerinden konuşurken anın nefes almasına izin veriyorum.

Nefes nefese kalıyor ama oyalanması için ona zaman tanımıyorum. İçine sonuna kadar daldığımda sesleri uzun, açgözlü inlemelere dönüşüyor. Buluştuğumuz yere bakıyorum, parlayan amının sikimin etrafında gerilmesini izliyorum. Yatak başlığına uzanıyor ve iki eliyle kavırıyor. "Böyle mi?" diye soruyor, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. Sanki neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi.

Onu sertçe becermeme izin vermesi için. Onu almam için.

"Evet, aynen böyle," diyorum. Kıvılcımlar vücudumdan aşağıya, doğrudan sikime doğru fırlıyor. Çok uzakta değilim. Hiç de değil. Hızımı artırıyorum. Daha hızlı, daha derin, kenara doğru yarışıyorum.

Sorun şu ki, bu yeterli değil.

Onun zevkine daha çok ihtiyacım var. Oyun günü bir karar verdim, bir kolumu uzattım ve dün gece kullandığımız uygun isimli Parmak Kukla'yı aldım. İçinde

bir çekmece. Ona doğru itiyorum. "Yatak başlığını bırak. Ben seni becerirken sen de kendini becer," diyorum.

Maeve'in talimatlara ihtiyacı yok. Bir eliyle çıtaları tutuyor, oyuncağı işaret parmağına geçiriyor ve bacaklarının arasına sokarak okşuyor ve inliyor.

Hepsi bu kadar. Zevkten patlıyorum. Beni rehin alıyor. Beynimi çalıyor. Adımı haykırırken Maeve'in içine sertçe ve derinlemesine boşalmanın saf ve mutlak mutluluğundan başka her şeyi benden çalıyor.

Sıcak ve elektrikli. Ham ve tutkulu ve neredeyse yeterli değil. Çok daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Yavaşça dışarı çıktığımda, boşalmam aşağı damlıyor, yavaşça kayıyor, başka tarafa bakamıyorum.

Yanına uzanarak elimi bacaklarının arasına sokuyorum ve parmağımı serbest bıraktığım yere sürüyorum, iki parmağımla amına geri itiyorum ve onu doldurduğuma tatmin olana kadar orada tutuyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, nefesi kesiliyor. Sonra dudaklarını aralayıp gözlerimle buluşuyor ve "Asher" diye fısıldıyor.

"Öyle mi?"

Ama hiçbir şey söylemiyor. Aslında bir şey de sormuyor. Sadece bir gözlem olarak söylüyor, sanki bunu yaptığımı inanamıyormuş gibi. Dürüst olmak gerekirse, ben de inanamıyorum. Biraz şaşırılmış bir halde başımı sallayarak parmaklarımı gevşetiyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Bir an sessiz kaldı. "Ben de öyle." Bir duraklama daha. Kaşlarını çattı. "Beni böyle mi becermek istiyordun?"

"Bu da yollardan biri," diyorum dürüstçe.

"Bana diğerlerini de gösterir misin? Zamanımız var, biliyorsun." Ham bir umutla sordu. Sanki evet dışında bir şey söyleme şansım olduğunu düşünüyor.

"Yapacağım. Söz veriyorum." Muhtemelen ona her şeyi vaat edeceğimi bilmiyordu. Lanet olası komplikasyonlar. Risklere lanet olsun. Lanet olsun zorluklara. Diğer elimi yeni sikilmiş saçlarında gezdiriyorum. Durmayı düşünmeden saç tellerini okşarken uzun ve memnun bir şekilde iç çekiyor.

Ama muhtemelen

temizlenmeli. "Duş almak ister misin?"

Benimle olduğunu da eklemeliyim. Böylece soruyu yanlış anlamayacak. Ama ben daha bir şey söyleyemeden, "Duşun bir seks oyuncağından daha iyi. Bir dakika içinde kalkacağım. Ama şu anda yatakta gibiyim."

İçimden bir kahkaha patladı. Bu ifadeyle nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Duşta seks oyuncakları da ister misin Maeve? Sen

beş süper boy vibratörden oluşan bir koleksiyona da sahip olabilir."

"Altı tane istiyorum," diyor ve memnun bir mırıltıyla yatağa yerleşiyor. "Yatağından çıkmak çok zor. Çok güzel." Bir duraksama oluyor, sonra ekliyor: "Burada mışıl mışıl uyudum."

Aptal kalbim bu ifadeden sonra hızlandı. Belki yatak onun daha uzun kalmak istemesini sağlar. Ama aynı zamanda Vegas'ı ve hemen nasıl kendinden geçtiğini de hayal ediyorum. "Maeve, ne zaman mışıl mışıl uyumuyorsun?"

Bana doğru sokuluyor, çenesini omzuma yaslıyor. "Sadece söylüyorum... Yaptım."

"Sanırım mışıl mışıl uyumak senin doğanda var," diyorum, çünkü kendimi aşırıp bunu yapanın ben olduğumu düşünmek aptallık olur. Ama onunla da iyi uyudum.

"Ben bir uyku şampiyonuyum. Ne diyebilirim ki? Belki gün benimle şekerleme randevusu yaparsın. Bekle, sen uyuyor musun ki?"

"Maçlardan önce kestiriyorum," diye belirttim.

Alay ediyor. "Bu egzersiz gibi bir şey. Brokoli yemek gibi çünkü sizin için iyi."

"Bu hala bir ."

"Yapacak hiçbir şeyinizin, gidecek hiçbir yerinizin olmadığı bir şekerleme gibi demek istedim. Güneşin altında uzanıp öğleden sonra rüyalarının seni alıp götürmesine izin verdiğin bir yer."

"Hayır."

"Rahatlamaktan nefret ediyorsun." "Doğru değil," diyorum.

"Biraz doğru."

"İyi," diye . "Bu biraz doğru."

"Seni iyi tanıyorum," diyor memnun bir şekilde ve ben de *çoğunlukla* bu dört kelimeden memnun oluyorum. Beni tanıyor. Söylediğimden daha gergin olduğumu biliyor. Sorumluluk almayı, bir şeyleri düzeltmeyi, buzda sert oynamayı ve eğlenmeyi, arkadaşlarıma görünmeyi, babalarımınla takılmayı, onunla yeni yerlere gitmeyi sevdiğimi biliyor ve şimdi, sanırım *bunu biliyor - nasıl* sevdiğimi.

Ama beni daha iyi tanımak ister miydi? Daha fazla yanıma görmek? Bilmediği yönlerimi keşfetmek? Geceleri beni neyin uyutmadığını bilmek ister mi? Beni neyin strese soktuğunu? Dahası, beni yakalayabilecek mi? Ve hazır başlamışken, *ben* ne istiyorum? Büyük yatağımı gerçekten sevmesi dışında.

Bu sorular beynimde tekrar tekrar dolaşıyor. Onları görmezden gelmeye çalışıyorum ama beni huzursuz ediyorlar. Yatağın üzerinde ıslak bir leke olması da öyle. Ona dönüyorum ve kışına vuruyorum. "Duş al. Şimdi."

"Kirli olduğumu mu
söylüyorsun?" "Sen pissin,"
diye takılıyorum. "Tencere.
Kettle."

Banyoyu işaret ediyorum. "Git," diyorum
ona. "Çok pis. *Ve* çok otoriter."

"Sanki benim patronluk taslamamı sevmiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Çok da ukala," diye ekliyor, muzip bir sırıtışla yataktan zıplayarak
kalkıyor ve doğruca banyoya gidiyor.

Ama hareket edemiyorum. Onun çıplak, rahatça banyoya doğru
yürüdüğünü görmek ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Evet, o muhteşem kalp şeklindeki kıcıyla çok seksi. Ama bu
benim evimde görüldüğü *gibi*.

Sanki aitmiş gibi. Bu beni
öldürüyor.

Ve beni

heyecanlandırıyor.

Ve beni beceriyor.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, sanki çılgın düşüncelerime
çekti düzen verecekmiş gibi, yataktan kalkıp onu banyoya kadar takip
ediyorum. Çoktan saçlarını başının üstünde dağınık bir topuz haline getirmiş,
sonra da duş girmişti.

Açıyor ve evet, sahibi o. Ve, gerçekten, ben.

Işıkları kısıyorum, içeri giriyorum ve en iyi arkadaşım ile ilk kez duş
alıyorum. Vücut temizleyicisinden biraz alıp karnına, göğüslerine, kıcına
sürüyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını temizliyorum ve ona
bakıyorum.

"Beni mahvettiğin için teşekkürler. Beni temizlediğin için de teşekkürler"
diyor, daha önce ondan duymadığım bir ses tonuyla.

Yumuşak, belki de romantizmden biraz uzak. Bu sesi tekrar duymak
istiyorum. En çok da bunu hak etmek istiyorum. Ayağa kalkıyorum ve alnına
bir öpücük bırakıyorum. "Ne zaman istersen," diyorum, ama bu bile her şeyi
kapsamıyor.

Ama şimdilik bu kadar yeter.

BUNCA ZAMAN SONRA

Asher

Bu bizim yataktaki ilk gecemiz olmayacak. koca olarak üçüncü gecemiz olacak. Ama bundan önce de aynı yatağı paylaşmıştık. Buz oteldeki gibi. O yolculukta bir odayı paylaşmıştık, da buydu. Birlikte donmak için.

Sonra, ağaç çadırda yan yana dizilmiş uyku tulumlarımız vardı.

Bir başka sefer Kaliforniya Sahili'ndeki lunaparkları gezmeye gittiğimizde, eski tren vagonlarından inşa edilmiş sütleri olan All Aboard Inn'de bir odayı paylaştık. Bir cinayet gizemini çözen zengin Avrupalılar gibi davranmıştık.

Ama bu sefer *benim için* farklı. İlk kez yatağa girdiğimde şimdiki zamandan çok geleceği düşüneceğim.

Buzdolabında yemek artıkları aradıktan sonra bile, yatak odasına döndükten sonra bile, yeni çarşafların ve örtülerin altına girdikten sonra bile düşünebildiğim tek şey bu.

Bakışlarıyla bir kez daha buluşuyorum, hala arı gibi keskin dudaklarını, yanaklarındaki kızarıklığı, şakacı gözlerini alıyorum. Sonra, komodinin üzerindeki o iki kitap. Onlar sadece kitap, ama aynı zamanda Maeve'in işaretleri. Biraz gelişigüzel yerleştirilmişler, sanki burada yaşıyormuş gibi. Misafir olarak onları düzenli tutmaya çalışıyormuş gibi değil. Ama evimde rahatmış gibi.

Bu gerçek mi? Teyide ihtiyaım varmış gibi elimi kolunda gezdiriyorum. Evet, gerçek. burada, gitmiyor, kurallar koymuyor ve parmağında yüzüğüm var.

Sezonun geri kalanında o benim karım.

Bu vahşi, bağımlılık yapan bir düşünce ve zihnim bunu tekrar tekrar düşünmekten vazgeçmiyor. Saat daha on bile olmadı. Hiç yorgun değilim. Onun yorgun olduğundan bile emin değilim, bu yüzden "Bir şeyler izlemek ister misin?" diyorum.

"Drama olmadığı sürece."

"Drama oynayacak birine benziyor muyum?"

"Hayır," diyor dudaklarını patlatarak, sonra bir elini göğsümde gezdirip göğüs kaslarımdaki kıllarla oynuyor. Bu tanıdık bir hareket, umarım alışkanlık haline getirir. Ama kaşları çatılıyor. "Asher?"

O ses tonu. Sesindeki soru. Gerildim. "Öyle mi?"

"Arkadaş olamayacağımızdan korkuyordum. Eğer seks yaparsak," diyor savunmasız bir şekilde, bana bakarak. "Ama bu güzel. Sanırım olabiliriz. Ve bundan çok memnunum."

Varlığında daha önce hiç iki ucu keskin bir kılıç oldu mu? Onun sözleri iyi olmalı. Ama birbirimizden ne kadar uzak olduğumuzu hatırlatıyor. Ve bu iş ters giderse neleri kaybedeceğimizi. Yine de tüm kalbimle "Ben de." diyorum.

Çünkü onu kaybetmek istemiyorum. *Asla*.

Komodinin üzerindeki kumandaya uzandığımda Maeve daha da yakınımaya kayıyor, bana daha sıkı sarılıyor. Kahretsin, bu çok hoş. Kalbim güm güm atıyor. O kadar yüksek ki duyabiliyor olmalı. Sessiz olmasını istiyorum.

Elimi tekrar saçlarında gezdiriyorum. Akış seçeneklerini amaçsızca ararken, ekrana neredeyse hiç dikkat etmeden ona dokunmayı bırakamıyorum.

Ama sonra benden uzaklaşmadan önce birkaç saniye donup kalıyor.

"Neyin var?" diye sordum.

Biraz daha geri . "Seni yatakta sıkıştırmak istemiyorum."

Bu işe yaramayacak, onun kayıp gitmesi. "Beni sıkıştırmıyorsun," diyorum, odanın yumuşak ışığında bakışlarıyla buluşuyorum, televizyon ekranı yüzüne yansıdıka önce mavi sonra yeşil renk alıyor.

Gözlerinde endişe çizgileri. " değil. Herkes kucaklaşmayı sevmez." "Ben herkes değilim."

"Biliyorum."

"Sarılmak istemediğini bu şekilde mi söylüyorsun?" Biraz temkinli bir şekilde karşılık veriyorum. Umarım söylediği bu değildir.

"Hayır. Sorun şu ki... Alanınıza saygılı olmak istiyorum," diyor incelik dolu bir ifadeyle.

Alay ediyorum. "Saygıyı boş ver," diyorum ve kolumu kaldırarak onu omzumun kıvrımına davet ediyorum. "Gel buraya. Ve sana erkeklerin sarılmayı sevmediğini düşündüren herkesi de sikeyim."

Gülümsüyor. "Vay, vay, vay. Sanırım senin resmen bir sarılğan olduğunu öğrendim."

"Kapa çeneni ve sarıl," diyorum, sonra onu kendime doğru çekiyorum. "İşte yine başladın, bana emir veriyorsun."

"Ve onları seviyorsun," diye takılıyorum. Seviyor ve yarın, gelecek hafta ve gelecek ay ne olacağı hakkında çok fazla düşünmek yerine sadece bu anda *olmak* daha kolay.

Yorganı kibarca yukarı çekiyor. "Ben bağımsız bir kadını. Bir erkeğin bana ne yapacağımı söylemesini istemiyorum." Duraklıyor ve bana muzip bir bakış fırlatıyor. "Yatakta olmadığımız ve boğazımı tutmak istemediği sürece."

Bu çok iyi bir yol haritası. Uyku tulumunun içindeydi, ben de bir avucumu göğsünün üzerinden boğazına, oradan da boğazının etrafına kaydırarak onu nazikçe yerinde tutuyorum. "Ne kadar iyi bir eş," diyorum, alçak sesle ve dumanlı.

Titriyor, sonra fısıldıyor, "Bir dahaki sefere."

İki mükemmel kelime. Daha fazlası için basit bir söz. Şimdilik alabildiğimi alacağım. Şansımı zorlamaktansa, bir komedi bulup açıyorum.

* * *

İkinci bölümde bir ara sessizleşiyor. Sonra nefes alış veriş düzeni giriyor. Uykusunda daha da sıkı sarılıyor. Saçlarını okşuyorum. Mükemmeldi. Seks sonrası burada olması tamamen mükemmel. Onun benimle rahat olması. Eski halimize geri dönmemiz.

Hiç pişmanlık duymadan.

Ama yine de uyuyamıyorum. Kafamda çok fazla şey oluyor. Çok fazla soru. Çok fazla düşünce. Sessizce, başını yastığa yaslayarak, battaniyeyi omzuna atarak uzaklaşıyorum. Boxer külotumla yataktan çıktım, kapüşonlu bir tişört giydim ve aşağıya indim. Bilgisayarım mutfak tezgahının üzerinde ve keşke beyzbol sezonu olsaydı. Onu becerebilirdim.

Everly'ye bunu bir daha yapmayacağıma dair söz vermiş olmama rağmen bazı beyzbol forumlarında dolaşp şehrin iki takımı hakkında anonim olarak saçma sapan konuşuyorum. Beni meşgul edecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var çünkü zihnim şu anda darmadağın bir otoyol gibi.

Gümüş makinenin yanında duruyorum, fiskeyle açıyorum ve bir tarayıcı penceresi açıyorum. Ama Google'a soracak bir şeyim yok.

Onun yerine kapatıp koridordaki dolaba yöneliyorum ve sessizce açıp üst raftan küçük bir kutu çıkarıyorum. Bu bir Lego bitkisi, dikenli armut.

Maeve bunu bana Noel'de sukulent koleksiyonunun bir parçası olarak almıştı. Oturma odasına gidip lambayı yakıyorum. Kutuyu açıp sessizce parçaları sehpanın üzerine diziyorum. Bir yapboz gibi ve şu anda kendi karışık düşüncelerim dışında odaklanacak bir şeye ihtiyacım var.

Ancak pişmiş toprak saksıyı inşa ederken, dikkatim odanın diğer tarafındaki bir çerçeveye takılıyor.

Kaktüsün plastik kolunu yere bırakıyorum ve daha önce görmüş olmama rağmen resmi daha yakından incelemek için çerçeveye doğru ilerliyorum. Maeve'in Büyük Maceralarımızdan birinde ağaç çadırda, uyku tulumunun içinde yan yatmış bir şekilde kitap okurken çekilmiş bir fotoğrafı, kitap ışığı yıpranmış sayfaları aydınlatıyor. Ne okuduğunu anlayamıyorum ama eminim annesinin kitaplarından biridir. Onları çok sever, sayfaları dökülene kadar okuduğunu söyler. O gece okuduğu şeyin bu olduğuna eminim.

Sierralar üzerinde hava kararırken, ağaçtan yıldızların aydınlattığı gökyüzünün birkaç fotoğrafını çektim, sonra arkamı döndüm ve onu turuncu uyku tulumunun içinde öyle gördüm. Bir gün geriye dönüp bakmak isteyeceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Hatırlayabilsin diye fotoğrafı onun için çektim.

Bu altı yıl önceydi.

Gözlerim anılarla bulanıklaşana kadar fotoğrafa bakıyorum.

Onu yere bıraktım ama kanepeye dönmedim. Bir şey beni çekiştiriyor. Göğsümde bir çekim var. Zihnimin arkasında biraz daha yükselen sessiz bir koro. Bana devam etmemi söylüyor. Sormaya devam etmemi. Aramaya devam etmemi.

Mutfağa dönüp lavanta tarlasında, köşede köpeğiyle birlikte çekilmiş fotoğrafını alıyorum. Bu üç yıl önceydi. Lavanta Bliss Çiftliklerini ziyaret etmeyi o kadar çok istemişti ki aylarca plan yapmıştı. Çiçeklenmenin en yoğun olduğu bir hafta sonu olduğunu söylemişti. Böylece Darling Springs'e gittik ve lavanta labirentinde dolaştık, sonra tarlaları araştırdık, çiftliğin köpeği onu evlat edinmek ister gibi yanında koşturuyordu. Sürpriz olmadı.

-Maeve'in böyle bir huyu var. Köpeğin başını kaşıdı, ona birkaç tenis topu attı, sonra da her lavanta çalısını kokladı. Bana kokunun hafızayla doğrudan bağlantılı olduğunu söyledi. "Ve lavantayı ne kadar çok , bir gün bu duyguyu o kadar iyi hatırlayacağım. Şu anda hissettiğim bu tatlı yaz neşesini," . "Bir gün bunun resmini yapacağım ve adını *O Yaz Hatırası* koyacağım."

Onun bu duyguyu kaçırmamasını istemedim ve fotoğrafını çektim. Ya da kendime öyle söyledim.

Ama şimdi merak ediyorum.

Dönüp çerçevelettiğim tüm fotoğraflarına göz gezdiriyorum. Yedi yıldan uzun süre önce çekilmiş mezuniyet fotoğrafı. Beş yıl önceki buz oteli. Dört yıl önce çift turlu baş aşağı lunapark trenine bindikten sonra çekilen ve indiğinde yanakları kızarmış ve saçları dağılmış olan bir fotoğraf. "Kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı" demişti.

Ben de bir fotoğraf çektim.

Kendime bunun onun için olduğunu söyledim. Onun hatırlaması içindi. Bir gün onun içindi.

Ön kapının yanındaki küçük aynaya doğru yürüdüm. Dün gece astığım aynaya. Onun sanatı. Neredeyse öpüşüyordu. Arkadaşlarının tavsiyesi: *Atıştırmalıkları elinizin altında bulundurun.*

Ve yansımda, eylemlerimin gerçekliğine bakıyorum. Onun sanatını kameramanlar için asmadım.

Maeve için asmadım.

Kendim için astım. Çünkü onu seviyorum ve onu mutlu etmeyi seviyorum. Böylece burada kendini evinde hissedecekti.

Tüm bu diğer resimler? Onları birlikte geçirdiğimiz günlerin bir kaydı olsun diye çekmedim. Bir anısını kaybetmesin diye çekmedim.

Onları kendim için aldım. Bende kalsınlar diye.

Böylece onlara bakabilirdim. Böylece onlara geri dönebilirdim.

Her birine geri döndüğümde, nihayet yedi, beş, dört, üç, iki yıl önce telefonumun merceğinin arkasından ne yaptığımı görüyorum.

Yavaş yavaş, zamanla, gün be gün en iyi arkadaşıma aşık oluyordum. Miles haklıydı. Hem de çok haklıydı.

Mutfaktaki lavanta fotoğrafına geri dönüyorum. *O yaz anısına*. Kalbim göğsümde acımasızca gümbürdüyor. O kadar sert çarpıyor ki

neredeysse acıtıyor.

Çünkü burada, gece yarısından sonra, Maeve yukarıda mışıl mışıl uyurken ve ben bütün gün amansız düşünceler tarafından kovalanırken, aradığımı bir cevabım var.

Kalbim kırılmadı.

Benim son kullanma tarihim yok.

Romantizm konusunda radyoaktif değilim. Maeve'le tanıştıktan sonra hiçbir şey uzun sürmedi çünkü o süre boyunca ona aşık oluyordum.

Ve ben bunun olduğunu bile bilmiyordum. Dün gece nasıl hissettiğimi anladım. Ama şimdi, bu duygunun kardeşinin düğününde yaptığımız anlaşmadan yıllar önce başladığını görebiliyorum. Mutfağın loş ışığında fotoğrafa bakarken parmağımı silikon yüzüğümün üzerinde dalgınca gezdiriyorum ve bunu bunca zaman nasıl kaçırdığımı merak ediyorum.

Artık onu özleyemiyorum ve bunun farkına vardığımda bile kendimi daha özgür, hafif ve neşeli hissediyorum. Sevme yeteneğine fazlasıyla sahibim - bunca zaman, bunca yıl boyunca hep o vardı.

Hiç de lanetli değilim. Doğru, diğer ilişkilerim altı aydan fazla sürmedi. Ama asıl altı aylık lanet, Maeve'e duyduğum gerçek aşktan uzaklaşabileceğim en uzun sürenin altı ay olmasıydı.

Uzun, rahat bir nefes alıyorum, büyük, kocaman bir sorunun yanıtlandığını hissediyorum.

Ama onun yerine yepyeni bir soru var. Karımın da bana umutsuzca aşık olmasını nasıl sağlayabilirim? İdeal olarak, sezon sonunda taşınmadan önce.

BÜYÜK VURUŞ

Maeve

Arkadaşlarıma söylemek için çok beklemedim. Böyle bir haberi onlardan saklayamam. Pazar sabahı ben yalnızken ve Asher spor yaparken, arka bahçenin manzarasının tadını çıkararak terasa . Orada, gitmeden önce bana yaptığı chai latte'yi içerken bir mesaj atıyorum.

Maeve: *Haberlerim var.

Josie: *Oturur* *kirpiklerini kırpar*

Leighton: Bizi daha fazla bekletme. Fable: Zaten

çok uzun zamandır bekliyorum. Dökül. Everly:

Gerçekten iyi olsa iyi olur.

Maeve: Oh öyle. Yani... seviştik. Tekrar seviştik. Ve tekrar.

Leighton: Çok şaşırdım.

Everly: Metnin tonu yoktur derler, ama ben o metindeki tüm deadpan'i duydum, Leighton.

Leighton: Olması gerektiği gibi.

Merhaba! Beni unuttun mu? Kimse nasıl olduğunu bilmek istemiyor mu? BANA NASIL OLDUĞUNU SOR!

Josie: ŞİMDİ SÖYLE dediğimde eminim hepimiz adına konuşuyorum.

Maeve: Eskiden vibratörlerin altın standart olduğunu düşünürdüm diyelim. Kocamın da öyle olduğunu söyleyebilirim.

Fable: Elverişli evliliğin sana iyi geldiği ortada. Sanırım bu hafta bir şeyler içip yemek yiyeceğiz. Her şeyi bilmek istiyorum.

Josie: Evet, ... BU NE ANLAMA GELİYOR?

Maeve: Önümüzdeki birkaç ay boyunca onunla birlikte yaşayacağım ve "sarayım" artık boş.

Josie: Varoluşsal anlamda ne anlama geldiğini kastetmiştim, pratik anlamda değil ama ev sahibi olacağınızı bilmek güzel.

Leighton: *El kaldırır* Kalacak bir yere ihtiyacım var. Oda arkadaşlarım yeni takılmaya başladılar ve çok gürültülüler.

Tanrım. İkinci elden utanç duyuyorum. Yoksa oda arkadaşım ile takıldığımdan beri birinci elden mi?

Leighton: Bir trend başlattın. Ve şimdi ben bundan acı çekiyorum!

Maeve: Olmuş bil. Benim yerim senindir.

Lattemi bitirirken, Leighton'la ayrı ayrı mesajlaşıyoruz ve ona altının altının altının altının altının altının altının altının altının altı olacağını söylüyorum.

Leighton: Kulağa eğlenceli geliyor. Ve geçimini sağlamaya çalışan bir fotoğrafçı için mükemmel bir yer gibi.

Maeve: Pencere kenarında zina yapan güvercinlerin fotoğraflarını çekebilirsin. Bu gerçekten boudoir portföyünüze katkıda bulunacaktır. Ama ev arkadaşların kadar gürültücü olabilirler.

Leighton: Eski oda arkadaşlarını mı ?

Maeve: Neden evet, biliyorum.

Leighton: Ayrıca, bu daha çok spor fotoğrafçılığına benziyor :) Bu da benim için uygun.

Ve başka bir sanatçıya yardım ettiğim için kendimi iyi hissediyorum. Asher gibi bana yardım eden arkadaşlarım olduğu için şanslıyım. Bu iyiliğe karşılık vermek güzel. Ama bardağı lavaboya koyarken Josie'nin sorusuna dönüyorum. Bu ne anlama geliyor?

Keşke bilseydim. Ama bilmiyorum, o yüzden resim yapmaya hazırlanıyorum. En azından fırçalarım, eskizlerim ve hayal gücümle her zaman cevaplarım var.

* * *

Şafakla aram pek iyi değildir, bu yüzden Pazartesi sabahının müstehcen erken bir saatinde pencerelerden sızan sabah ışığıyla beni uyandırma cüretini gösterdiğinde kafamı çevirir, bir yastık kapar ve "Yakında karartma perdeleri almalıyım" diye mırıldanarak gözlerimi kapatırım.

İç çekerek, özellikle dün gece duvar resmi üzerinde geç saatlere kadar çalıştığımдан beri hiç ayrılmak istemediğim dünyanın en rahat yatağına yerleşiyorum. Sonra fark ediyorum ki ürkütücü bir sessizlik var. Asher'ın yattığı tarafa baktım.

Boş ve temiz. Yorgan zaten onun tarafını örtüyor. Hmm.

Bakışlarımı saate çeviriyorum. Neredeyse altı olmuş. Asher bir çiftçi değil. Ya da bankacı. Neden şimdi kalktı? Vegas'taki hariç, birlikte geçirdiğimiz her sabah benden önce kalktı ama o zaman da üçe kadar dışarıda ve yatak odası aktivitelerindeydik, yani bu pek sayılmaz. Belki de normalde bu insanlık dışı saatte egzersiz yapıyordur? Yine de endişe göğsümü sıkıştırıyor. Örtüleri kaldırıp sessizce merdivenlerden iniyorum, koridor boyunca ilerliyorum ve mutfağın loş ışığına doğru ilerliyorum.

Sadece bir set ışık yanıyor ve yemek pişiriyor gibi görünmüyor. Kapı aralığına dönüyorum.

Oh. Tezgahta duruyor. Sırtı bana dönük. Dizüstü bilgisayarının başında, yanında bir fincan kahve, güçlü aroması burnumun dibinden geçiyor.

"Hey," diyorum sessizce, sesim uykudan boğuk boğuk, ama göğsüm endişeden biraz ağır. Bu erken saatte neden bilgisayarının başında? Bu...garip.

Başını kaldırıp bana döndü, bakışları yumuşaktı. "Hey, sen."

"Kalktın mı?" Özel alışkanlıklarını henüz bilmiyorum.

"Evet. Gecenin bir yarısı babamın kullandığı tiroid ilaçlarıyla ilgili bir şey hatırladım ve kontrol etmek istedim" diyor.

Doğru. Geçmişte John'un hipotiroidi olduğundan bahsetmişti. Bir kolunu belime dolayarak bana girdiği siteyi gösteriyor. Bir sağlık haberleri sitesi ve bir ilacın uzun vadeli etkileri hakkında bir makale okuyor. Asher'ın internette başka bir şey yapmadığı için içten içe rahatlıyorum, yine de onun adına babası için endişeleniyorum.

"Bir süredir bunu kullanıyor, değil mi?"

"Bir süredir kullanıyorsanız osteoporozu yol açabileceğini hatırladım," diye açıklıyor, "bu konuda ne yapmanız gerektiğine dair bazı bilgiler göndereceğim. İyi bir kemik sağlığı için yapılması gerekenler falan."

"Çok düşüncelisin," diyorum.

"Gerçi onları okuduklarından emin değilim. Gönderdiğim makaleleri. Çalışmalar falan. O yüzden gidip yeni vitaminler alsam daha kolay olur. Kalsiyum ve D vitamini." Duraklıyor, açıkça düşünüyor. "Olmaz. Bugün teslim edilmek üzere internetten sipariş vereceğim."

Kaşlarımı çatıyorum. Kulağa biraz anne babasına ebeveynlik yapıyormuş gibi geliyor. Ama bir yetişkin olarak ebeveyn sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bu konuda bir şey söylemiyorum. Ayrıca, onun yaptığı da bu değil mi? Değer verdiği insanları kollamayı sever. Bileğim burkulduğunda ya da grip olduğumda doğru bilgi ve detaylarla her zaman bir adım önde olur ve zatürreye dönüşmemesi için semptomlara dikkat eder. "Pekâlâ. Ama Amazon'da fazla vakit geçirme yoksa lav lambası ve kırmızı ışık terapisi aynası alırsın" diye ekliyorum.

"O tavşan deliğinden uzak duracağımın emin olabilirsin," diyor gülümseyerek.

Esnerken başımla merdivenleri işaret ediyorum. "Rahat yatağın beni çağırıyor, ben de onu dinlemeye gidiyorum."

"Bu *senin* de rahat yatağın," diyor.

Göğsüm bu *kelimeyle* -senin- biraz dönüyor, sonra mutfaktaki saate bakıyorum. "Bu akşam maçın var. Senin de dinlenmen gerek."

Fincanını kaldırıyor. "Kahve ve ben sıkı fikiyiz."

Ürperiyorum. "Kahve iğrenç." El sallıyorum ve arkamı dönüp yukarı çıkıyorum.

Bir dakika sonra, yatağa yerleşirken, şilte batıyor ve Asher hemen yanımda, bir kolunu bana doluyor, enseme yumuşak bir öpücük bırakıyor.

"Onlara makaleleri gönderdin mi?"

"Evet, ama sanırım başka bir yan etkiyi kontrol etmeyi unuttum," diyor, sesi gergin. "Yani bunu yapmam gerekecek."

"Bunu daha sonra yapabilirsin," diyorum usulca, bu endişeden kurtulmasını umarak. İç geçiriyor, sonra yatağa yerleşiyor.

Ben uykuya dalıyorum, ama onun dalmadığını hissediyorum. Bir süre sonra tamamen uyandığımda, yine gitmişti. Çenem geriliyor. Keşke daha çok uyusa. Ama belki de kocam bir vampirdir.

* * *

Çarşamba günü duvar resmi üzerindeki çalışmalarımı tamamladıktan sonra, bir sonraki gece pazarına götürmem gereken bazı lambaları bitirmek için küçük stüdyoya gidiyorum. Aynı mekânı paylaştığım diğer sanatçı bu gece burada değil, yani hepsi bana ait. İyi ilerleme kaydettim, bu yüzden beklediğimden erken bitirdim. Asher akşam antrenmanından sonra beni alacağını söyledi (karın ve kalça kaslarına olan bağlılığı için teşekkürler tanrıçalar), bu da boş bir saatim olduğu anlamına geliyor. Odak noktamı aynalara kaydırıyorum, bir süredir üzerinde çalıştığım bir tanesiyle oynuyorum, saçlarımın birkaç teli dağınık topuzumdan düştüğünde köşedeki bir kadın elbisesinin küçük hatlarına biraz kırmızı eklemek için ince bir boya fırçası alıyorum. Onları gözlerimden uzaklaştırıp çalışmaya devam ediyorum.

Kırmızıyı nazikçe ama kusursuz bir tonda karıştırırken, spor ayakkabılarım beton zemine çarpana kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, sonra sabun kokusunu alıyorum. Yüzümü kaldırıp Asher'ın bakışlarıyla karşılaştığımda içimdeki sıcaklık artıyor. Diğer sanatçılardan biri onu içeri almış olmalı. Stüdyo alanı birden fazla küçük odaya bölünmüş. Tam yanımda duruyor ve yeşil gözleri bazen takındığı o muzip bakışla parlıyor. Dudakları hafif bir sırıtişla yukarı kıvrılıyor.

"Merhaba," diyorum, benim gülümsemem de onunkine uyuyor. "Neden gülümsüyorsun?"

Öne doğru eğiliyor ve parmağını yanağıma sürterek kırmızı bir lekeyi siliyor. Yukarı kaldırıyor. "Yanağında boya var."

"Şok edici," diyorum.

Bakışları aşağıya kayıyor.

"Ayrıca..." Gözlerini takip ediyorum. "Oh."

Gömleğimin V yakasının hemen üzerinde, önlük rağmen görünen kırmızıyı göğsümden sıyırmak için elimi kaldırdığımda gülümsemesi derinleşiyor. Ama o daha hızlı, ben tenime dokunamadan bileğimi yakalıyor. "Ben hallederim," diyor ve sanki gününün en önemli anıymış gibi parmağını yavaşça lekede gezdiriyor.

Şu anda benim en önemli anım gibi geliyor. Onun yakındaki endüstriyel lavaboya gidip temiz bir bezin köşesini ıslatmasını, sonra bana dönüp uzun süren, şehvetli okşamalarla başladığı işi bitirmesini izlemek de öyle. "Hepsi gitti artık."

"Ama görünüşünü beğenmiştin," diyorum alaycı bir şekilde. "Hem de çok," diyor.

Eve döndüğümüzde, beni mutfak tezgahının üzerine çıkararak ne kadar hoşuna gittiğini gösteriyor ve bana günümün en önemli anını yaşıttırıyor. İkimiz de nefes nefese kaldıktan ve tatmin olduktan sonra, "Bugün öğrendiğim şeyler - en iyi arkadaşım boya içinde iyi göründüğümü düşünüyor" diyorum.

* * *

Perşembe öğleden sonra merdivenden iniyorum, ellerimi boya lekeli tişörtüme siliyorum ve yaptığım işi incelemek için birkaç adım geri çekiliyorum. Duvar resmine daha yeni başlamıştım ama stilize bir tramvayın başladığı köşe iyi görünüyordu. İçime çekiyorum, sonra bakışlarımın boydan boya gezinmesine izin veriyorum. Bu şeyin şakası yok. Bu hafta başında ızgara üzerine tebeşirle taslakları çizmeyi bitirdim. Şimdi nihayet boyuyorum, ki bu da en az bir ay sürecek. Yine de bu büyüklükteki diğer duvar resimlerinden daha hızlı ama Eleanor böyle işte. Her zaman en yüksek hızda çalışıyor ve sanırım bu iyi bir şey çünkü Angelina, *California Style* ile birkaç hafta içinde bir fotoğrafçı göndermek için çalışıyor.

Ne tuhaf bir düşünce. Havalı da bir düşünce. Ellerimi bir toz bezine siliyorum, sonra gece için bir kenara koymak üzere malzemelerimi topluyorum ki, patilerin koşuşturması eşliğinde koridorda cıvıl cıvıl bir ses yankılanıyor.

"Çok güzel görünüyor!"

Döndüğümde Holmes ve Eleanor'un bana doğru yürüdüğünü görüyorum, kadının Converse spor ayakkabıları yere vuruyor. Pantolon, blazer ceket ve Chucks ayakkabılarıyla ilginç bir görüntü çiziyor. Ama moda dünyası son zamanlarda bize bir şey öğrettiyse, o da topuklu ayakkabıların siktir olup gidebileceğidir. Holmes önce bana ulaşıyor, kabarık küçük poposunu yere bırakıyor ve kuyruğunu sallıyor.

Çenesini kaşımak için eğiliyorum ve kuyruğu daha sert çarpıyor. "Selam ," diyorum. "Beni yeteneklerin önünde bir kez daha utandırmadığın için teşekkür ederim."

Eleanor, bacağıma vurmayan ama köpek stili hayal ediyormuş gibi bakan köpeğe şöyle diyor

Bana gelince, *yetenekli* olarak anılmak hoşuma gidiyor. "O çok iyi bir çocuk," diyorum. "Ve bu duvar resmi için çok iyi bir başlangıç," diyor, resme hayranlıkla bakarak.

Çizdiğim tramvay. Ellerini kalçalarının koymuş, kırk metreden fazla uzanan ızgarayı inceliyor. Yüzünde gururlu bir gülümseme var. "Bize bakın, rüyayı yaşıyoruz. Sanat yapıyoruz ve ticaret konuşuyoruz," diyor.

Bu dikkatimi çekti. "Asher?" Ben daha iki kere düşünmeden kelime ağzımdan uçup gidiyor.

Başını iki yana sallar. "Hayır. O değil. Onu takas etmek gibi bir planım yok," diyor ve ben hemen onun takas edilemez maddesi olup olmadığını merak ediyorum. Sanırım var ama ona sormalıyım. "Ama bazı yetenekleri gözüme kestirdim. İşlerin nasıl gideceğini göreceğiz. Genel müdürümden bugün birkaç görüşme yapmasını istedim."

Ben onun yeni en iyi arkadaşı mıyım? Neden bana yaptığı işlerden bahsediyor? "Bu... harika."

Ama sonra elini sallıyor, kocaman elmas yüzüğü Holmes'un küçük kafasına yerleştirirken parlıyor. "Ama hepsi bir günlük iş."

Oh, tamam. Bunu söylemesi o kadar da önemli değil. Rahat bir nefes alıyorum. Asher'ın tüm kariyeri boyunca burada oynadığı için şanslıyım. Belki de bu hiç takas edilmeyeceği anlamına geliyordur.

Tebeşirlerimi kaldırırken, ayak sesleri betonun üzerinde tıkırdıyor. "Hey, tatlım."

Sesi, sıcak parmak uçlarının çizgilerimi nazıkçe takip etmesi gibi omurgamdan yukarı kayıyor. Döndüğümde kocamın bize doğru geldiğini görüyorum. Gözleri sadece benim içindi. Bakışlarında bir yoğunluk. Adımlarında bir amaç.

Bana ulaştığında bir kolunu belime doluyor, sonra o kendine özgü sahiplenici öpücüklerinden birini dudaklarıma bırakıyor. Hızlı öpücükten bile kafam bulanıklaşıyor.

Ama o bıraktığında ve Eleanor'un bizi izlediğini, heyecanla baktığını gördüğümde, "Asher'a aferin" diye fısıldamak istiyorum. Bu hafta her gün beni buraya, arenaya getirdi, iş çıkışında benimle buluştu - stüdyoya gittiğim zamanlar hariç - ve beni herkesin içinde öptü. Evlerindeki o günlük brunch dersini unutmadı.

Belki Holmes'un da bana aşık olduğunu unutmamıştır, çünkü köpeğe dönüp "Üzgünüm dostum. O tamamen benim."

Eleanor gülmekten kırılır. "Sanırım duydun."

"Ben yaptım. Ama . Oldukça karşı konulmaz biri," diyor beni daha da yaklaştırarak. Eleanor sanki dünyada her şey yolundaymış gibi bize onaylarcasına gülümsüyor.

Ve gerçekten, şu anda, öyle. Her ne kadar bu sevginin gerçek olsa da göstermelik olduğunu bilsem de. Onun iyiliği için. Ama ben kimim ki şikâyet edeyim? Asher'ın performansından ben de faydalaniyorum.

Toparlandıktan sonra Asher beni oyuncuların otoparkındaki arabasına götürüyor. "Şimdi de direk dersi mi? Baş belalarıyla mı?"

Taşıdığım pembe spor çantamı okşuyorum. İçinde kıyafetlerimin yanı sıra Asher için bir hediye de var. Birkaç gündür sakladığım bir şey. Ona vermek için doğru anı kolluyordum. "Ben hazırım."

Arabaya ulaştığımızda aç gözlerle bana bakıyor. "Bir ara bana göstermelisin."

"Direğim hareket ediyor mu?" diye sordum.

"Evet."

Aklımda onun nelerden hoşlanabileceği var. Sanırım biliyorum, bu yüzden arabaya kayarken gülümsüyorum. "Olmuş bil."

Derse giderken akşam trafiğinde ilerliyor, ışıklarda yavaşlıyor. "Gelecek Pazar babamlarla maça gelmek ister misin?" dediğinde yüz ifadesi biraz ciddi, biraz da umutlu.

Kalbim ısınıyor, tüm göğsümü ısıtıyor gibi görünüyor. Onu oynarken izlemeyi hep sevmişimdir. "Tabii ki."

Kırmızı ışıktaki beklerken, küçük bir gülümseme veriyor. "Güzel. Seni yine orada istiyorum. Vivian'la geldiğiniz geçen haftadan beri bunu düşünüyordum. Seni orada karım olarak görmek istiyorum," diyor kendine güvenerek ama bir parça da kırılganlıkla.

Bu sıcaklık yayılıyor, ses tonundaki sahiplenme beni ısıtıyor. "O zaman karın olarak orada olacağım. Yani, bu iyi görünecek, değil mi?"

Işık değişir ve gaza basar. "Evet, ama seni orada istememin nedeni bu değil. Gösteriş için değil."

"Çünkü ben senin iyi şans tılsımınım," diye ekliyorum hafifçe.

Başını iki yana sallar. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum. Sen bir kışkırtıcısın, bir ajansın, hesaba katılması gereken bir güçsün."

"Açıkçası bunların hepsi doğru. Ama size şans getirebileceğim fikri de hoşuma gidiyor."

Dudaklarından küçük bir kahkaha kaçır gibi oluyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece başını hafifçe sallıyor, sanki bu konuda tam olarak kazanamamış gibi. Bu andan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim ama bir dakika sonra Upside Down'a yanaştığı için anlamları irdelenecek zamanım yok. "Eminim işin bittiğinde acıkmış olacaksın. Akşam yemeğini ben hallederim," diyor.

"Vay be. Yemek sipariş etmene bayılıyorum," diyorum alçak bir ısıklıkla ve yapabildiğim için göğsüne dokunuyorum. "Bu evlilik avantajlarını ben de seviyorum."

"Güzel. Yapmanı istiyorum." Elimi tutuyor ve midemin bulanmasına neden oluyor. Dudaklarına hızlı, sıcak bir öpücük konduruyor ve stüdyonun kapısına doğru başını sallıyor. "Git işini yap Maeve... Callahan."

Soyadını söylerken tüylerim diken diken oluyor. Ama arabadan çıkmadan önce duruyorum, parmaklarım kapının koluna dolanıyor. "Takas yapmama şartın var mı?"

Gülümsüyor. "Seviyorum." Duraksıyor, dudakları sanki eğleniyormuş gibi yukarı kıvrılıyor. "Bunu sana daha önce de söylemiştim."

Hmm. Muhtemelen vardır. Bowling oynarken, yerel çiftçi pazarındaki garip yeni ürünleri keşfederken, bir gece Josie ve Wesley'de parti oyunları oynarken bir noktada ortaya çıktığından eminim. Yine de bu sefer farklı hissediyorum. Çünkü kendim için soruyorum.

ÇOK YAŞA DAĞINIKLAR

Maeve

Upside Down'da açık stüdyo gecesi, bu yüzden hepimiz kendi hareketlerimiz üzerinde çalışıyoruz, bazıları temel, bazıları gelişmiş, ilerledikçe bire bir eğitim alıyoruz. Ters hareketlerle flört ediyordum ama henüz o aşamaya gelmedim. Çoğunlukla ellerimi kırmak istemediğim için. Ya da boynumu. Vücudumun iki kısmını da seviyorum.

Stüdyo, şık direkleri ve odanın bir tarafını kaplayan aynaları öne çıkaran yumuşak, ortam ışığıyla aydınlatılıyor.

Ders biterken aynadan Everly'ye bakıyorum. Çok kararlı ve şimdi de Ayesha üzerinde çalışıyor; benim asla ustalaşamayacağımdan emin olduğum bir hareket. Gereken güç seviyesi beni aşıyor. Birkaç metre ötede duran ana eğitmen ve yönetici Kyla'ya bakıyorum. Direğimi kavriyorum, temel tırmanışıma hazırlanmaya çalışıyorum, ellerime iyi geldiği ve ellerim benim hayatım olduğu için her zaman üzerinde çalışmayı sevdiğim bir şey.

"Bugün iyi iş çıkardın," diyor Kyla. "Kısa süre içinde Ayesha üzerinde çalışmaya başlayacaksın."

Gülüyorum ve arkadaşşıma başımı sallıyorum. "Benimle ilgili olan şey, böyle şeyler yapabileceğimi düşünmem ve sonra iyi bir şekilde ters çevirememem."

"Evet, yapabilirsin Maeve," diye yanıtlıyor yaklaşırken. "Yaptığını gördüm o."

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz - gevşek, ıslak bir havuz eriştesi gibi görünmeden."

"Tıpkı Everly gibi becerilerini geliştirmeye çalışan belalı öğrencilerimden birine benziyorsun. Ve korkusuzsun."

Stüdyonun etrafına tekrar bakıyorum. Hava şimdi daha farklı, daha sessiz, sadece birkaçımız çalışıyoruz. "Korkusuz demişken," diyorum sesimi alçaltarak, "bana biraz zemin çalışmasında yardım edebilir misin?"

Kyla kaşlarını kaldırıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Pin-up kızı, bacak süpürme, belki bir backslide." Sırıttıyor. "Birileri eğlenceli bir akşam planlıyor."

Gülümsüyorum, biraz gizemli. Kanaryayı ya da benim durumumda hokey oyuncusunu yakalamak üzere olan bir kedi gibi. Ve dürüst olmak gerekirse, sabırsızlanıyorum.

* * *

Dersten sonra bilardo, oyunlar ve mükemmel kokteyller sunan canlı bir bar olan Sticks and Stones'a gidiyoruz. Beşimiz müziğin çok yüksek sesle çalmadığı bir kabine sıkışıyoruz. Dövmeli sahibi Gage siparişlerimizi almak için uğradığında arkadaşlarımla her şey normal görünüyor. Ama o gider gitmez tüm gözler bana çevriliyor.

Josie huffs.

Fable parmaklarını masaya vuruyor. Everly'nin bakışları keskinleşiyor.

Ve Leighton hayali bir saati işaret ediyor. "Yanılmıyorsam, kocanızla *evleneli* neredeyse dört hafta oldu ve siz bize büyük vuruştan sadece birkaç gün önce bahsettiniz. Her ayrıntıya ihtiyacımız olacak, ayrıca bunu bizden sakladığın için de büyük bir özür dilemelisin."

Sesi, sadece arkadaşların toplayabileceği o şakacı kızgınlık ve gerçek öfke karışımını taşıyor.

Josie kollarını kavuşturur. "Aynen öyle. Ne oluyor be? Bunu bizden sakladığına inanamıyorum."

"Sana geçen sabah *söyledim!*" İtiraz ediyorum. "Merhaba! Büyük vuruş hakkında mesaj attım."

Hepsi gözlerini deviriyor, sanki bir göz devirme yarışması için prova yapıyorlarmış gibi mükemmel bir şekilde senkronize oluyorlar.

"Patronumun bana bir yıldan fazla bir süredir aşık olması yüzünden başımın etini yedin," diye araya giriyor Fable, yaklaşırken ela gözleri parlıyor. "Peşimi bırakmadın. Şimdi de gittin ve *bunu* gizlice yaptın. Bence bunun için dostluk hapishanesinde biraz zaman geçirmen gerekecek."

"Arkadaşlık hapishanesine gitmeme gerek yok," diyorum yarı gülerek. "Kulağa korkunç geliyor."

"O zaman açıkla kendini," diye bastırıyor Everly. "Bize Asher'dan nasıl bahsetmezsin?"

İçgüdülerim kendimi savunmamı söylüyor. "Evlendiğimizden beri devam ettiğini nereden biliyorsun?"

Everly yine gözlerini devirir. "Ben dün doğmadım Maeve."

Leighton, "Belki de birkaç hafta önce ona evlilik tavsiyeleri verdiğimizde kızardığın içindir," diye ekliyor.

Ve onları takip etmedi. Duş alırken kapıyı açık bıraktı ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yine de inkâr etmek eğlenceli. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Josie başını sallar, yüzünde alaycı bir güvensizlik ifadesi vardır. "Seni tanıyorum Maeve. Bu her şeyi kanıtlıyor."

"Ve bu gece direk dersinde belli bir dans için özel tüyolar aldığın gerçeği?" Everly alay ediyor, gözleri parlıyor. "Backslide gibi hareketler istediğinde bunun bir süredir devam ettiğini inkar etmek biraz zor. Pek kurnaz sayılmazdın. Ve sadece bir geceliğine yattığın bir adam için dans edeceğini sanmıyorum."

Lanet olsun. Sherlock'un arkadaşım üzerinde hiçbir etkisi yok.

"Tetiklendim," diye şaka yapıyorum ama haklılar. Onlara detayları anlatmadım. Her şeyi gizli tuttum. Ama nereden başlamalıyım? Onları Vegas'a geri mi götüreyim? Onlara "evet" dediğimiz o geceden mi bahsedeyim - ona karşı ne kadar ateşli olduğumu ve kendimi zor kontrol ettiğimi mi? Her şey çok kişisel, çok özel geliyor. Bu *bizim* ve bunu paylaşmak istediğimden emin değilim.

Ama yine de onlar benim en iyi arkadaşlarım. Her biri kalbimin küçük bir parçasına sahip. Dalga geçmeyi ne kadar sevsem de, bunu onlardan saklamak zor oldu.

"İyi," diye gülümseyerek itiraf ediyorum, "Vegas'ta başladı. Pes etmemeye çalıştık, bunun bir daha olamayacağını, tek seferlik bir şey olduğunu söyleyip durduk ve sonra..."

Everly ve Josie, sanki daha önce bunu yaşamışlar gibi birbirlerine bilmiş bilmiş bakarlar.

"Ve sonra karşı koyamadın," diyor Josie nazikçe, sesi anlayışla yumuşuyor. Wesley ile aralarında da böyle bir şey olmuştu.

Fable kolumu sıkıyor. "Dostum, gerçekten anlıyorum. Yani... senin için de böyle mi? Ona doyamıyor musun?"

Bu tam olarak bir şey. Ama bunu kabul edersem ben de onlar gibi mi olurum? Bu kötü bir şey değil -verly, Josie ve Fable'ın hepsi mutlu, istikrarlı, bağlı ilişkiler içinde. Ama ben son kullanma tarihi olan sahte bir ilişkiyim. Asher'ı ne kadar sevsem de, onların yerindeymişim gibi davranamam. Bu farklı bir şey. Messier.

Ayrıca, eski alışkanlıklarıma geri dönmek, kalıcı olmayan şeylere tutunmak istemiyorum. Tanrı biliyor ya, Asher'in evine getirdiğim annemin kitabına tutunduğum gibi çok sıkı tutunuyorum. Bu fikir beni açıkta, savunmasız, olmak istediğimden, doğal olarak eğilimli olduğumdan daha fazla hissettiriyor.

"Bu sadece bir anlaşma," diyorum, sesime sinen belirsizliği maskeleyerek çalışarak. "Çıkarları olan arkadaşlarınız ama teknik olarak evliyiz."

Josie homurdanıyor. "Onunla yaşıyorsun, onunla yatıyorsun, onunla takılıyorsun... Nasıl olur da sahte kocana gerçekten aşık olmazsın?"

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Buna verecek bir cevabım yok çünkü bu korkunç bir şekilde mümkün. Ama bu olamaz. Olamaz çünkü sahte kocam benim gerçek en iyi arkadaşım. Ve onun karısı olarak çok sıkı tutunursam, arkadaşım olarak onu kaybedebilirim. Bu almak istediğim bir risk değil.

"Çünkü ben çok dağınık biriyim!" Yarı şaka yarı ciddi bir şekilde ağzımdan kaçırdım. "O kadar çok şey yaşıyorum ki yeni duygulara yer yok. Ayrıca, bırakın onunla hissetmeyi, ona karşı nasıl davranacağımı bile bilmiyorum."

Everly bana sempatik bir bakış attı. "değilsin." Yan gözle bakıyorum. "Ama öyleyim. Sana söz veriyorum, öyleyim."

Josie başını sallar. "Hepimiz berbat durumda olduğumuzu düşünüyoruz. Sadece bazı şeylerin üstesinden gelmeye, kendimizin en iyi versiyonu olmaya çalışıyoruz. Sen de bunu yapıyorsun. Belki de yeni duygulara yer vardır."

Leighton eğiliyor, bakışları yumuşak ama niyetli. "Ama zaten onunla hissettiğin şey bu gibi görünüyor, değil mi?"

Duraksıyorum, sözleri içime işliyor. Elbette, belki yeni duygular giriyordur, ama bunlar aşk olamaz. Henüz olamaz. Her şeyin üstüne bir de bununla nasıl başa çıkabilirim? Hayatım zaten kaotik - Deniz Köpekleri duvar resmi ile

komisyonu, menajerimin bahsettiği yeni projeler (bu hafta gelip duvara sinek kuşlu bir ağaç resmi çizmem için bana yalvaran ve karşı koyamadığım bitki temelli bir kafe de dahil, çünkü... merhaba, rüya iş!) ve nihayet, yıllarca uğraştıktan sonra, anlamlı bir kariyer yapmaya çalışmam ve şimdi de Asher... çok fazla.

Özellikle de annemi ve onun benim için son arzularını düşündüğümde. *Hayallerinin peşinden git.* Bana verdiği son tavsiye. Ya hayallerimden uzaklaşırsam? Ya sonum babam gibi olursa, bir aşka kendimi fazla kaptırdığım için diğer her şeyi gözden kaçırırsam?

Bunun olmasına izin veremem. Şimdi olmaz, her şey yerli yerine oturmaya başlamışken olmaz.

"Duygular," diyorum konuyu geçiştirerek. "O lanet şeylerden çok fazla hissediyorum. Bazen sorun da bu oluyor."

Barmen içkilerimizle geldi.

Mojitomu kaldırıyorum, göğsümde yükselen paniği kadeh kaldırarak bastırmaya çalışıyorum, yani en çok ihtiyaç duyduğum şeye-arkadaşlığa. "The Padlockers'a. Ve benden her şeyi alma konusundaki esrarengiz yeteneğinize."

Önce Josie tokuşturuyor, gözlüklerin ardından bana bakıyor. "Şaşırdım Maeve. Genelde açık bir kitap gibisin. Yeterince uzun sürdü."

Everly bardağını kaldırdı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Max'i erkenden itiraf ettim." "Ve hepinize neredeyse olayların ertesi sabahı Wesley," diye ekliyor Josie ve göz ucuyla Leighton'ı önce peçetesini, sonra da küpelerini kurcalarken yakalıyorum. Özellikle çiçekli olanları. Hmm. Burada biraz gergin bir enerji var.

Boğazımı temizliyorum. "Göğsünden çıkarması gereken başka bir şey var mı?"

Masa uzun bir süre sessiz kalıyor ve yavaşça hepimiz Leighton'a dönüyoruz. "Ne?" diye soruyor, kocaman mavi gözleriyle.

"Dökül," diyorum masaya vurarak.

Uzun, ıstıraplı bir iç çekti. "Tamam, geçen yaz Miles Falcon'la, onun kim olduğunu ve babam için çalıştığını bilmeden önce bir şeyler yaşadım ve bu bir daha olmayacak, olamaz da. Ve sen gerçekten tek kelime edemezsin."

"Geçen yaz mı?" Everly'nin sesi yükselir. "Sezon başlamadan önce."

Leighton suçlulukla başını sallar. "Sezon öncesiydi. Bir geceydi. Aslında bir gün de.

Birlikte geçireceğimiz muhteşem bir gün," diyor hüznle.

"Bir gün mkemmek bir randevu gibi mi?" Josie hem zgn hem de umutlu bir sesle soruyor. "Hemen hemen," diyor.

"Vay canına. Bu seni sonbaharda babanın ofisinde tekrar görmeden önceydi. Sen toplum merkezindeki bahçe etkinliğinin fotoğraflarını çekmeden önceydi," diyor Everly. Bu, Everly'nin birkaç ay önce Max'in imajını düzeltirken ayarladığı tanıtım çekimlerinden biriydi.

"Evet," diyor Leighton, ağır bir itirafla. "O zamanlar onunla karşılaşmak hiç kolay olmadı. O bahçe etkinliğinden sonra beni de eve bıraktı."

"Patlamış mısıрім nerede?" Sandalyemi yaklaştırıyorum. "Koçun kızı ve yıldız oyuncularından biri. Bu iyi olacak."

Ve bize onunla geçirdiği mkemmek bir günü ve geceyi anlatması çok ama çok iyi. Kpeler hakkında da. Bitirdiğinde kadehimi bir kez daha kaldırıyorum. "Harika, fantastik, dizleri titreten karmaşalara."

"Leighton sözlerini şöyle bitiriyor: "Ve onlar arasında yolumuzu buluyoruz.

Hepimiz kadehlerimizi bir kez daha tokuşturuyoruz ve bu küçük jestle, aileme benimkinden bir yol bulmaya çalışacağıma dair sessiz bir söz veriyorum.

O ADAM

Maeve

Biraz sonra kapıdan içeri girdiğimde, bir şeyler güzel kokuyordu. Bir dakika, her şey güzel kokuyor. Bir köpek gibi burnumu kaldırıp havayı kokluyorum ve ayakkabılarımı çıkarıp mutfağa giriyorum.

Nerede...

Tanrım.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

Kocam yemek pişiriyor ve bir yandan da temizlik yapıyor. Bu bir rüya mı? Mutfaka doğru yavaşça yürüyorum, adeta trans halindeyim. Ya da belki de yaptığı büyünün etkisi altındayım.

Arkadaşlarımın Asher'a benim için "bakım ve beslenme talimatlarını" verdikleri kahve dükkanına geri dönüyorum. *Atıştırmalıkları her zaman elinizin altında bulundurun. Maeve bağımsızlığını seviyor, bu yüzden onu sıkıştırmayın ama bu onun için yemek yapmamanız gerektiği anlamına gelmiyor.*

Kimse benim için yemek yapmasına ihtiyacım olmadığını söyleyerek itiraz etmişim. Ama aslında?

Sanırım hoşuma gitti.

Hem de çok.

Birini bu şekilde içeri almak çok garip. Ailemden beri birinin benimle ilgilenmesine alışkın değilim. Ve Asher-o sadece

Yemek pişiriyor. Dikkatini veriyor, ben sormadan neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Kalbim kabarıyor. Gerçekten de yeni duygular.

"Merhaba." En sanatsal açılış değil ama idare eder. Arkasını dönüyor ve üzerinde *Suck This* yazan bir önlük giyiyor.

Gülmekten kırıldım. "O önlüğü nereden aldın?"

Ocakta bir şeyler karıştırıyor -asmati pilavı olabilir mi? Balkabağı? Muhtemelen köri?

"Sana üzerinde *Quick-Draw Maeve* yazan bir tişört aldım. Seni eğlendirecek bir önlük bulamayacağımı mı sanıyorsun?"

İzlerimde durdum. Beni eğlendirmek için yaptı. Erkeklerin benim için böyle şeyler yapmasına alışık değilim - aslında herhangi birinin böyle şeyler yapmasına. Annemle babamın hâlâ hayatta olduğu, annemin birlikte büyüdüğüm köpeğin annemin kitaplarını okuyormuş gibi poz verdiği aptal fotoğraflarını bana gönderdiği zamanlara kadar gitmem gerekiyor. Annem fotoğrafların altına "*Woof'ta bu iyi*" gibi sözler yazardı.

Ve şimdi, Asher'ın benim için yemek yapması sadece midemi guruldatmakla kalmıyor, kalbimi de sıcak ve yumuşak hissettiriyor. Ancak bu duyguyla ne yapacağımı bilemediğim için bariz bir soru soruyorum. "Bize yemek mi pişiriyorsun?"

Meraklı bir bakışla tahta bir kaşık tutuyor. "Bir bakalım. Ocakta yemek, masada tabaklar ve şarap var. Ben buna akşam yemeği derdim. Balkabağı ve nohutlu köri. Ama," diye ekliyor, gülümsemesi genişleyerek, "bir de meze yaptım."

"Dur. Mezelere bayılırım," diyorum, belki biraz fazla heyecanla. En azından ciyaklamıyorum. Bunun için kendime puan veriyorum.

Bana bilmediğim bir şey söyle der gibi bakıyor. "Atıştırmalıklar, mezeler, tatlılar. Evet, numaran bende var Maeve Hartley."

Hartley. Soyadımı hep . Annemin kitaplarında kullandığı soyadı. Kendimi ona yakın hissettiriyor. Ama o bana Bayan Callahan dediğinde başka bir şey hissediyorum. Sıcak bir şey. Bu benim de hoşuma gidiyor, belki de olması gerekenden daha fazla. Ama bunu belirtmeyeceğim. Şimdi olmaz. Bu çok fazla olabilir.

"Nerede bu muhteşem meze?"

"Al bakalım. Bu senin en sevdiğin" diyor ve yanında duran, üzeri bez bir peçeteyle örtülü beyaz seramik tabağa uzanıyor. Tencerenin altını kısıyor, bana doğru yürüyor ve peçeteyi dramatik bir şekilde çekip çıkarıyor.

"Sıcak ceviz komplosunun dibine inebiliriz."

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Sıcak fındık yaptın," diyorum, sanki birinin benim için yaptığı en güzel  eymi  gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bence  yle.

Ba parmağını bileğimde gezdiriyor ve dokunu unun sıcaklığı içime kadar i liyor. "Karım ne isterse, onu alır."

İstedığım şey... o.

* * *

"Bunun içine ne koydun?" Bir ısırık daha alıp zengin tatların tadını çıkararak soruyorum.

"Tofu, ki ni , balkabağı ve nohut" diyor.

Tat alma tomurcuklarımı dans ettiriyor. "Seveceğimi nereden bildin?"

"Chai latte seviyorsun. Acı sosu seviyorsunuz. İlginç yemeklerden,  e itlilikten, öngörülemeyen şeylerden ho lanıyorsun. Ama ki ni i de seviyorsun ve Carlos yeti tiriyor, ben de bugün ondan biraz aldım," diyor bilmi  bir sırtı la, biraz takıntılı olduğum bitkiyi işaret ederek.

Kısacası, dikkatini verdi. *Benim için*.  aba gösterdi. *Benim için*. Bunların hepsi çok yeni. Çok yabancı. "Daha önce kimse benim için yemek yapmamı tı," diyorum, boğazımda bir yumru oluyor. "Yani... bir ilişkide-" Saçmalık. *Gerçek* bir ili kimiz yok. O kelimeyi kullanmamalıyım. "Yani bir-"

Ama bir arkadaş olarak benim için yemek pi irdi. Beckett ve Reina ile, takım arkadaşlarıyla ve Josie ve Wesley ile birlikte yemek yedik. "Yani...şey, sen . Belli oluyor. Carlos'un aile tarifini kullanarak enchiladas yaptığın zaman vardı ve mantarlı risotto..."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Yemek yapmayı seviyorum... senin için."

Senin için.

Grup için yemek yapmaktan bahsetmiyor. Benim hakkımda konuşuyor. Ve bana açılıyor. Ben de aynısını yapmalıyım. Lezzetli yemekten bir ısırık daha alıp tekrar deniyorum. "Sanırım kimsenin benim için bunu yapmadığını söylüyordum..."

"Romantik olarak mı?" diye sordu, sesi nazikti, sanki düşünceyi tamamlaması için ona ihtiyacım olduğunu biliyormu  gibiydi.

"Evet, ," diyorum, bu kelimeyi sokmaktan g ğ  m ısınıyor. Sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi hissediyorum, bir nabız, bir kalp atı ı... *romantik*. "Gah. Kelimeler neden bu kadar zor?"

Gülüyor, sesi özgür ve rahat. "Belki de akşam yemeğim seni baştan çıkardığı ve tüm duyularını çaldığı içindir?"

"Açıkça. Ve sıcak fındıklar beş mil yükseklikte olduklarından daha mükemmeldi. Sanırım komployu çözdük," diyorum ama aklımda başka bir şey var. Daha önce arkadaşlarımla yaşadığım aynı düşünce hâlâ aklımda. Bazen onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyorum. Ama belki de bunu düzeltmenin bir yolu vardır - gerçeği söyleyerek. "Bazen kendimi burada yabancı hissediyorum. Senin evinde," diye itiraf ediyorum.

Alnı endişeyle çatılıyor. "Ne demek istiyorsun Maeve?"

Benim sivilceli aşk geçmişimi biliyor. Gideon'un beni nasıl kış üstü bıraktığını biliyor. Ama ona *nedenini* hiç söylemedim. Aklına bu şüpheyi yerleştirmek istemedim, beni bu şekilde görmesini istemedim.

Kimse yapışkan bir kadından hoşlanmaz. Bu romantizmin ölüm öpücüğüdür. Erkekler biraz zor elde edilen birini isterler. Kimse beni öyle olmakla suçlayamaz.

Çatalımı yere bıraktım, söylemek üzere olduğum şeyin ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. "Gideon bana çok yapışkan olduğumu söyledi. Tüm ihtiyaçlarımı karşılayamazmış. Hiçbir erkeğin bunu yapabileceğini düşünmediğini söyledi. Ve bazen merak ediyorum..." Duruyorum, nefes almak için kendimi zorlarken boğazım düğümleniyor. "Benden bıkıp bıkmayacağını merak ediyorum. Etrafında olmamdan. Burada bile, önümüzdeki birkaç ay boyunca."

Kelimeler havada asılı kalıyor, ince, boğuk, ham duygularla dolu. Beni bu kadar savunmasız hissettirmelerinden nefret ediyorum.

Asher da çatalını bırakıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Gözleri yoğun. Sabit. "Maeve, ben o adam değilim. Sen de o kadın değilsin. Fazla değilsin. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Sertçe yutkunuyorum. "sadece daha kolay olduğu için söylüyorsun."

Eğiliyor, bakışları sabit ve ciddi. "Hayır, değilim. Beni dinle. Bunu söylediğimde beni dinle, seni on yıldır tanıyorum. Seni kovmayacağım ve sen de beni korkutup kaçırmayacaksın."

Sözleri kalbimi kabartıyor ama yine de bir parçamın buna inanmak için yardıma ihtiyacı var. Ve belki de... bunu sormanın yeri burasıdır. "Sadece... söyle bana

-Çok şey istiyorsam bana haber verir misin? Ya da boşluğa ihtiyacın varsa? Bana ne kadar çok olduğunu söyleyecek misiniz?"

Asher'ın dudakları bir cetvel gibi. Gözleri benimkilerle kilitleniyor. Ciddiyetle başını sallıyor. "Söz veriyorum," diyor, isteğimi ciddiye alarak.

"Teşekkür ," diyorum ve anlaşılacak beni rahatlatıyor. Kabul edilmek.

"Ama çok fazla
olmayacaksın." "Bunu
bilemezsin," diyorum.

"Yapabilirim," diyor ve sonra elime uzanıyor. "Ama *seni* de duyuyorum. Eğer bunu kendi başına çözmek istiyorsan, neyin çok fazla, neyin çok az ya da neyin doğru olduğunu bilmek istiyorsan, sana söyleyeceğim."

"Güzel. Nelerden hoşlandığını bilmek istiyorum." Duraksıyorum, kelimeler üzerinde tereddüt ediyorum ya da gerçekten doğru kelimeleri bulduğumdan emin oluyorum. Birkaç dakika önce söylemesi zor olan. Şimdi o kadar da zor değil. "Bir ilişkide."

"Bunu yapabilirim," diyor kolayca.

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes alıyorum, kendimi daha sakin ve güvende hissediyorum. Bu Asher etkisi. Hayatımda onun gibi biri olduğu için çok şanslıyım - beni olduğum gibi kabul eden biri. Kız arkadaşlarım bunu yapıyor elbette. Ama bu adam da öyle ve bu benim için önemli. Bu da ona verdiğim hediyein tam zamanı olduğu anlamına geliyor. "Senin için bir şeyim var," diyorum.

"Hemen şimdi soyunmak ister misin?"

"Önlüğünden ne istediğini gayet net anladım. Ama önce bu," diyorum ve aceleyle spor çantama gidip geçen gece onun için yaptığım küçük bir şeyi alıyorum. Bu da başka bir ayna; üzerinde ejderha pulları olan küçük dikdörtgen yaldızlı bir çerçevesi var. Köşede benim pop art çiftlerimden birinin küçük bir resmi var, tabii ki öpüşüyorlar. Çerçeve elimdeyken bir an duraklıyorum, midemde bir çukur oluşuyor, vermem gereken şeyi istemeyeceği endişesiyle kaplanıyor. Ama bu rahatsız edici duyguyu bir kenara itip hediyei masaya geri getiriyorum.

"Bunu yapmak için bu hafta birkaç saatliğine küçük stüdyoya gizlice girdim. Dekoratif sanatımı da yapmazsam biraz... çıldırıyorum. Ve aklıma böyle bir fikir geldi," diye açıkladıktan sonra aynayı ona uzatıyorum.

Hediyei alırken gözleri parlıyor, parmağıyla boyadığım kelimelerin üzerinde geziniyor. *Ejderha iç çamaşırı gibi küçük sürprizler kıvılcımı canlı tutuyor*. Parmak ucunun çizgileri takip edişini izliyorum, sonra başını kaldırıp bakışlarını benimkilere kilitliyor. İfadesinde yeni bir şey var - belki de çözmeye hevesli olduğu bir gizem olduğumu söyleyen bir şey.

"Jen ve Hal'dan tavsiye. Vegas'taki o gece," diyor ve dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor. Hatırlamasını istedim ve hatırlamasına sevindim.

"İyi hafıza," diye mırıldandım.

"Pek çok şey hatırlıyorum. Görünüşe göre sen de hatırlıyorsun. Ve bu aynaların arkasında bir tema seziyorum."

"Tema nedir?"

Biraz düşünerek çerçeveye dokunuyor. "Bir sanatçının doğru bakımı ve kullanımı hakkında tavsiyeler. Bu da o, değil mi?"

"Belki benim için bir yol haritası ama genel derslerin de geçerli olduğunu düşünüyorum.

İnsanlar bize bahşış vermek isteyip duruyor, ben de yazayım dedim."

"Bir dahaki sefere ejderha iç çamaşırı giymemi söyleme şeklin bu mu?" diye takılıyor.

Biraz gergin bir şekilde dudağımın kenarını dişliyorum. "Belki de öyledir. Söylesene, bu çok mu küstahça oldu? Hediye?"

Başını sallayarak gülüyor. "Hiç de değil. Aslında, bu gece asacağım."

Bu rahatlatıcı ama yine de eklemek zorundayım, "Zorunda değilsin. Evinizi yeniden dekore etmeye çalışmıyorum."

"Yine de yapabilirsin. Eğer istersen için."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu yorumdan ne anlamalıyım? Ama sonra aklıma geldi.

bana, on kiloluk bir çanta gibi. Bu sahte. Daha önce arkadaşlarıma söylediğim gibi. Bazı yeni duygular hissediyor olmam skoru değiştirmez. Ve onun yorumlarından daha fazlasını anlamaya çalışmamalıydım. "Doğru. Fotoğraf yayını için." Tabii ki yardımı olur. Burası daha da çok burada yaşıyormuşum gibi görünürse, bu mantık evliliği için iyi olacak - hem benim işim hem de onun hayırseverlik kampanyası için.

Yüzünde kısa bir süre için hayal kırıklığı beliriyor.

"Hayır. Sadece senin için. Artık burada yaşıyorsun. Aynalarınızı yapmak için kiraladığınız stüdyoya gitmek zorunda değilsiniz. Misafir odasında yapabilirsin. Orada zaten şövalen ve boyaların var. Orada resim yapmak ister misin? Dekoratif sanatını orada mı yapmak istiyorsun?"

Bu cömert bir teklif ama misafir odası misafir odasıdır. "Sanırım bazen yaratmak için uyuduğum yerden biraz uzaklaşmam gerekiyor."

"Anlıyorum," diyor, sesi biraz hüzünlü çıksa da. Sanırım misafir odasını sevmemi istiyor.

Ama aynı zamanda bunu yaparsam, onun tüm alanını işgal etmiş olurum. "Yine de teklifin için teşekkürler. Ve nasıl yaptığımla ilgili geri bildirim için."

"Her zaman," diyor yavaş ve alaycı bir gülümsemeyle. "Ama sana başka şekillerde de geri bildirim verebilirim."

Nabzım hızlanıyor. "Oh, yapabilir misin?"

Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken sesi alçak bir mırıltıya dönüşüyor. "Evet. Sana tam olarak neyi sevdiğimi söyleyeceğim. Ama önce, ben

kafamda bir şey var."

"Neymiş o?"

"Seni derse bırakmadan önce bana söz verdiğin şey. Çünkü yemek pişirirken tek düşündüğüm o direk hareketlerinin ne olabileceği idi."

Komik, ben de. "Ama bizim direğimiz yok," diyorum şakacı bir şekilde. Kapıyı işaret ediyor. "Sana hemen bir tane getireyim."

Oh. Daha dik oturuyorum. Ciddiyimş. Benim için gerçekten bir direk kuracakmış. Ama buna gerek kalmayacak. "Direk dansıyla ilgili olan şey... sandalyede yapabileceğin pek çok hareket var." Gözleri heyecanla parlıyor, sonra "Ya da... yerde" dediğimde kararıyor.

Nefesini içine çekti. "Güzel, o zaman seni ellerinin ve dizlerinin üzerinde görmek istiyorum, karıcığım."

Ve , yemek bitti ve gösteri zamanı geldi.

SADECE DOĞRU

Asher

Oturma odasında bir sandalyeye oturmuşum, telefonumdan boğucu bir müzik geliyor, karım halının üzerinde sırt üstü yatmış, bir dizi yukarıda. Sırtını olabilecek en seksi şekilde kamburlaştırarak ayağa kalkıyor.

Boğazım kurudu.

Bana doğru bakmıyor bile, mesele de bu zaten.

Benim için bir şov yaparken kendini dansa kaptırdı. Topuklu ayakkabıları, dar şortu ve mükemmel göğüslerini saran çita desenli sütyeniyle benimle alay ediyor. Kalçalarını yerden kaldırıyor ve bir bacağına yana doğru savuruyor.

İnledim.

Bas sesleri alçalırken arkasını dönüyor ve dudaklarını yalamadan önce benimle göz göze geliyor. "Sana fazla gelirse bana haber ver," diyor. Bir alay. Bir meydan okuma.

"Asla yeterli olamaz," diye cevap

veriyorum. Kıçını sallıyor.

"Emin misin yakışıklı? En sevdiğim müşterimi fazla çalıştırmak istemem," diyor karaktere bürünerek.

Aletim kotuma doğru geriliyor. "Beni kesinlikle zorluyorsun," diye alay ediyorum, sırtını kavislendiriyor ve sonra aşağı indiriyor, bir kez daha bakışlarımla buluşuyor. "Şimdi ne istediğini söyle bana."

Seni istiyorum. Sana her şeyi vermek istiyorum.

Ama bunu söyleyemem. Henüz söyleyemem. Eğer şimdi ona nasıl hissettiğimi söylersem, onu kaybedebilirim. Çok fazla olabilirim. Bu yüzden ona yemek pişirerek ve emirler vererek gösteriyorum - çünkü hem yemekleri hem de dizginleri elime almamı seviyor. "Bana doğru sürünmen gerek, karıcığım."

Kaşını kışkırtıcı bir şekilde kaldırıyor. Hiç şaşırmadım. Maeve her şeyi kışkırtıcı bir şekilde yapar. Müzik değiştikçe bana doğru hareket etmeye başlıyor, zarif ve şehvetli bir şekilde.

Nefes kesici. Bu uzun zamandır benim fantezimdi. Ve şimdi tam önümde gerçekleşiyor. Kontrolü arzulayan bir adam olarak, hayallerimdeki kadının her emrime itaat etmesinden daha iyi bir şey olamaz.

Bir avucunu pelüş halının üzerinde kaydırıyor, sonra diğerini, sonra bir dizini. Bana ulaştığında, bir elimi saçlarından geçirip yumruğumun içinde döndürüyorum. Güzelce çekiştiriyorum. Yumuşak bir inilti çıkarıyor ve itaatkâr bir ifadeyle bana bakıyor. "Evet, efendim?"

Ben erimişim. Ateş damarlarımı yalıyor. "Çok mu fazla olduğunu bilmek ister misin?" "İstiyorum."

"Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun? Arkanı dön ve beni kızdır," diye ısııyorum. Maeve yaramazca sırtıyor, sonra ayağa kalkıyor ve "Hadi " diyor.

Etrafında dönüyor, ereksiyonuma sertçe bastırmadan önce omzunun üzerinden bana baştan çıkarıcı bir bakış atıyor.

Keskin bir nefes alıyorum. "Fuuuuck."

"Özür dilerim efendim. Bu çok mu fazla?" diye masumca sorar.

"Hayır, ama senin için çok fazla olmadığından emin olmalıyım," diyorum elimi beline ve külotunun altına daldırırken. Parmaklarımı sıcak, ıslak amcığının içinde kaydırırken inliyor. O bir cennet ve çok, çok yumuşak.

"Daha fazlasını alabilirsin," diyorum, sonra gevşiyorum. "Şimdi dizlerinin üzerine çök ve boğazındaki her santimi kaldırabileceğini göster bana."

"Bir şartla" diyor. "Neymiş o?"

"Nereye geleceğinize ben karar veririm."

Sanki elektrik tüm vücudumu yakıyor. O her şeyim. Beni emmek istediği için değil, bunun yardımı olsa da. Tamamen verdiği için.

Ve onun sunduğu her şeyi istiyorum.

"Yeterince adil. Şimdi sikimi çıkar ve kocanla ilgilen," diyorum. "Ne de olsa sana yemek yaptım. Ne kadar hoşuna gittiğini göster bana." Dizlerinin üzerine çöküyor, parmaklarıyla kalçalarımın dans ediyor, sonra fermuarımı kotumu indiriyor. Ben de ona hevesle yardım ederek külotumu aşağı indiriyorum. Duruyor, tasarımı ve hayvanın tam aletimin üzerindeki konumunu görünce gözleri parlıyor. "Horozlar mı? CheekyBeasts'in repertuarında horozlar da vardı" diyor.

Parmak eklemlerimin arkasını yanağında gezdiriyorum. "Bu yeni bir tasarımın prototipi. Geçen hafta benden fikir istediler. Ben de bir horoz önerdim. Horozları çok sevdiğin için."

Gözleri parlıyor. "Yani bunlar benim için."

"Bu senin için Maeve." Anlamı bende kaybolmadı-her şey onun için. Henüz bilmiyor olabilir. Onu korkutmak istemediğim için tüm kartlarımı ona göstermiyor olabilirim. Ama yine de her şeyin onun için olduğunu biliyorum.

Yeni iç çamaşırı bile.

"Güzel," diyor, sonra sikimi serbest bırakıyor. Onu gördüğünde gözleri açılıyor ve dili dışarı fırlıyor. Sikimi her gördüğünde bunu yaptığının farkında mı bilmiyorum ama ona söylemeyeceğim. Bu bir poker oyunu gibi ve bu onun beni ne kadar istediğini ele veriyor.

O güzel dudaklarını şaftımın etrafına sarıyor ve kalçalarım sıkılıyor. Beni santim santim içine alırken mırıldanıyor. Karnımda bir sıcaklık oluşuyor.

Başparmağımı üst dudağının üzerinde gezdirerek onu teşvik ediyorum. "Sende bu var, tatlım. Hepsini al," diye mırıldanıyorum.

Boyuma doğru başını sallıyor, günah gibi görünüyor ve tüm hayallerimi süslüyor. Maeve'im, en iyi arkadaşım, hiç de geçici hissetmeyen geçici karım, o gür ağızıyla sikime tapıyor.

Başparmağımı çene çizgisinden aşağı kaydırıyorum, sonra elimi hafifçe boğazına doluyorum, sanki daha geniş açılmasına yardım edebilmişim gibi okşuyorum. Elime karşı yutkunuyor, rahatlıyor. "İşte böyle bebeğim. Senin için çok fazla değil, değil mi?"

Başını sallıyor, sonra bana muzip bir gülümseme atıyor. "*O sikle beni boğabilirsin ama ben seni taşaklarından yakaladım*" diyen bir bakış.

Sonra birkaç dakika boyunca hararetle emiyor, kıvılcımlar tenimde çatırdıyor. Kirli ve mükemmel ve isteyebileceğim her şey. Ellerim saçlarında geziniyor. Avucunu gezdiriyor. Yavaşça bırakıyorum, ucunu

güzel dudaklarını sıyrıyor. Bu manzara tüm bedenimi titretiyor. Başparmağımı içeri itiyorum ve onu uyarıyorum. "Bir an önce karar versen iyi olur."

"Ben son saniyeci bir kıyım," diyor ve sonra ağzını tekrar tamamen üzerime bırakarak sikimi yalayıp yutuyor. Kalçalarımı sandalyede pompalamaya başlıyorum, boğazını dolduruyorum. Nefes alışım çılgınca bir hal alıyor.

Kısa bir süre öksürüyor, ama başını sallıyor ve elini kaldırıyor. *Durma*, diyor bana. Ben de durmuyorum. O acımasızca sertçe emerken daha hızlı pompalıyorum, düşüncelerim kararmaya bu kadar yakın olana kadar bana çiğ, tutkulu bir oral seks yapıyor. Nabzım her yere çarpıyor. Ama yine de bir soru homurdanıyorum. Sert, acil bir soru: "Nereye?"

Beni ağzından düşürüyor ve sikimi tutup yüzüne doğrultuyor. "Benden."

"Evet. Bırak da güzel yüzünü dağıtayım, karıcığım."

O tacı dudaklarına götürürken ben tabanı tutuyorum. Dudaklarını, çenesini ve evet, hatta boğazını boyarken titriyorum, zihnim bulanıklaşıyor.

Sonunda, zevk azaldığında, sertçe nefes alıyorum, gözlerimi açıyorum ve "Yüzünde benim dölüm varken çok iyi görünüyorsun" demeyi başarıyorum.

Dilini dudaklarında gezdirip hepsini yalıyor. "Tam kıvamında."

Doğru olan diğer şey? Yere yatıp ona yüzüme oturmasını söylediğimde. Olabildiğince gürültülü ve vahşi olmasını.

O da uyuyor. Bana sert ve acımasızca biniyor, zevk için yüzümü kullanıyor, her şeyini veriyor.

Kendini tutmuyor.

Bu da onun hakkında sevdiğim bir başka şey. Liste uzayıp gidiyor. Evet, onu yemekle kazanmaya çalıştım.

Ama ona çığlık çığlığa orgazm yaşatıyor olmam bu aşk oyununda şansımı azaltamaz.

* * *

Birlikte yaşadığımız iki hafta içinde Maeve hakkında öğrendiğim şeyler:

Onun gece cilt bakım rutinini izlemek bir bilim deneyine tanık olmak gibi. Bu serumu kullan. Bu losyonu ekleyin. Bu toniği karıştır. Ve her gece bana bir şeyler ikram ediyor - bir topak nemlendirici, bir damla gece kremi. Paylaşmayı seviyor.

Duşları kızlarınkinden bile daha sıcak. Bir duş için ne kadar sıcak olması gerektiğine baktım ama sanırım henüz o sınıra ulaşmadı. Ben de onu yalnız duşa sokmaktan nefret ettiğim için Hades seviyesindeki sıcaklıklara dayanabileceğimi öğrendim.

Bitkilerini sularken onlarla konuştuğunu öğrendim. Bitkilerine geleneksel köpek isimleri verdiği için "Açtın, Rover," diyecek.

Onlara isimleriyle hitap ettiği her seferinde aptalca gülümsememeye çalışıyorum.

Geç kalmaya meyilli olduğunu öğrenmedim, çünkü on yıllık arkadaşlığımız boyunca Maeve'in bu özelliğini kaçırmış olmam mümkün değil. Ama onu işe götürdüğümde daha hızlı hareket ettiğini keşfettim çünkü beni sabah patenine geç bırakmak istemiyor.

Bu sayede vücut spreyini istediği gibi karıştırdığını öğrendim, bu yüzden her gün onunla arabaya bindiğimde eğilip kokusunu içime çekiyorum. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda koklamam için boynunu uzatmaya başladı ve o da bana eşlik ediyor. "Bugün ne giyiyorum?" diye soruyor. Ben de en iyi tahminimi söylerim.

Kendim hakkında öğrendiğim şeyler mi? En iyi arkadaşım hakkındaki tüm bu detayları bilmek çok hoşuma gidiyor.

Öğrendiğim en iyi şey? Günü sonlandırmak için en sevdiği yol seks ve bir realite randevu programının bir bölümüdür, ancak yarısına kadar dayanabilir çünkü randevu kötüye gitmeye başladığında kaçınılmaz olarak uyuyakalacaktır.

Cumartesi gecesi, o önümde tavşan vibratörüyle kendini becererek beni çıldırttıktan ve ben de o dört ayak üzerindeyken onu çıldırttıktan sonra, birlikte yatmaya hazırlanıyoruz. Benimkinin yanındaki lavaboda dişlerini fırçalarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Gördün mü? Bu biz olabiliriz." diye bağırarak istiyorum.

Çünkü bu -tam burada, onunla birlikte- dişlerimizi fırçalamak olması gerekenden daha mükemmel.

Bunun yerine ona sırtıyorum ve düşüncelerimi kendime saklıyorum, anlatmak yerine göstermeye odaklanıyorum.

Hoşlandığı şeyleri yapmak gibi.

İşimiz bittiğinde yatağa giriyoruz ve ben kumandayı alıyorum. "Tia'nın Jonah'a bir şans daha vermek isteyip istemediğini görmeliyiz."

"Öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diyor ve *First Dates*'in yeni bir bölümünü açıyoruz. Ama birkaç dakika sonra buruşturuyor, sonra elini başının arkasına götürüyor ve nazikçe -ya da belki o kadar nazikçe değil- bir tarafa çekiyor.

Boynu kırılıyor ve o yüksek çatlama sesiyle irkiliyorum. "İyi misin?"

"Evet. Sanırım daha önce boynuma bir şey kaçtı." Yan tarafıma döndüm, tetikteyim. "Seksten mi?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, eğer cinsel bir yaralanma olsaydı muhtemelen vücudunun alt kısmı olurdu Asher. Aletin ne kadar büyük olursa olsun, vajinamda bir kas çekmedin."

Televizyona geri dönüyor ve boynunun diğer tarafını kırıyor.

"Ama bugün boynunu incittin?" Bastırıyorum.

"Hayır, sadece kafede bir şeyler yaptım" diyor, çünkü bugün neredeyse çift vardiya çalışmış. Hafta boyunca arenadaydı, bugün ise tüm gün kafedeydi ve ağaç boyama işine hızlıca yetişti.

"Birini mi görmen gerekiyor?" Soruyorum, çünkü bu ses kulağa kötü geliyor. Gözlerinde soru işaretleriyle tekrar bana bakıyor. "Bir şey . Olur böyle şeyler. Merdivende çok çalışıyorum ve yukarı ya da aşağı bakıyorum, bu yüzden bazen boynumda gerginlik hissediyorum ve onu kırmak istiyorum. Bu sadece mesleki bir tehlike."

Ama bu konuda ne yapabiliriz? Bir çözümü olmalı. "Doğru, ama boynunu ovmanı ister misin? Boyun esnetme hareketleri mi yapman gerekiyor? İstersen sana bir fizyoterapist bulabilirim."

Kumandayı alır ve duraklat tuşuna basar. "Teşekkür ederim ama ben iyiyim. Oluyor ve ovuyorum ya da ekstra esneme hareketleri yapıyorum." Bir süre yüzümü inceledikten sonra güven verici bir ses tonuyla, "Ben de vücudumla çalışıyorum. Tıpkı senin gibi. Bu yüzden bazen acıyacak. Aynı senin gibi."

Ama benimle aynı şey değil. Kendim için endişelenmiyorum. Ama onun için? Bunu çözüp ona yardım etmeliyim. Ya daha da kötüleşirse ve o bunun farkında değilse? Ya bu, zamanında fark edemediği bir soruna yol açarsa? "En azından senin için boynunu ovmana izin ver," diye ısrar ediyorum.

Gülümsüyor. "Bunu geri çevirmeyeceğim." Daha yakına sokuluyor, uzaktan kumandayı tekrar televizyona doğrultuyor ve "*İlk Buluşmalar* ve boyun masajı. Bu tam bir geçici koca tedavisi."

Yardım edebilirsem geçici değil.

O programı izlerken boynunu ovuyorum. Ama bir sonraki çift peynir tadımında kadının istediği Gouda'yı yediği için ayrıldığında, bir elimle ovalıyor, diğer elimle telefonumu kapıyor ve tek elimle yazıyorum. Boyun ağrısı nasıl hafifletilir. Boyun ağrısının nedenleri. Boyun ağrısı için egzersizler.

"Ne düşünüyorsun?"

Oh, kahretsin. Hem ovalamayı bıraktım hem de programa dikkatimi vermeyi bıraktım. Google'a çok odaklandım.

"İkinci randevu," diyorum, meraklı gözlerle bana döndüğünde en iyi tahminimi yaparak.

"İzlemeyi bıraktın," diyor - bir suçlama değil, daha çok bir merak.

Telefonumu sallayıp ona ekranı gösteriyorum. "Özür dilerim. Boyun ağrısı için Google'da tedavi ."

Gülüyor, sonra diyor ki, "Orgazmlar, Asher. Daha fazla orgazm." Peki o zaman.

Telefonu bırakıp komodinin çekmecesindeki en sevdiği oyuncaklardan birine uzanıyorum ve kontrolü ondan geri alıyorum. "Külotunu çıkar ve bacaklarını benim için güzelce aç, karıcığım."

Uyuyor ve ben de başparmağımı ağzına sokuyorum. Hevesle emiyor. Bir parmak daha ekliyorum ve dilini etrafında döndürüyor. "Aferin kızım," diyorum, sonra yavaşça çıkıyorum ve boynunu öperken amını nazıkçe okşuyorum, ıslanıp mırıldanana kadar yavaş ve yumuşak.

Parmaklarıma doğru eğilmeye başladığında, Yumuşak Dokunuş'u açıyorum ve yatağında güzelce parçalanana kadar onu kullanıyorum.

Ve öylece uykuya dalmak.

Ama ben değilim. Bir süre uyanık kalıp boyun gerginliğini tekrar araştırıyorum çünkü küçük sorunları büyük sorunlara dönüşmeden önce ele almak gerçekten en iyisi.

Ancak proaktif davranıp bazı esneme hareketleri ve egzersizler yaparsa iyi olacaktır. Ben de ona boyun esnetme ve egzersizleri için yeni videolar gönderdim. Ve bunları yapması için telefonuna bir hatırlatıcı ayarladım.

Bir süre sonra yatağa geri döndüm.

* * *

Sabah, o uyurken, mutfak tezgahının üzerine onun için bir hediye koydum. Beyaz kağıda sarılmış ve pembe bir fiyonkla süslenmiş. Fiyonkun altına üzerinde şu sözler yazılı bir kart bırakıyorum: ***Bunu 4ame toni4ht'e götür.***

Bu küçük hediyein onu bana aşık edeceğini söylemiyorum. Ama o hediyeleri sever, ben de hediye vermeyi. Kahvemi bitirmek için terasa çıkarken aklıma bir fikir daha geliyor.

Sabah patenine giderken birkaç telefon görüşmesi yaptım, ardından arenada dünyayı kapatıp hokeye odaklandım çünkü rakiplerimiz bu gece şehirde ve onları yenmeyi planlıyorum.

Karımı etkilemek istiyorum.

STRETCH

Maeve

İyi bir hokey taraftarı olmanın bir numaralı kuralıdır: Isınma hareketlerini kaçırmayacaksınız.

Ama daha önce hiç bu kadar sıcak olmamıştım. Kocamı suçluyorum. Asher maç öncesi ısınma hareketleri için Sea Dogs'la birlikte buzda ve şu anda *esneme* hareketleri yapıyor.

Oyuncu sıralarının arkasındaki koltuğumdan mutlu bir şekilde iç geçiriyorum. "Babalarının henüz burada olmamasına çok sevindim," diyorum Leighton'a. Babası ona bilet almış ve maçı izlemek için üniversiteden bazı arkadaşlarıyla buluşacak ama önce o bana katıldı.

"Onu daha önce gerinirken gördüklerine eminim," diyor.

Ona dirsek atıyorum, çünkü ben böyle olgun biriyim. "Yani... *buzun üstünde tepiniyorsun*." Tanrı onları korusun, çocukların çoğu şu anda bunu yapıyor. Tam üniformaları içinde, buzun üzerinde elleri ve dizleri üzerinde, kalçalarını yukarı ve aşağı kaldırıyorlar.

"Kalça fleksörlerini esnet yakışıklı," diye bağıryorum ateşli kanat oyuncusuna, ama beni duyabildiğinden şüpheliyim.

Leighton omzumu itti. "Başımızı belaya sokacaksın." "Kiminle? Babanla mı?"

"Diğer hayranlar mı?" diye sorarak etrafına bakınıyor. Arenanın dörtte birinden azı dolu, kalabalık yavaş yavaş içeri giriyor. Ama erken gelenler sıkı taraftarlar, Sea Dogs formaları ve kasketleriyle süslenmişler.

"Asher' herkesin onun için burada olduğumu bilmesini istediğinden eminim," diyorum, üzerimdeki formanın arkasını göstererek, bu sabah benim için mutfak tezgahına bıraktığı formayı. Özel olarak yaptırdığı. Sonra sesimi fısıltıya varmayacak kadar alçaltıyorum ve "Yoksa Feral Falcon'un gelip *seni* duyacağını mı düşünüyorsun?" diye sorarken onun bakışlarını tutuyorum.

İnleyerek gözlerini deviriyor. "Öncelikle, bunun bir lakap olarak kalmayacağından emin olalım."

"Pis Şahin mi? Kahrolası Şahin? Flörtçü Şahin! Evet!" Sonuncusunda kollarımı havaya kaldırdım. "Ve bir kazananımız var!"

"Pek flörtöz değil." Sesini alçaltıyor. "Yani, herkesin içinde değil. Ayrıca, seviştığımızı söyledim mi?" Bana şuh bir bakış attı.

"Hayır, çünkü sen kötü bir arkadaşsın," diyorum suratımı asarak. Buz eylemine geri dönüyorum, sanki burası çok sıcakmış gibi bir elimi önümde sallıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Kocam vücudunu böyle hareket ettirirken çok seksi görünüyor. Sonra, siktir et. Eğer başkaları onunla yatmak istediklerine dair tabelalar asabiliyorsa, ben de onun iyi bir erkek olduğunu düşündüğümü söyleyebilirim. Ayağa kalkıyorum, ağzımı kapatıyorum ve "İyi görünüyorsun, Yirmi Dokuz." diye bağıyorum.

Beni duydu çünkü hokey sopasıyla fırladı ve pist boyunca uçtu, boş yedek kulübesinin hemen yanında durduğunda panolara doğru bir buz gönderdi. "Bu gece benimle eve geliyorsunuz, Bayan Callahan."

Ve evet, bunu zaten biliyordum, ama o bunu diğer taraftarların duyması için yüksek sesle ve kendinden emin bir şekilde ilan ediyor.

Birkaç koltuk ötede bir kadın sızlanıyor. Yakındaki bir adam beni alkışlıyor. Ama Asher'ın gözü sadece bende. Eldivenlerini çıkarıp beni yanına çağırıyor. "Buraya gel, karıcığım. Bir iyi şans öpücüğüne ihtiyacım var."

Midem bulanıyor. Leighton beni dürterek "Git" dedi.

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Aceleyle birkaç sıra aşağıya indim. Camın olmadığı tek yer olan banka ulaştığımda eğiliyor ve dudaklarıma hızlı, sahiplenici bir öpücük bırakıyor.

Hemen bırakıyor, geriye doğru kayıyor ve beni göstererek "Sen benimsin" diye bağıyor.

Geçici bir evlilikte kalbimin bu kadar çarpması mı gerekiyor? Göğsümün karıncalanması mı gerekiyor? Yanaklarım bu kadar kızarmalı mı? I

elimi yüzüme bastırıyorum. Etrafım buzla çevrili olmasına rağmen her yerim sıcak.

Kaybolmayan aptal bir gülümsemeyle, Miles yanından geçip giderken Leighton'a katılıyorum ve ona doğru hızlıca başımı sallıyorum. Buzun üzerindeki koçlara bir bakış fırlatıyor, sonra Miles'a zoraki bir gülümseme atıyor, sonra da Miles kalenin arkasına doğru kayarak ondan uzaklaşıyor.

Ona dönüyorum ve kolunu sıkarak sempatik bir şekilde iç çekiyorum. "Pining Falcon," diyorum sessizce ama onun duyabileceği kadar net bir şekilde. "Belki de bu daha uygun olur."

"Bundan emin değilim," diyor hüzünle. Sonra hızla konuyu değiştiriyor ve telefonunu bana doğru sallıyor. "Bil bakalım maçtan önce kocanın seni öperken fotoğrafını kim çekti?"

Bu beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyor. "Bir bakayım."

Bana fotoğrafı gösteriyor, bir öpücük için uzanıyorum ve bu da uygun geliyor. Doğru hissettiriyor. Bizim gibi hissettiriyor. Bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "İyisin," diyorum, sonra gözleriyle buluşuyorum. "Bunu yayınlatabilir miyim?"

"Yüzden aldım. İsteyeceğini hissetmiştim."

"Teşekkürler bebeğim," diyorum.

Bana gönderirken, bir altının altının altıyla ilgili kısaca sohbet ediyoruz ve bana mekanın nasıl çalıştığını anlatıyor. "Tekrar teşekkür ederim," diyor. "Buna ihtiyacım vardı. Yazın taşınabileceğim bir yerle ilgili bir ipucum var ama bu şimdilik mükemmel oldu."

Yazın. Asher ve benim aramdaki bu anlaşma bittiğinde. Düzenli olarak planlanmış hayatlarımıza döndüğümüzde.

Fotoğrafı sosyal medya hesabımda paylaşıırken bu düşünce aklıma takılıyor ama sonra profilime bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Bir sürü yeni takipçim mi var?"

Leighton telefonumdaki numaraya bakıyor. "Öyle mi?"

"İstiyorum," diyorum ve bu aynı anda hem tuhaf hem de harika. "Bu tamamen hak edilmiş bir şey değil, değil mi? Gerçekten benim için burada değiller. Buradalar çünkü ben... Bayan Callahan'ım."

Leighton birkaç kez başını sallıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Dünya adil değil Maeve. İnsanlar her zaman hak ettiklerini alamazlar. Ama unutma ki Maeve Hartley, Bayan Callahan olmadan önce Sea Dogs'un duvar resmi işini almıştı."

"Seni seviyorum," diyorum, sonra düşünceli bir şekilde gülümsüyorum. "Ve seni sadece birkaç aydır tanıyorum. Bu nasıl oldu?"

"Sevmesi kolay biriyim," diyor.

"Öylesin. Köpek gibisin."

"Büyük övgü." Kollarını bana doluyor ve sonra arkadaşlarının yanına gidiyor.

Düşünceli hissederek telefonuma ve az önce paylaştığım resme tekrar bakıyorum. Tüm bu ilgiyi hak etmiyorum ama yine de görüyorum. Yeni fotoğrafımı çoktan beğenmiş olan Eleanor da dahil.

En azından öpücük gerçek.

Diğer gerçek şey? Birkaç dakika sonra Leighton arkadaşlarıyla buluştuktan ve iki tanıdık adam koridordan bana doğru geldikten sonra kalbimin hızla çarpması. Uzun boylu, güçlü kuvvetli, çapkın bakışlı ve iri yarı olan John ve daha zayıf, sıırım gibi olan Carlos.

Bana ulaştıklarında, onları görmek çok güzel olduğu için ayağa kalkıyorum. "Çok uzun zaman oldu," diyorum, ciddi bir şekilde.

"Biliyorum kızım. Biliyorum," diyor Carlos ve sonra beni kucaklıyor.

"Özellikle de artık aileden biri olduğun için," diyor John ve bana da sarılıyor.

Evet, onlar da işin içinde. Ama *ailede* hiç "göz kırpma ve baş sallama" yok. İçlerinden geldiği gibi söylüyorlar ve boğazım düğümleniyor. Bu uygunsuz bir tepki, bu duygu fazlalığı.

John'u bırakarak duygularımı bastırmaya çalışıyorum ve üçümüz otururken ikisine de gülümsüyorum. "Ve aile birlikte hokeye gidiyor," diyorum. Vay canına, bu daha az hissetmeme yardımcı olmadı.

"Elbette biliyorlar. İlk randevumuz bir hokey maçıydı," diyor Carlos, kocasına sevgiyle bakarak.

"çeneni," diyorum, çenem düşüyor.

John büyük ve gururlu bir şekilde başını sallar. "Ne diyebilirim ki? Kendime güveniyordum. Onu etkilemek istiyordum, bu yüzden biletler için para harcadım."

Carlos gülerek, "İkinci lig maçıydı," diye belirtiyor.

"Ama yine de etkilendin," diye ısrar ediyor John, bakışları kocasının altın yüzüğüne kayıyor.

"İyi, iyi. Beni yakaladın." Carlos, ısınma hareketleri sona ererken Asher'ın kaleye kolay atışlar yaptığı buzu işaret ediyor. "Ve bir aile kurmaya karar verdiğimizde hokey bir şekilde bizim kaderimiz ." diye eklerken ses tonu alaycılıktan samimiyete dönüşüyor.

"Evlat edinme ajansı bize bir oğul bulduğunda evrenin bir planı vardı," diyor John, çok içten ve... *kahretsin*.

Boğazım daralıyor. Tüm bu *olması gerekenden* bahsetmek gözlerimi de biraz sulandırıyor. Hayır, biraz değil. *Çok fazla*.

Yutkunuyorum, bu şelaleyi durdurmaya çalışıyorum. En son böyle hissettiğimde oğulları parmağıma yakut bir yüzük takmış ve bunun *kaderde olduğunu* söylemişti.

Yıllardır arkadaşlığımız hakkında hissettiklerim. Her zaman hissetmek istediğim gibi.

Ama Asher her zaman bir adım önümdeyken, benim için yemek pişirirken, benimle ilgilenirken, beni kollarken romantizm hayallerini görmezden gelmek giderek zorlaşıyor. Hepsinden önemlisi, beni kaldırıyor, destekliyor ve neye ihtiyacım olduğunu belki ben bile bilmeden biliyor.

Onu yetiştiren iki adama "Oğlunuz harika biri," diyorum. Sıcak bir şekilde gülümsüyorlar ve hep bir ağızdan "Biliyoruz" diyorlar.

Carlos omzumu sıkarak vites değiştiriyor. "Geçen haftaki yemek nasıldı? Kışnişin yemeği güzelleştirdiğine inanıyorum?"

Carlos'un olan hünerinden etkilenmiş ama şaşırmamış bir şekilde, "Tabii ki öyle," diyorum; kendisi finans alanında çalışıyor, restoranlara ve gıda hizmetleri sektörüne odaklanıyor.

"Oh!" John heyecanla Carlos'a sesleniyor. "Bir dahaki sefere ona biberiyeli bir tarif vermelisin. Biberiyen ölmeye değer."

Carlos'un koyu kahverengi gözleri parlıyor. "Bu ifadede yalan yok. Yarın biraz bırakırım."

"Biraz vitaminle birlikte," diye ekliyor John gülerek.

Carlos yine gülüyor, sıcak ve sevgi dolu bir sesle, Asher'la dalga geçmediklerini söylüyor. "Evet, zaten bol miktarda var." Carlos bana dönerek, "Her şeyimizin hazır olduğunu söylememize rağmen geçen hafta bize biraz vitamin gönderdi," diye açıklıyor.

Ve Asher dün gece geç saatlerde bana boyun egzersizleri gönderdi ve onları yaptığımdan emin olmak için telefonuma alarm kurdum. Ancak boyun esnetme hareketlerinin faydalı olduğunu kabul etmeme rağmen bunu eklemiyorum. Yine de Asher'ın endişelerine ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Özellikle de John harika görünüyorken ve Asher'ın osteoporoz konusunda neden endişelendiği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak o biraz endişeli biri ve sanırım bir insanda olup olmadığını sadece bakarak anlayamazsınız.

Ama Asher'ın onlara almaya çok kararlı olduğu vitaminlere zaten sahip oldukları gerçeğini bir kenara bırakıyorum. Yine de bir şey söylemiyorum, çünkü sormak bana düşmez. Ama bir sorunun cevabını şimdiden almış gibiyim: *Asher sağlığınız konusunda çok endişeleniyor mu?*

Öyle.

"Bize şu duvar resmi işinden bahset," diyor Carlos. "Senin için çok heyecanlıyız ve bu iş bizi bir sürü Şeye götürecek gibi görünüyor."

"Asher bundan yeni konserler aldığını söyledi," diye ekliyor John. "Kişnişi aldığında gerçekten çok heyecanlandı. Senin için çok büyük bir fırsat."

Yine oluyor. Boğazım düğümleniyor ve bu sadece Asher'ın onlara hayatımdan ve kariyerimden bahsetmesinden kaynaklanmıyor. Sadece hatırlamakla kalmayıp bana soracak kadar nemsemelerinden de kaynaklanıyor.

Onlara yarın ağaç resmini bitireceğim kafeden, sonra yeni bir gece pazarından dekoratif ayna tasarımlarımdan bazılarını taşıma talebinden ve hatta galerilerden pop art öpücük portfyme bakmak için gelen bazı taleplerden bahsediyorum ve bunu ailesiyle paylaşmak çok güzel. Üzerime titriyorlar ve bana gerçek gelinleri gibi davranıyorlar ve bunu ne kadar çok sevdiğimden neredeyse utanıyorum.

Ama Asher, Los Angeles Supernovas'a karşı maçın başında buza doğru koşarken formamın aldığı tepkiyi daha da çok seviyorum. Ayağa kalkıyorum ve arkamdaki herkes özel yapım formamı görürken ona tezahürat yapıyorum. -Sadece bir kadın için özel olarak üretilmiştir.

Ben.

Diğer tüm Asher Callahan formaları gibi üzerinde numarası ve ismi var.

Ama soyadının önünde *Bayan yazan* bir tek bu var. Carlos bunu görünce kükrüyor. "Lanet olsun, sana sahip çıkmayı seviyor," diyor.

"Gerçekten yle," diyorum ve bir kez daha kendimi onların ailesinin bir parçası gibi hissediyorum ve bunu kendi iyiliğim için çok fazla seviyorum. Kendimi o ana fazla kaptıramam.

"Ayrıca, çok iyi bir isim," diyor John ve Carlos gülüyor, sanki aralarında bir şaka varmış gibi.

Carlos kocasına, " bu yüzden seçtik bebeğim," diyor.

Bu ilginç bir noktayı ortaya çıkartıyor. İki babasının da soyadı aynı mı? Aslında bilmiyorum, çünkü arkadaşlarınızın anne babalarının isimlerini bilmeniz gerekiyor mu? "Bu soyadını Asher için mi seçtin? Tireli bir isim kullanmak yerine?"

Carlos sırtıyor. "Aslında ikimiz de tireli bir isim istemiyorduk, bu yüzden yeni bir soyadı seçtik ve verilen isimlerimizi ikinci isimlere taşıdık, böylece üçümüz de aynı soyadına sahip olabilecektik."

Kalbim kabarıyor. Bu sadece bir isim, ama jest ve mantık kalbimi dolduruyor. "Bu çok hoş," diyorum.

İkisi de bana gülümsüyor. Beni birkaç hafta sonra otuz beşinci evlilik yıldönümü yemeklerine davet ediyorlar ve oyunun geri kalanında da beni dahil etmekten vazgeçmiyorlar. Beni her şeye dahil ediyorlar. En sevdikleri programlar hakkındaki tartışmalarından - *First Dates'in* de müptelası olmuşlar - Miles'in Supernovas'ta oynayan küçük kardeşi Tyler ile ilgili takas söylentilerine ve bu takasın ne zaman dair tahminlerine. "Takas tarihi yeni geçti. Yine de onu sezon dışında alacaklarına bahse girerim," diyor John kendinden emin bir şekilde.

Belki de Eleanor'un ipuçlarını verdiği takas budur. Muhtemelen bunu tartışıyordu ama son tarihten önce gerçekleşmedi? Sonra sessizce güldüm. Takas entrikalarının iç yüzünü bilmiyorum ama belki de takaslar hakkında kırıntılar bırakıyorsa benden hoşlanıyordur.

Bu bana belki de gördüğüm ilginin bir kısmını hak ettiğimi hissettiriyor. Asher ilk devrenin sonlarına doğru maçın ilk golünü attığında kesinlikle hak ediyordu. Yedek kulübesindeki çocuklarla yumruklaştıktan sonra bana dönüyor, göz göze geliyor ve kocaman bir öpücük konduruyor.

Yakalıyorum, sonra arkamı dönüyorum, omzumun üzerinden bakıyorum, sırf onun için formamın arkasını gösteriyorum. *Bayan Callahan*'ın ağzını arıyor.

Ve golü attığında olduğundan daha da mutlu görünüyor.

BİR ARADA TUTUN

Asher

Miles maçtan sonra koridorda kardeşine sırtarak, "Kaybın için üzgün olduğumu söyledim ama gerçekten değilim," diyor.

Tyler orta parmağıyla gür sakalını kaşıyor. Medya odasına doğru ilerlerken, "Basına on iki yaşına kadar doldurulmuş bir tavşanla yattığını söylediğim için üzgün değilim," diye karşılık veriyor.

Miles'in yüzü solgunlaşır. "Ben yapmadım."

Kıkırdıyorum, bundan zevk alıyorum. "Bekle dostum, doldurulmuş bir tavşanla mı yattın?" Tyler kendini beğenmiş bir şekilde başını sallıyor. "Elbette yattım. Fırtınadan korkuyordu."

"Utandırılacak bir şey yok dostum," diyorum Miles'a, yüzümü asmamaya çalışarak. "Ben de bir şeylerden korkarım. Anakondalar gibi. Ve iklim değişikliği. Ama gök gürültüsü? Çok gürültülü, o yüzden anlıyorum."

Miles hiç eğlenmediği belli olan bir şekilde huffslar. Kaşlarını çatarak kardeşine döner. "Ciddiyim, Ty."

Tyler onun yanağına şakacı bir şaplak atıyor. "Belki de böbürlenme o zaman." Miles, "Sen de aynısını yapardın," diye homurdanıyor.

Tyler omuz silkiyor. "Evet, haklısın. Böbürlenmek eğlencelidir. Devam et, ama Kupa için seni yendiğimizde on kat daha fazla böbürleneceğimi bil."

Bununla birlikte basın odasına doğru ilerliyoruz. Normalde Everly, Sea Dogs oyuncularını sadece maç sonrası yorumları için toplar ama bu gece

Tyler'ı da bir açıklama yapması için ikna etti. Basın iki Falcon'un NHL'deki fotoğraflarına karşı koyamıyor.

Ben mi? Çıkmak üzereyim. Medya odasına vardıklarında kenara çekilerek, "Sonra görüşürüz çocuklar," diyorum.

"Bunu yüzüne vurmak için kalmıyor musun?" Tyler kaşlarını kaldırarak soruyor. "Hayır," diyorum koridorda başımı sallayarak. "Gitmem gereken bir yer var."

Miles sırtıyor. "Karısı ve babaları burada. Karısını görmek için acele ettiğine eminim."

Bu *kelimeyle* -karısı- Tyler'ın gülümsemesi kaybolurken gözlerinde karanlık bir şey titreşiyor. Belli belirsiz ama açık seçik bir şey; aşk söz konusu olduğunda çok acı çekmiş birinin gölgesi. Başını sallamadan önce çenesi bir anlığına geriliyor. "Sonra görüşürüz."

Başka bir gece, başka bir zaman olsaydı, nasıl olduğunu sorardım. Ama ikimizin de gitmesi gereken yerler var, bu yüzden rakibime keskin bir baş selamı veriyorum, sonra takım arkadaşşıma bakıyorum. "Kardeşine nasıl sayı atacağıyla ilgili ipuçları için teşekkürler Miles," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Miles sırtarak, "Unutma, sırlarını biliyorum Callahan," diye karşılık verir.

Kahretsin. Yapıyor. Geri çekiliyorum. "Utanmana gerek yok Falcon. Ben de doldurulmuş bir tavşanla yattım."

Miles, "İyi adam," der ve Tyler'la birlikte medya odasında kaybolurlar.

Maç sonrası takım elbisemle koridorda yürüyorum, arenanın gürültüsü arkamda kayboluyor, düşüncelerim Maeve'e doğru ilerliyor. Bir an için sahnenin zihnimde canlanmasına izin verdim. Bugünkü gibi günler. Bunun gibi geceler. Onunla bir hayat.

Bana sertçe çarpıyor, neredeyse beni yolumda durduruyor. Bu derin, baş döndürücü arzu - onun burada, benimle olmasına yönelik bu ezici ihtiyaç. Önemli olan her şekilde hayatımın bir parçası olması.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek nefesimi tutmaya çalışıyorum. Her şeyin yoğunluğu -bunu gerçekleştirme arzusu- içimde kabarıyor.

Bunu istiyorum. Buna *ihtiyacım var*.

Maeve ve babalarıma ulaşmadan önce telefonumu kontrol ediyorum. Daha önce yaptığım aramalara bir yanıt var - evet, istediğim şeyin mümkün olduğunu bildiren bazı mesajlar.

Güzel. Bu gerçekten çok iyi. Çünkü Google'da "karınızı kendinize nasıl aşık edersiniz" diye arattıktan sonra öğrendiğim bir şey de, onun ihtiyaç duyduğu erkek olmak.

ona istediğini vermek, onun yanında *olmak*.

Bunu yapabilirim. Bunu yapacağım.

Nihayet koridorun sonunda Bayan Callahan'a ulaştığımda, formasını şakacı bir şekilde çekiştiriyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Yumuşak bir "oh" ile irkiliyor, sonra dudaklarımın olduğu yere dokunuyor. "Hey, sen."

"Hey," diye cevap veriyorum, tatlı erik vücut spreyinin kokusu sihrini gösterirken. Ona karşı koyamıyorum. Dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum, hızlı ama kalıcı, onu hissetmenin tadını çıkarıyorum. Maeve benim oyunumda, babamlarla otururken

-Mükemmel. Kesinlikle mükemmel.

Babalarım döndü. "Gelebildiğinize sevindim. Özellikle de bu gece oldukça iyi olduğum için."

"Dil," diye azarlıyor John.

"Baba, bunu nereden öğrendiğimi sanıyorsun?"

Carlos sahte bir şaşkınlıkla soluk soluğa kalır. "Bebeğim," der John'a.

Omuz silkiyor ama gülümseyerek "İkinizi bir şeyler götürebilir miyiz?" diyor.

Sanki ikisinin de tek istediği Maeve ve benimle zaman geçirmekmiş gibi konuşuluyor. Maeve'e bakıyorum ve gözleri çoktan bir evetle parlıyor.

"Kulağa harika geliyor," diyorum.

Dördümüz biraz sonra Sticks and Stones'da bir masaya geçip geç bir akşam yemeği sipariş ederken, onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu anın bu olduğu hissinden kurtulamıyorum; gülüyor, şakalaşıyor, konuşuyor ve yemek yiyor. Bu anı şişelemek, onun için yeniden yaratmak için her şeyi yapardım.

* * *

Evin sessizliğine adım atıp garajdan yukarı çıkarken kapı arkamızdan tıkırdayarak kapanıyor ve serin gece havasını geride bırakıyoruz. Ayakkabılarımızı çıkardıktan sonra mutfığa doğru ilerliyoruz, sanki ikimiz de akşamı devam ettirmek için kaçınılmaz bir çekim hissediyoruz - ya da gerçekten, konuşmayı. Takım elbise ceketimi bir taburenin arkasına atıyorum. O da ceketini çıkarıyor, forması hâlâ üzerinde. Işığı yakıp serin mermer tezgâha yaslanıyor, buzdolabının yumuşak uğultusu bir anlığına sessizliği dolduruyor. Havada dışarıda olmayan bir sıcaklık var ve küçük, düşünceli gülümsemesi bana hala akşamı zihninde tekrar ettiğini söylüyor.

"İyi vakit geçirdin mi?" Daha da yaklaşarak soruyorum, parmaklarım gömleğinin eteklerini okşuyor.

"Evet," diyor başını sallayarak. "Babalarınız... gerçekten harikalar. Bana kendimi çok iyi hissettirdiler." Tereddüt ediyor, ifadesi değişiyor, şimdi daha dalgın. "Bu bana ailemi özletti."

Göğsümde bir sancı var, daha önce de onlar hakkında konuştuğumuzda hissettiğim bir sancı. Onun neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Bu benim en büyük korkum, sevdiğim insanları kaybetmek. Bunu ona daha önce de sormuştum - elbette sordum - ama yine de tekrar soruyorum. "Onları çok özölüyor musun?"

"Öyle," diye sessizce itiraf ediyor. "Özellikle de böyle anlarda, her şey çok rahat hissettirdiğinde... biliyor musun? Bu geceyi yaşadığım için çok mutluyum ama evet, bazen keşke onlar da burada olup bu normal şeyleri yapabilseler diyorum. Maç izlemek. Akşam yemeği yemek." Bir duraksama oluyor, sonra sertçe yutkunuyor, sonraki kelimeleri neredeyse boğulacakmış gibi söylüyor. "Aynalarırna bakın. Duvar resmine bakın." Sakin bir nefes alıyor. "Bu bencillik değil mi?"

Omuzlarına uzanıyorum, onları kavriyorum, ovuyorum. " mı geçiyorsun benimle? Hayır. Babalarımın beni oynarken görmesini seviyorum. Elbette ailelerinizin çalışmalarınızı görmesini istersiniz. Sanatına çok emek veriyorsun ve seninle gurur duyarlardı." Onlarla hiç tanışmadım ama bunu iliklerime kadar biliyorum. Onun dönüştüğü kadın karşısında çok şaşırırlardı.

"Öyle mi düşünölyorsun?"

"Biliyorum," diyorum büyük bir güvenle. "Annen hayallerinin peşinden gitmeni istedi. Sen de onları takip ettin. Hâlâ da ediyorsun. Bunu yapmaya devam ediyorsun. Her gün."

"Bunu benim için istedi, biliyor musun?" diyor usulca, sonra kaşları yeniden çatılıyor. "Şu kitabı mı?"

"*Bulunursa, Lütfen Geri Dönün*?" Komodinin üzerindeki düşünerek soruyorum. "Bazen pasajları tekrar okuyorum, ondan bir mesaj arıyorum."

O

İç çekiyor, gözlerini kapatıyor, belki de utanıyor. "Bu yüzden bazen çok sıkı tutunduğumu düşünölyorum." Gözlerini açıyor ve ela irisleri öyle bir kırılğanlıkla kazanmış ki kalbim göğsüme daha sert çarpıyor. "Bu aptalca değil mi?"

Onun için acı çekiyorum. "Hayır. Bence o bağlantıyı bulmak istemen normal. Şimdi bile. Gitmiş olsalar bile. Hala seninle konuşuyorlarmış gibi hissetmek istiyorsun."

"Gerçekten istiyorum," diyor. Bir sonraki sözlerini tartıyormuş gibi dudağını ısırarak duraksıyor. Sonra gergin bir kahkaha atarak soruyor: "Bu çok mu fazla oldu?"

anlatır mısın? Onları özlemek hakkında mı? Kitap hakkında mı?"

Alay ederek hemen başımı sallıyorum. "Hayır. Hiç de değil. Bilmek istiyorum. Paylaşmak istediğin her şeyi bilmek istiyorum." Sesim şimdi daha sert ve kesin. "Ben de aynı şekilde hissedirdim."

"Yapar mıydın?"

"Bakardım. Ben de işaretler arardım Maeve," dedikten sonra düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum. Doğru şeyi söylemek istiyorum. "Ben... bilmiyorum, unutulmadıklarını hissetmek isterdim. Bunu şimdi yapıyorum, belki de önleyici olarak. Belki de bu yüzden şans tılsımlarının peşine düşüyorum, uçağa ilk adımımı atıyorum. Belki de bunu yapıyorum çünkü bir şekilde bu şans koruyacağıma dair işaretler istiyorum. Nora öldüğünden beri bunu yapıyorum."

"Kendini şanslı hissediyor musun? Sanki sen olabilirmişsin gibi? Onunla birlikte olmadığın için?"

Ben hiç bisiklete binmedim, bu yüzden hayır, eğitim sürüşünde ona katılmadım. Ama her şeyin bir anda değişebileceğinin son derece farkındayım. Birisi bugün buradayken bir saniye sonra gidebilir. "Hayır. Ama bir arkadaşımı kaybetmek - arkadaş kalmak istediğim birini - sahip olduklarıma tutunmak istememe neden oldu." Ama belki de bundan daha derindir. Belki de daha eskiye dayanıyor. Sahip olduklarıma tutunma hissi. Çünkü Nora'yı aktif olarak özlemiyorum. Ama zaman zaman kaybın o çok tanıdık ağırlığını hissediyorum. Nadiren ziyaret ettiğim topraklara adım atarak ilerliyorum. "On dört yaşımıdayken John'un öleceğini düşündüm." Kelimeler sessizce, neredeyse temkinli bir şekilde dökülüyor ve bunu ona daha önce hiç söylemediğimi fark ediyorum.

"Asher," diyor usulca, bana doğru uzanıyor, elleri kollarımda. "Ne oldu?"

"Bir sağlık sorunu yaşadı. Aslında çok fazla yaşıyordu. Ama bu seferki daha kötüydü. Bir gün hokey antrenmanından sonra sadece başı dönmüyor ya da bayılmıyordu. Kalp çarpıntısı yaşıyordu. Kalp atışları çok düzensiz ve çok hızlıydı. Nefesi kısılıyordu; göğüs ağrısından şikayet ediyordu. Araba kullanırken oldu, direksiyonu kırdı ama kenara çekmeyi başardı ve ben de 911'i arayabilirdim. Ama bekleyecek zamanım olduğunu bile düşünmedim. Onu hastaneye ben götürmek zorunda kaldım. Sadece ikimiz vardık..."

Hokey oynarken yaralanmaktan hiç korkmadım. Ama babamın yaşamı ile ölümü arasındaki farkın ben olduğumu düşündüğümde yıkılmıştım. Bu dürtü zihnime silinmez bir şekilde kazındı. Kalbim de sıkışmıştı ama korkumu görmezden gelmeli ve onu bir şekilde acil servise götürmeliydim. Kaybedecek zaman yoktu.

"Ehliyetin bile yoktu," diyor usulca. "Araba kullanmayı biliyordum ama" diye itiraf ediyorum.

"Yaptın mı?"

"Mecburdum. Öncesinde başının döndüğü zamanlar oldu. Hastaydı. Baygın. Teşhis konulmadan önce. Belki bir yıl boyunca ara ara. Yani erken öğrendim. Başka seçeneğim yoktu."

Elime uzanıp onu sıkıyor. "Bunu bilmiyordum," diye fısıldıyor. "O zamanlar hasta olduğumu biliyordum ama onu neredeyse kaybedeceğini bilmiyordum. Ya da çocukken böyle bir adım atmak zorunda kaldığımı. Neler yaşadığımı bilmiyordum. Çok korkmuş olmalısın."

"Hikâyeyi anlatmayı sevmiyorum. Bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyorum, sesimde tam olarak kurtulamadığım bir şey var. "Çünkü her anlattığımda o korkuyu hissediyorum. Hayır, korkudan daha fazlasıydı. Mutlak bir dehşetti."

Hatıralar canlı ve çiğ bir şekilde bastırırken boğazım sıkılıyor. Ellerim direksiyonda. Trafiğin baskısı. Yoldaki virajlar. İçimde yükselmekle tehdit eden panik. *Kafamın* içinde tekrarladığım kelimeler *-bir arada tut, bir arada tut, bir arada tut.*

Ve bir şekilde başardım. Belki de şanstı. Belki de doğru dönüşleri aldım, yeşil ışıklara çarptım, tamamen şans eseri nasıl araba kullanacağımı hatırladım. "Çok korktum," diyorum sessizce, her kelimede ölçülü nefesler alarak, paylaşmaktan hoşlanmadığım bir şeyi, hissetmekten hoşlanmadığım bir şeyi, içimde tuttuğum bir şeyi paylaşıyorum. Ama şimdi, o buradayken, bilmesini istiyorum. Anlamasını.

Maeve elimi daha sıkı sıkıyor, başparmağı parmak eklemlerime hafifçe dokunuyor.

"Onun hayatını kurtardın. Bu bir hediye ama yanında taşıman gereken çok şey var" diyor, bir şekilde beni tamamen anlayarak.

Ona doğru eğildim, yeni bir şey hissettim. Nadir bir şey. Onun anlayışının derinliklerini ruhumda hissediyorum. Sanki benden çok daha fazlasını biliyor ve umarım - *umarım* - onu korkutup kaçırmam.

Mutfağın loş ışığında duruyoruz, etrafımızdaki tek ses buzdolabının uğultusu. Daha da yaklaşıyor, kolları belime dolanıyor. Onu kendime çekiyorum, çenemi başının üstüne koyuyorum, vücudunun hissi, teninin kokusu, kalbinin ritmi beni topraklıyor. "Bu çok mu fazla oldu?" Hiç olmak istemediğim kadar savunmasız bir şekilde soruyorum.

"Hayır, hiç de değil" diyor ve bana daha sıkı sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum. Ve birbirimize sarılıyoruz.

SADECE DOĞRU

Maeve

California Style fotoğrafçısı Gillian Rivera, ben Golden Gate Köprüsü'nün bir bölümünü boyarken Perşembe günü arenaya uğradı. Dergi şehrin en ikonik temsilini istiyordu ve köprü mükemmel bir seçim gibi geldi. Eleanor bize katıldı ve her zamanki gibi beni övdü. Bana bu kadar sahip çıkması hâlâ gerçeküstü geliyor, sanki beni kendisinden biri olarak benimsemiş gibi.

Çekim bittiğinde, Eleanor Gillian'la sohbet ederken ben merdivenden inip boynumu ve bileklerimi esnetiyorum. Konuşmaları yarın evde yapılacak çekime doğru kayıyor - Asher yolculuğa çıktığı için o yok. Çekimi tek başıma yapmak garip hissettiriyor.

"Kocamın orada olmasını istemiyor musun?" "Kocam" kelimesi üzerinde tereddüt ederek soruyorum, çünkü benim için hala çok yeni.

"Hayır, biz seni istiyoruz," diyor Gillian, ses tonu sert, saçmalamıyor. "Ona ihtiyacımız yok."

Bu yorum bana yabancı geliyor ama elimden yapıyorum. Zamanı belirledik ve Gillian gittikten sonra Eleanor muzaffer bir gülümsemeyle bana döndü. "Sana söylemiştim."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Peki, teşekkür ."

Eleanor ısrarcı, onu duyduğumdan emin olmak için şöyle diyor: "Hayır, gerçekten. Yeteneğini hemen fark ettim. Seninle çalışmak istediğimi biliyordum. Ve şu haline bak, tüm bu ilgiyi çekiyorsun. Unutma hayatım, eve dönmek istediği kişi sensin."

Nabzım atıyor. Son zamanlarda bu giderek daha doğru geliyor ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Ayrıca, Asher'ı kıyaslıyorum ki? Gideon'la mı? Ondan önce bana çok bakımlı diyen tüm erkeklerle mi? Siktir et o eski sevgilileri.

"Başka evlilik tavsiyeniz var mı?" Soruyorum, çünkü her zaman tavsiye vermeye çok hevesli görünüyor.

Eleanor tek parmağıyla çenesine vuruyor. "Biraz parfüm sıkmanın kimseye zararı olmaz."

Sırıyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

"Bazen onlara kendilerini özel hissettirmemiz gerekir. Erkekler derinden aşık olurlar ve aşık olduklarında da bize odaklanırlar. Eğer izin verirse bize kraliçeler gibi davranırlar."

Bunu düşündüm. Bu daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi ama babam anneme böyle davranıyordu. "Ve bir kraliçe arada sırada ona göz kulak olmalı, değil mi?"

Eleanor bilerek başını sallar. "Aynen öyle. Bu yüzden parfüm. Ona kendini özel hissettirecek bir şey, çünkü doğru adam hediyeleri, sevgiyi ve hayranlığı ayaklarınızın altına serecektir."

Bu daha önce çıktığım erkeklerin tam tersi ve benim için de yeni bir şey. Onun sözlerini zihinsel olarak büyüyen tavsiye defterime ekliyorum. Her geçen gün daha da uzuyor.

Ertesi gün, Gillian planlandığı gibi Asher'ın evine geldi. Kendimi malikânenin hanımı gibi hissederek onu içeri aldım. Elbette, neredeyse bir aydır burada kalıyorum ama bugün farklı hissediyorum. Birine evini kendi evimmiş gibi gezdiriyorum - oysa değil. Pek sayılmaz. Hâlâ rol yapıyorum.

Bu yerde onsuz dolaşmak tuhaf hissettiriyor. da tuhafı, bazen kendimi buraya ait hissediyorum. Belki de fotoğraflardan dolayıdır. Belki de benim bitki koleksiyonumun onun Lego bitki koleksiyonuyla karışmasından. Belki de banyoyu, mutfığı ve yatağı -tabii ki yatağı- paylaşmamızdan kaynaklanıyor.

Gillian'ı evin içinde gezdiriyorum, ona duvarlardaki bazı sanat eserlerini gösteriyorum. Bir dizi kır çiçeği ve şeftali resminde duraklıyor. "Bunlar çok güzel," diyor gözleri eserleri tararken. "Bunlar senin mi?"

Şaşıracak göz kırpıyorum. "Hayır, değiller. Ama evlenmeden önce onları seçmesine yardım ettim."

"Oh, gerçekten mi? Bu da aşık olmanızın bir parçası mı?"

Bu soru beni durdurdu. Ona aşık mıyım? Bu düşünce ani ve bunalıcı. Ona aşık olduğumu biliyorum - itiraf etmek istediğimden daha zor. O parçaları seçtiğimizde, sadece en iyi arkadaşlar olduğumuzu, şehirde gezip tozduğumuzu, sanat festivallerine gittiğimizi, duvarları için bir şeyler seçtiğimizi sanıyordum. Ama şimdi? Şimdi daha fazlası oluyor gibi geliyor. Ama olabilir mi? Arkadaş kalacağımıza söz vermiştik. Bu faydaların arkadaşlığımıza zarar vermeyeceğine söz verdik. Ama yatakta ve yatak dışında birlikte olma şeklimiz, faydadan çok daha fazlasını .

"Biliyor musun, belki de öyledir," diyorum, kelimeler beklediğimden daha ağır geliyor. İçimde kopan bu duygu fırtınasına nasıl güvenilebilirim ki? Ona duyduğum arzuya, o uzaktayken saatleri sayışıma, telefonumda mesajları belirdiğinde duyduğum heyecana, eve geldiğinde kalbimin çarpmasına.

Gillian fuayeye doğru yürüyor ve dikkatini üzerinde çalıştığım aynalardan birine yöneltiyor. "Bana bunlardan bahset" diyor, yüzü aydınlanıyor.

Üzerinde ejderhalar ve iç çamaşırlarıyla ilgili bir yazı olan bir tanesini ona gösterirken gülümsüyor ve kahkaha atıyorum. "Evlendiğimizden beri çok fazla tavsiye alıyoruz - belki de bu yeni evlilere özgü bir şeydir. Ben de bundan esinlenerek bir seri başlattım. Yeni bir tanesini bitirdim. Görmek ister misiniz?"

Boş bir saatim olduğunda stüdyoda üzerinde çalıştığım son aynayı aldım ve alanı paylaştığım kadın onu kullanmıyordu. Deniz kabuğu mavisine boyadım. "Hepimiz yatağımızda ateşli bir arkadaşla ihtiyaç , değil mi?" Yazılardan birini alıntılararak söylüyorum.

"Yaşamak için kelimeler," diye gülüyor Gillian.

"Bunu bizimle evlenen kadın söyledi," diye açıklıyorum. "Bu 'aşk dersleri' temasını başlatan şey bu mu?"

"Aslında ejderha iç çamaşırları hakkında bir dersti. Ve Eleanor'un son sözünü de ekleyeceğim - 'biraz parfüm sıkmak'." Dünkü sözlerini düşünerek sırtıyorum. "Partnerlerimizi mutlu etmek için yaptığımız küçük şeyler - eğer onlar bize layıkça."

Gillian sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bu konuda haklısın-ortaklarımızın buna layık olduğundan emin olmalıyız. Sanırım ben de sana bir tavsiyede bulundum."

Güldüm. "Sen yaptın."

"Bunları gece pazarında satmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor.

Durdum, düşündüm. Sonra gülümsüyorum. "Evet, bir dizi yapıyorum. Ve biliyor musun? Sanırım bunu tam bir seriye dönüştüreceğim."

Her zamanki gibi düşüncesizce, ama bu doğru hissettiriyor. Her zaman tüm bu aşk tavsiyelerinden ilham alan bir parça serisi olması gerektiğini düşünmüşümdür. İnsanlar bize bunları verip duruyor, neden kullanmayalım?

O akşam Asher beni otel odasından aradı. "Çekim nasıl gitti?" diye soruyor.

"Harikaydı," diyorum günü değerlendirirken. "Aynaları bir sıraya dönüştüreceğim."

"Buna bayıldım. Siz de sevmelisiniz," diyor. "Eğlenceli, zekice ve romantik."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ve ilk defa, insanların beni senin için değil, ben olduğum için işe aldıklarını hissediyorum. Bu garip mi?"

"Hayır," diyor. "Bu inanılmaz."

Ve gerçekten harika hissettiriyor. Yatağa girdiğimde içimde sessiz bir güç hissediyorum. Gerçek bir yeteneğe sahip olduğuma dair bu bilgi, sadece Bayan Callahan olduğum için iş bulmadığıma dair bir inanç. Elbette, o rolü oynarken çok eğleniyorum. Ama insanlar Maeve Hartley'i işe alıyor, resim yapabilen kadını. Harika fikirleri olan kadını. Hayallerinin peşinden giden kadın. Annemin kitabını elime aldım, bir mesaj arıyordum. Ama belki de mesaj o şeyin kendisindedir, onun takip ettiği hayalin.

Ben de kendiminkini kovalamaya devam edeceğim çünkü buna layık olduğumu bilmek çok iyi hissettiriyor.

Ben. Sadece ben.

Birkaç gün sonra Gillian, *California Style* fotoğraf yayınının son çekimi için diğer sanatçılarla birlikte kiraladığım stüdyo alanına geri geldi. Sanat malzemelerimi, tuvallerimi, boyalarımı ve fırçalarımı Asher'in evindeki misafir odasına hiçbir zaman tam olarak taşıyamadım. Bu bana devrilmek gibi geldi. Ama daha da ötesi, sanırım bir yatak odası yerine bir stüdyoda çalışmayı tercih ediyorum, bunun gibi sıkışık bir odada bile, paylaşmam gereken bir odada bile.

Stüdyoda, Gillian bir pop art öpücüğü resmimin fotoğraflarını çekerken ben de aynanın üzerine küçük bir çift resmi çizmeye çalışıyorum. "Bana ilham verdin," diyorum ona. "Ama aslında, sanırım bunları onun için yapmaya başladığımdan beri kocam yaptı."

"Eminim onları seviyordur," diyor ve bir kare daha çekiyor.

Tam bir kesinlik içinde ona cevap veriyorum. "Evet. Öyle." Duraksıyorum, bir kez daha sanatın yanı sıra bu aynaların ardındaki anlamı da düşünüyorum. "Sanırım benim dersim, değerli birini bulduğunuzda, her seferinde kendinizden küçük bir parça vermeniz ve onların da aynısını yapmasını ummanız."

Kelimeler bir dilekle birlikte havada asılı kalıyor - bunu hissettiğimde anlayacağım. Birinin beni, benim onu sevdiğim gibi sevmesi.

* * *

O hafta sonu şehre döndüğünde bunu fark edip etmeyeceğimi merak edip duruyorum. Cuma gecesi parfüm sıkıp beş dakika içinde evde olacağına dair mesajının ardından aşağıya koştuğumda hissettiğim şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Max onu bıraktıktan sonra kapıyı açtığımda onu merdivenleri ikişer ikişer çıkarken buluyorum.

Sanki o da bana doğru koşuyor.

Gülümsemesi çarpık ve gözleri parlak. Kalbim biraz çıldırıyor ve bu arkadaşlıktan daha fazlası gibi geliyor.

Yine de kendi pusulama güvenmiyorum. Her zaman , hissettiklerimin normal olduğunu varsaymak istemiyorum. Ben . Kendi aşk derslerimi istiyorum; onlara da ihtiyacım var. Tüm bunların ne anlama geldiğini ve olduğum gibi kabul edilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Beni kollarının arasına alıp "Karımı çok özledim" derken bile bunu varsaymak istemiyorum.

"Ben de seni özledim."

Kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra hiç vakit kaybetmeden beni oturma odasına götürüyor ve kanepeye yatırıyor. Orada birbirimize sarılıyoruz, eller ve parmaklar kıyafetleri yırtmak için acele ediyor. O benim tişörtümü çıkarıyor, ben de onun gömleğinin düğmelerini aceleyle açıyorum. "Umarım NHL seyahat kıyafeti kuralını asla değiştirmez ama şu anda keşke olmasaydı," diyorum.

"Ben de," mırıldanıyor ben eteğimi sıyrırken.

Çabucak pantolonunun fermuarını açtım ve sikini serbest bıraktım. Sert, hazır ve sıcaktı. Avucumu hızlıca şaftından aşağı kaydırıyorum ve titriyor. Elimi tutuyor, beni sıkıyor, onu sıkıyor. "Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Ne kadar?"

"Çok fazla."

Ben okşuyorum, o zor nefes alıyor.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı tekrar sallıyorum çünkü bu oyunu çok seviyorum. "Ne kadar güzel?"

Gözlerini açıyor, bakışları yakıcı. "Çok ateşli. Çok güzel."

Onu daha sıkı kavıyorum, parmaklarımı başının üzerinde kaydırarak sıvı uyarılmanın bir damlasını yayıyorum.

Dişlerinin arasından tıslıyor.

"Maeve, herhangi bir fikrin var mı..." Cümlenin sonunu ısırarak bitirdi; belki de seksten bahsedecekti? Aleti bana doğru zonkluyor ve "Beni hemen içine al" diye emrediyor.

Talebi beni arzudan çılgına çeviriyor, ben de itaat ediyorum, sonra beni doldururken ikimiz de birlikte homurdanırken onun üzerinde yükselip alçalıyorum. Hızlı ve çılgınca sevişiyoruz.

İlk orgazmım beni bir tsunami gibi vuruyor, ama üzerime çöktükten sonra bizi ayarlıyor, beni sırtüstü yatırıyor, kalçalarımın arasından kayıyor ve sonra tekrar içime girmeden önce yavaşça gevşiyor. Hızını yavaşlatıyor, tehlikeli bir şekilde sevişmek gibi hissettiren uzun, kalıcı bir sevişme. Gözlerine baktığımda, yemin ederim bana aşık olduğunu hissediyorum.

Bu düşünce içime hücum ederken gözlerimi kapatıyorum. Düşünmeme izin veremeyeceğim şeyler bunlar. Bu çok fazla.

Ama onları tekrar açtığımda, başka bir şeye inanmak zor. Yine de işimiz bittiğinde sormak zorundayım çünkü bilmek zorundayım, "Çok mu abarttım?"

"Ne için çok fazla?" diye soruyor kuşkuyla.

"Seni istediğim şekilde mi?"

Sertçe nefes alıyor, bakışları şimdi daha yoğun. "Bu mümkün değil."

* * *

Homurdanıyorum. Hiç de çekici değil, ama elimde olmadan yüzüme allık Asher'dan tekrar etmesini istiyorum. "Az önce gerçekten 'daha iyi optikler' mi dedin?" Henley'sini çekiştirerek başını sallıyor. O kafede ona şakayla karışık neden Henley giydiğini sorduğumdan beri, spor yapmadığı ya da takım elbise giymediği zamanlarda Henley giymeyi hiç bırakmadı. Başka kıyafetleri de var -pololar, kazaklar- ama her gün bir Henley. Sanki sadece benim içinmiş gibi.

Geceleri kavurduğu sıcak fındıklar gibi. Pişirdiği akşam yemekleri gibi. Bana yaşattığı sonsuz orgazmlar gibi. Ya da gerçekten, bana yağdırdığı onaylama sözleri, ki bunun aslında benim en derin sevgi dilim olabileceğini fark etmeye başlıyorum. En çok ihtiyacım olan. Onun mükemmel olduğu.

"Evet," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Soraya bir artı bire sahip olmanın daha iyi bir optik olduğunu söyledi. Karımı bağış gecesine getirmek tek başıma gelmekten daha iyi görünüyor. Bu da 'bekar erkekler ürkütücü hisler yayar' anlamına geliyor."

Onu işaret ederek gülüyorum. "Senin sözlerin, benim değil."

"Sana bir sorum var," diyor makyaj masasına yaslanmış, makyaj izlerken. "Seni ürkütüyor muyum, karıcığım?"

Ona dönüyorum, kot pantolonu ve ince kirli sakalıyla çok yakışıklı görünüyor. "Bunu sevdim. Kirli sakalın."

"Kovboy gibi görünüyorum, değil mi?"

"Evet, sana bir kovboy şapkası takalım," diye . "Bu hoşuna gider."

". Bu da beni ürkütmediğin anlamına geliyor." "Güzel."

Asher arkama geçip kollarını belime doladığında allık sürmeye devam ediyorum. Saçlarımı yana doğru tarıyor ve boynuma bir öpücük konduruyor.

Nefesim kesiliyor ve biraz varoluşçu oluyorum. "Boyun öpücüklerinin nesi var?"

"Belki de boyun öpücükleriyle bir dizi ayna yapmalısın," diye mırıldanıyor, o gür dudaklarıyla beni daha çok okşuyor.

Tüm vücudum titriyor.

Ona dönüp bakıyorum. "O kadar açgözlü müsün? Zaten pop art öpücük aynalarım var sende. Şimdi de bir dizi boyun öpücüğü sanatı istiyorsun."

"Söz konusu sen olduğunda Maeve, asla yeteri kadar sahip olamayacağımı biliyorsun," diyor, gözleri yansımada benimkilerle buluşuyor, eve geldiği ve beni kanepeye yatırdığı geceki gibi yoğun. Şu anda o bakış - resmetmeye çalışabileceğimden daha fazla tutku - kalbimin teklemesine neden oluyor.

Duygularımın anlaşmamızın son kullanma tarihini ne kadar aştığından biraz korkmaya başladım.

Makyajıma odaklanıyorum ama bu anla ilgili bir şey çok doğru geliyor. -İkimiz hazırlanıyoruz, hayatı birlikte yaşıyoruz. Ve bugün, sahte karı koca olarak son resmi eylemlerimizden birine adım atıyoruz. Bu düşünce beni biraz üzüyor. Kot pantolonumu, Converse'imi giydikten sonra

sevimli kapüşonlu, kapıya doğru gidiyoruz. Duraksıyorum, eline dokunuyorum. "Bu son performansımız," diyorum sessizce.

Gözleri yumuşuyor, biraz üzgün. "Başka bir tane bulmak ister misin?"

Sesinde bir parça çaresizlik var, sanki bunu sürdürmeye hevesli gibi. Belki ben de öyleyimdir.

"Yaparım. Yapabilirim... Bir şeyler bulabilirim. İstedğin her şeyi yapabilirim," diyor.

Ama gerçek şu ki, başka bir gösterimiz yok. Karı koca olarak oynayacağımız başka gösteri yok. Birkaç hafta içinde duvar resmini bitirmiş olacağım. Her şey sona eriyor, tıpkı hokey sezonu gibi. Tıpkı anlaşmamız gibi. Tıpkı artık sadece fayda gibi hissettirmeyen bu "faydalar" gibi.

İki kelime beynimde tekrar tekrar dolaşıyor. Sahte. Gerçek. Gerçek. Sahte.

Çizgiler o kadar bulanıklaştı ki, biraz melankoli dışında ne hissettiğimi söylemekte zorlanıyorum. Başka bir "gösteri" istesek de istemesek de, bu gerçekten planlanmış son performansımız.

Aşağıya iniyoruz, gitmeye hazırız. Yol boyunca parmaklarımı yumruk şeklinde kıvrıyorum, böylece bileklerimi ileri geri esnetebiliyorum. Asher'ın arkamda gerildiğini hissettiğime yemin edebilirim. Yürürken dönüp ona bakıyorum. "Sen oyunlardan önce geriniyorsun. Ben resim yaptıktan sonra esnerim," diyorum.

Kaşları çatılıyor ama başıyla onaylıyor. Sanki iyi olduğumu kabul ediyormuş gibi. Bu yükü taşımasına gerek olmadığını. En azından öyle düşündüğünü umuyorum. Ama kapıya vardığımızda durdu. "Bir dakika. Bir şey unuttum."

Elimi bırakıyor ve koridordan aşağıya, merdivenlerden yukarıya ve yatak odasına geri dönüyor. Yine bir şey mi arıyor?

Ama bir dakika sonra saatikle geri dönüyor, bileğine takarken koridorun aşağısındaki terasa bakıyor. "Saatlerin içinde nasıl görüldüğümü seviyorsun," diyor açıklama olarak.

"Fark ettin."

"Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum."

Bunu da özleyeceğim, onun beni görme şeklini. Ama el ele parka doğru ilerlerken bu hüznü duyuları içime atıyorum.

* * *

"Derine git!" Bu güzel Pazar öğleden sonrasında Crissy Field'da beni frizbi oynamaya davet etme cüretini gösteren bir grup ilkokul öğrencisine bağıyorum.

Prahna adında futbol oynayan bir altıncı sınıf öğrencisi, kollarını açmış sahada koşuyor. "Yakaladım!" diye bağıyor ve havada süzülen turuncu diske uzanıyor. Sıçırıyor ve uçuşun ortasında kapıyor.

"Bir Border Collie'den daha iyisin," diye .

"Hedefler," diye sırtarak cevap veriyor.

Frizbiyi bir süre daha ileri geri savurduktan sonra yavaşladı, nefesi kesildi. "Ben acıktım. Glütensiz sandviçleri var mı? Buğday yiyemiyorum."

"Dostum, ben et yemem," diyorum onunla avuçlarımızı tokuşturarak. "Kazanmak için farklı yemek seçenekleri."

Geri dönüştürülmüş karton sandviç kutularına doğru ilerliyoruz, ailesine, diğer çocuklara ve ailelere katılıyoruz. Bazı çocuklar burada aileleriyle birlikte, bazıları ise değil - bu hayır kurumunun amacı da bu zaten. İmkânları kısıtlı çocuklar için ve hepsinin her zaman yanlarında olabilecek ebeveynleri yok.

Etrafımda sandviç yiyen çocuklara bakıyorum, içimi sıcak bir his kaplıyor. İşte böyle anlar bana bu yardım kuruluşunun neden önemli olduğunu, Asher ve kardeşimin bunu neden başlattığını hatırlatıyor. Spor için ama aynı zamanda destek için. Ama sonra kolumdan küçük bir çekiştirme beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

On yaşlarında başka bir kız yanımda duruyor. "Tuvaletlerin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tabii, sana göstereyim Lia," diyorum, isim etiketini okuduktan sonra onu tesislere doğru yürütüyorum. Yolda alışılmadık derecede sessiz, gözleri kapalı.

Dönüş yolunda birden ağzından kaçırıldı, "Babamı özliyorum. Geçen yıl öldü."

Nefesim kesildi. Yanına çömeliyorum, ilk başta ne söyleyeceğimi bilemiyorum ama gözlerindeki bakış bana sadece birinin onu anlamasına ihtiyacı olduğunu söylüyor. "Çok üzgünüm," diyorum usulca. "Ben de önemli birini kaybettim - annemi ve babamı. Ve ne var biliyor musun? Bazen onları hâlâ özliyorum."

"musun?" diye sorar, sesi kısıktır.

"On yıl sonra, gerçekten istiyorum."

"Hiç acımıyor mu?"

Duraksıyorum, ona nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. "Evet. Ama bazen o acı aniden geri gelir. beklemediğin bir anda. Ve

seni mahveder. Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?" diye soruyor, bir cevap bekliyor.

"Aşk kalır. O kısım asla kaybolmaz."

Lia gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor ama güçlü olmaya çalışıyormuş gibi omuzlarını dikleştiriyor. "Bazen hissediyorum, aşkı."

Başımı sallıyorum, usulca gülümsüyorum, kalbimdeki o şişliği hissederken boğazım düğümleniyor - annemin bana bıraktığına inandığım o sevgiyi. Bir sonraki hayata geçtiğinde, kalbinde kalan her şeyi bana verdiğine inanıyorum. "Güzel. Buna tutun. Bizi biz yapan şey budur. İçinde bu kadar sevgi olması gerçekten bir armağan."

Başını sallıyor. "Teşekkürler."

Belki de bu yüzden bazen çok fazlaymışım gibi hissediyorum - çünkü içimde gidecek hiçbir yeri olmayan bu kadar sevgi var. Ama belki de başkalarına beklenmedik bir şekilde, özellikle de böyle anlarda yardım edebiliyorsam bu o kadar da kötü bir şey değildir. Elini nazıkçe sıkıyorum. "Ve paylaştığın için teşekkürler. Bazı şeyleri konuşmak iyi geliyor."

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Sert kalmaya çalışıyorum," diye fısıldıyor.

"Sen güçlüsün," diyorum ona. "Ama her zaman öyle olmak zorunda değilsin. Eğer biriyle konuşmak istersen, bu da sorun değil."

"Belki," diyor düşünceli bir şekilde. "Bazen sadece futbol oynamayı seviyorum."

"Anlıyorum," diyorum gülümseyerek. "Hepimiz bazı şeyleri farklı şekilde çözeriz. Ben bunu resim yaparak yapıyorum."

Geri yürüyoruz, o an iliklerime kadar işliyor. Ben de onun yerindeydim - sert olmaya çalışıyordum, elimden kayıp gidiyormuş gibi hissettiren bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Bazen, belki de her zaman, çok sıkı tuttum. Ama belki de çok sıkı tutunmak, başkalarına yardım edebiliyorsanız kötü bir şey değildir.

Piknik masalarına döndüğümüzde Lia bir danışmanla konuşmak üzere yola çıkıyor ve Asher beni bulup birkaç aileyle tanıştırıyor. Akşam yemeğinden bazı yönetim kurulu üyeleriyle sohbet ediyoruz - spor psikoloğu Marcus, emekli futbol koçu Terrence ve büyük bağışçılardan biri olan Lydia burada.

"Hâlâ kuğu peçetesi mi katlıyorsun?" Marcus soruyor.

"Şu anda bütün bir seri üzerinde çalışıyorum," diyorum, hayranları olmalarına rağmen onlara kuğu demesini takdir ederek.

"Belki bunu spor kamplarına ekleyebiliriz. Rekabetçi peçete katlama" diyor Lydia.

"Ben öğretirim," diye teklif ediyorum.

Asher sevgiyle gülümsüyor. "Bu işte harika olurdun."

Optik olsun olmasın, bir şey söyleyebilirim, burada olmamdan hoşlanıyor. Bu da yeterli bir sebep. "İyi olurum," diyorum, onun bana olan güvenini ve aynı zamanda kendime olan bu yeni keşfedilmiş güveni hissederek.

Kardeşim yanıma gelip sırtımı sıvazlıyor ve "Harika gidiyor, değil mi? Optikler yüzünden, değil mi?"

"O benim. Optik söz konusu olduğunda sihirliyimdir," diyorum.

Gülümsüyor, ama sonra gülümsemesi kayboluyor ve alnını suya doğru eğiyor, bu da kalabalıktan uzaklaşmamız için bir işaret. Onunla birlikte piknik alanının kenarına doğru yürüyorum. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Sadece her *şeyin* nasıl gittiğini görmek istiyorum..." diyor alçak bir sesle.

"Harika," diyorum, tamamen içimden gelerek.

"Öyle mi?" Sanki bana inanmıyormuş gibi soruyor. "Beckett, yemin ederim öyle," diye ekliyorum.

Bir nefes veriyor, sonra birkaç kez başını sallıyor. "Tamam. Sana göz kulak olmaktan kendimi alamıyorum."

"Ağabeylik geni yüzünden," diyorum ama ses tonumda şefkat var. "." İç geçiriyor ve sohbet etmekte Asher'a bakıyor.

Marcus'la bire bir. Kardeşim odağını bana çeviriyor. "Neyse, her şey yolunda gidiyor. Bir sürü yeni iş alıyorsun, değil mi?"

"Öyleyim ama evlilik yüzünden değil," diyorum, ilk kez inanarak. Belki şimdi bana daha fazla ilgi var, ama bugünlerde ilgi Bayan Callahan'dan ziyade Deniz Köpekleri duvar resmi üzerinde çalışan sanatçı Maeve Hartley'deymiş gibi geliyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum, göğsümü gurur gibi bir şey dolduruyor. "Yeni bir ayna serisi başlattım. Angelina da bunları satmak isteyebilecek birkaç yerel dükkândan haber aldı bile," diyorum ve son haberleri onunla paylaşıyorum. Geçen hafta ona Aşk Dersleri aynalarının bazı fotoğraflarını gönderdim, o da birkaç yeri aradı ve yerel sanatçıların eserlerini satmayı seven birkaç mağaza buldu.

"Güzel, güzel," diyor avuçlarını ovuşturarak. "Tüm bu... *maskaralık* sırasında incinmeni istemiyorum."

"Tam tersi oluyor," diyorum çünkü hayallerim sonunda gerçekleşiyor. "Belki de *ileriye dönük ödeme* olayı kendi yolunda ilerliyordur."

Çenesini kaşıyor, birkaç kez başını sallarken bunu düşünüyor gibi görünüyor, bakışları Asher'a kayıyor. "Peki ya siz ikiniz? Siz arkadaşsınız ve

Hala mı?"

Kıs kıs gülüyorum. değil. İçimden patlayıveriyor.

"Bu ne için?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hepimiz iyiyiz," diyorum ama ona başka bir şey söylemiyorum. Seks hayatım onu ilgilendirmez. Düşünüyorum da, aşk hayatım da öyle. Biriyle çıkmak için kimsenin iznine ihtiyacım yok.

"Tamam," diyor, cevabımdan pek tatmin olmuş görünmüyor ama yine de kabul ediyor. Nefes veriyor, sonra tekrar gruba doğru başını sallıyor. Ama gitmeden önce son bir kez bana dönüyor. "O zaman bana bir iyilik yap."

"Nedir bu?" Biraz şüpheli bir şekilde sordum.

Omzumu sıktı. "Onun kalbini kırma."

Mikrofonu bıraktıktan sonra diğerlerine katılmak üzere uzaklaştı. Uzun bir süre yerimde durdum, kelimeler yankılanıyordu. *Onun kalbini kırma.*

Kardeşim bir şey mi biliyor? Bir şey mi hissediyor? Ona yetişip gömleğinin kolunu tutuyorum. "Sana bir şey mi söyledi? Bu yüzden mi böyle söyledin?" Fısıldıyorum.

Beckett başını sallar. "Hayır. O yapmadı. Ama benim gözlerim var. Şimdi gidelim." Bağışçılara, çocuklara, ailelere, yönetim kuruluna ve hâlâ bir şeylerin peşinde koşan kocama döndüğümüzde onun tavsiyesi bir aşk dersi-
aklımda çınlıyor.

Marcus ile yoğun bir şekilde sohbet ediyordu.

Beckett boğazını temizleyip herkesin dikkatini toplarken bir döngü halinde çalışıyor. Arkasında körfez, dalgaları fon müziği gibi yumuşak bir şekilde kıyıya vuruyor.

Beckett, "Bugün buraya geldiğiniz ve Total Teamwork'ü desteklediğiniz için hepimize teşekkür etmek istiyorum," diyor. "Asher'in fikri olmadan bunların hiçbirisi mümkün olmazdı, o yüzden bundan sonrasını ona bırakıyorum."

Ve Asher her zamanki rahat özgüveniyle piknik masalarının önüne geldiğinde bu sözler kafamda bir kez daha çınlıyor. "Teşekkürler Beckett," diye söze başlıyor ve toplanan kalabalığa göz gezdiriyor. "Bu amaç çok önemli ve Total Teamwork'ün gerçekleşmesine yardımcı olan herkese minnettarım. Ama bugün sadece benimle ilgili değil, bu yolda beni destekleyen insanlarla ilgili. Maeve yanımda olduğu ve sayamayacağım kadar çok şekilde yardım ettiği için şanslıyım. Onsuz bunların hiçbirini yapamazdım. Bu yüzden karıma teşekkür . En iyi arkadaşıma."

Sözleri beklediğimden daha derinden vurdu. Şu anda ağabeyimin beklenmedik tavsiyesinden Lia'nın sulu gözlerine ve kendi hayallerimin nihayet ulaşılabilir hissetmeme kadar her şey çok gerçek geliyor. Ama en çok da bu, Asher'in hedefi.

ve Beckett'in yıllar önce bu hayır kurumunu kurma fikri vardı. Bunu gerçekleştirdiler ve sonunda gerçekleşiyor.

Asher hayır kurumundan, piknikten, eğlence koşusundan, yaklaşan yaz kamplarından ve mevcut hizmetlerin çeşitliliğinden bahsediyor. Konuşması bittiğinde kalabalık alkışlıyor ve ben orada öylece kalakalıyorum, sözlerinin sıcaklığını, bakışlarının sıcaklığını ve bizi çevreleyen sevgiyi hissediyorum.

Kalbini kırma.

İstemiyorum. Asla istemem. Ama bu söz konusu bile mu? Onun kalbi? Bu düşünce kök saldıkça, bir başkası da kök salıyor. Benim kalbim de masada mı?

Daha yüksek sesle atıyor, daha sert çarpıyor.

Düşüncelerim yarışmaya başladı. Sadece altı ya da yedi hafta oldu - nasıl aşık olabilirdim ki? Duygularım o kadar karışık, o kadar bulanık ki artık neyin gerçek olduğunu bile söyleyemiyorum. Bu rolün bir parçası mı, yoksa daha derin bir şeyler mi hissetmeye başlıyorum?

Bunu anlamaya zaman yok, çünkü daha fazla kaynaşmam gerekiyor, bu yüzden içimde dönen kafa karışıklığını bastırıyorum. Rolümü oynuyorum. Gülümse. Ona, eş olmaya odaklan. Optik, değil mi?

* * *

Etkinlik sona erdiğinde Asher çok heyecanlıydı. Onu hokey galibiyetlerinden sonra da böyle görmüştüm. Etrafında yüklü bir enerji var, sanki araba kullanırken bile yerinde duramıyor.

"Nasıl gittiğinden memnun musun?" Pacific Heights'a dönerken kısa bir yolculukta sordum.

"Kesinlikle evet. Bu lansman hayal ettiğimden daha iyi. Marcus'la da bir süre sohbet ettik. Akıllı adam. Sporcuların ruh sağlığı ile çalışma konusunda çok şey biliyor. Açıkçası," diyor. "Yani kesinlikle onun becerilerinden daha fazla yararlanabiliriz. Ama şu anda bu kadar heyecanlı olmamın nedeni bu değil."

"Neden o zaman?"

Garaja girdiğimizde sırlarla dolu bir şekilde bana sırtıyor. "Dur sana göstereyim."

"Ne oldu?" Soruyorum, enerjisi bulaşıcı.

"Sabırlı ol karıcığım," dedikten sonra beni evin içinden geçirip terasa ve arka bahçeye götürüyor. Peri ışıkları çit boyunca parıldıyor
-Yepyeni ve bahçeyi yumuşak bir ışıltıyla aydınlatıyor. Gözlerim küçük kulübeye, eski güneşlenme odasına doğru kayıyor.

Artık güneşlenme odasına benzemiyor.

Nefes alamıyorum, zorlukla nefes alabiliyorum. "Asher?" "Evet?"

"Bir-?" yaptın mı? Duruyorum, bitiremiyorum. Bu çok fazla. Bu gerçek dışı.

"Senin için bir stüdyo mu?" diye soruyor, şimdiye kadarki en tatmin olmuş, en umutlu bakışıyla bakışlarımı tutarak. "Ben yaptım. Biz yokken yaptırdım."

Bu, onaylama sözlerinden çok daha fazlasıdır. Bu her şeydir.

EN SEVDİĞİN RENK

Maeve

"Nasıl?"

Bunu nasıl başardığını anlamaya bile başlayamıyorum. Büyüleyici. Arka bahçede durmuş, artık tamamen değişmiş olan güneşlenme odasına bakıyorum -hayır, aval aval bakıyorum-. Gece bile, ip ışıklarının yumuşak parıltısı altında, değişiklikleri görebiliyorum. Büyük pencereler buranın artık sadece kahve molası için bir yer olmadığını gösteriyor - ki o hiç kahve molası vermiyor. İçeride misafir odasında sakladığım bir şövale, boyalarla kaplı raflar ve ayna yapmak için kullandığım gibi bir çalışma tezgahı var.

"Ne yaptın sen?"

Asher'in gülümsemesi haklı bir gururla yayılıyor. "*Ben* gerçekten bir şey yapmadım."

"Yani, bunu nasıl başardınız?"

"Birkaç adam tuttum. Tezgahı atölyelerinde kurdular ve buraya getirdiler. Sonra, biz bugün dışarıdayken, ışıkları bağladılar ve güneş ışığını kontrol etmek için bazı perdeler eklediler. Hiç kullanmadığım her şeyi kaldırdılar ve senin eşyalarını getirdiler." Tereddüt ediyor, sonra ekliyor: "Kendine ait bir yerin olduğundan emin olmak istedim."

Açıkça söylemekten korkuyorum - yakında gideceğimi, burada daha fazla kalmayacağımı - ama şu anda yanlış bir şeye işaret ediyormuşum gibi hissediyorum

yanlış zaman. Bunun yerine, "Emin misin? Bu çok fazla gibi geliyor."

Meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor. "Bana bunun çok fazla olduğunu mu söylüyorsun?"

Benimle aynı korkulara sahip olmadığını açıkça ortaya koyan bir tonda biraz meydan okuyor. Duygularının ne kadar derin ve geniş olduğunu göstermekten korkmuyor.

Sanırım hepimiz farklı şeylerden korkuyoruz ve o benim korkularımı yatıştırmak için çok şey yaptı.

Ama aynı zamanda beni ayağa kaldırmak için. "Mükemmel ve çok sevindim," diyorum, duygularımı belli ederken sesim çatlıyor. Yanaklarımdan süzülen minnettarlık gözyaşları da dahil olmak üzere hissettiğim tüm gerçek şeyleri görmesine izin veriyorum. "Teşekkür ederim."

Gülümsemekten kaçınıyor gibi görünüyor. "Sadece birkaç ay daha kullanacak olsan bile, buna sahip olmanı istedim. Sanatınızı yapmak için uyuduğunuz yerden ayrılmanız gerektiğini söylemişsiniz. Yani ilham gece yarısı ya da sabah altıda gelirse..."

Hafifçe gülüyorum, gözyaşlarımı siliyorum ve bu çok büyük duyguların bir kısmını yutuyorum. "Sabahın altısında ayakta değilim."

Sırıttırıyor. "Benimle çalış Maeve. Ya gece saat dokuzda ya da gece yarısı ilham gelirse? Ya bir şey seni çağırırsa? Ya aynalarından birini bitirmek ya da bir duvar resmi için bir konsept çizmek istersen? yapmak istiyorsanız, burada yapabilirsiniz. Eğer bir şey sizi çağırıyorsa, ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz."

Olabilecekler yüzünden midem bulanıyor.

Ama özellikle de bizim için. Gelecek bize doğru koşuyor. Bu geçici evliliğin mevsimle birlikte sona ereceği bir gelecek. Mart ayındayız ve takvimdeki sayfalar çok hızlı dönüyor.

"Emin misiniz? Bu çok büyük. Çok harika."

Asher bir adım öne çıkıyor. "Her zaman arkadaş kalacağız," diyor, sesi duygu yüklü. Sonra çiğ, çıplak bir tonda ekliyor, "Her zaman kullanabilirsin. O senin."

Aman Tanrım. Bu en büyük hediye. Bunu bana arkadaşım olarak veriyor. Hiçbir şart koşmadan veriyor. *Sadece* benim sahip olmamı istediği için veriyor. Verme şekli kalbimi en tatlı şarapla dolup taşan bir kadeh gibi, bir odayı dolduran güneş ışığı gibi, en karanlık yerlerde yolunu bulan aşk gibi dolduruyor.

"Asher, bunu seviyorum," diyorum sessizce ve kelimeler orada dursa da, gerçek devam ediyor - *sanırım sana aşık oluyorum ve içimde güç toplayan tüm bu duygularla ne yapacağımı bilmiyorum, yaralı kalbime doğru acımasızca yürüyor.*

"Güzel," diyor bu işi başardığını bilen bir adamın kendinden emin gülümsemesiyle. Bir elini sırtıma koyuyor. "Hadi gidip yeni stüdyonu görelim."

Beni güzel peyzajlı bahçedeki taş patika boyunca yönlendirirken başım dönüyor. Dize ışıklarından gelen yumuşak parıltı her şeyi huzurlu ama aynı zamanda şenlikli hissettiriyor, sanki her saat yaratmaya davet ediyorlar. Rüzgârda hafifçe sallanan asılı bir sandalyenin bulunduğu bir ağacın etrafına inşa edilmiş yüzen güverteye adım atıyoruz. Bu kadar mükemmel olması korkutucu - kendimi orada ne kadar kolay hayal edebiliyorum.

Kapıyı kaydırarak açtı ve içeri girmemi işaret etti. "Maeve Hartley için, Kaliforniya'nın en iyi sanatçılarından biri. Fotoğrafçı gelmeden önce yaptıramamış olmam çok kötü."

Gülüyorum, haftalardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Bayıldım buna.

Bunu sadece kendim için seviyorum."

"Güzel, çünkü bunu *California Style* için yapmadım. Senin için yaptım."

Kalbim tekliyor, sonra göğsüme çarpıyor, çok iyi hissettiren bir ritimle çarpıyor. Damarlarım parlıyormuş gibi hissediyorum.

Stüdyonun içindeki ışık yumuşak, özenle düzenlenmiş alana sıcak bir parıltı yayıyor. Burası benim için yaratabileceğim bir alan, başkalarıyla paylaşmak zorunda olmadığım, kendimi içine sıkıştırmak zorunda olmadığım bir alan.

Ama sevdiğim sadece mekan değil; arka bahçenin tamamının ışıklarla, peyzajla, huzur ve sakinlikle, kapıyı kapatıp sanatımın içinde kaybolabileceğim şekilde buraya yönlendirilmesi.

Çok sevindim. "denemek istiyorum," diyorum, Noel'deki bir çocuk gibi hissederek. Sanki bana patenleri yeni vermiş ve şimdi sokakta yarışmam, rüzgârı saçlarımda, kaslarımla bacaklarımda hissetmem gerekiyormuş gibi.

Asher çenesine vurarak raflara doğru yürür. "Bakalım o zaman. Sevdiğin boyalardan sipariş ettim. Toksik olmayan kimyasallarla yapılanlardan. Hepsi zalimlik içermiyor."

İşte bu . Kalbim patlayacak.

Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor. "Nasıl bildin...?"

Yüzünü bana dönüyor ve bakışları yumuşuyor. "Bir keresinde, zarar vermeyen malzemeler bulmanın senin için ne kadar önemli olduğundan bahsetmiştin. Eğer burada resim yapacaksan, ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı isterim diye düşündüm."

Sertçe yutkunuyorum, her küçük detaya bu kadar dikkat etmesi beni şaşırtıyor. "Bu... çok şey ifade ediyor."

Sonra gözlerinde şakacı bir parıltıyla bir boya tüpünü kaldırıyor ve ekliyor: "Hafızam beni yanıltmıyorsa, kırmızı en sevdiğin renk mi?"

Bakışları göğsüme kayıyor ve eminim ikimiz de birden stüdyodaki o günü hatırlıyoruz, parmağını tenimdeki kırmızı boyanın üzerinde gezdirdiği, dokunuşunun beni aydınlattığı, içimi cızlattığı o günü.

"Stüdyoda kırmak için aklınızda bir şey mi vardı, *kocacığım*?"

Gülümsemesi günahkârcaydı. "Elbette var."

VÜCUDUMU KIRMIZIYA BOYA

Maeve

Yere bir örtü serdim ve birkaç boya fırçası seçtim - ince olanlar, yumuşak olanlar, ama birkaç de büyük olanlar. Bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden neyin doğru hissettireceğinden emin değilim.

"Daha fazlası daha fazlasıdır," diyorum Asher'a, onları bir kavanozun içinde sunarken.

"Seninle öyle," diye cevap veriyor, kavanozu alırken sesi eğlenceyle dolu, sonra seçtiği boyayla uyumlu ince bir tane seçmeden önce seçenekleri dikkatle inceliyor - daha önce hiç görmediğim bir tüp. Benim satın aldığım bir tüp değil.

Bu adam. Açgözlü ve aynı zamanda hazırlıklı. Ki bu tam *ona göre*. Vücuda zarar vermeyen boyaları araştırıp araştırmadığını sormama bile gerek yok çünkü elbette araştırmıştır.

Fırçayı tüpün yanına koyuyor.

Başımla tüpü işaret ederken ona bir palet uzatıyorum. "Dur tahmin edeyim, yine Risqué Business'a mı gittin?"

Gözlerinde bir parıltıyla başını sallıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Doğru söylüyor. . Ve bunu bilmek hoşuma gidiyor. Rahatlatıcı ama aynı zamanda içimde başka bir şeyi de harekete geçiriyor. "Ve *müstehcen* resim gecesi için en iyi boyayı onlara sormak zorunda bile kalmadın. Doğruca raflara gittin ve buldun."

"Tüm ev ödevlerimi önceden yaptım." Yaklaşıyor, gülümsemesi daha derin, daha karanlık bir şeye dönüşüyor - yeşil gözleri değerli taşlar gibi parlıyor, titreyen arzularla dolu. Parmaklarının arkasını yanağımda gezdiriyor ve mırıldanıyor: "Burası senin stüdyon ama bu gece benim tuvalim sensin."

Tüylerim diken diken oldu.

Bu işin mekaniğini -kim kimi boyuyor- pek düşünmemiştim ama tabii ki bu mantıklı. O benim vücudumu boyayacak.

Normalde resim yaptığım sandalyeye oturuyorum ve bluzumun düğmelerini karıştırıyorum. "Ressam boyanan olduğunda," diyorum usulca.

Yanıma yaklaştı, çenemi tuttu ve yüzümü kaldırdı. "Gömleğini çıkar, karıcığım. Göğüslerini kırmızıya boyamak istiyorum."

Ürpererek nefes alıyorum, zihnim o ana geri dönüyor - arkadaşlarımla öğle yemeği için lokantada olduğumuz ve benim için ideal erkeği düşündüğüm zamana - vücudumu boyamak isteyecek birine.

Ve şimdi o benim en iyi arkadaşım.

Kardeşimin en iyi arkadaşı.

Benim kocam.

Düğmeleri çözerken nefesim hızlanıyor, gömleği omuzlarımdan sıyrıyorum ve düşmesine izin veriyorum.

"Şimdi sutyen," diyor, sesi alçak ve sabit.

Kancayı açtım, nabzım hızla atıyordu. Elinde yepyeni boya fırçasıyla bana doğru yaklaşıyor. Yaklaşırken bir elini sandalyemin arkasına doluyor, eğiliyor, nefesi tenime değiyor. "Ben bir sanatçı değilim. Sadece neyi sevdiğimi biliyorum. Ve ben..." Duraksıyor, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi. Dudaklarını yalıyor, belki de "*Bunu* sevdim" demeden önce düşüncelerini toparlıyor.

Sanki bir şey saklıyormuş gibi, asıl söylemek istediği şeyi değiştiriyormuş gibi söylüyor. Ama sanırım ne demek istediğini biliyorum. Benden hoşlanıyor. Ve bence aslında kullanmak istediği fiil de hoşlanmak değildi.

Ya da belki de dilinde dört harfli bir kelime daha oluşmasını umuyordum. Belki de çok fazla şey hissediyorum. Belki de içimde kabaran tüm bu duygular, muhtemelen sahip olamayacağım bir şeyi istememe neden oluyor.

Fırçayı kaldırıyor ama bana dokunmuyor. Bunun yerine sanki yumuşaklığını test ediyormuş gibi elinin tersinde gezdiriyor. Sonra alçak, dumanlı bir sesle, "Çeneni kaldır." diyor.

Yapıyorum ve fırçayı çenemin altından, boğazım boyunca dibindeki çukura kadar sürüklüyor, sonra aşağı, aşağı, göğsümden aşağı, göğüslerimin arasından, göbek deliğime kadar devam ediyor. Her yerim titriyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Kendi tenimde elektrik çarpmış gibi hissediyorum, sadece o tek vuruşta.

Fırçayla tekrar yukarı çıkıyor, sağ göğsümde duruyor, kılları meme ucumun etrafında gezdiriyor ve ben nefes nefese kalıyorum, umut ediyorum, istiyorum - ta ki tepe noktası küçük bir elmasa dönüşene kadar.

"İşte," diyor, sesi alçak ve tatmin olmuş. "Sanırım karım benim tuvalim olmaktan hoşlanacak."

"Sanırım ben de öyleyim," diyorum usulca, nefes nefese.

Boyanın bir kısmını palete yayabilmek için arkasını dönüyor. Sonra fırçayı daldırıyor ve alaycı bir gülümsemeyle ekliyor, "Bu tuvali nasıl boyayacağınıza dair herhangi bir ipucunuz varsa, bana bildireceğinize inanıyorum."

Nefesim yine kesiliyor. "Söyleyeceğim," diye fısıldıyorum. Ama muhtemelen tek kelime etmeyeceğimi zaten biliyorum - çünkü bu adam bana ne yapacağını çok iyi biliyor.

Fırçayı kırmızı boyaya daldırıyor ve sonra yavaşça, baş döndürücü bir şekilde sağ göğsümün etrafında gezdiriyor. Fırça tenime değdiği anda sanki damarlarımda bir kıvılcım tutuşuyor. Boya serin ve pürüzsüz, ama kılların sürtünmesi içime bir sıcaklık yayıyor.

Göğsümün etrafında daireler çizerken ölçülü ve kasıtlı davranıyor, her vuruşta tenim uyanırken onu bir yaz kirazının rengine dönüştürüyor.

Meme ucuna ulaştığında, onu da kırmızıya boyarken titriyorum. Sonra geri adım atıyor, ukala ve aynı zamanda inanılmaz derecede tahrik olmuş görünüyor.

Tek kelime etmiyor ama bana geri dönüyor, ancak bu sefer fırçayı daldırmak yerine parmağını boyanın içine sokuyor ve sonra rengi üzerime sürüklüyor.

Her dokunuşta daha da ısınıyorum, ıslanıyorum, vücudunu sert ve acımasız bir spor yapmak için kullanan bu adamın beni sanat olarak kullanmasının yavaş, şehvetli yolundan daha fazla tahrik oluyorum.

Bana konusuna tapan bir sanatçı gibi bakıyor. Hayranlıkla. Hürmetle. Ve tamamen tanıdığım bir arzuyla - sadece yaratırken hissettiğim türden değil, *onun* için hissettiğim türden. Bu zengin ve güçlü bir şey, derinlerden gelen bir şey. Daha önce kendimi boş hissederken beni dolduran bir şey.

Palette daha fazla boya sıkıyor, parmaklarını boyaya daldırıyor ve acele etmeden yavaş, bilinçli vuruşlarla diğer göğsümü boyuyor. Bitirdiğinde geri çekiliyor, lekeli eline bakıyor ve "Sanırım artık ellerim kıpkırmızı oldu" diyor.

Bu bir davet olarak söylenir.

"O zaman beni işaretle," diye fısıldıyorum. Ayağa kalkıyorum, kotumu ve külotumu çıkarıyorum, kendimi onun önünde çıplak bırakıyorum. "Beni ellerinle işaretle."

Hiç tereddüt etmeden iki elini de soğuk boyanın içine daldırıp karnıma bastırıyor. Boyanın soğuşundan ve ellerinin sıcaklığından ürperiyorum. Geri çekiliyor. İkimiz de aşağı bakıyoruz. Yakut kırmızısı el izleri vücuduma damgalanmış, canlı ve kalın. Daha aşağı iniyor, kalçalarım ve baldırlarımda izler bıraktıktan sonra tekrar yukarı çıkıyor, elleri kollarımda geziniyor, boğazımı nazıkçe sarıyor. "Sanırım buna 'Benim Kızıl Sanat Eserim' diyeceğim." derken sesi hırıltıya dönüşüyor.

Ve burada, gönlümce resim yapabildiğim, eskiz çizemediğim ve yaratabildiğim yepyeni stüdyomda, kendimi bir sanat eseri gibi hissediyorum. Çünkü kendimi onun gözünden görüyorum.

Ona uzanıyorum. "Benimle pisliğe bulaşmak ister misin?" "Gerçekten istiyorum," diyor.

Kıyafetleri kayboluyor ve kısa süre sonra stüdyoda kırılıyoruz. Beni tezgaha oturtuyor ve tüm vücudumu boyayarak beni beceriyor. Ve kısa süre sonra, üzerimde bıraktığı el izleri göğsünde, kollarında, kalçalarında lekeler dönüşürken her yerinde. Bacaklarım onu sarıyor ve daha derine iniyor, beni tamamen dolduruyor, beni parçalara ayırıyor, sanki birlikte tamamen yeni bir şey yaratıyormuşuz gibi.

Belki de "evet" dediğimizden beri yaptığımız şey budur.

* * *

"Bu bluz kızarmış," diyorum kollarımı tekrar içine sokarak. Eve dönmek için sadece avluyu geçmemiz gerektiğini ve bu gömleğin yeterince örttüğünü düşünerek külotumu ve kot pantolonumu alıyorum. Asher pantolonunu giymiş, gömleği elinde, biz kapıyı kaydırarak açarken, el izlerimizle dağılmış bezlere bakıyor.

"Yarın temizlerim," diyor ve bana sırtlıyor. "Muhtemelen... duş almalıyız."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Her tarafımızdaki kırmızı karmaşaya bakarak alay ediyorum. Buna bayılıyorum. Duşunu, onunla vakit geçirmeyi ve en önemlisi bana bu stüdyoyu verdiği için onun büyük, cömert kalbini seviyorum. Arkasındaki düşünce ve özen beni söyleyebileceğimden çok daha fazla etkiliyor.

Ama stüdyodan çıkarken bu hislerimi yutuyorum, kulağıma hafif bir inilti geldiğinde avluya koşmaya hazırım.

"O da neydi?" Adımlarımın ortasında durarak sordum. "Bunu duydun mu?" "Evet," diye yanıtlıyor Asher, kaşları çatılmış bir halde.

Başımı eğip dinliyorum. Yakındaki çalılardan yumuşak bir vınlama daha geliyor. Duyularım alarına geçiyor. "Yavru bir geyik mi? Rakun mu?" Sese yaklaşırken yüksek sesle merak ediyorum.

Otlar hışırdıyor ve çalılardan arasından bir hayvan çıkınca sıçıyorum; soğuk mavi gözlü, hafifçe titreyen siyah-beyaz bir köpek.

"Aman Tanrım, bebeğim, iyi misin?" Hemen çömelip ona uzandım. Ama tabii ki hâlâ kırmızı boyayla kaplıyım ve onu kendime çekerken onun siyah beyaz kürkü de öyle. Ona sarılmama izin veriyor, korkmuş tatlım. Ellerimi nazikçe ince gövdesinde gezdirip tasma ve künne olup olmadığını kontrol ediyorum. Titriyor ama geri çekilmiyor, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış.

"Etiket yok," diyorum, şimdi yanımda diz çökmüş, kaşlarını çatmış olan Asher'a bakarak. "Stüdyoya girdiğimizde burada değildi."

"Ya da belki de öyleydi," diyor düşünceli bir şekilde. "Bahse girerim müteahhitler daha önce buradayken içeri girip saklanmıştı." Elini kızın başına koyuyor, kulaklarının arkasını kaşırken parmakları nazik. "Onu içeri götürüp temizleyelim."

"Ve çipli olup olmadığını görmek için yarın onu veterinerine götürün," diye ekliyorum, ayağa kalkıp köpeği dikkatlice kollarıma alıyorum. Çok hafif. "Hadi gel, tatlı şey. Seni temizleyelim ve karnını doyuralım."

Köpek usulca inliyor, başını göğsüme bastırıyor. Bir anda aşık oluyorum; anlık ve bastırılmaz bir şey. Terasa doğru yürüyoruz ve Asher kapıyı açıyor. İçeri girdikten sonra üst kattaki yatak odasına çıkıyoruz, ikimiz de hâlâ boya içindeyiz.

"Grup duşu?" Sırtarak öneriyorum. O da gülüyor. "Tabii ki."

Birkaç dakika sonra üçümüz yağmur duşundayız, boya ve kirden .

Temizlendikten sonra dışarı çıkıyorum, kendime bir havlu sarıyorum ve köpek için de bir tane alıyorum. Asher ıslak yaratığı bana uzattı. Otuz kilo, belki de kırk, sivri kulaklarına, ipeksi Collie kürküne ve her nasılsa büyük ve umutlu olan buz mavisi gözlerine bakılırsa Border Collie ile muhtemelen Husky arası bir şey.

Asher işini bitirip beline bir havlu sarıyor ve onun yanında diz çökerken sırtıyor. "Şu haline bak," diyor onu biraz daha kurularak. "Yepyeni bir köpek olmuşsun."

"Sorun yok, tatlı kızım," diyorum usulca. "Artık boya yok; artık kir yok. Ama bir evin var mı?"

Yüzümü yalıyor ve kalbim eriyor. Asher'a bakıyorum, gözlerim sessizce soruyor - *onu tutabilir miyiz?*

Hafifçe titrediğini fark ederek başını okşuyor. "Petfinder'ı kontrol edeceğiz ve kurtarma ekiplerini arayacağız, onu taratacağız..."

"Ya sonra?" Umutlu ama gergin bir şekilde soruyorum. Sadece onun iyi olmasını istiyorum. "Ne bakacağız," diyor, ama bunu söyleme şeklinden anlayabiliyorum.

havluyu başına sürterek bize ihtiyacı olduğunu öğrenmemizi umuyor.

Ben de öyle.

Kıyafetlerimizi giyip mutfığa gidiyoruz ve onun için biraz pirinç buluyoruz. Kuyruğunu sallayarak mideye indiriyor. Anladım. Burayı ben de seviyorum. Hem arkadaş hem sevgili olmanın mümkün olduğunu düşünmeye başlıyorum.

HOROZ-A-DOODLE-DOO

Asher

Maeve, beş gün sonra yerel bir kurtarma ekibi yavruyu kimsenin sahiplenmediğini söylediğinde gizliden gizliye sevinmekle kalmadı. Petfinder'ı, kayıp ve buluntu ilanlarını ve yakındaki barınakları araştırdık, veteriner küçük sevimli hayvanın mikroçipi olmadığını doğruladıktan sonra bile.

Maeve'in dış görünüşü çok heyecanlıydı. Vancouver'dayken, tam da bu akşamki maç için arenaya gitmek üzere otelden ayrılırken aradı. Bana köpeğe verdiği isimle "sevimli güncellemeyi" yaptıktan sonra, sokak köpeğinin arenada ne kadar iyi davrandığından bahsediyor. Onu yakındaki bir köpek kreşine götürmeyi planlamış ama onun yerine işe götürmeye karar vermiş. Eleanor, Maeve'in bir köpek bulduğunu öğrenince bu konuda ısrar etti. Bunda şaşılacak bir şey yok - bu kadın kendi köpeğini portreler için giydiren kadın.

"Bir köpek yatağında ya da bazen bir kafeste kalıyor ve neredeyse her yönden mükemmel. Onu Lyft ile işe götürdüğümde bile oldukça iyiydi. Yani... onu tutabilir miyiz?"

Yapabilir miyiz?

İki kelimelik soru yüreğimi burkuyor. Sanki bu bir biz meselesiymiş gibi. Sanki bize bağılıymış gibi.

"Maeve, bundan sorumlu ," diyorum.

"Oh lütfen, sahibi olmayı seviyorsun," diye alay ediyor.

"Yatakta," diye belirttim.

Alay ediyor. "Asher, sen genel olarak kontrolü seviyorsun."

Biraz kılandım - belki de doğru olduğu için. "İyi ama bunun köpek beslemekle bir ilgisi yok."

Ama içten içe, bana yapabilir *miyiz* diye sormasından heyecan duyuyorum. Her *biz* dediğinde, bu romantizm daha gerçek, daha kalıcı geliyor. Onunla bir hayat. Sanki sonunda ona onu sevdiğimi söyleyeceğim ana yaklaşıyoruz. Ama kendimi tutuyorum. Onu korkutup kaçırmayacağım.

Her ne kadar Maeve'in köpeği olduğunu bilsem de - ben yoldayken onunla ilgilenen, veteriner ziyaretlerini ayarlayan ve onu gezdiren o - bir köpek evlat edinmek bir taahhüt gibi hissettiriyor. Yine *de* bu durum beni bir süredir istediğim şeye yaklaştırıyor. Ona hayatımın aşkı olduğunu söyleyeceğim o mükemmel anı bulmak. Son birkaç haftadır ona bunu göstermeye çalışıyordum. Belki de sonunda bunu duymaya hazırdır.

"Sana hayır diyemem," diye itiraf ediyorum.

Neşeleniyor. "Kalabilirsin kızım," diyor köpeğe, o da yanıt olarak alışılmadık bir ses çıkarıyor - garip bir şekilde horoz ötüşüne benzeyen bir ses.

"Neydi o?" diye sordum.

"Garip bir havlaması var." Bir duraksama oldu, sonra heyecanlı bir nefes. "İşte bu! Onun adı Horoz." Maeve devam ederken gülüyorum, "Kafasını eğdi-evet, bu onun yeni adı. Aslında, bekleyin. Köpek isimleri tanrıçasından bir mesaj alıyorum... bekleyin... Onun adı Ruby Rooster! Çünkü onu bulduğumuzda -boyamız sayesinde- kırmızıydı ve bir horoz gibi havlıyordu."

"Belki de horozları gerçekten sevdiğin içindir..." dediğimde Vancouver arenası ortaya çıkıyor.

Kıs kıs gülüyor. "Horozunu gerçekten sevdim."

Sırıyorum, sonra duvar resmini soruyorum. Beni bilgilendiriyor, aşk dersleri aynaları, gece pazarı hakkında daha fazla şey anlatıyor ve birden parlıyor. "Ah! Bir de şu kahve dükkanı var. Adı High Kick Coffee - eski bir Vegas şov kızı tarafından işletilen bir sanat galerileri var. Bu hafta başında *California Style*'daki yazımı görmüş, kadın sanatçıları desteklemeyi çok seviyor ve duvarlarda benim resimlerimden de görmek istiyor. Orada çok fazla sanat eseri satıyorlar."

Bir süre bunu düşündüm. "Biliyor musun, şimdi sen söyleyince, bugünlerde kafelerde çok fazla sanat eseri görüyorsun."

"Kesinlikle! Sanırım yeni galeriler haline geldiler ve sanatı daha erişilebilir hale getirdiler" diyor. Onu kanepeye gömülmüş, ayaklarını uzatmış bir şekilde hayal edebiliyorum.

Altında imzası haline gelmiş tişörtlerinden birini giymiş, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve bu görüntü neredeyse "*Seni seviyorum*" diye bağırmama neden olacak.

"Komik olan şu ki," diye devam ediyor Maeve, "bir zamanlar sanatımın Frieda Claiborne ya da Julien Aldridge galerileri gibi galerilerde yer almasını çok isterdim - bilirsiniz, eskiden hizmet verdiğim gerçekten havalı galeriler."

Bu işin gidişatını sevdim. "Ve şimdi bu değişiyor mu?"

"Bence de öyle. Aynalarımın mağazalarda, resimlerimin kafelerde olması fikri bana doğru geliyor. Vegan kafedeki ağaç duvar resmini bitirdim ve yoga stüdyosundaki ay ve yıldızlar üzerinde çalışıyorum. Belki de başından beri olması gereken buydu. Belki de hiçbir zaman süslü galerilerle ilgili değildi. Belki de sanatımı her gün insanların önüne, keyif alabilecekleri bir yere çıkarmakla ilgiliydi. Beni mutlu etmesi için beş bin dolara satılması gerekmiyor. Eğer sıradan insanlar onu görebilirse, bu benim hayalimi gerçekleştirir."

"Ve siz herkes için sanat yapıyorsunuz. Sadece değil."

Sesi titriyor. "Evet, öyleyim. Ve sanırım benim için önemli olan da bu."

Kendi kendime gülümsüyorum. *Sonunda ayakları yere basıyor, bir şeyleri çözüyor.* Bencilce, kariyeriyle ilgili bu yeni keşfedilen kesinliğin davama yardımcı olup olmayacağını merak ediyorum. *Belki de hayatının bu kısımlarını çözerse, en büyük soruya daha açık olur: Sence sen de beni sevebilir misin?*

Bir şey daha eklediğinde neredeyse arenaya varmıştım. "Sen şehre döndüğünde teyzem bizi tekrar dışarı çıkarmak istiyor. Bizim için heyecan verici haberleri olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama sorun olur mu?"

"Elbette," diyorum ama içimde küçük bir şüphe düğümü oluşuyor. Vivian söz konusu olduğunda, "heyecan verici haberler" sürpriz bir akşam yemeğinden çok daha karmaşık bir şeye kadar her anlama gelebilir; örneğin Maeve'e catering işini veriyor ve hemen devralmasını istiyor.

Ama orada olmam iyi bir şey, Maeve'i Vivian'ın fırlatacağı her türlü falsolu topa karşı koruyabilirim.

Şimdi arenaya doğru yürüyorum ve maç yaklaştıkça şehrin gürültüsü arka planda kayboluyor. Maça odaklanmam, zihnimde oyunların üzerinden geçmem gerekiyor ama Maeve ile yaptığım konuşma aklımdan çıkmıyor. Hokeyi ve Maeve'le olan bu şeyi dengelemek giderek daha da karmaşılaşıyor. Ve yakında, gerçekten yakında, ona deli gibi aşık olduğumu söylemek zorunda kalacağım.

Dilimin ucunda. Sadece doğru anı bekliyorum. Onu kaçırmamak yavaş yavaş romantizm yaşıyorum. Böylece onu kaybetmeyecektim.

Ve belki, sadece belki, sonunda onu sevdiğimi duymaya hazırdır.

Ama bu gece kazanmam gereken bir oyun var. Kapıya yaklaşırken hayallerimdeki kadının düşüncelerinden .

* * *

Ertesi gün öğleden sonra erken saatlerdi ve Beckett'ın spor salonunda deadlift alanındaydım, eliptik bisikletten atlayıp yanıma geldi ve AirPods'umu çıkarmamı işaret etti. Ağırlıkları bıraktım ve müziği kapattım. "Ne var ne yok?"

Daha önce birlikte kaldırmıştık zaten. Şimdi ekstra setler yapıyorum.

"Ne zaman, bilirsin işte, kız kardeşime ona deliler gibi aşık olduğunu söyleyeceksin?"

Göz kırpıyorum, geri adım atıyorum. Beklediğimden daha açık sözlü. Maeve hakkında ona ne söyleyeceğimden tam olarak emin değilim. Sanırım hissettiklerimle ilgili bir şey yaparsam arkadaşlığımızı riske atmış olacağımı düşündüm ama bununla ilgili bir sorunu olacağını da hiç düşünmemiştim. Bu onun tarzı değil. Bana güveniyor. "Ne zamandır tanıyorsun?" Sonunda söyledim.

"Dostum, ona yıllardır kötü davranıyorsun."

Tamam. Yani benden önce. Harika.

"İşte sana . Bir yolunu . Ona iyi davran. Ve beni unutma. Anladın mı?"

Yutkunuyorum. Başımı salladım. "Yapmayacağım. Ve teşekkürler," diyorum, bunun onun için olduğu kadar dünya için de açık olup olmadığını merak ederek.

Ya da daha önemlisi, ona.

* * *

Yaklaşık bir hafta sonra, Vivian'ın akşam yemeği için hazırlanıyoruz ve Maeve saçlarını toka haline getirirken Ruby Rooster ayaklarının dibinde oturmuş, kuyruğunu sallayarak Maeve'in giyinmesini izliyor.

Bu köpeği çok iyi anlıyorum.

Maeve banyo aynasındaki yansımasını kontrol ediyor ve ben yine fark ediyorum: bileklerini büküyor.

Kaşlarım çatıldı. "İyi misin?"

"Kesinlikle," diyor parlak bir gülümsemeyle, ama ibuprofen'i alırken gözlerimi bileğinden alamıyorum. Bu sefer üç hap atıyor. Saydım.

"İyi değilsin," diyorum, niyet ettiğimden daha keskin bir şekilde.

"Öyleyim," diye ısrar ediyor, gülümsemesi biraz azalıyor. "Sadece biraz ağrıyorlar.

Dediğim gibi, bu normal. Bu yüzden esneme hareketleri yapıyorum."

Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Bu nasıl normal olabilir?"

"Ellerimle çalışıyorum Asher," diyor, sonra beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hiç ağrın olmuyor mu?"

Her zaman. Ama ben bir sporcuyum. Bu gerçekten işimin bir parçası ve bununla başa çıkıyorum. Üstesinden geliyorum. "Evet ama aynı şey değil."

"Nasıl aynı olmaz?" diye karşı çıkıyor ve çoktan banyodan çıkıp çantasını aldığı yatak odasına doğru ilerliyor.

Ruby Rooster onun peşinden koşuyor ve Maeve köpeği sevip çenesini kaşıyor.

Duruyor ve bana düşünceli bir bakış attıktan sonra elini göğsüme koyuyor. "Asher, öyle. Vücudunla çalışıyorsun. Ben de öyle. Olur böyle şeyler."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. *Benim başıma geldiğinde bununla başa çıkabilirim, ama ya senin için daha da kötüleşirse? Ya çabuk iyileşemezsen? Ellerin senin geçim kaynağın.*

"Bunu araştırabiliriz," diye öneriyorum, göğsümde bir düğüm sıkılaşıyor.

Beni daha yakına çekti. "Hadi yemeğe gidelim. Teyzemi görmek yeterince stresli."

Nefes alıyorum, sadece önümüzdeki geceye odaklanmaya çalışıyorum. Köpek başını bana sürttüğünde, gerginlik bir dakikalığına gevşiyor ve Ruby Rooster'ın başına bir öpücük kondurmak için eğilip çiçeksi bir koku alıyorum. "Köpek neden bu kadar... güzel kokuyor?"

Maeve sırtlıyor, sonra da hazırlıksız bir şekilde, "Oh, bu pati dumanı," diyor.

Göz kırpıyorum. "Pati dumanı mı? Az önce pati dumanı mı dedin? Bu da ne böyle?" Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Evet, evcil hayvan dükkanından aldım. Zulüm içermiyor ve çok güzel kokmasını sağlıyor." Yavruya doğru eğilip burnunu avuçluyor. "Ne kadar güzel bir kız. Pati dumanını da , değil mi?" Maeve soruyor,

Köpeğin yüzünü okşayarak.

Elimde değil, gülmeye başladım. Sadece Maeve pençe dumanı gibi bir şeye sahip olabilir. *Tam ona göre*, biraz tuhaf, biraz abartılı ama kesinlikle büyüleyici. Ve o anda, biliyorum. *Bu gece. Bu gece kesinlikle, çılgınca aşık olduğumu söyleyeceğim*. Yaptığı şey kalbimi eritirken nasıl söylemem?

Köpekle vedalaşıyoruz ama restorana giderken onun bileklerini düşünmeden edemiyorum. *Ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım. Bunu dzeltmeliyim*.

Restoranda, ellerimi yıkamak ve *sanatçılar için bilek ağrısını* Google'da aramak için erkekler tuvaletine kaçıyorum. Tendinit. İşte bu. Tendinit olabilir. Bilek telleri... ateller... güçlendirme egzersizleri. Bu gece ona bileklik sipariş edeceğim ve daha iyi egzersizler bulacağım. Daha sonra bakarım. Bunu düzeltebilirim.

Biraz daha az gergin bir şekilde, endişelerimi bir kenara iterek Maeve ve teyzesine masada katılıyorum. "Her şey nasıl gidiyor Vivian?" Odaklanmaya çalışarak soruyorum.

"Harika! Vancouver'a karşı harika bir maç çıkardın. Aslında tüm sezonun gidişatını beğendim."

Bu iyiye işaret. Belki sadece hokey hakkında konuşur. Belki Maeve'in sanat kariyerine girmez.

Ama sonra Vivian Maeve'e döner. "Seninle her şey nasıl gidiyor, Bayan *California Stili*?"

Maeve omuzlarını dikleştiriyor ve gülümsüyor. "Gerçekten iyi, aslında. Duvar resmi neredeyse bitti ve ondan birkaç iş daha aldım ve tabii ki eserden de. Muhtemelen ara sıra size yemek servisi yapabilirim ama komisyonlarla o kadar çok uğraştım ki daha fazla yemek işi alabilir miyim bilmiyorum."

Aman Tanrım, başarıyor. İlerliyor. Bir sanatçı olarak hayatını kazanıyor. Bu onun hayali. Onunla gurur duyduğumu bilmesini sağlayarak elini sıkıyorum.

Ama bileğindeki ağrıyı hatırlayınca bu düşünce yıkılıyor. *Ya daha da kötüleşirse? Hâlâ resim yapabilecek mi? Gece pazarı için aynalar ve lambalar yapmaya devam edebilecek mi? Bir kariyeri olabilecek mi?*

Sipariş veriyoruz ama aklım aynı döngüde takılı kalıyor. *Tendinit konusunda endişelenmek için çok ge*. Onun için uzun vadeli bir plan yapmalıyım.

Sandalyemi geriye itiyorum ve tam da biraz daha araştırma yapmak için izin isteyecekken, çünkü şu anda yapmam gereken şey bu,

Maeve bana komik bir bakış attı. Doğru. Vivian'ın Vivian'ın bize haberleri vardı. Tekrar yemeğe odaklanarak yerime yerleştim.

Vivian memnuniyetle gülümsüyor. "Sana bir düğün partisi düzenleyeceğim."

Ne? Göz kırıyorum. "Düğün partisi mi?"

"Evet. Nişan partisi veremedim çünkü sen hemen ailesiz evlendin. Bir resepsiyonumuz olmadı. Bunu senin için gerçekten yapmak istiyorum." Maeve'e dönüyor, gözleri yumuşuyor. "Annene her zaman senin için burada olacağıma söz verdim. Neye ihtiyacın olursa."

. Maeve'in onu geri çevirmesine imkan yok.

Maeve'in gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Duygulandığı belli, ama "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin" diyor.

Vivian bunun gerçek olduğunu düşünüyor. Maeve gerçeğin ortaya çıkmasından korkuyor olmalı. Daha ne kadar rol yapmaya devam edebiliriz?

Belki de bu sadece bir işaret değildir. Belki de bu istediğim fırsattır. Bu Maeve'e rol yapmak zorunda olmadığımızı söyleme şansım.

Vivian, "Yemek işini ücretsiz halledeceğim," diye ekliyor. "Mekan sahibi arkadaşlarım var." Maeve'e döner. "Kardeşini, Reina'yı ve arkadaşlarından herhangi birini davet edebiliriz elbette. Bana sizin için uygun olan tarihleri söyleyin yeter."

"Minnettarım Vivian, gerçekten," diyerek Maeve cevap vermeden araya giriyorum. "Bu inanılmaz cömert bir teklif. Maeve ve benim programlarımızı gözden geçirmemiz gerekecek. İkimiz de iş yoğunluğu içindeyiz." Maeve'e bakıyorum ve ona güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir bakış atıyorum. "Ama söz veriyorum, herkes için uygun bir şeyler bulacağız."

Maeve rahatlamış bir ses tonuyla "Yapacağız," diyor ve daha önce yaptığı gibi elini bir kez daha uzatıyor.

Vivian'ın gözleri bileğine kayıyor. "Bunu yine mi yapıyorsun? Gençken, saatlerce resim yaptığın zamanlarda bunu hep yapardın."

Ne oluyor lan? Bunu yıllardır mı yapıyor? Çenem titriyor. "Ben iyiyim. İbuprofen aldım ve bileklerimi esnetiyorum..."

Vivian araya giriyor, "Kendini fazla yoruyorsun Maeve. Belki de tam zamanlı yemek servisi yapmayı düşünmelisin."

Whiplash. Vivian'ın vites değiştirme şekli beni rahatsız ediyor. Maeve'in acı çekecek kadar çok çalışmasından nefret ediyorum ama sanatını bırakmasının söylenmesinden daha da çok nefret ediyorum. "Tutkunuzun fiziksel etkileri olduğunda

etkilerini hafifletmenin yollarını buluyorsunuz," diyorum. "Tutkunuzdan vazgeçmiyorsunuz." Sözcükler güçlü çıkıyor ve Vivian'ın gözleriyle buluşuyorum. "Merak etme. Ona yardım edebilirim."

Vivian'ın yüzü yumuşar. "Çok tatlısın. Ona göz kulak olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Ona aşık olduğunu söyleyebilirim."

Kendimi tamamen tutamıyorum. Kendimi durduramadan Vivian'a "Öyleyim," diyorum. Gerçek iyi hissettiriyor. Ve Maeve'e, sadece Maeve'e söyleyeceğim zaman için iyi bir alıştırma. Maeve'e bu romantizmin göstermelik olmadığını söylediğimde. Gerçek olduğunu söylediğimde.

Vivian ışınlanır. "Biliyordum."

Belki Maeve de biliyordur. Belki kaçmayacaktır. Özellikle de ona yardım edebilirsem. Ve daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Telefonumu salladım. "Üzgünüm, bir arama yapmam gerekiyor. Menajerim mesaj atıyor."

Kendimi affettirip tuvalete geri dönüyorum ve bilek egzersizleri için daha fazla web sitesi açıyorum. Yapılabilecek çok şey var; stres topları, parmak esnetme hareketleri, terapi seçenekleri. *Ona yardım edebilirim. Onu sevdiğimi söyleyebilir ve bunu onun için düzeltebilirim.*

Maeve kafasını kaldırıra kadar kendimi biraz daha kontrol altında hissederek masaya dönüyorum. "Menajerin ne dedi?"

Lanet olsun. "Uh...sadece yeni bir CheekyBeast kampanyası.

Büyük bir şey değil." Sonra yemek bitene kadar kıcımlı sandalyede tutuyorum.

* * *

Maeve eve dönerken, "Yemekte biraz... dağınık görünüyordun," diyor. "Her şey yolunda mı?"

Lanet olsun. Fark etmeyeceğini umuyordum. "Her şey ," diyorum, kendimden emin görünmeye çalışarak. "Sadece bir sonraki maçı düşünüyorum. Seattle her zaman zorlu bir rakiptir." Yarın seyahat edip ertesi gün maça gideceğimiz için makul bir bahane. "Ama hey, bir düğün partisi kulağa eğlenceli geliyor."

Bana harika geliyor. Bu evliliği kutlamak mükemmel olur. Ve bu, duygularımın gerçek olduğunu anlaması için bir adım değil mi? Sadece teyzesinin önünde aşık olduğumu söylediğimde değil - Maeve'in bunun göstermelik olduğunu düşünebileceğini biliyorum.

"Elbette," diyor ve bu neredeyse çok kolay. Tekrar bana bakıyor. "İyi olduğuna emin misin? Gerçekten dikkatin dağılmış gibiydi."

Tamamen içinde olmadığımı düşünmesine izin veremem. Ve Maeve'in aklını başından almanın kesin bir yolu var: seks. Çünkü benim kızım sekse bayılır. "Özür dilerim, tatlım. Eve gittiğimizde yüzüme oturmanı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Azgın olduğum için beni affedecek misin?"

Güldüğünde ve "Yeterince adil. de" dediğinde, yüzyılın soygununu gerçekleştirmiş gibi hissediyorum.

Özellikle de on beş dakika sonra yatakta olduğumuzdan ve ağzıma binip, sanki ata binen bir kovboy kızımı gibi yatak başlığını tuttuğundan beri. Bana sürtünüyor ve inliyordu. "Siktir, Asher. Neden bu işte bu kadar iyisin?"

Çünkü seni seviyorum.

Ağzıma karşı daha hızlı sallanıyor, beni zevkini kovalamak için kullanıyor. "Hiç böyle olmamıştı" diye haykırıyor.

Her zaman böyle olabilir.

"Evet. Aynen böyle," diye inliyor ve kontrolünü kaybetmeye çok yakın, çok yakın ve cehennem, ben de öyleyim. Aletim ağrıyor, ucundan sızıyor, ama karım yüzümde bir kayma ve kayma partisi düzenliyor. Kahretsin, beni boğmaya çalışıyor ve ne biçim bir yol.

Ama ben tek işime odaklanıyorum.

Yap. Onu. Çılgılık attır.

Onun tatlı amını yalayıp yutuyorum, dilimi klitorisine değdiriyorum ve San Francisco tarihinin en gürültülü, en uzun orgazmını yaşayana kadar onu yüzüme inanılmaz derecede yaklaşıtıyorum.

Sonunda üzerimden indiğinde, çökmek üzereymiş gibi görünüyor ve bu benim için sorun değil. Beline sarılacağım ve onun sevdiği gibi göğüslerine boşalacağım. Ama o benden daha hızlı. Kalçalarımın arasına kayıyor ve dudaklarıyla sikimi kapatıyor.

Onun kötü ağzının verdiği kutsal olmayan zevkten vahşi bir inilti çıkarıyorum ama daha çok istediğim bir şey var. Onu üzerimden çekştirerek, "Sırt üstü yat. Bacaklarını omuzlarıma at. Seni döllerimle ıslatana kadar sikkem gerek," diyorum.

Üzerimden atladı.

Çok geçmeden taşaklarına kadar içine girdim, sert ve acımasızca sikiyorum. "Seni sikkemeyi seviyorum Maeve," diye ısııyorum, ne demek istediğime yaklaşıyorum.

"Ben de seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Boşalmana bayılıyorum," diye homurdanıyorum sürerken. "Ben de öyle," diye mırıldanıyor.

"Her şeye bayılıyorum," diye mırıldanıyorum.

Şu anda her şeyi itiraf edebilirim ama bu benim için bile kabalık olur. Onun yerine, çığlık atana kadar derine itiyorum.

Onu orada takip ediyorum, onu dolduruyorum. Yavaşça dışarı çıktığımda, parmaklarımı içinden geçirmeden önce kalçalarından aşağı damlayan spermlere bakıyorum ve o eğilip onu parmaklamamı isteyene kadar bir kez daha içine itiyorum. Bunu geri çevirmeyeceğim. Adımı tekrar haykırana kadar onu parmaklarımla sikiyorum.

Hızlı bir duştan sonra, "Ruby Roo'yu bir kez daha gezdireceğim" diyorum.

"Ruby Roo," diye tekrarlıyor, sanki yeni lakabından hoşlanıyormuş gibi Sesler.

Tüm bu şeyler bizi gerçekten bir araya getiriyor. Şimdi tek yapmam gereken bunu söylemek. Köpeği karanlıkta gezdirirken, gönlünce koklamasına izin verirken bir plan yapıyorum. Döndüğümde Maeve'e söyleyeceğim. Onu sevdiğimi ve onunla gerçek bir randevuya çıkmak istediğimi söyleyeceğim, sonra bir başkasına, daha sonra da birçoğuna.

Ama eve döndüğümde Maeve uyuyor, ışıklar dünyaya kapalı. Köpek yatağa atlıyor ve yatağın ayak ucunda sıkı bir köpek topu şeklinde kıvrılıyor, Maeve'e yakın bir yere yerleşirken iç çekiyor. Her zaman Maeve'e yakın. İkisinin yanına oturuyorum ve alıştırmaya yapıyorum. Uyuyan karıma "Seni seviyorum," diyorum.

İçimde bir şeyler hafifliyor. Beklemediğim bir huzur hissediyorum. Gelecek için bir umut Omuzlarım gevşiyor. Nefes veriyorum, sonra nefes alıyorum, onunla geçireceğim günleri hayal ediyorum. Bitme endişesi olmadan. Son kullanma tarihi olmadan. Sadece... *daha fazlası*.

Ama bunu düşündüğüm anda bir şey beni rahatsız ediyor. Kafamın etrafında vızıldayan bir sinek gibi. Gitmeyen bir uğultu gibi. Yüzleşmekten korktuğum bir korku.

Ya onu kaybedersem?

Bu düşünce beni gecenin büyük bir bölümünde etkisi altına alıyor ve neredeyse sabahın beşine kadar dönüp duruyorum, sonra da tamamen uyanıp tavana bakıyorum.

Siktir et.

Yataktan kalktım, giyindim ve aşağı indim. Dizüstü bilgisayarını açtığımda, eşim için bu sorunu çözmeye hazırım.

O ZAMAN BEN ÇOK FAZLAYIM.

Maeve

Asher'ı aramak için sessizce merdivenlerden iniyorum. Saat neredeyse sabahın altısı ve göz kapaklarım ağır, ama bir kez daha, Asher'ın dönüp durması sayesinde huzursuz bir gece uykusundan sonra boş bir yatağa uyandım. Ruby Rooster yatağın ayak ucuna kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu ama Asher orada değildi. Koridorun köşesini dönüp mutfak ışığının yumuşak gördüğümde kalbim sıkışıyor.

İşte yine tezgahın başında, dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş, sırtı bana dönük, kahvesini yudumluyor ve bu sefer dikkatini çeken her neyse onu kaydırıyor.

Midemde bir düğüm oluştu. Daha iyi bilmesem, aldatıyor diye endişelenebilirdim. Ama Asher öyle biri değil. Onu neyin tükettiğini çok iyi biliyorum. Ve sorun da bu.

Mutfağa giriyorum ama hâlâ beni fark etmiyor. Bakışları ekrana yapışmış.

Tarayıcıyı gördüğümde çenem düşüyor ve olduğum yerde kalıyorum. Kolayca yetmiş iki sekme açık. *Karpal tünel sendromu. Bilek terapisi. Artrit. Kas zayıflığı. Kronik ağrı. Karpal tünel için ameliyat. Kalıcı sinir hasarı. Engellilik. Nöroma. Bilek Röntgenleri.*

Elektromiyografi. Bu MS'e dönüşebilir mi? ALS'ye dönüşebilir mi? Liste uzayıp gidiyor.

Google aramasının bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Endişeli olduğunu biliyordum ama *bu* endişeli.

"Asher," diyorum, sesim yeni bir endişe dalgasıyla inceliyor. En iyi arkadaşım karanlık bir şeye doğru sürükleniyor.

Sarsılarak dönüyor ve dizüstü bilgisayarını tek bir hamlede kapatıyor.

Bir an için gözlerinde suçluluk duygusu beliriyor. Sonra sakin haline geri dönüyor. "Neler oluyor? Uyumakta zorlanıyor musun?"

Sesi rahat, çok rahat geliyor, sanki örtbas etmeye çalışıyor. Çünkü öyle.

"Ben iyi uyuyorum. Ama sen? Sen ." Sesim çatlıyor.

"Bir şeylere bakıyordum, bilirsin, dün gece konuştuğumuz gibi bazı egzersizler," diyor, en azından kısmen doğruyu söylüyor.

Ama sanırım dün gece bana yalan söylüyordu. Gözlerinde masadan kalkarkenki bakış var, kısmen temkinli, kısmen endişeli. Boğazım düğümleniyor ama onu iterek soruyorum: "Menajerin yemek sırasında aramadı, değil mi?"

İfadesi bocalıyor. "Neden sordunuz?"

Devam ediyorum. "Tuvalette Google'da mı arıyordun?"

Yutkunuyor, zor yutkunuyor ve "Neden soruyorsun?" diye sorarken zihninde bahaneler arasında gidip geldiğini görüyorum.

Geri adım atmam. O acı çekiyor ve ben yardım edebilirim. "Bugün seyahat ediyorsun. Yarın öğleden sonra maçın var. Uyumaya ihtiyacın var Asher. Bütün gece ayakta kalıp en kötü senaryoları araştıramazsın," diyorum, sesim titriyor, sabit kalmak için savaşıyorum. Kendi duygularımın içinde yüzüyorum ama onları bastırıyorum ve bir adım daha yaklaşım eline uzanıyorum.

Elini geri çekiyor.

Bu hiç ona göre değil. Bütün bunlar onun yapacağı şeyler değil. İşte tam da bu yüzden geri adım atmıyorum. "Bütün gece uyanık mıydın, yanlış gidebilecek her şeye baktın mı? Çünkü öyleyse sorun değil. Sadece yardım etmek istiyorum."

"Bütün gece ayakta
değildim." *Hepsine* vurgu
yap.

Sanki bu her şeyi düzeltirmiş gibi. Sanki o iyi, sadece iyi.

"Neredeyse hiç uyumadın. Bir süredir uyanık olmalısın," diyorum, nazik ama kararlı bir şekilde.

Çenesi gerilir. Bakışlarını kaçırıyor, yüzünde utanç ifadesi var. Gözlerimi kaçırışında büyük bir inkâr var. Ama nihayet dönüp baktığında sesi keskin. "Peki, bilmek mi istiyorsun? Al bakalım."

Dizüstü bilgisayarını tekrar açıyor ve bana korkularıyla dolu düzinelerce sekmeyi gösteriyor. Göğsüm sıkışıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Ama bu şu anda benimle ilgili değil. Onunla ilgili. Sekmeleri daha detaylı tarıyorum ve daha önce gördüklerimden daha fazlasını görüyorum - endişeler, çözümler, en kötü durum senaryoları, tekrar tekrar. Durula, köpürt, tekrarla. Onu babasının ilaçlarının yan etkilerini araştırırken yakaladığımda bunun sadece bir endişe olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bir düzen görüyorum. Bir gösteri sırasında saplantılı bir şekilde boyun ağrımı araştırdığında, bunun sınırdan sevimli olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi her şeyi farklı görüyorum.

Benim rahat en iyi arkadaşım hiç de öyle değil. Acı çekiyor ve bunu sevdiği insanları incinmekten korumaya çalışarak yönetiyor. Benim gibi. Bazı küçük bilek ağrılarını "düzeltmeye" çalışarak. Evet, sanatçıların bilek ağrılarını bilirim. Evet, bileklerimi esnetmek ve güçlendirmek için egzersizler yapıyorum. Evet, resim yapmaya ara veriyorum. Ve evet, bazen ibuprofen alıyorum.

Nefes alıyorum, göğsümdeki ani çarpıntıyı dengelemeye çalışıyorum. "Bu takıntılı hissettiriyor. Senin için endişeleniyorum. Değer verdiğin insanların başına kötü bir şey gelmesinden endişe duyuyor gibisin?"

"Hayır," diye alay eder, hiç tereddüt etmeden. Reddetme anında ve kesin.

"Asher," diyorum, sesime istediğimden daha fazla endişe sızıyor, "sen uyumuyorsun. Ya da uyuduğunuzda, kötü uyuyorsunuz. Sen profesyonel bir sporcusun, dinlenmen *gerekiyor* ama bunun yerine sağlık sorunlarını Google'da aratıyorsun. Bunun hakkında konuşmanın zor olduğunu biliyorum ama... sence bunun nedeni neredeyse babanı kaybetmek üzere olman mı?"

Gözleri seğirir ve bir an için yüzünde çığ bir şey titreşir -Korku. Ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. "Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum," diye çıkıştı, sesi sert ve savunmacıydı ve ona hiç benzemiyordu. "Bunda yanlış bir şey yok. Ben böyle yardım ederim. Her zaman yardım ettim. İnsanlar bana bunun için gelir ve ben de bir şeyleri düzeltirim. Bunu yapmama izin ver, tamam mı? Arkadaşken aldırmıyordun ama şimdi değişmemi mi istiyorsun?"

Sesindeki keskinlik canımı yakıyor. Beklediğim cevap bu değildi. Çok savunmacı. Ellerimi bir barış jestiyle kaldırıyorum. "Senden değişmeni istemiyorum Asher. Sana yardım etmek istediğimi söylüyorum. Sanırım... Sanırım bazı saplantılı eğilimlerin var."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum!" Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, belli ki tedirgin. Elleri tezgâha düşerken hafifçe titriyor. "Bunu yapmama izin verin. Bunu yapabilmem için bana alan verin. Bana biraz rahat ver."

Kelimeler *bana sertçe* çarpıyor -bana *yer açıyor*- ve bir an için karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Ama daha önce olduğu gibi acıtmıyor. Bu benimle ilgili değil. Ben güçlüyüm ve şu anda onun için güçlü olmam gerekiyor. Sıkıca sarılıyorum. Bu çok fazla olmam *gereken* anlardan biri. Bu onun ilgisini istemekle ilgili değil, onun daha iyi hissetmesini istemekle ilgili.

"Beni uzaklaştıramazsın," diyorum, sesim sabit. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bununla başa çıkacağız."

Sert bir şekilde nefes veriyor, hayal kırıklığı hissediliyor, dalgalar halinde yayılıyor. "Peki. Neyle uğraşmamı istiyorsun?"

Bir dakika duruyorum. Bunu doğru yapmalıyım. Düşüncelerimi topladıktan sonra sakin ve şefkatli bir sesle şöyle diyorum: "Asher, beni dinle. Acaba ne kadar çok bilersen o kadar çok kontrol sahibi oluyormuşsun gibi mi hissediyorsun? Sağlıkla ilgili her şeyi araştırmak zorunda gibi görünüyorsun - televizyon izlerken, aileyle yemeğe çıktığımızda ve en önemlisi... uyuman gereken zamanlarda. Ekibinizin size ihtiyacı var. Sizin onlara ihtiyacınız var. Ve bunu yaparken uyanık olursanız istediğiniz şekilde orada olamazsınız. Odak noktanız hokey olmalı ama aynı zamanda... biraz huzuru hak ediyorsunuz. Daha iyi hissetmeyi hak ediyorsun. Bu endişeleri taşımak zorunda olmamalısın."

"İyi bir sezon geçiriyorum" diyor ve haksız da sayılmaz, ama aynı zamanda zihni ve kalbi üzerindeki etkisinden ziyade mesleği üzerindeki pratik etkisine odaklanıyor.

"Biliyorum, ama bir şekilde, bir gün, bu seni yakalayabilir. Sonsuza kadar kafein ve az uykuyla idare edemezsin," diyorum, elimi dizüstü bilgisayara doğru sallayarak beni duyması için yalvarıyorum. "*Bu sana yardımcı olmuyor. Tüm bu googlelamalar seni strese sokuyor ve zamanının alıyor gibi görünüyor. Zihnini bu kaygıyı besleyen bilgilerle dolduruyorsun,*" diyorum ve bu kelime sanki ona batmış gibi yüzünü buruşturuyor. "*Daha fazla öğrenmenin sana kontrol sağladığını düşünüyorsun ama aslında o seni kontrol ediyor.*"

Asher bana bakıyor, yüzü birkaç uzun saniye boyunca boş. Sonra dudakları aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Her zaman bir çözümü olan, yardım etmeyi seven, arkadaşları için bir şeyler tamir etmekten zevk alan en iyi arkadaşımın nutku tutuldu.

Ama ben değilim. Söyleyecek başka bir şeyim var. Onun anksiyete türünü araştırmadım ama *bunun* doğru olduğunu biliyorum: "Biriyle konuşabilirsin. Yardım alabilirsin" diyorum.

Sessiz bir nefes alıyor ve bu sabah ilk kez gözleri yumuşuyor. Küçük bir şey, bir tanıma titreşimi, ama umarım bu bir başlangıçtır.

KONTROL DIŞI

Asher

Haklı olamaz.

Yapabilir mi?

Hayır. İmkânı yok. Bilgisayara, önümdeki tüm bilgilere bakıyorum. Gençken sahip olmadığım bilgilere. Babamı hastaneye götürürken erişemediğim bilgiler. Bu kontrolle ilgili değil, yardım etmekle ilgili. Bu makaleler, bu çalışmalar, bu planlar iyi. Yararlılar.

Yaptığım şey bu. Ehliyetim olmadan babamı hastaneye götürdüm. Onu zamanında oraya götürdüm. Hayatını kurtardığımı söylediler. Maeve'in boyun ağrısına yardım ettim. Eminim bileklerine de yardım edebilirim.

Değil mi?

Karanlıkta, şafaktan önce, kontrol gibi hissettirmiyor. Yardım etmek gibi hissettiriyor. O yanılıyor. Her şeyi kontrol etmeme gerek yok.

Ama bu konuşma nasıl bu kadar raydan çıktı? Aşağıya inip güvende olduğundan emin olmak için bazı bilgiler bulmam, ona kahvaltı hazırlamam ve kalmasını istemem gerekiyordu. Gerçekten. Ona deli gibi, gerçekten, derinden aşık olduğumu söyleyecektim.

Ama onun yerine? Beni burada buldu. Güneş doğmadan önce dağılmış bir halde. Bu onun bana aşık olması değil. Arkadaşlar böyle müdahale eder.

Gözlerimi kapatıyorum, bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Her şeyi kontrol etmeye çalışmıyorum," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime. Eğer bir şeyleri kontrol etmeye çalışıyor olsaydım, bundan daha iyi bir iş çıkarırdım.

Kafamı kaldırıyorum, başını sallıyor ama sanki cevabıma inanmak yerine kabullenmiş gibi. "Tamam. Belki de henüz hazır değilsindir."

Siktir hazır.

İşlerin böyle gitmemesi gerekiyordu. Tezgâhtan uzaklaşıyorum, volta atıyorum, elim enseme ovuyor. "Özür dilerim Maeve," diyorum ama ne için özür dilediğimi bilmiyorum.

Bu alışkanlıkları görmesine izin vererek ne düşünüyordum? Neden daha dikkatli değildim? Birlikte yaşadığımızda bunun olabileceğini biliyordum. Gerçek beni görebileceğini biliyordum. Ve şimdi gördü ve bana aşık olmak yerine bana yardım etmeye çalışıyor. Yardıma ihtiyacı olan bir adama kim aşık olabilir ki?

"İşlerin böyle yürümemesi gerekiyor," diyorum, sesim hayal kırıklığıyla gerginleşiyor. "Sana yardım etmem gerekiyor. Benim işim bu. İnsanlara yardım ederim. Bir şeyleri tamir ederim."

Düzeltilmeye ihtiyacım yok. Benim dünyam böyle işlemiyor.

"Mükemmel olmak zorunda değilsin," diyor usulca. "Her saniye muhteşem olmak zorunda değilsin. İnsan olmaya hakkın var, Asher." Sözleri dikkatli, sanki beni bir şeye alıştırmaya çalışıyor. "Sadece bunun sana ne yaptığını görmeni istiyorum."

Yaptığı şey kalbimi kırmak. Çünkü bu sözlerin bana aşık olan bir kadından gelmesine imkan yok. Göğsüm sıkışıyor. Kendime gelmem lazım. Ona bir şey söylemeyi düşünmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor. "Ben iyiyim. Tamamen iyiyim."

Birkaç saniye sessiz kalıyor, belli ki düşünüyor. "Saat sabahın altısı," diyor, sesi sabit. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Neden köpeği uzun bir yürüyüşe çıkarmıyorum? İhtiyacın varsa ben de daireme dönebilirim. Leighton'la kalabilirim. Kanepe yayı beni korkutmuyor."

Ensemde boncuk boncuk terler oluşuyor ve nabzım hızlanıyor. "Tamam," diyorum uzaktan, şimdilik teklifini kabul ediyorum.

Başını sallıyor, arkasını dönüyor ve muhtemelen köpeği gezdirmeye hazırlanmak yukarı çıkıyor.

İki elimi saçlarıma sokup avuç içlerimi kafa derime bastırıyorum. Beş dakika içinde hazır olacak. Saçımı nasıl düzelteceğimi bulmak için beş dakika.

Bu dağınıklığı toparlayacağım ki gitmesin. Belki ona sevdiği şekilde yumurta yapabilirim, chai latte hazırlayabilirim, onu işe götürebilirim. Sonra da Google'da bu işi uçurumun kenarından nasıl döndüreceğimi ararım. Bir şeyler olmalı - ben yola çıkmadan önce onun hayatımdan çıkıp gitmesini engellemek için ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilen biri.

Bunu kontrol altına alabilirim.

Düşüncemin ortasında donup kaldım. *Kontrol*. İşte yine oldu. Benim kontrol sorunuma karşı onun tepkisini kontrol etmek istiyorum.

Bu gerçek, buzda aldığım tüm darbelerden daha sert bir şekilde yüzüme çarpıyor. Yüzümü ellerimin arasına alıyorum, o aşağıya inerken içimde bir hayal kırıklığı oluşuyor. Kafamı kaldırdığımda çoktan kapıya yönelmiş, uzaklaşmak üzereydi. Hem rezil hem de pislik olamam. Yer teklifimi kabul etmesine izin veremem, bu ona haksızlık olur.

Bu keşfedilmemiş bir bölge ama derin bir nefes alıp giriyorum.

"Gitmene gerek yok," diyorum, sesim amaçladığımdan daha sert. "Çünkü haklısın. Her şeyi kontrol etmeye çalışıyorum, bizi bile." Başka tarafa bakıyorum, kabullenme tüm bedenimi yakıyor, ciğerlerimi, kemiklerimi, nefesimi acıtıyor. Ama söylemek zorundayım. "Bunu romantik bir alana itiyorum ve seni dinlemiyorum. En iyi arkadaşlar birbirlerine böyle davranmaz. Bunun için özür dilerim." Başımı sallıyorum, her şeyi nasıl berbat ettiğime hayret ediyorum. Bu oyundaki her mahvetmek gibi bir şey. Bir nefes daha. Sabırla izliyor, bekliyor. "Maeve... Kafamda neler döndüğünü çözmem gerek. Belki de onun yerine gitmeliyim."

Gözleri büyür. Dudakları aralandı. Ama birkaç saniye sonra, "senin yerin." diyor.

Etrafıma bakıyorum, kollarımı gönülsüz bir hareketle mutfağa doğru sallıyorum. Hiçbir zaman sadece benim olmadı. Yıllardır bana onu hatırlatan sanat eserleri asıyorum. Onun sevdiği içecekleri yapmayı öğreniyorum. Nasıl hissettiğimin farkına bile varmadan önce ona yer açıyordum. Ama özellikle son zamanlarda. "Bu yeri senin kalman için tasarladım. Sanatını astım. Her şeyi buraya taşıman için seni cesaretlendirdim. Sonra da evini kiraya vermen için seni teşvik ettim. Daha çok sevesin diye sana bir stüdyo bile yaptım." Başımı sallıyorum, yardım etmek, *kontrol etmek* adına verdiğim her kararın ağırlığını hissediyorum. "Sana seçme şansı vermiyordum. Her şeyi kontrol ediyordum."

"Asher, bunların hepsini ben de istedim. Hepsi çok güzeldi. Stüdyo harika. *Bunda* yanlış bir şey yok." Sesi çatlıyor, sanki içinde bir şeyler kırılıyormuş gibi ve bu ses içimi parçalıyor.

Belki *bunda* yanlış bir şey yoktu ama bende bir sorun varmış gibi hissediyorum.

Yaklaşık iki ay önce, sezon sonuna kadar kalmayı kabul ettiği gün söylediklerini hatırlıyorum. *Arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum.*

Seksin karmaşık olduğunu söylediği zamanı ben de hatırlıyorum.

Ve sonra birkaç dakika önce söylediklerini tekrar hatırlıyorum: *Sen benim en iyi arkadaşımsın.*

Ve ben dinlemedim.

Onu yeterince seversem, onun için yemek yaparsam, evi bir yuva gibi hissettirirsem, sanatı için bir alan yaratırsam, o da beni sevecektir diye düşündüm. Eğer ona hak ettiği desteği, övgüleri ve sözleri yağdırırsam, o da aynı derecede sert düşerdi.

Ama sizi sevmesi için birini .

Yine de onu korumak için kardeşine ve kendime sözler verdim. Ve belki de bu geri adım atmak anlamına geliyor. Beni kırsa bile onun koymaya çalıştığı sınırları onurlandırmak. "Başından beri arkadaşlığımızın senin için önemli olduğunu söyledin ve Maeve, bunu daha fazla mahvetmek istemiyorum."

"Bunu mahvetmeyeceksin. Yemin ederim yapmıyorsun," diye yalvarıyor ve sesi artık çaresiz, çok endişeli geliyor. Bir adım daha yaklaşıyorum ve bunun onun hatası olmadığını bilmesini umuyorum. "Sen harikasın. İnanılmazsın. Sen... her şeysin," diye boğuluyorum ve şimdi zamanı olmasa da duygularımı dile getirmeye en çok yaklaştığım an bu oluyor. "Ama sorun benim. Şu anda kafam karmakarışık ve başa çıkabileceğimden fazlasını kaybetmeden önce bunu çözmem gerekiyor."

Sertçe yutkunuyor, gözlerini kapatıyor, sanki acı içinden geçiyor, ona çarpıyor ama onu yere sermiyor. Ama gözlerini açtığında, "Anladım" diyor.

Ve tabii ki öyle.

Benim gibi birine fazla geleceğini düşünmesi çok ironik. Ama gerçek şu ki, o benim. Fazla olan benim.

On beş dakika sonra, seyahat çantam hazır - yarınki maç için Seattle'a öğleden sonraki uçuşumuzdan saatler önce - ve arabamı geride bırakarak ön kapıdan çıkıyorum, şafağın mavi ışığına adım atıyorum. Maeve

arabası yok - elbette pahalılar, ama o da şehirde araba kullanmayı sevmiyor. Elimde spor çantası, Beckett'ın spor salonuna doğru yürüyorum. Ama orada olabilir ve onunla bu şekilde yüzleşemem.

Bir şeylerin ters gittiğini anlayacak ve duruma çok yakın. Arena birkaç saat daha açılmayacak.

Elbette bir kafeye gidebilirim. Ama ayaklarım beni Doktor Insomnia'ya doğru götürürken inliyorum. Maeve benim sorunumun bu olduğunu söyledikten hemen sonra, o isimle oraya gitmek istememe imkân yok.

Ayrıca parmaklarımın kendi aklı var ve Miles'in numarasını arıyorlar.

Çalıyor. Uzun ve önsezili. Muhtemelen telefonu sessizdedir. Ama dördüncü çalışta, sersemlemiş bir halde, "Ne kadar kefalete ihtiyacınız var?" diye sorarak cevap veriyor.

Ve bu, tam orada, bana her şeyi anlatıyor.

Bu çok kötü.

"Birkaç saatliğine senin evinde kalmam gerekiyor."

Sadece üç saniye sessizlik oldu, sonra "İhtiyacın olursa diye adresi mesaj dedi.

Hatırlıyorum ama yine de dostluğuna duyduğum minnettarlık içime doluyor. "Teşekkürler."

Bir Lyft çağırıyorum ve on dakika boyunca şehrin sessiz sokaklarında, sis engibeli yollarda yılan gibi kıvrılırken ve ufuk boyunca uzanan örtülü köprünün üzerinden geçtikten sonra, Marina'daki evine yanaşıyoruz.

Şöföre teşekkür ediyorum.

"Sorun değil. Seattle'da iyi şanslar" diyor.

"Sağ ol dostum," diyorum ama şu anda bir hayranla konuşmak çok gerçeküstü geliyor.

Biriyle konuşamayacak kadar gerçeküstü hissediyorum. Miles'in kapısını çaldığımda hemen açtı. Eşofmanlarını giymiş ve siyah gözlüklerini takmıştı. Esniyor, bana hızlıca bir göz atıyor ve "Berbat görünüyorsun" demeden önce başını sallıyor.

Neyin var lan?

Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Kanepeye çöküyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum ve "Ben de öyle hissediyorum" diyorum.

En azından dürüst davranıyorum.

GERİ KALANI SADECE BITMEMİŞ

Maeve

Saat erken, sabahın yedisi, belki de sekizi. Ev çok sessiz, sanki nefesini tutmuş gibi. Oturma odasında dolaşıyorum, tedirginim ve Ruby Rooster arkamdan geliyor, tırıs tırıs ilerliyor, sanki bir şeye karar vermemi bekliyormuş gibi başı eğik.

Yastıkların ve yatakların sunağında ibadet eden biri olarak, artık uyuyamayan . Denemiyorum bile. Zihnim sabahı tekrar edip duruyor, farklı bir şey yapıp yapamayacağımı anlamaya çalışıyorum. O yoldayken kalmam garip mi, aramızda olanları düşününce? Ama aramızda ne oldu ki? Biz ne yapıyoruz ki? Bilmiyorum.

Mutfakta durup birkaç köpek ödülü alıyorum ve Ruby Rooster'a bir tane veriyorum. İtaatkâr bir şekilde oturuyor. "Başka bir şey söylemeli miydim?" Ona soruyorum. Bekliyor, kuyruğunu hafifçe sallıyor.

"Salla," diyorum, patisini tutup sallamasını sağlıyorum. "Aferin kızıma." Ona ödülü veriyorum ve o da kuyruğunu daha sert sallayarak ödülü mideye indiriyor.

"Gideyim mi? Leighton'la mı kalayım? Yoksa Josie'yle mi? Ya da Everly?" Bu güzel köpeğe ve bana hiç düşünmeden kapılarını açacaklarını biliyorum.

Duraklıyorum ve Ruby Rooster beklentiyle bana bakıyor. "Kalmalı mıyım?" Kuyruğunu daha sert sallıyor ama hareket etmiyor.

Hmm. Bu onun cevabı gibi geliyor.

Ona bir ödöl daha veriyorum ve terasa doğru yöneliyorum. Beni takip ediyor, taş korkuluklara ulaştığımda kayarak duruyor, gözlerini güneşlenme odasına dikeyor.

Benim stüdyom. Sadece benim için dönüştürdüğü.

Burası benim dediğinde ciddiye. Düşünceli biri. Bunu benim için inşa etti, böylece yaratabilir, ilham alabilirim.

Zihnim dün geceye, bir araya geldiğimizde bana bakışına geri dönüyor. Sözlerine. Her şeyin fiziksel bir bağlantıdan daha fazlası gibi hissettirmesi. Alev alev yanan bir dostluk, resmedebileceğim her şeyden daha derin bir aşk gibiydi. Sanki her şeyi değiştirebilecek bir şeyin eşiğindeydik.

Ve şimdi, bize bak. Ayrı ayrı.

Ama onu özlesem de, ona yardım etmek için yanıp tutuşsam da bir şeyden eminim: Bu iş zorlaştı diye kaçmıyorum. Sadece ikimizin de beklediğinden daha hızlı gerçekleştiği için. Bu bizi nereye götürsün - ister arkadaşlığa ister daha fazlasına - ben kalıyorum. Bu arkadaşlığın kurtulabileceği bir şey olmadığını bilmeli. Sonsuza dek burada.

Ruby Rooster'ın yumuşak başını okşuyorum ve "Hadi işe gidelim" diyorum.

Ama eşyalarımı toplarken gerçekler yüzüme çarptı. Arabam yok. Bir araca ihtiyacım olacak. Evcil hayvan dostu bir seçenek aramak için Lyft uygulamamı açarken telefonum çalıyor ve bir mesaj görüyorum.

Asher: Arabam garajda. Köpeğin araba koltuğu hâlâ arkada. Şehirde araba kullanmayı sevmediğini biliyorum ama yine de kullanman gerekirse diye geçen hafta telefonuna arabanın uygulamasını yükledim. Ruby Roo'yu arenaya götürmek için kullanabilirsin. Bir sorun çıkarsa diye uygulamanın kodu burada.

Hıçkırıklar ben onları durduramadan geliyor, kalın gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzölüyor. Gitmiş olsa bile, şu anda her ne yapıyorsa, beni düşünüyor. Benimle ve *bizi* bulana kadar terk edilmiş olan bu tatlı kızla ilgileniyor.

Ve bu sefer, tavsiye verdiği diğer birçok seferde olduğu gibi, yardımı tam da ihtiyacım olan şeydi. Belki de bu sabah yetmiş iki sekme ile erken değildi. Belki de bir TV programı sırasında dikkati o kadar dağılmıştı ki kendini doktor Google'ına kaptırdı. Bakıyorum

İyi niyetli olsa bile babalarının vitamin konusunda yardım istediğinden emin .

Ama şu anda bu mesaj bana umut veriyor. Çünkü *buna* ihtiyacım vardı. Köpekle işe gitmenin kolay bir yolu. Araba kullanmayı sevmesem de, köpeği Lyft'e bindirmeyi de sevmiyorum çünkü emniyet kemeri takmak onun için daha güvenli. Belki de Asher kontrol ve yardım arasında bir fark olduğunu anlamaya başlamıştır çünkü şu anda hiçbir şeyi kontrol etmeye çalıştığını sanmıyorum.

Bu saf.

Köpek dostumla garaja gidiyorum ve arka koltuğun kapısını açıyorum. , kabarık poposunu onun için özenle yerleştirilmiş araba koltuğuna park ediyor. Kayışlarını nazikçe bağlayarak onu koltuğa oturtuyorum. "Bunu sana baban aldı," diye fısıldıyorum, her ne kadar daha garajdan çıkmadan camdan dışarı bakıp arabayı merak ediyor olsa da.

Sonra sözlerimi geri sarıyorum, gözlerimi kendime deviriyorum. Gerçekten *baban* mı dedim? Aman Tanrım, söyledim. Eh, Roma'dayken. Ruby Rooster'ın koltuğunda güzel bir fotoğrafını çekiyorum, sonra uygulamalarımın birine girip birkaç dakika kurcaladıktan sonra Ashera içinde köpek ve şu kelimeler olan dijital bir rozet gönderiyorum: *Dünyanın En Güvenli Köpeği*.

Arenaya doğru ilerlerken, içime bir kararlılık duygusu yerleşiyor. Bir güç duygusu. Müzayedede olduğum kız değilim; telaşlı ve kaotik. Artık ne yapacağını bilmeyen o dağınık kız değilim. Kendimi söylemiyorum ama içimde başından beri var olan ve ortaya çıkmayı bekleyen bir şey buldum. Gerçek bir güç. Sağlam bir temel. Birinin sırtını dayayacağı kişi olabilirim. Birinin güvendiği kişi olabilirim. Son birkaç aydır bunu Asher'dan, onun sözlerinden ve beni ayağa kaldırma şeklinden öğrendim. Ama aslında bunu yıllardır öğreniyorum, onun sayesinde.

Ve şu anda olmam gereken kişi de bu, onun benim için olduğu kişi.

Oraya vardığımda çalışanların otoparkına park ediyorum ama inmeden önce telefonumu çıkarıp takıntılı davranışları olan birine nasıl yardım edebileceğimi Google'da araştırıyorum. Çünkü onun davranışları takıntı gibi geliyor. Bazı notlar alıyorum, daha sonra onunla paylaşmak üzere birkaç şeyi yer imlerine ekliyorum ve nihayet arabadan iniyorum, Ruby Rooster tasmaıyla yanımda, çalışanların girişine doğru ilerliyorum.

İçeride, aramızdaki her şey gibi duvar resmi de yarım kalmış bir şekilde bekliyor.

Derin bir nefes alıp işe koyuluyorum ama merak etmeden duramıyorum: Ayırıldık mı? Yoksa o çizgiyi hiç geçmemişiz gibi mi davranıyoruz?

Bilmiyorum. Ama şimdilik bu belirsizlikle yaşamak zorundayım.

GOOGLE AYNA

Asher

Şanslı herif uykusuna geri döndü. Miles bana misafir odasını teklif etti ama ben hayır dedim. O biraz daha uyurken, ben burada, onun kanepesinde yığılmış, telefonumu kalçama vuruyor, onun çekimini hissediyordum. Bir şeyler yapmak, bir şeyleri düzeltmek için dırdırcı bir his.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum arkadaşımın evinin sessizliğinde. Telefonu daha sıkı tutuyorum, oturma odasına bakarken bende neyin yanlış olduğunu arama arzusuna direnmeye çalışıyorum - onun ve küçük kardeşinin maç günü formalarıyla çekilmiş bir fotoğrafı, High Kick Coffee'nin önünde tüylü bir boa giyen platin sarısı bir büyükanne tipi, kız kardeşinin bir fotoğrafı - sanırım

-Bir barda tezgâhın arkasında, bir diğeri de dört küçük köpeklerle birlikte anne babasının fotoğrafı.

Aklıma Maeve'in birkaç dakika önce gönderdiği Ruby Roo fotoğrafı geliyor. Eğer ayrılırsak ve eve geri taşınırsa, daireyi daha köpek dostu hale getirmesi gerekecek. Aslında, gerçekten, evi daha insan dostu yapmak da iyi olurdu. Dik oturuyorum, bir amaç kıvılcımı hissediyorum. Bunu onun için düzeltebilirim. Daha iyi hale getirebilirim.

"Seni lanet olası dahi," diye mırıldanıyorum, şimdiden dairesini gözümde canlandırıyorum

-Dördüncü kata çıkan gıcırtilı basamaklar, sallantılı sondan ikinci basamak,...

mor kapı, kötü yaylı kanepe, yan duran tuvalet, kısa duş.

Hepsini. Düzeltilebilir.

Onu bilek ağrısı konusunda biriyle görüşmeye ikna edemeyebilirim ama bunu kesinlikle yapabilirim. Google'da "Hayes Valley'deki en iyi tamirci" diye aramaya başlıyorum ama en iyi kelimesini yazdıktan sonra karşıma çıkan ilk arama önerisi "en iyi sağlık haberleri siteleri" oluyor.

Göğsüm sıkışıyor. Ekrana bakıyorum, kaşlarım çatılıyor.

Kısa bir duş nasıl düzeltilir diye soruyorum ama ilk öneri "ağrıyan bir boyun nasıl düzeltilir" oluyor.

Bir aynaya bakıp tüm korkularımın geri yansıdığını görmek gibi.

Emin olmak için bir şey daha yazıyorum: "Karınızın/kız arkadaşınızın bir kavgadan sonra sizi terk etme olasılığı nedir?" ama "ne kadar olasıdır" yazdığım anda otomatik öneriler beni vuruyor.

Karpal tünel ne kadar olasıdır. Boya dumanından kaynaklanan bir hastalığa yakalanma olasılığınız nedir? Yorgunluğun beyin sağlığınıza zarar verme olasılığı nedir?

Vay anasını.

Google beni benden daha iyi tanıyor. Yaptığım şey bu. Dün gece Maeve ve Vivian'la yemek yerken tuvalete gizlice girip cevapları ararken yaptığım şey buydu.

Gerçek bana bir tokat gibi çarptı. Bu normal değil. Bu bir sorun.

Yutkunuyorum, nefes alıyorum ve Maeve'in yorumlarını düşünüyorum. *Biriyle konuşabilirsin. Yardım alabilirsin.*

Daha fazlasını bilmenin onu ve değer verdiğim herkesi güvende tutacağını düşünmüştüm. Ama bu mu? Bu iyi değil. Dün gece ona onu sevdiğimi bile söylemedim çünkü bir sonraki felaketi önlemeye odaklanmıştım. Karpal tünel, MS, ALS-herhangi bir şey. Her şey.

Ben iyi değilim.

Pikniği, Marcus'la işi hakkında yaptığımız konuşmayı, spor ve destek için bir hayır kurumu kuruyor olmamın ve sadece kendi ruh sağlığımı değil, sahip olduğumu bile kabul etmediğim bu derin ve korkunç korkuyu tamamen görmezden gelmemin katıksız ve mutlak ironisini düşünüyorum.

Yirmi iki yaşındayken bir yas destek grubuna katıldığım için her şeyin üstesinden geldiğimi sanıyordum. Ama kendi geçmişimi yeterince araştırmamışım. Çünkü inkar ettiğim gerçek, babam neredeyse öldüğünde on dört yaşımdan beri bu şekilde hissettiğimdir.

O mutlak dehşetle yüzleştiğim günden bu yana, daha fazla bilgiyle kötü bir şeyin tekrar olmasını engelleyebileceğimi düşünerek kendimi bir daha böyle bir şey yaşamaktan korumaya çalıştım; tıpkı araba kullanmam gerekmeden önce araba kullanmayı öğrenerek onun için en kötü durumu engellediğim gibi. Bilgim o zaman onu kurtardı ama tüm bu bilgiler şimdi kimseyi kurtarmıyor.

En azından ben.

Gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyor ama nefes alıp veriyorum.

Telefonuma bakıyorum, başparmağım ekranın üzerinde geziniyor. Bir an için onu kaldırmayı düşündüm, kendimi yardıma ihtiyacım olmadığına ikna ettim. Bunu kendi başıma halledebilirim, her zaman yaptığım gibi.

Ancak gerçek yüzüme bakmaya devam ediyor - bu bir araç seti veya birkaç Google aramasıyla düzeltebileceğim bir şey değil. Bundan daha büyük bir şey.

Rehberimi kaydırırken sertçe yutkunuyorum. Marcus'un adı ekranda bulanıklaşıyor ve bir an için tereddüt ediyorum. Onu aramak her şeyi bir arada tutamayacağımı itiraf etmek gibi geliyor.

Ama bundan kaçmaya devam edemem. Nefesimi tutuyorum ve sonunda arama düğmesine .

Cevap vermiyor. Ama telesekreteri açıldığında, hayatımda ilk kez zor bir şey söylüyorum.

Yardım istiyorum.

"Merhaba, ben Asher Callahan. Sizinle görüşmek için bir seans ayarlamak istiyorum. Benim için. İdeal olarak, önümüzdeki hafta. Buna ihtiyacım var."

* * *

O gece, Seattle'daki otel odamda tek başıma yatak başıma yaslanmış, telefon elimde, mesajlarımı karıştırıyorum. Bir bildirim belirdi - Marcus'la Pazartesi için randevu onaylanmıştı. Doğru yönde atılmış bir adım. Maeve'e söylemek istiyorum. Maeve'e söylemek için ölüyorum.

Ama bu sanki yüz yüze söylenecek bir şeymiş gibi geliyor.

Yine de yoldayken onunla iletişime geçmeden edemiyorum. Kafam karmakarışık olsa bile. Bir şeyleri çözmeye çalışıyor olsam bile. Bu belirsizlikte sıkışıp kalsak bile.

Yine de bir şeyler yapabilirim.

Başka bir ekrana geçip San Francisco'daki bir çevrimiçi teslimat hizmetini açıyorum. Birkaç tıklamayla bir paketin şu adrese gönderilmesini ayarladım

Maeve bu gece. K    k bir Şey ama seveceği bir Şey.

Duraklıyorum, parmaklarım telefonun üzerinde geziniyor. Beni sevmesini sağlamaya mı çalışıyorum?

Hayır. Yavaşça nefes veriyorum. Sadece onu mutlu etmeyi seviyorum. Ve bu da sorun değil.

Belki de iyiden daha fazlasıdır.

Gönder tuşuna basıp gözlerimi kapatıyorum. Şimdilik bu kadar yeter.

UYGUN BAKIM VE BESLEME

Maeve

First Dates'teki barmen arkadaşın biri bir müşteriyle tekrar görüşüp görüşmemeyi tartışıyor -kızın onu kandırdığına inanıyor- ve o sırada kapı çalıyor. Gerildim. Kapı zilleri bana iyi gelmez, özellikle de evde yalnızken. Kızım da onlardan hoşlanmıyor. Elimi sırtına koyduğumda hırlıyor, tüyleri diken diken oluyor. Burnunu kaldırarak tekrar havlıyor. *Horoz ötüyor.*

" yok," diye mırıldanıyorum, diziyi durdurarak. "Muhtemelen UPS'dir." Ruby Rooster bana yan gözle bakıyor.

Koltuktan kalkıp kapıya yöneldim. Pencere çitasından bakıyorum, kimse yok. Aşağıya baktım.

Oh.

Verandada bir yemek torbası var. Ding and Dine'dan.

Ben bir şey sipariş etmedim. Onu aldım ve kapıyı arkamdan kilitledim. İçeri baktığımda sıcak bir paket servis kutusu buldum. Merakla kapağını açtım ve kahkahalara boğuldum. Asher bana bir kutu sıcak kuruyemiş göndermişti. Yüzümdeki gülümseme çok büyük ve hâlâ arkadaş mıyız, sevgili miyiz yoksa ikisinin arasında bir yerde miyiz emin değilim.

Ama belki de sorun değildir.

Kutuyu açtım ve notu okudum:

En iyi arkadaşınızın doğru bakımı ve beslenmesi için ipuçları - özellikle komplo teorileri üzerinde çalışıyorsanız, atıştırma alışkanlıklarını elinizin altında bulundurun.

En azından şunu biliyorum: Her zaman arkadaş kalacağız. Son on yıldır olduğu gibi. Tüm büyük maceralarımız boyunca -sıcak sos tadım testleri, buz otelleri, ağaç çadırlar, lavanta çiftlikleri. Ve şimdi stüdyolara, direk dansı gezintilerine, tofu körisine, flamingo iç çamaşırlarına, yönetim kurulu üyeleriyle akşam yemeklerinde peçete katlamaya, mücevher mağazalarında doğaçlama evlenme tekliflerine, özel formalı hokey maçlarına ve kendimi tüm pop art resimlerimdeki kadınlar gibi hissettiğim gece geç saatlerde resim seanslarına. Aşkın peşinden koşmaya değer olduğunu hissettiren pek çok öpücük paylaştık.

Ve açık artırmalar da. Onu yalanlar söyleyen bir kadından kurtarmak için ona teklif verdiğim yer. Sonra Vegas'ta bir gece, beni kendi üzüntümden kurtardığı ve bir gece Frank Sinatra'da dans ederken imzaladığımız evlilik anlaşmasını yerine getirdiği bir gece.

Kanepeye , elimde kaju fıstığı, reality şov tekrar başlıyor. Fındıkları çabucak bitiriyorum ama hâlâ tatmin olmuş değilim.

Onu rahat bırakacağımı söylememe rağmen sabırsızlanıyorum.

Tatiana'ya, sehpanın üzerine bıraktığım tarot destesine uzanıyorum, karıştırıyorum, bundan sonra ne olacağını ona sormalı mıyım diye düşünüyorum.

Ama iskambil destesi bilecek değil ya. Yine de biri bilebilir. Ya da birkaç kişi, gerçekten.

* * *

Ertesi sabah, Josie, Fable ve Leighton'la birlikte High Kick Coffee'de aceleyle çağırılmış bir The Padlockers toplantısı için bulunuyorum. Everly Seattle'da, ekiple birlikte seyahat ediyor. Oraya son gidişinden güzel anıları olduğunu söyledi.

Kafe sabah sohbetlerinin vızıltısıyla uğulduyor ve ben onlara SparkNotes'u verirken arkada toplanıyor, latte ve çaylarımızı yudumluyoruz. Onlara Asher'ın saplantılı eğilimlerinden bahsetmiyorum -bu kişisel bir konu- ama yeterince anlatıyorum: Zor bir dönemden geçiyoruz.

"Yapacağımı söylediğim şeyi yaptım, yapışmadım. Ölmek gibi gelse de ona alan açtım. Hâlâ da öyle. Doğru şeyi yapmak nasıl bu kadar yanlış hissettirebilir?" Dramatik değilsem bir hiç olduğum için soruyorum. Ama bu an dramatik olmayı gerektiriyor, kahretsin.

Josie homurdanıyor.

"Maeve." "Ne?"

Leighton da bana *gerçekmiş gibi* bakıyor. "Söylediği şey." "Ne demek istiyorsun?" Fable'a dönerek soruyorum. "Beni anlıyorsun, değil mi?"

Kızıl saçlı arkadaşım "Hem evet hem hayır" diyerek geçiştiriyor.

"Peki, . Bana neyi yanlış yaptığımı söyle," diyorum . "Ona bazı şeyleri çözmesi için zaman tanımaya çalışıyorum. Unutma, ben tutunmaya çalışan bir kıyım."

Josie, "Maeve, onu rahat bıraktın, elbette," diyor. "Ama ona gerçekten nasıl hissettiğini söyledin mi? Yoksa sihirli bir şekilde tahmin etmesini mi bekliyorsun?"

Göz kırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Josie fincanını yere bırakıyor. "Demek istediğimiz, aklını okumasını bekliyorsun. Bu işler böyle yürümez. Yapışkan değilsin, sadece önemli olan şeyleri söylemiyorsun."

"Doğru." Josie başını sallıyor. "Birine nasıl hissettiğini söylemek yapışkanlık değildir."

Buna 'dürüstlük' denir. Yararlı bir araçtır."

"Peki, bana gerçekten ne düşündüğünü söyle," diyorum gülererek, ama sözleri tahmin ettiğimden daha sert vuruyor. "Tamam, iyi. Haklısın. Ama ona biraz zaman vereceğimi söyledim."

"Ama ona bilgi verdin mi?" Leighton bastırıyor. "Bir şeylerle uğraştığını biliyorum ama senin ona deliller gibi aşık olduğunu biliyor mu?"

Aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Hayır, yeri ve zamanı değildi."

Fable alay eder. "Asla öyle değildir," diyor. "Bu yüzden buna... risk almak deniyor."

Telefonum çalıyor. Asher'ın aramasını umarak açıyorum ama arayan Angelina ve başka bir işle ilgili detaylar yazıyor. Mesaja bakıyorum ve kafama dank ediyor. Kariyerimin yerine oturmasını beklemedim. Her şeyimle kovaladım, tüm kalbimi verdim ve bunun için cehennem gibi savaştım.

Ve nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa o da hayallerimin peşinden gitmektir.

BİR AŞK DERSİ

Asher

Misafir soyunma odasında oturmuş, patenlerimin bağcıklarını sıkıyorum. Burası sessiz.

-Sadece Miles ve ben. Yanımdan geçerken omzuma vurdu. "İyi misin?" diye sordu.

Bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Dünden daha iyi."

"Güzel." Sesi sabit. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Teklifini kafamda evirip çeviriyorum, dün sabah olanların ayrıntılarını bilmese de bunun için minnettarım. Ama yine de ona ihtiyacım olursa yanımda. Ve gerçek şu ki... Sanırım ihtiyacım olabilir. Daha da ötesi, konuşmanın faydalı olacağını düşünüyorum. Sporda, ne kadar çok pratik yaparsan, o kadar iyi olursun. Bu yüzden önce onunla deniyorum, pratik yapma şansını kullanıyorum.

"Bir terapistle gideceğim," diyorum. Kelimeler beklediğimden daha ağır geldi. Ama iyi anlamda.

Miles tezgahıtan pedlerini alırken kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?" "Evet.

Randevu yarın döndüğümüzde. Yapmam gereken bazı şeyler var. üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Seninle gurur duyuyorum dostum," diyerek yumruğunu sıkıyor.

Bazen bir kutlamak için yumruklarınızı tokuşturursunuz. Belki bu da öyledir. Ama bundan da öte, gerçek bir destek gibi hissettiriyor. Tıpkı daha önce

genç sporcular için erişilebilir hale getirmeye çalışıyorum. Benim de faydalanmam gereken türden.

Ama yarın yapacağım.

Bu bir başlangıç.

Biraz sonra, yüzleşme için buza çıktık. Oyun hızlı ve agresif başlıyor - oyuncular birbirlerine çarpıyor, sopalar çarpışıyor, disk aramızda şaklıyor. Diğer her şeyi bir kenara itip odaklanıyorum. Hokey değişmedi, her zaman benim kaçış noktam oldu. Ama belki de neyden kaçtığımı fark etmemiştim: buz dışındaki her şeyi kontrol etmeye çalışmamdan.

Buzun üzerindeyken sonucu kontrol edemeyeceğimi biliyorum ama elimden gelenin en iyisini yapabilirim. Pistte ilerliyor, defans oyuncularının yanından geçerek pakı her zaman yaptığım gibi var gücümle kaleye gönderiyorum.

Bazen işe . Bazen de olmuyor. Ama yine de yapıyorum.

Maeve ile yapmam gereken de tam olarak bu.

Onu sevdiğimi söylemememe şaşmamalı. Aşkımızın sonucunu kontrol etmeye çalışıyor, mükemmel anı bekliyordum. Ama aşk hokey gibidir; kazanmayı garanti edemezsiniz ama elinizden gelenin en iyisini yapabilirsiniz.

Seattle'daki maçı galibiyetle bitirdiğimizde hemen seyahat kıyafetlerimi giyiyorum. Havaalanına giderken San Francisco'daki bir mağazayı arayıp acele bir sipariş veriyorum, sonra da inişe kadar saatleri sayıyorum.

* * *

Akşamın erken saatlerinde uçak San Francisco'daki piste indiğinde her şey yerli yerindeydi. Diğer çocuklarla birlikte arenaya gitmedim. Onun yerine, bir Lyft kapıp mağazaya uğradım. Sonra Maeve'i aradım.

"Evde misin?" diye sordum.

Sesi nefes nefese geliyor. "Hayır, arenadayım, bitmek üzere."

"Orada kal," diyorum ona.

"Otoriter," diyor gülerek.

"Bazen öyleyim," diye cevap veriyorum gülümseyerek. *Umarım bu hoşuna gider.*

On dakika içinde arenaya döndüm, oyuncuların girişine doğru ilerliyorum. Büyük bir konuşma planlamadım. Doğruca onun çalıştığı yere gideceğim.

Maeve'i köpeği olmadan, Deniz Köpekleri duvar resmindeki merdiveninden inerken buluyorum, resim yapan tişörtü renkten renge girmiş, yanağında kırmızı bir leke var. Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ona söylemek için bu kadar beklediğime inanamıyorum. Ama aynı zamanda bunu neden yaptığımı da çok iyi biliyorum.

-Ve bunu bilmek büyük fark yaratır.

Beni izliyor, ben yaklaşırken kaşları merakla kalkıyor. "Sana bir sorum var," diyorum, tanıdık çizgimizle.

Dudaklarında bir seğirme izler. "Vur bana."

"Benimle bir randevuya çıkmak ister misin? Gerçek bir randevu. Bu gece. Yarın. Hafta sonu. Ve ondan sonraki her hafta sonu. Sezon bittiğinde, yaz boyunca ve sonrasında da. Çünkü sen haklıydın."

Dudakları aralanıyor ama kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Ne konuda haklısın?"

Nefes alıyorum, ona gerçek beni göstermeye hazırım - buraya taşındığında göstermekten korktuğum ama yine de ona gösterdiğim parçalarımı. Saklamaya çalıştığım ama şimdi geriye dönüp baktığımda, saplantılarımın içinde kaybolmuşken mutfakta keşfetmesine sevindiğim yanlarımı. Beni dışarı çekti. Benimle gerçeği konuştu. Kim olabileceğimi görmeme yardım etti. "Benim hakkımda. Her şeyi kontrol etmeye çalışıyorum, takıntılı eğilimlerim var ve yardıma ihtiyacım var. Marcus'tan yarın için bir randevu aldım. Bunun bir gecede olmayacağını ve kolay olmayacağını biliyorum ama bunu yapacağım. Kendim üzerinde çalışacağım çünkü sana ya da kendime zarar vermek istemiyorum. Daha iyi uyumak istiyorum. Her şeyi araştırmayı bırakmak, akıllı yollarla nasıl proaktif olunacağını öğrenmek ve nasıl sakinleşeceğimi bulmak istiyorum."

Bir elini ağzına götürüyor, titreyen dudağını kapatıyor, sonra elini bırakıyor - her zaman takmasını umduğum o parlak yakutun olduğu elini. "Çok mutluyum," diyor.

Gülüyorum. "Bu seni mutlu mu ediyor?"

"Evet. Her şeyden çok. Köpekten bile daha fazla."

"Bu da bir şeydir," diye cevap veriyorum, bir adım daha yaklaşarak.

"Ama daha işim bitmedi." "Tamam," diyor, nefes nefese ve belki de heyecanlı.

Yanağını okşuyorum, başparmağım onda sevdiğim kırmızı bir boya çizgisini sıyrıyor. Titriyor ve ben de bunu seviyorum. "Bu kadar kontrolcü olmamın bir nedeni de ilk tanıştığımızda neler olduğunu görmeme izin vermemem."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana on yıl önce aşık oldum," diyorum, hiçbir güvenlik ağı yok, hiçbir garanti yok, beni geri sevip sevmeyeceği hiçbir fikrim yok. Yüzünü bırakıyorum ve çantama uzanıyorum,

çerçevesi resmi çıkararak. "Ve sen 'Evet' dediğinde sana yeniden aşık oldum."

Bugün ona, taşındığında diğerlerini yaptırdığım dükkânda bastırıp çerçevelettiğim resmi gösteriyorum. Ama bu? Sadece onun değil. Las Vegas'ta, konserde, şarkıcı verilen ve tutulan sözlerle ilgili yeni melodiye başlamadan önceki halimiz. Düşüncesizce çektiğim selfie.

"Çektiğim tüm o fotoğraflar? Onları kendim için çekiyordum. Çünkü sana her gün aşık oluyordum. Ve benimle evlendiğinde, sonunda kendime itiraf ettim ki o sensin. Her zaman sendin. Sen de aynı şeyi hissediyor musun ya da beni istiyor musun bilmiyorum ama ben sana deli gibi aşığım. Sadece senin fotoğraflarını çekmek istemiyorum. İkimizin fotoğraflarını istiyorum. Ve *bunun* bir sonraki büyük maceramız olmasını istiyorum," diyorum, öğleden sonra üzerine fotoşopla yapıştırdığım resme ve kelimelere atıfta bulunarak- *Aşk dersi: Ona sık sık onu sevdiğini söyle. Her gün söyleyin. Mümkün olduğunca çabuk söyleyin.*

Önce kelimelere, sonra bana bakarken gözleri parlıyor ve yemin ederim bakışlarında sonsuzluğu görebiliyorum.

"Ve eğer senin dünyadaki en harika şey olduğunu düşünen ve biraz daha az endişeli olmaya çalışan takıntılı, saplantılı, otoriter bir adamla başa çıkabilirsen, sana dünyaları veririm. Çünkü sen benim için dünyalara bedelsin Maeve Hartley Callahan."

Nefes alıyor, omuzları hareketle birlikte yükselip alçalıyor. "Cevabım var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neye?"

"Gerçek randevu soruna." "Öyle mi?"

Elime uzanıyor ve sıkıyor, asla başka tarafa bakmıyor. "Ben de seni seviyorum. Cevabım bu. Sen benim en iyi arkadaşım ve sevgilimsin ve ben birlikte kalmamızı istiyorum. Birbirimize sıkıca tutunmamızı istiyorum. Çünkü sen benim yeni rüyamsın."

Bunun mümkün olduğunu hiç bilmiyordum, ona daha çok aşık olacağımı. Ama oldu işte.

BİR MIDYE GIBİ

Asher

Onu hemen yalnız bırakmalıyım. Elini tutarak, durmadan önce iki adım atıyorum. "Köpek nerede? Genelde onu getirirsin. Evde mi?" Evde. Maeve ve Ruby'nin benimle kalmasını istediğim yer. Sonsuza kadar.

"Eleanor'la birlikte. O ve Holmes köpek dostu oluyorlar."

Bu pek çok açıdan çok sevimli ama şu anda tek bir görevim var: Maeve'i soyup yatağa atmak. "Bir uğrayıp onu aldıktan sonra gidebilir miyiz? Çünkü sevdiğim kadını ne kadar özlediğimi sana göstermem gerekiyor."

Gülüyor, parmak uçlarında yükseliyor ve bana hızlı, sert bir öpücük veriyor. "Seni boynuzlu köpek."

"Pot, kettle."

Elimi çekiştirerek gururla sırtıyor. "Hadi gidelim."

Koridordan yönetici süitine doğru ilerleyemeden Eleanor beliriyor ve iki elinde birer köpek tasmaıyla bize doğru yürüyor. Maltipoo karışımı köpeği önden gidiyor, Ruby Rooster da onun yanında koşuşturuyor. Hayretle gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ekibin sahibi köpeğimize bakıcılık yapıyor," diyorum, özellikle de dün sabahki durumumdan sonra, bunun nasıl benim hayatım olduğunu hâlâ aklım almıyor.

"Köpek insanlar," diyor Maeve omuz silkerek.

Eleanor Ruby'yi bırakıyor, o da hemen Maeve'i öpücük yağmuruna tutuyor, ben şehir dışında olmama rağmen onu kayırıyor. Ama, evet, anlıyorum.

"Birbirinizi gördüğünüz için mutlu görünüyorsunuz," diyor Eleanor, açıkça memnun olmuş. "Sanırım aşk derslerini takip ediyorsunuz."

"Var," diyor Maeve, sesi sıcak.

"Her bir ders," diye kabul ediyorum, elini sıkarak.

"Çok güzel," diyor Eleanor, gülümseyerek.

Ruby Rooster'ı da yanımıza alarak dışarı çıktık. Yolda Maeve'i bir öpücük daha için kendime çektim. Ayrılırken fısıldadım, "Bir sorum var."

* * *

Maeve'in yanakları kıpkırmızı, göğüsleri zıplıyor ve saçları karmakarışık ama bana nefes nefese "Bir tane daha alabilirim" diye cevap veriyor.

"Kaç tane Maeve?" Sertçe soruyorum, kalçalarını sıkıca kavırıyorum ve hızımı bir süreliğine kesiyorum. "Soru kaç orgazmı kaldırabileceğindi?"

"Dört, efendim," diyor, sonra hınzırca gülümsüyor. "O zaman bana dördüncümü ver." "Ne kadar da iyi bir eş," diyorum, pille çalışan yedeği çağırarak.

Parmak Kukla formunda, klitorisinin üzerinde kaydırarak, üzerime boşalırken güzel, pis bir mutluluk içinde çığlık atana kadar. *Tekrar.*

Bu sefer kendimi tutmuyorum. Bu sefer, onu beceriyorum ve dolduruyorum. Ve bu sefer, karımın içine o kadar sert boşaldıktan sonra, onu kendime çekiyorum, yanaklarını okşuyorum ve "Seni seviyorum. Bu yüzden aramız çok iyi. Çünkü seni seviyorum."

İç çekişi hülyalı, memnun. "Çünkü birbirimizi seviyoruz."

Onu yakınımda tutuyorum, ama yeni hissettiren bir şekilde. Gerçekte kim olduğumu saklamayı bıraktım. Savunmasız kısımları, dağınık kısımları, tamamlanmamış kısımları. Ve o hala burada, beni seviyor.

Daha sonra, Ruby'nin üstüne kıvrıldığı yorganın altına uzandığımızda, parmaklarımı Maeve'in saçlarında gezdiriyorum, bu yapmayı en sevdiğim şeylerden biri.

"Yani beni gerçekten seviyor musun?" diye soruyor. "Duvarlarımı gördün mü?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şeftaliler, kır çiçekleri, yıllar boyunca yaptığın sanat eserleri. Sanırım başından beri, biz daha evlenmeden önce, ben sadece... senin için bir ev yapıyordum," diye itiraf ediyorum, her ne kadar bu beni aşık bir aptal gibi gösterse de.

Bana o kadar büyük bir sevgi ve şefkatle bakıyor ki, bunun olabileceğinden nasıl şüphe ettiğimi merak ediyorum. Ama mesele de bu, işin içindeyken bunu göremiyorsunuz. Bilinmeyene karşı rahat olmalıyım, çünkü diğer tarafa geçmek buna değer.

"Burada olmayı gerçekten seviyorum," diyor da sokularak. "Yine de komik.

Çok fazla randevuya çıktığımızı sanmıyorum. Çoğunlukla kalıyoruz." "Evet, öyle." Ve bu benim için sorun değil.

"Sanki evimdeymişim gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor yataktan kalkmadan önce. "Ve senin için bir şeyim var."

Kendimi bir dirseğimin üzerinde destekliyorum. "Yaptın mı?"

"Şey, başardım. Bugün erken saatlerde." Çantasını karıştırıyor ve yakut kırmızısı yapay elmaslarla süslü küçük bir ayna çıkarıyor. Ortasında öpüşen bir çiftin çizimi ve "*Sadece beni sev*" yazısı var.

"Sakın düşürme," diye uyarıyor onu uzatırken sahte bir ciddiyetle. "Yakut taşları var. Kısacası, paha biçilemez."

Ve benim için paha biçilemez. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, kelimelerin izini sürüyorum. Sonunda onu sevmekte özgürüm, ki onun da tek istediği bu. "Seveceğim. Söz veriyorum." Aynayı komodinin üzerine bırakıyorum, sonra onu yatağa geri çekiyorum ve ciddileşmeden önce onu usulca öpüyorum. "Maeve, bir gecede değişmeyeceğim. Bu senin için sorun olur mu?"

"Çok iyi," diyor.

"Emin misin?"

"Eminim. Ayrıca, sana aşık olmadan önce de senden hoşlanıyordum. Ve şimdi senden daha da çok hoşlanıyorum. Merak etme, ben bir midye gibiyim. Benden kurtulamazsın."

Gülüyorum, ona daha sıkı sarılıyorum. Bunun bu kadar kolay olabileceğini hiç düşünmemiştim ama sanırım en iyi arkadaşına aşık olmanın keyfi de bu. "Güzel, çünkü yapmayacağım."

* * *

Gece boyunca uyuduğumu söylemeyeceğim. İyileşmedim. Henüz terapistle bile gitmedim. Ama uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyuyorum. Sadece bir kez uyanıyorum ve aşağı inip dizüstü bilgisayarımı açma dürtüsüne direniyorum. Belki de şu anda bakmam gereken bir şey olmadığı içindir. Ya da belki bu yeni, daha sağlıklı bir alışkanlığın başlangıcıdır. Her iki durumda da, iyi hissettiriyor.

Saat yedi civarında -benim için geç saatte- uyandığımda telefonum çoktan çalmaya başlamıştı. Everly'den bir mesaj, "**Ara beni**" diyor.

Her kasım geriliyor. İçgüdüsel olarak sosyal medyayı kontrol ediyorum ve sorunu bulmam uzun sürmüyor.

Müzayedede bana teklif veren ve kaybeden kadın bizim hakkımızda paylaşım yapmış.

" bakalım, gerçekten mi? Evlilikleri sahte."

NOKTALARI BİRLEŞTİRMEK

Maeve

Belki de Güç'te bir karışıklık seziyorumdur. Bu berbat saatte neden uyanık olduğumun tek açıklaması bu. Yedi oldu. Sanırım yataktan çıkmalıyım. Bitirmem gereken bir duvar resmi var. Ama Asher'a doğru döndüğümde göğsüm sıkışıyor.

Telefonunu tutuyor. Kahretsin. Yine mi oraya gidiyor? Şimdiden mi?

Ama çılgına dönmeden önce kendime sorunun telefon değil, onu nasıl kullandığı olduğunu hatırlatıyorum.

" oluyor?" Sakin kalmaya çalışarak soruyorum. İletişime odaklan. İç çekiyor, bir elini kirli sakalının üzerinde gezdiriyor, bir anlığına dikkatimi dağıtıyor çünkü lanet olsun, iyi görünüyor. "Miranda Blush aşkımızın sahte olduğunu söylüyor. Az önce 'kanıtlarını' ortaya koyan bir video yayınladı. Yarım milyon takipçisine evliliğimizin tamamen bir PR çalışması olduğunu söyledi."

Dik oturuyorum, savaşa girmeye hazırım. Onunla bir kez savaştım. Yine yapacağım. Hızlıca, kafamdaki her olayı gözden geçiriyorum -Greers'larla kahvaltı, kurulla akşam yemeği, piknik. Hiçbirinde yoktu. "Ne oluyor be? Nasıl başladığını nereden biliyor? İkimiz de herkesin içinde hata yapmadık ya."

Sözlerim üzerine dudakları hafifçe seğiriyor - nasıl *başladığını*. Sanki hala nasıl başladığını kabul ettiğim gerçeğinden zevk alıyormuş gibi ama

tamamen başka bir şeye dönüştü. Umarım uzun, çok uzun bir süre bu zevk içinde kalır.

Ama sonra yüz ifadesini düzeltiyor. "Dürüst olmak , bence sadece iyi bir tahminde bulunuyor. Videosu şöyle, 'Bu sana da tuhaf geliyor mu? Sonra öpüştüğümüz ilk fotoğrafın müzayedede çekildiğini ve Jen ile Hal'in fotoğrafının viral olduğu sırada Vegas'ta nasıl evlendiğimizi sıralıyor. Sonra da bundan sonra nasıl daha fazla fotoğraf yayınladığımıza dikkat çekiyor - *sahnelenmiş* gibi görünen fotoğraflar. Belki de o sırada sahte olan noktaları birleştiriyor."

Uzantılarını koparmak istiyorum. "Ne o, adli sosyal medya uzmanı mı?"

"Sanırım," diye mırıldandı, çenesi gergindi. "Ama yaptığı tek şey bu, tahmin etmek."

"O yanılıyor. O yüzden siktir et onu," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Bize zarar veremez çünkü biz gerçekten birlikteyiz."

Ama Asher bu sefer rahatlamıyor. Bana doğru dönüyor, yüz ifadesi hâlâ asık.

İşte o zaman anladım. Yalan söylediğinizde, her zaman bir bedel ödersiniz. "Tanrım, ne oldu? Hayır kurumunu etkileyecek mi?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Şey, evet, ama bu konuda pek endişeli değilim."

"Bu konuda endişelenmiyor musun?"

Tekrar başını sallar. "Soraya bana mesaj attı. Bazı bağışçılar da bana ulaştı ve bunun doğru olup olmadığını sordular. Ama endişelenmiyorum çünkü gerçek çok basit: Seninleyim ve bu gerçek," diyor ve elimi kavrayıp sıkıca tutuyor. "Bunu herkese seve seve söylerim. Yönetim kuruluna, bağışçılara, ekibe söyleyeceğim. Onlara eğlence olsun diye evlendiğimizi ve seni kendime aşık etmek istediğim için evli kaldığımızı söyleyeceğim. Önemli olan tek gerçek bu. Ne olursa olsun."

Tanrım, bu çok seksi. "şeyler söylerken nasıl bu kadar seksi olabiliyorsun?"

Eğilip yanağımı okşarken yüzündeki ciddi ifade yumuşuyor. "Belki bu bir oyun olarak başladı ama gerçek şu ki dün gece de söylediğim gibi yıllardır sana aşığım. Ve hissettiklerimi herkese anlatacağım. Çünkü Bay Vincenzo'nun partisinde, yani evlenmemizin üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişken, gerçekten neler hissettiğimi keşfetmek istediğimi biliyordum. Kalbini kazanmak istedim. Ve bu arzu daha da güçlendi."

Şu anda onu tutup öpmek istiyorum. Bu sorunu çözme şeklini, bize olan güvenini seviyorum ama yine de bir şeyler yolunda gitmiyor. "Peki... sorun nedir?"

Tekrar iç geçirir. "Everly bana mesaj atıyor. Eleanor'un çıldırdığını söyledi. Onu kandırmışsın gibi hissediyor."

Kalbim küt küt atıyor ve sanki odadaki tüm hava çekilmiş gibi. Eleanor yalancı olduğumu mu düşünüyor? Eleanor, bana karşı bu kadar nazik olan kimdi?

Yutkunuyorum, paniğe . Asher'ın sahip olduğu korumaya sahip değilim. Hayır işi onun tutkusu ama işi değil.

Onun işi güvende.

Benimki

olmayabilir.

BİRAMI TUT

Asher

Beckett beni tam da bu konuda uyarmıştı. O sabah spor salonunda yüzüme karşı söyledi.

Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. "Beckett haklıydı." "Ne hakkında?" Maeve beni dikkatle izleyerek soruyor.

"Dedi ki, 'Sen zaten başarılı bir hokey oyuncusuyken, o dünyada kendi yolunu çizmeye çalışıyor, zorba bir teyzeyle uğraşıyor. Eğer işler kötüye giderse, sana bir şey olmaz. Ama bu iş patlarsa, o iyi olmayabilir.'"

Maeve'in gözleri açılıyor ama sessiz kalıyor, nefesini üflüyor. "Ve bana seni korumamı söyledi," diye ekliyorum.

Yatağın etrafında dolanarak yaklaşıyor. "Ve sen yaptın. Yaptın." "Evet, ama yeterince değil," diye mırıldanıyorum, içimdeki gerilim düğümleniyor - değil

Sağlıkla ilgili endişelerimdeki gibi, ama sevdiğim kadın için gerçek bir korku. Her şeyini kaybetmek için çok çalıştı. "Seni korumak istiyorum. Seni seviyorum. Seni incinmiş görmekten nefret ediyorum."

"Böyle hissetmene bayılıyorum," diyor sessizce, sonra sesi değişiyor, daha şakacı. "Ama piknikte ağabeyimin senin hakkında bana ne dediğini biliyor musun?"

Alay ettim. "Her tavsiye mi dağıtıyordu?"

"Kenara çekti ve 'Onun kalbini kırma' dedi."

Beckett'in ikimizle de perde arkasında çevirdiği entrikalarla eğlenerek başımı sallıyorum, her ne kadar şu anda neşelenmeye hakkım olmasa da. "Yani bizim peşimizde miydi?"

"Açıkça *senin* peşindeydi," diyor ve tabii ki bu doğru. "Peki bu bana ne anlatıyor biliyor musun?" Maeve soruyor, gözleri muziplikle parlıyor. İşte benim Maeve'im. Her zaman maceraya hazır.

"Ne?"

"Bu bana diğer herkesin de muhtemelen sende bunu görebileceğini söylüyor."

Vegas'a gittiğim güne, DickNose panosuna ve arkadaşlarıma bana verdiği tüm o saçma tavsiyelere geri dönüyorum. Özellikle de Maeve hakkında söylediğim "hoş şeylerin" listesine. Ama bu kadar. Bu yardımcı olur. "DickNose tahtası," diyorum parmaklarımı şıklatarak.

Maeve'in kafası anlaşılır bir şekilde karıştı. "DickNose tahtası nedir?"

Yarı gülerek başımı sallıyorum. "Hugo'da bunun bir resmi olduğuna eminim. Bana sonsuza dek bok atabilmek için tahtanın fotoğrafını çekti."

"Sen neden bahsediyorsun?"

DickNose panosunu açıklarken telefonumu elime alıp takım arkadaşına bir mesaj gönderiyorum. ***Hâlâ 'şirin çift boku' altındaki resmi saklıyor musun? Ona şimdi ihtiyacım var. Bana bir iyilik yap.***

Hugo saniyeler içinde fotoğrafın izini sürdüğünü söylerken aklına bir fikir gelir. "Neden bunu Eleanor'a göstermiyorum? Ona her şeyi açıklayabilirim, tıpkı benim yaptığım gibi-"

Maeve sözümü kesip başını sallayarak odayı geçip bana doğru geliyor. Elini nazikçe benimkinin üzerine koyuyor ve telefonumu yatağa doğru itiyor. "Asher, biramı tut."

Ona göz kırpyorum, kafam karışıyor ama aynı zamanda kontrolü ele alma şeklinden biraz tahrik oluyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Gülümsüyor. "Birkaç saat içinde Marcus'la randevun var. Ona odaklanmalısın. Eleanor'u ben hallederim. Ona gerçeği söyleyebilirim ama... o fotoğrafı istiyorum, o yüzden bana daha sonra gönder."

Ben daha bir şey söyleyemeden o çoktan harekete geçmiş, banyoya doğru ilerliyor ve bizi tenis oynar gibi izleyen köpeğe başıyla selam veriyor. "İşe gidebilmek için duş alacağım. Köpeğimize bakabilir misin? Yürüyüşe ve tuvalet molasına ihtiyacı var."

Köpeğimiz.

Ve bir anda bana emirler yağdırmaya başladı.

Orada duruyorum, telefon yatağın üzerinde, köpeğimiz bana ihtiyaç duyuyor ve fark ediyorum ki Maeve'i takip etmek hoşuma gidiyor.

Arkanızı kollayan bir ortağınızın olması çok güzel. Köpeğe tasma takıyorum ve fotoğrafın geldiği anda çıkıyorum.

OYUN

Maeve

Ruby Rooster'ı evde bırakıyorum. Onu bu olası infaza getirmek çok küstahça geliyor.

Ofis kapısını çalmak için elimi kaldırıyorum. Eleanor'un beni beklediğini söyleyen asistanı Rodney'i çoktan geçmişim. Kapıyı çalmadan önce sinirlerimi yatıştırmak için bir an duraksıyorum.

Bunu yapabilirim. Asher'ı o influencer'ın yalanlarından kurtarmak için yüz bin dolar teklif ettiysem, kendimi kurtarmak için de sesimi kullanabilirim.

Kapıyı çaldım. "Ben Maeve Hartley."

Uzun süre sessizlik oldu. Sonunda Eleanor seslendi, "İçeri gel."

Kapıyı iterek açtım. Masasında oturuyor, Holmes yanında yerde yatıyor ve ne köpek ne de kadın mutlu görünüyor. Eleanor'un dudakları gergin bir çizgi halinde, mavi gözleri soğuk. Normalde, iş dünyasını bir gülümsemeyle katleden, neşeli, go- go-go takım sahibidir. Ama şu anda buz gibi. Bunu hak ediyorum.

"Anladığım kadarıyla Maeve Callahan değilsin," diyor kaşlarını kaldırarak. "İkisiyim de," diyorum. "İçeri girebilir miyim?"

"Yapabileceğini söyledim zaten."

Holmes bana havlıyor. Oturdum ve sadede geldim. "İşi sahte bahanelerle aldım. Bu doğru."

"Yani Miranda haklı mıydı?"

"Kısmen," diyorum. "Bazı konularda haklıydı ama pek çok konuda yanılıyordu. Çünkü bir ilişkinin dışında olan hiç kimse o ilişkinin içinde neler olup bittiğini gerçekten bilemez. Hiç kimse bir çiftin yaşadığı zorlukları yaşamadan bilemez."

Eleanor gözlerini kısar. "Kulağa felsefi geliyor ama endişelerimi hafifletmiyor. Sana sadece bir sanatçı olarak değil, bir insan olarak da güvenmişim. Açıkçası hayal kırıklığına uğradım."

Bu acıtıyor, ama bunu kendim yaptım.

Bunun kalpten geldiğinden emin olmak için derin bir nefes alıyorum. "Asher benim en iyi arkadaşım. Uzun zamandır öyleydi. Bu doğru. Vegas'ta bir anlaşmanın parçası olarak evlendik. Eğlence içindi. Fotoğraf viral olunca bir süre daha evli kalmak daha kolay geldi. Brunch'ta rol yapıyorduk." Gerçi geriye dönüp baktığımızda pek de öyle hissetmiyorduk.

Başını sallıyor, çenesi incinmiş gibi titriyor. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama yine de inanmak istedim. Sanırım bu beni aptal yapıyor."

"Özür dilerim. Ama gerçek şu ki, bu yalan yol boyunca bir yerde başıma gelen en güzel şey."

Daha dik oturuyor, belki ilgisini çekmiş ama hâlâ bana tam olarak güvenmiyor. "Açıkla."

"Bu bir mantık evliliği idi - kısmen onun hayır işleri için, kısmen de bu iş için. Ama onunla evliyken kocama aşık oldum. Ve onunla kalıyorum çünkü bunu istiyorum."

Bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettiriyor, gerçekten iyi. Ve Asher'la bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmadığımızı fark ettim. Evet, çıkıyoruz, evet, birlikte yaşıyoruz, ama bunun evliliğimiz için ne anlama geldiğini gerçekten ele almadık. Şimdi ne istediğimi biliyorum.

Yine de Eleanor'a ve elimdeki konuya odaklanıyorum. "Ama bu işi kaybetmemek için bir numaraydı, bu yüzden benimle çalışmaya devam etmek istemeyebileceğini anlıyorum. Eğer duvar resmi için bana ödeme yapmak istemiyorsan, bunu da anlarım."

Eleanor gözlerini deviriyor. "Müteahhitlere ödeme yapmama işinde değilim ama bana yalan söylenmesinden de hoşlanmam. Ayrıca birini ortağının soyadı için işe alacak türden bir kadın da değilim. Seni yeteneğin için işe aldım. Aşk hikayene inandım. Bu yüzden acıdı." İç çekiyor, üzgün ve teslim olmuş. "Arkadaşlarıma senden bahsedecektim."

Bu darbeyi sineye çekiyorum. Yönlendirme kaybı canımı yaktı ama bunu bekliyordum, bu yüzden başımı salladım ve kabul ettim.

"Ve dürüst olmak gerekirse, şimdi sana neden inanayım ki?"

Sanırım bunu ona gerçekten kanıtlayamam. Ama aşkımızın gerçek olduğunu biliyorum ve bunu elimden geldiğince aktarmaya çalışıyorum. "Sana bir şey göstermek istiyorum," diyorum ve telefonumdan ünlü DickNose panosunun bir fotoğrafını çıkarıyorum. "Bu sana her şeyi kanıtlamayabilir ama Asher daha biz evlenmeden önce benim hakkımda böyle hissediyordu. Hepsi gerçektir."

Takım arkadaşlarının yazdıklarını okurken kalbim sıkışıyor. Benim hakkımda söylediği en sevimli beş şey; gece pazarlarını ne kadar çok sevdiğim, herkesin sanat eserlerimi satın alması gerektiği, resim yapan insanların videolarını izlememin ne kadar sevimli olduğu gibi.

"Bu da gerçek," diyorum ve ona bu sabah evimizde çektiğim diğer fotoğrafları gösteriyorum. Lavanta çiftliği. Buz otel. Çift döngülü roller coaster. "Kabul ediyorum" demeden önce konserde çekilmiş fotoğrafımız.

"Aşk hikayemize inandın çünkü on yıldır yaşıyordun. Müzayedede ona teklif vermeden önce, Vegas'a gitmeden önce. Aşk hikayemiz on yıl önce bir arkadaşlık olarak başladı ve eğer siz de evlenmeden önce takım arkadaşlarının yaptığı gibi buna inandıysanız, bunun nedeni tüm bunların doğru olmasıdır. Biz buyuz. Biz buyuz. Birlikte büyük maceralara çıkıyoruz ve çıkmaya da devam edeceğiz."

Eleanor iç geçiriyor ama yumuşadığını hissediyorum. "Bana bunu gösterdiğin için minnettarım. Açıkladığın için de teşekkür ederim. Ama bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum, doğru olduğu ortaya çıksa bile. Duvar resmini bitirmelisin."

Mesajının söylenmeyen kısmını duyuyorum - bu iş daha fazlasını getirmeyecek. Muhtemelen beni başkalarına tavsiye etmeyecek ve ben de bunu kabullenmek zorundayım.

Hayatta her şeye sahip olamazsın. Ama sahip olduğum şeyler? Bir arkadaş, bir sevgili, bir köpek, kız arkadaşlarım, kardeşim ve yükselmeye başlayan bir kariyer? Bunlar benim ve kimse onları benden alamaz.

İşi bitirdiğimde ilerleyebileceğimi bilerek ayrılıyorum.

* * *

Bir hafta sonra, en sevdiğim ses bana seslendiğinde duvar resminde son ayarlamaları yapıyor, Golden Gate Köprüsü'ndeki asma çizgileri aydınlatıyordum.

"Hey, Bayan Callahan."

Merdivenden iniyorum, onu daha da seksi yapan sakallarını bırakmış olan kocama . "Hey, Yirmi Dokuz Numara."

"Bu gece benim formamı giyiyorsun." Bu bir açıklama, soru değil. Onun maçında *Bayan Callahan* formamı giyeceğimi biliyor. Pak birkaç saat içinde düşecek.

"Her zaman," diyorum ve umarım bunu kastettiğimi biliyordur - her zaman. Ama henüz bu konuyu konuşmadık. Evet, birlikte yaşıyoruz, evet, birlikte kalıyoruz, ama ilişkimizin evlilik kısmıyla gerçekten ilgilenmedik. Buna hiç gerek yoktu.

Yine de geçen hafta kocamla çıkmaktan keyif aldım - babalarının otuz beşinci evlilik yıldönümü partisine gittik, evimiz için daha fazla bitki almak için bir bitki dükkanına uğradık ve stüdyoda bir tüp pembe boya kırdık. Kocam oldukça iyi bir parmak boyacıdır, ancak elinde sadece bir numara var - göğüslerimi boyamak.

Benim için çalışıyor.

Ayrıca sosyal medyada hayatla ilgili bazı resimlerimizi de paylaştık. Yeni resim hobisi değil - bu sadece bizim için - ama köpeği gezdirdiğimiz, bitki aldığımız ve ailesiyle kadeh kaldırdığımız fotoğraflar kesinlikle çevrimiçi ve bunlar bir reklam gösterisi değil. Bağışçılar etkillemek için değil. Bir iş kazanmak için de değil. Onlar sadece bu büyük aşk macerasında küçük maceralar yaşayan bizleriz.

Ne yapmadık ki? Kendimizi dünyaya açıkladık. Miranda'yı görmezden gelmeye karar verdik. Bir şey söylemeye gerek yok. Nefret edenler nefret edecek, yalancılar yalan söyleyecek. Ve biz bu aşkın gerçek olduğunu biliyoruz. Asher yönetim kurulu üyeleriyle ve bağışçılarla konuştu - birkaç küçük bağışçıyı kaybetti ama o zamandan beri yeni bağışçılardan daha fazla destek aldılar. Mevcut bağışçıların çoğu da Asher'in bire bir ulaşmasından memnun kaldı.

Kocamdan gerçekten hoşlanan kişi mi? CheekyBeast. Onu yeniden işe aldılar ve buna inanamıyorum ama markalarına uyuyor - onu ve Ruby Rooster'ı üzerinde arsız köpekler olan boxer külotlar için bir kampanyada istiyorlar. Emin olun onlardan çok alacağım. Kocam NHL'deki en iyi popoya sahip.

Eleanor'dan haber alamadım. Toplantımızdan hemen sonra Golden State Foxes'tan Jessie Rose ve Las Vegas Sabers'ın sahibi Geeta Diwali gibi diğer takım sahipleriyle birlikte bir yoga inzivası için şehir dışına çıktı.

Beni affedip affetmediğini bilmiyorum ama şu anda bana doğru gelen, koyu kahverengi takım elbisesini çoktan giymiş adama odaklanmış durumdayım.

Oyun gecesi.

"Kestirdin mi?" Kravatına dokunmadan önce ellerimin tozunu alarak soruyorum, parmaklarımı kravatın üzerinde dans ettiriyorum.

"Yaptım. Ruby Roo ile" diyor.

"Ne şirin bir köpek babasısn," diye takılıyorum.

Bir kolunu belime doluyor. "İyi misin?"

Etrafımdaki uzun ve gerçekten etkileyici duvar resmine bakıyorum. Ona bu sabah Eleanor'dan haber için üzgün olduğumu ama bununla başa çıkabileceğimi söyledim. "Ben iyiyim. İşim bittiği için çok heyecanlanacağım ama bunu da özleyeceğim" diyorum. Ama Angelina'nın benim için yeni bir işi var.

Everly de öyle. Stüdyosundaki direklerin üzerinde dans eden her şekil ve boyuttaki kadınların sıcak pembe silüetlerinden oluşan bir duvar resmi yapmam için beni tuttu. Sabırsızlanıyorum.

"Peki ya sen? Marcus nasıldı?" diye sordum. Bugün maç günü uykusundan önce bir seansı daha vardı.

"Bu iyi bir şey. Bilişsel davranışçı terapi teknikleri üzerinde çalışıyoruz. İyileştim," diye ekliyor kuru bir sesle.

"Yaşasın, terapi! Ayrıca bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa hoş geliyor." "Öyle. Düşüncelerinizdeki kalıpları fark etmenize yardımcı oluyor" diye açıklıyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum kravatını çekiştirerek ve elimi kirli sakalında gezdirerek. "Terapi gören erkeklere bayılırım. Aynı zamanda sakal bırakan birini."

"Çünkü yüzüme oturduğunda sakal bırakmayı seviyorsun."

"Beni orada yakaladın. Ve bu gece sen kazandıktan sonra yapacağım."

"Teşvikten bahsetmişken," diyor ve soyunma odasına doğru başını sallıyor. "Gitmeliyim." Duraksıyor, dudakları hafif bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor. "Ayrıca, iyi bir maç olacak."

"Tabii ki öyle."

"Tabii ," diyor her zamanki hokey özgüveninden çok daha fazlasıyla.

Ona bir öpücük veriyorum ve gidişini izliyorum.

Sonra duvar resmini temelli bitireceğim.

* * *

Daha sonra, buza gitmek için her şeyi , Eleanor'u koridorun en ucunda kocasıyla birlikte gülüşürken görüyorum.

söylediği bir şey. Sonra beni görmüş olmalı ki elini kaldırıp el sallıyor.

Samimi, sıcak, bağışlayıcı. En

azından ben öyle umuyorum.

El sallayıp eşyalarımı Asher'ın arabasına koyduktan sonra kıyafetlerimi değiştirmek için sahaya dönüyorum. Bayan Callahan formamı, kısa eteğimi ve çizmelerimi giyip maç için Josie'ye katılmak üzere yola çıkıyorum. Ama koridorda arkamda hızlanan ayak sesleri duyuyorum. Bu Eleanor'du ve bana hızla yetişti.

"Duvar resmi harika," diyor, gözleri sıcacık, ifadesi yine anaç. "İstediğim her şey ve daha fazlası var."

"Çok sevindim."

"Ve adınızı birçok arkadaşşıma ilettim. Yakında onlardan haber alacaksınız."

Bir ağırlık kalkıyor. "Teşekkür ederim Eleanor."

"Sizin aşk hikayenize inandım," diyor. "Hâlâ ." "Ben de öyle."

* * *

Bu inançla, buzun ortasındaki koltuklarıma doğru piste giriyorum ve Josie'ye katılıyorum, o da erkeğine tezahürat yapmak için burada.

"Pekâlâ, Bayan Callahan. En gürültülü biz olalım," diyor Josie ve ışıklar sönüp çocuklar buza çıkarken biz de çıkıyoruz.

Sıkı, gergin, golsüz bir maç beni öldürüyor. Josie ve ben koltuklarımızın kenarındayız, çocuklar her yaklaştığında tezahürat yapmaya hazırız, ama çoğunlukla kığımız aşağıda, nefesimizi tutarak oturuyoruz.

Kimse pakı kalenin yanından geçiremiyor ama Sea Dogs durmak bilmiyor ve denemeye devam ediyor, Asher daha önce hiç görmediğim kadar çok skor fırsatı yaratıyor.

Boşuna.

Üçüncü periyot başladığında oyun hala berabere iken, pakı almak için mücadele ediyor, sonra kapıyor ve buza doğru hücum ediyor. Savunmacılar etrafını sarıyor ama pası Wesley'e veriyor, o da etraflarından uçarak geçiyor ve Asher'a geri veriyor. Yemin Asher'ı hiç bu kadar odaklanmış görmemiştim. O bir görev adamı. O

sopasını kaldırıyor ve pakı ağırlara gönderiyor. Kolları zaferle havaya kalkıyor.

Takım arkadaşlarına dönüyor, zafer kazanmış gibi, sonra beni işaret ediyor.

Başım dönüyor, şimdiye kadarki en yüksek sesle tezahürat yapıyorum ve komik olan şu ki, etrafımdaki herkes de aynı şekilde çılgınca tezahürat yapıyor gibi hissediyorum. Kalabalık her zamankinden daha gürültülü. Çığlık atıp bağırıp çağırırken tezahüratlarının beni taşımasına izin veriyorum. Maç biraz sonra "Tick Tick Boom" çalarken sona erdiğinde, kalabalık çok sevinçliydi.

Ayağa fırladım, soyunma odasına gitmeye hazırdım.

Asher'ı dışarıda beklerken Josie elini koluma koydu. "Bir

saniye bekle," diyor çantasını karıştırırken.

Duruyorum, bekliyorum, etrafa bakıyorum ama takım pistten ayrılmıyor. Oyuncuların çoğu yedek kulübesinde takılıyor, Asher da buna dahil, o da gelişigüzel bir şekilde su şişesini alıyor.

Bu çok garip. Genelde hemen tünelden çıkarlar.

Sunucu da elinde mikrofonla buzun üzerine çıkıyor. Bu da alışılmadık bir durum. Genelde şimdiye kadar gitmiştir.

Sonra müzik "Tick Tick Boom "dan... Nefesim kesildi.

"The Way You Look Tonight" tüm salonda yüksek sesle çalarken Asher panoların üzerinden atlıyor.

Düğün şarkımız. Kalbim boğazıma tırmanıyor.

Ve sonra, pistin öbür ucunda, taraftarlar üzerinde *Marry Him Again* yazan pankartlar kaldırıyor.

Sunucu mikrofonu Asher'a verir ve onu buzun üzerinde yalnız bırakır.

Kocam, zaten evli olduğum adam, en iyi arkadaşım, büyük aşkım, tek dizinin üzerine çöküp birkaç sıra üstündeki bana bakarken ve mikrofona, sesi arenayı doldururken şöyle derken başım dönüyor: "Maeve Hartley, sen benim hayatımın aşkı ve en iyi arkadaşımsın. Benimle tekrar evlenip Maeve Callahan olmaya devam eder misin?"

"Evet," diye bağıriyorum. Sonra oyuncu sıralarına doğru koşarken tekrar bağıriyorum ve çocuklar da onlara katılabilmem için bana yardım ediyor. Kocamın panoların diğer tarafında durduğu yere koşuyorum ve ikinci teklif oyununa evet derken beni onların üzerinden öpüyor.

SONSÖZ: TMO'YU ALIN

Asher

Maeve'in teyzesi Vivian hakkında söyleyebileceğim tek şey, nasıl parti verileceğini çok iyi bildiğidir. Ve yaz sonundaki düğün kutlamamızda yemekler kesinlikle harikaydı. Maeve ve ben geçen hafta tekrar evlendiğimizden beri. Babamın Sausalito'daki evinde, arka planda Golden Gate Köprüsü'nün olduğu, sadece arkadaşlarımız ve yakın ailemizin katıldığı gösterişsiz bir düğün oldu. Beckett sağdıç olarak görev yaptı.

Şimdi parti için Hayes Valley'de bir kafedeyiz. Maeve'in sanat eserlerini satmaya yeni başladığı için dükkan mükemmel. Adı MainLine ve Vivian burayı gece için kiraladı. Servis elemanları keçi peyniri ile doldurulmuş incirler, Carlos'un kişnişli mini mango tacosları ve diğer atıştırmalıkların yanı sıra üç çeşit bruschetta ile geliyorlar. Ve tabii ki sıcak kuruyemişler de var.

Mükemmel bir ortam - rahat ama eğlenceli - ve Vivian bir şekilde tüm ekibi, tüm ailelerimizi ve tüm arkadaşlarımızı bu alana getirmeyi başardı. Koç bile burada.

Vivian dükkânın ön tarafındaki köşede Carlos'la sohbet etmekle meşgul, rahat ve mutlu görünüyor. Vivian sonunda Maeve'in catering işini devralmayacağını kabul ettiğinde, tabiri caizse bize onay verdi. Sonra onu Carlos'la tanıştırdım, kendisi restoran finansmanında çalışıyor. Emekli olabilmesi için bir alıcı bulmasına yardımcı oluyor ve gülümsemelere ve kahkahalara bakılırsa Maeve'in teyzesi için her şey yolunda gidecek.

Bakışlarım *benim yeleğimi* giyen karıma kayıyor - *güzel*, artık onun *yeleği* -ve bir kot pantolon ve tüm bu görünüm bende kötü şeyler yapma isteği uyandırıyor

ona. Ama bunları daha önce de yaptım, sonra da yapacağım. Bu asla değişmeyecek, bunu biliyorum. Birkaç ay içinde değişen şey şu: *Artık sakinleşmeye* başladım. Maeve hala bilek egzersizlerini yapıyor, ancak terapisteki çalışmalarım sayesinde artık onları bir kıyamet habercisi olarak değil proaktif olarak görüyorum. Ayrıca J-dad'a ilaçlarının yan etkileriyle ilgili makaleler göndermeyi de bıraktım. O bunları zaten biliyor.

Maeve arkadaş grubuyla birlikte ama özellikle Leighton'la sohbet ediyor ve bahse girerim ki konu daire. Maeve'in alt kira sözleşmesi nihayet sona erdi, bu yüzden garip güvercin evi artık onun elinde değil ve Leighton birkaç hafta içinde oda arkadaşlarıyla birlikte geri taşınıyor.

Hoparlörlerden müzik sesi geliyor ve Wesley'nin çalma listelerinden birine benziyor. Bu da uygun geliyor.

Josie arkadaşlarına yüzüğünü gösterirken Wesley ve ben bu gece şampanya ve şarap servisi yapmak üzere donatılmış kahve barının yanında duruyoruz. Takım arkadaşım birkaç gün önce ona evlenme teklif etmişti ve Josie yüzükle geçirdiği anın tadını çıkarıyor.

"Senden önce davrandım," diyorum takım arkadaşşıma.

"İlk teklifi yapmanın bir yarışma olduğunu bilmiyordum," diyor.

"Miles kalabalığın arasından dolanarak bize doğru gelirken, bir kez daha bakışlarını Leighton'dan uzak tutmak için mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. Ciddi şekilde transparanlaştığı konusunda onu uyarmam gerekecek.

Bize katıldığında çenesiyle başını sallıyor ve bira bardağını kaldırıyor. "Sonunda, biz olmasak burada olamayacağınız gerçeğini kutlayabiliriz," diyor bana.

"Pardon, sizin yüzünüzden mi buradayım?" "Dostum, biz senin kanat adamlarınız," diyor keskin bir baş hareketiyle.

"DickNose kurulu da aynı fikirde," diye ekliyor Wesley.

"Yeterince adil. DickNose kurulu harika ipuçları verdi. DickNose yönetim kuruluna ve gelmiş geçmiş en iyi ekünilere kadeh kaldırıyorum," diyerek kadehimi kaldırıyorum.

"En iyisi mi? En iyisi hakkında bir şey mi duydum?" Max sorar. "Benden bahsediyor olmalısın. Ve eğer bu yaz poker liginde, siz bittiniz demektir."

"Evet, evet, biliyoruz. Pokerde kazanmayı seviyorsun," diyor Wesley kalecimize.

Max, "Eğer ben GOAT isem yapacak bir şey yok," diyor.

Bir boğaz temizlenir. "Belki bir gün seninle karşılaşmak zorunda kalırım."

Koç McBride'in duyunca doğruluyorum ama Miles kadar cetvelle çizilmiş gibi doğrulmuyorum. Adam sanki müdür içeri girmiş gibi görünüyor. Yani, öyle sayılır.

"Hey, Koç," diyorum hepimizin örnek aldığı adama. Kendisi eski bir oyuncu ve ligdeki en iyi koçlardan biri. "Poker oyunlarımıza katılmak ister misin?"

Bu konuda ilk kez şaka yapmıyor. Ama bu artık bir şaka haline geldi.

"Aslında, oyunlarınız için başka bir oyuncum var. Ve bu Miles'in iyi tanıdığı biri." Miles'a döner ve "Haberleri duydun mu?" diye sorar.

Miles yutkunur, biraz rahatsız görünmektedir. "Hayır, efendim."

"Kardeşin Sea Dogs'a katılıyor. Eleanor Greer az önce Tyler'ı takas etti," dedi ve saatine baktı, "yaklaşık bir saat önce. Ben de onun gibi bir oyuncu arıyordum."

Lanet olsun, takıma harika bir katkı sağlayacak ve babamlar bir süredir bu takasın gerçekleşeceğine dair bahis oynuyorlardı.

Koç McBride Miles'ı omzundan alkışlar. "İkinizin aynı takımda olması harika olacak. Özellikle de bu sezon eş kaptan olursanız."

Sonra mikrofonu bırakıp gitti ve hepimiz Miles'a döndük.

"Eş kaptan," diye fısıldadım. Koç, liderlik grubunu bir kaptan ve yedeklerden eş kaptana dönüştürmekten bahsetti. Ve bu arkadaşım için çok önemli olabilirdi. "Yardımcı kaptan olacaksın."

Miles sadece göz kırpmıyor, sonra bakışları bir kez daha Leighton'a kayıyor ve ben gülüyorum. "Dostum, çok fena sıçmışsın."

"Bir de bana sor," diye mırıldanıyor.

Ama neyle uğraşırsa uğraşsın onun yanında olacağım, tıpkı onun benim yanımda olduğu gibi - tıpkı tüm bu adamların birbirleri için burada olduğu gibi.

Ama şu anda Maeve'i görmem gerek. Görmeliyim. Kalabalığı yararak ilerledim ve onu ailesi gibi olan arkadaşlarıyla birlikte buldum. Araya girip, "Affedersiniz. Bu dansı karımla yapabilir miyim?"

Leighton sırtarak, "Evet, olabilir," diyor.

Sonra Bayan Callahan'ın elini tutuyorum ve onu sanat eserlerinin arasındaki derme çatma dans pistine götürüyorum. "Vegas'ta karı koca olarak hiç dans etmedik."

"Şanslıyız," diyor. "Bütün bunları şimdi yapabiliyoruz. Sanırım en iyi arkadaşınıza aşık olmanın ve iki düğün yapmanın faydası bu."

"Çok fazla faydası var ve ben hepsini seviyorum."
"The Way You Look Tonight" çalarken karımı herkesin önünde öpeceğim.
Ve yarın, söz verdiğim gibi onu Paris'teki balayımıza götüreceğim.

* * *

Cömert, pis ağızlı hokey yıldızı Wesley'nin takım arkadaşının küçük kız kardeşine nasıl aşık olduğunu görmek ister misiniz? [Oda arkadaşından sevgiliye romantizm Erkek Arkadaş Hedefi'ni buradan alın!](#)

Takımın reklamcısı Everly'ye biraz takıntılı olan huysuz kaleci Max ile tanıştınız mı? [Onların düşmandan aşığa yasak aşk romanı The Romance Line'ı buradan alın!](#)

[The Girlfriend Zone](#)'da Miles ve Leighton'ın koçun kızıyla yaşadığı yasak aşka bir göz atmak için sayfayı çevirin!

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, özel fırsatlardan ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Bültenime](#) bugün kaydolun!

ALINTI - KIZ ARKADAŞ BÖLGESİ

Birinci Bölüm

Miles

Bugün onunla tanışmayı beklemiyordum. Müstakbel eşimle.

Başka planlarım vardı. Ama kafenin kapısında bana doğru yöneldiğinde, onun kim olduğunu anladım.

Belki de bunu yapan kollarındaki mürekkeptir -sağ ön kolundan aşağıya doğru akan desenli çiçekler- ya da muhtemelen gözlerinin büyüleyici deniz mavisi tonudur. Ama dürüst olmak gerekirse? Muhtemelen bana doğru gönderdiği gülümsemedir.

Tabii ki sırtıyor. Şu anda kollarımda ne olduğunu bilsem ben de sırtırdım.

Elimde gerçek boyutlarda parıltılı bir manken tuttuğum için müstakbel karımın müstakbel kocası olduğumu anlamasına imkân yok. Kapı aralığından daha geniş tüyleri olan payetli başlık da muhtemelen yardımcı olmuyor. Gerçek boyutlardaki bebeğin eline yapıştırılmış espresso fincanı da öyle. Ama bir metre boyundaki bir gösteri kızının kaderin önüne geçmesine izin verecek türden bir adam değilim.

Onun hakkında içimde bir his var - elimdeki kukla değil, mürekkepli esmer güzel - ve ben içgüdülerini dinleyen bir adamım. Bu yüzden, bu küçük sahnenin dükkâna girmem için kapıyı açık tutan kadını selamlamama engel olmasına izin vermiyorum.

Bu işe yaramaz. "Bunu ben hallederim. Şövalyelik ölmediğine göre," diyorum ve boştaki elimle kapıyı tutup daha da açmayı başarıyorum ki önce o çıkabilsin. Birdie -namı diğer Büyükanne- tezgâhın arkasından kartal gözleriyle izliyor.

Esmerin bakışları kollarımdaki nesneye kayıyor. "Eminim sevgilin de senin ne kadar centilmen olduğunu takdir ediyordur," diye dalga geçerek beni -daha doğrusu Dolly ile beni- geçip Fillmore Caddesi'ne doğru ilerliyor.

Ve böylece, resmileşti. Aradığım kişi o.

Birdie'nin *dükkân için* bir karşılayıcıya *ihtiyacım* olduğunu söyleyerek bugün ona getirmemde ısrar ettiği mankene bakarak, "Açıkçası pek bir şey söylemiyor," diye fısıldıyorum. *Bir iyilik yap ve Dolly'yi fuayeden al.*

"Sanırım onun için mesleki bir tehlike," diyor kadın hiç vakit kaybetmeden.

"Doğru," diye onaylıyorum, kaşlarımı çatarak Dolly'ye bakıyorum, sonra esmerin gözleriyle tekrar buluşuyorum. "Onun çoğu şey hakkındaki fikirlerini gerçekten bilmiyorum. Gerçekten hiçbir şey."

"Ama belki de bir randevuda istediğin şey budur?" Yönlendirici bir soru gibi soruluyor, sanki o da voleyboldan hoşlanıyor, ama belki de bebeği taşıyan adamdan biraz şüphe duyuyor.

"Hayır. İyi bir randevunun fikirlere ihtiyacı vardır."

"Öyle mi? Çok fazla fikirden mi hoşlanıyorsun?" Taşıdığı kazağı ayarlarken sesi kuşkulu geliyor, çünkü San Francisco'da Eylül ayındayız, bu da havanın sıcak mı yoksa esintili mi olacağını asla bilemeyeceğiniz anlamına geliyor.

"Onları seviyorum," diyorum kesin bir ifadeyle, kaşlarını kaldırarak. "Ne kadar çok o kadar iyi."

"Not edildi." Sesi şakacı, *konusmaya devam et* diyen türden bir şakacı.

"Aslında, işte sana bir tane. Bir fikir," diyorum, sadece eğilerek. Ona çıkma teklif etmek için zemin hazırlarken hafifçe. "Buradaki çikolatalı mocha mükemmeldir."

"Çok cesursunuz ve bedava sıcak içecek bahşişi de mi veriyorsunuz? Şanslı günümde miyim yoksa?"

"Ya da benimkileri. Tabii eğer bazı fikirlerini benimle paylaşmak istersen." Bir an duraksıyor, muhtemelen meraklı gözlerle beni değerlendiriyor. Sonra başıyla tezgâhın arkasındaki neon menüyü işaret ediyor. "bakalım. "Yemekler çikolatalı mocha iyidir, yulaf sütüyle bile."

Ve bir yerlere varıyoruz. "Bildiğim iyi oldu. Bir sonraki randevumda bunu sipariş edeceğim."

Dudakları -o güzel pembe dudakları- meydan okuyan bir sırıtışla kıvrılıyor. "Öyle mi?"

Ah cehennem. Sadece bir kez yaşarsın. Ona hemen çıkma teklif etmek istiyorum - sezon öncesi ama yarın hokey antrenmanı yok, o yüzden neden

Hemen şimdi mi? Gülümsemesi hiç tereddüt etmeden içine dalma isteği uyandırıyor. Ama tekrar buluşmak için bir zaman önermeden önce - mesela *yarın aynı saatte* - yüzünü eğiyor ve telefonunun ekranını kontrol ediyor.

Telefon elinde ve görünüşe bakılırsa biri arıyor ama çaldığını duymadım.

Tuhaf. Bunun *beni kurtarma* taktiği olduğunu düşünürdüm ama telefonu *babamla* yanıp sönüyor.

Yüzünü kaldırdığında eğlenceli atmosfer değişiyor, gülümsemesi soluyor. Yine de cevap vermeden önce bir kez daha bana doğru bakıyor. "Umarım bir sonraki randevunda o mochanın tadını çıkarırsın," diyor, sesi yumuşayarak en fantastik flörtöz fısıltıya dönüşüyor. "Ama bil diye söylüyorum, ben çayı tercih ederim."

"Bunu dosyalıyorum,"

diyorum. "Bunu sen yap."

"Bir sonraki randevum için saklıyorum. Çay," diyorum

şakağıma vurarak. Eğlenerek başını sallıyor. "Unutmasan iyi olur."

"Kasada."

Sonra, yüz ifadesindeki belki biraz isteksizlikle arkasını dönüyor ve telefonuna sıcak bir sesle cevap veriyor: "Merhaba baba."

Sokakta yürüyor. Benden uzağa.

Bir an öylece durup az önce olanları tarttım. Beni gerçekten geri mi çevirdi yoksa kapıyı açık mı bıraktı? Bunun bir ekmek kırıntısı olduğunu düşünmek istiyorum - *çayı tercih ederim* - ama sadece olağanüstü derecede pürüzsüz olabilir. Emin değilim. Ama sonra kendime bunun ona burada, hemen şimdi çıkma teklif etmek kadar kolay olmayacağını hatırlatıyorum. İyi olan hiçbir şey kolay gelmez. Gidişini izliyorum, tavrına, küstahlığına, şakalarına ve açık konuşalım, kıcına hayranım.

Ama beni en çok etkileyen şey köşeye ulaştığı an. Neredeyse fark edilmiyor - sadece omzunun üzerinden hızlı bir bakış - ama görüyorum. Bana son bir kez bakıyor.

Evet, evet. Sikeyim evet.

Bu bir ekmek kırıntısıydı ve ben onu alacağım. Onu takip edeceğim. Ve bir plan yapacağım.

Sanal bir yumruk atıyorum, sonra Dolly'yi High Kick Coffee'nin içine, masalarda kamp kurmuş geveze müşterilerin ve siparişlerini vermek için bekleyen bir avuç insanın yanından geçiriyorum. Birdie'nin burada onlarla ilgilenecek çok sayıda çalışanı var, ancak bir kahve dükkânı açtı çünkü insanları mücevherleri sevdiği kadar seviyor. Tipik Birdie tarzında, High Kick Coffee'deki her şey ıslıl ıslıl,

Tezgâhlardan duvarlardaki aynalara ve zamanı tutmak için ileri geri tekmeleyen bir kadın bacağı olan saate kadar.

Büyükannem benim için bir espresso hazırlarken Dolly'yi tezgâhın arkasına itiyorum. "Bana çiçek dövmeli esmerin müdavimlerden biri olduğunu söyle," diyorum, şimdilik kaçan kadını düşünmekten kendimi alamayarak. Ama temelli değil.

"Neden? Şimdiden aşık mı oldun?" Birdie bilmiş bir sırıtışla alay ediyor. Tezgâha yaslanarak, "Daha çok insta-infatuation gibi," diye itiraf ediyorum. "Ama tabii, buna aşk diyelim."

Birdie'nin gülümsemesi genişler. "Ah, gençler." Tezgâhın arkasında asılı duran eski şov kızı fotoğraflarını işaret ediyor; bikiniler ve tüylü başlıklar giyerken bacaklarını havaya kaldırdığı fotoğraflar. "Şu çiçek dövmeli olan mı? O bir fotoğrafçı."

"Yakında birlikte çalışacağız," diye ekliyor Birdie. "Fotoğrafları güncelleme zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Büyükannemin Vegas'ta sahnede geçirdiği ihtişamlı günleri ve şimdi bir fotoğraf çekimi için payetlerinin ve tüylerinin tozunu aldığını hayal etmeye çalışarak göz kırpıyorum. Şimdi gerçekten böyle bir şey yapar mıydı? Yine de, bu sabahki antrenman bittikten sonra Dolly'yi evinden kafesine kadar sürüklemem için ısrar etti, bu yüzden ona hiçbir şey koymazdım.

Ayrıca, bu benim istediğim ekmek kırıntısı. "Yeni fotoğraflar kulağa harika geliyor. Özellikle de ne zaman yapacağını bana haber verirsen," diyorum, şimdiden dönüş planlarımı yapmaya başlamışken. Mesela büyükannemin yeni fotoğraflarını çektireceği gün.

"Henüz bir tarih belirlemedik."

"Ama seçeceksiniz."

"Yapacağım," diyor ve sonra küçük bir gülümsemeyle ekliyor.

"Çok hevesli." "Neyi sevdiğimi biliyorum. Adı ne?"

"Leighton," diyor Birdie. "Haftada bir kez gelir." "Leighton," diyorum, kulağa hoş geliyor. "Mükemmel. Ama sadece

Onu özlemediğimden eminim, sanırım ona çıkma teklif edene kadar her gün uğrayacağım."

Birdie gülerek başını sallar. "Sen her zaman en kararlı olanıydın. Şimdi bir iyilik yap ve Dolly'yi kapının yanına koy. O benim karşılayıcım."

"Tamam." Mankeni kolayca High Kick Coffee'nin önüne taşıyorum, burada kafein ekstra bir vuruşla geliyor, Dolly'nin müşterileri selamlamasına izin veriyorum, ama sokağa son bir kez bakmadan önce değil. Uzakta kaybolan silüetini zar zor seçebiliyorum ama olsun.

Geri döneceğim, Leighton. Geri döneceğim.

Birdie sabah koşuşturmasına ara verdiğinde tezgâha dönüyorum. "Antrenman nasıldı?" diye soruyor, dumanı tüten espressonun üzerinden bana bakarak

bana doğru kayıyor.

"Harika," diyorum içimde bir gurur dalgası hissederek. "Her zamankinden daha iyi oynuyorum. Hepsi Koç'un sayesinde." Her şeyimi ona borçluyum. Birkaç yıl önce kariyerim tükenmek üzereyken bana verdiği şans için hâlâ minnettarım. Son takımım beni bıraktı ve bir süre hokey günlerimin sona erdiğinden emin oldum.

Şimdi her şey iyiye gidiyor ve Sea Dogs ile geçirdiğim son birkaç sezonda da öyle oldu.

Özellikle de müstakbel eşim haftaya dönecekken.

Böylece ona bir fincan çay ısmarlayabilir ve bazı fikirlerini dinleyebilirim.

Miles ve Leighton'ın koçunun kızının yasak aşk hikayesi çok yakında Kindle Unlimited'ta The Girlfriend Zone'da ön sipariş verin!

Not: Fable ve Wilder'ın bekar baba milyarder patron ofis aşkıyla sahte randevusunu arıyorsanız, onu En Sevdiğim Holidate'te bulacaksınız!

SEVİMLİ OL

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, özel fırsatlardan ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Bültenime](#) bugün kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşmak, kitaplarımın kapaklarına ve ön kopyalarına göz? [Bir Lovely olun!](#) atmak için eğlenceli, iyi hissettiren bir yerin parçası olmak ister misiniz

AKKNOMLEDGMENTS

Jill'e ruh sağlığı, anksiyete ve obsesif eğilimler konusundaki muhteşem içęörüsü için teşekkür ederim. Anlayışınız çok değerli ve hikâyenin şekillenmesine yardımcı olduğunuz tüm yollar için minnettarım.

Hikaye konusundaki rehberliğin ve içęörün için Lo'ya teşekkür ederim. Beyin fırtınası için Kayti'ye teşekkür ederim. KP'ye her şeyi sonuna kadar izlediği için teşekkür ederim.

Sharon'a tüm hokeyleri kontrol ettiği ve spor boyunca bana rehberlik ettiği için çok minnettarım. Ayrıntıları ayarlamama yardımcı oldukları için Rae ve Kim'e teşekkür ederim.

Bir hikâyenin tam olarak neye ihtiyacı olduğunu her zaman bilen editörüm Lauren'a derin şükranlarımla.

Her gün güvendiğim yazar arkadaşlarıma büyük sevgiler - Corinne, Laura, AL, Natasha, Lili, Laurelin, CD, K, Helena ve Nadia, diğerleri arasında.

Her şeye değdiği için aileme teşekkür ederim. Pati dumanı için Dylan'a teşekkür ederim.

Hepsinden önemlisi, bu kitabı elinize aldığınız için siz okurlara inanılmaz minnettarım! Umarım siz de Maeve ve Asher'ı benim sevdiğim gibi seversiniz!

LAUREN'DEN DAHA FAZLA KİTAP

100'den fazla kitap yazdım! Aşağıdaki tüm bu başlıklar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

Aşk ve Hokey Serisi

Erkek Arkadaş Hedefi

Oda arkadaşından sevgiliye, takım arkadaşının küçük kız kardeşine uzanan bir hokey romantizmi!

Romantik Hat

Birbirine düşman aşıklar, oyuncu ve reklamcı, yasak !

Teklif Oyunu

En iyi arkadaştan aşığa bir romantizm!

Kız Arkadaş Bölgesi

Bir koçun kızı romantizmi!

En Sevdiğim Tatil

Bu diziden bir yan ürün! Milyarder patronla sahte buluşma!

My Hockey Romance Serisi

Hokey, baharat, saçmalıklar ve sevimli köpekler bu tek kişilik seride! Çünkü kazık yediğinizde, bunu ikiye hatta üçe katlayın!

Karma iki hokey erkek arkadaşdır, bazen de üç!

Double Pucked

Seksi, çirkin bir MFM hokey romantik komedisi!

Puck Evet

Sahte bir evlilik, baharatlı MFM hokey romantik komedisi!

İyice Pucked!

Bir kardeşin en iyi arkadaşları + kaçak gelin, baharatlı MFM hokey rom com!

Mell ve Truly Pucked

Arkadaştan sevgiliye zoraki bir yakınlık neden hokey seçmeli romantik komedi!

Bakireler Topluluğu Serisi

Bakireler Topluluğu ile tanışın - birbirleri için her şeyi yapabilecek harika arkadaşlar. Bu yasak, duygu yüklü ve çılgınca seksi yaş farkı aşklarının tadını çıkarın!

RSVP

The Tryst

[Alay](#)

Flört Oyunları Serisi

Şehirdeki arkadaşlar ve onların flört aksilikleri hakkında eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

[Komşu Bakire İki](#)

[Günde Bir](#)

[İyi Adam Mücadelesi](#)

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Aile gibi olan arkadaşlar. Yeniden biriyle çıkmayı öğrenme şansı. Aşk, seks ve tanışma saçmalıklarıyla dolu bağımsız romantik komediler.

[Sözde Aşk Hayatım](#)

[Başkalarıyla İyi](#)

[Neredeyse Romantik](#)

[Tesadüfi Flört Deneyi](#)

Bağımsız bir romantik komedi macerası

[Gerçek Bir İyi Kötü Şey](#)

Erkek Arkadaş Malzemesi

Dört muhteşem kahraman. Dört çirkin evlenme teklifi. Bu seksi romantik komedi serisinde aşk için dört şans!

[Arkadaş İsteme Seks ve](#)

[Diğer Parlak Nesneler](#)

[Bir Gece Beklemeli](#)

[Hizmeti](#)

Büyük Kaya Serisi

New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan günah kadar seksi, saygısız, erkek bakış açılı romantik komedim!

[Big Rock](#)

[Mister O İyi](#)

[Asılmış Tam](#)

[Paket Joy](#)

[Ride Sert](#)

[Ahşap](#)

Mutlu Sonlar Serisi

Aşkı arayan ve aşktan kaçınan bir grup arkadaşı takip eden bu tek kişilik seride romantizm büyük bir patlamayla başlıyor!

[Come Again Shut](#)

[Up and Kiss Me](#)

[Kismet](#)
[Bekarlık Yıldönümüm](#)

Ballers ve Babes

Seksi spor romantizmi sizi ateşlendirmeyi garanti ediyor!

[Wild Card Öpücüğü](#) .
[Alması En Değerli](#)
Playboy [En](#)

Aşkın Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

[Virgin Kural Kitabı](#)
[Virgin Oyun Planı](#)
[Virgin Virgin Puan](#) .
[Kartı](#)

Savurgan Serisi

Korumalar, milyarlar ve oteller bu seksi, yüksek riskli tek kişilik seride!

[Sadece Bir Gece](#)
[Enfes Bir Dokunuş](#)
[Bir Haftalık Kocam](#)

The Guys Who Got Away Serisi

New York ve Kaliforniya'daki arkadaşlar bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde birbirlerine aşık oluyor!

[Doğum Günü](#)
[Kıyafeti Sevgili Seksi](#)
[Eski Erkek Arkadaşım](#)
[Ya Adam Dün Gece İçin](#)
[Teşekkür Etseydi](#)
[Yan Kapıdaki Rüya Adam](#)

Always Satisfied Serisi

New York'ta yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi kişilik seride aşkı ve kahkahayı buluyor!

[Memnuniyet Garantili](#)
[Asla Olmadım Anında](#)
[Tatmin](#)
[: Hep Sen Vardın](#)

Hediye Serisi

Karanlıktan sonra tek kişilik bir seri! Fantezilerinizi keşfedin!

[Nişan Hediyesi](#)
[HediyesiBakire](#)
[Çökmekte Olan Hediye](#)

Kalp Kırınlar Serisi

Üç kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

[Bir Varmış Bir Bir Bir Bir Bir](#)
[Yokmuş](#)[Yokmuş](#) [Varmış](#)
[Yokmuş Varmış](#)

Günahkar Erkekler

Yüksek riskli, yüksek oktanlı, günah kadar seksi bir romantik gerilim serisi!

[Günahkâr Gecelerim](#)
[Günahkâr Günahkâr](#)
Özlemlerim
[Arzularım Aşkı](#)
[Günahkâr Günahım](#)

Paris'ten Sevgilerle

Paris'te geçen sürükleyici romanslar!

[Wanderlust](#)
[Yarı Zamanlı](#)
[Aşık](#)

Tek Aşk Serisi

New York'ta bir grup arkadaş bu seksi romantik komedi dizisinde teker teker aşık oluyor!

[Seksi Olan Ateşli](#)
[Olan](#)
[Knocked Up Planı](#)
[Olduğun Gibi Gel](#)

Lucky In Love Serisi

Sıcak, mavi yakalı kahramanlar ve seksi kadın kahramanlarla dolu küçük bir kasaba romantizmi!

[En İyi Planlar İyi](#)
[Hissetme Faktörü](#) [Bunu](#)
[Kimse Daha İyi](#)
[Yapamaz](#)
[Fermuarsız](#)

Pişmanlık Yok

Geçmişlerinden kurtulmak için savaşıyan genç bir çift hakkında öfkeli, seksi, duygusal, yeni yetişkin bir üçleme!

[Başlangıcımız](#)

[The Thrill of It](#)

[Seninle Her Saniye](#)

Aşka Yakalanmışlar Serisi

Bir grup arkadaş aşkı buluyor!

[Rol Planı İkinci Şans](#)

[Planı Buluşma Teklifi](#)

[Özel Prova](#)

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Tehlike ve baharat dolu yüksek ateşli bir seri!

[Geceden Sonra](#)

[Gece Bu Geceden](#)

[Bir Gece Daha](#)

[Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece](#)

Joy Delivered Düet

Çarşaflarınızı ateşe verecek, yüksek ateşli, hınzırca seksi bir tek kişilik seri!

[Onunla Geceler](#)

[Yasak Geceler](#)

[Kalbimi Kırma](#)

Bağımsız bir ikinci şans romantizminin duygusal inişli çıkışlı treni

[İlham Perisi](#)

Paris'te geçen büyülü bir gerçekçilik romanı

Lili Valente ile birlikte yazdıkları seksi romantik komedi serisi Good Love!

Ayrıca L. Blakely adı altında MM romantizm yazıyorum!

Umutsuzca Bromantik Düet (MM)

Oda arkadaşlığından sevgililiğe, düşmanlıktan sahte erkek

arkadaşlığa [Umutsuzca Bromantik](#)

[İşte Adamım Geliyor](#)

Yaz Erkekleri Serisi (MM)

Aynı takımda yer alan iki beyzbol oyuncusu, beş destansı yıla yayılan yasak bir aşk yaşar [Scoring With](#)

[Him](#)

[Onunla Kazanmak](#)

[Hepsi Onunla](#)

MM Bağımsız Romanlar

[Barıma Bir Adam Giriyor](#)

[Bromance Bölgesi](#)

[Sadece Bir Kez](#)

[The Best Men](#) (Sarina Bowen ile birlikte yazılmıştır)

Minner Her Şeyi Alır Serisi (MM)

Duygu yüklü ve karşı konulmaz derecede seksi bağımsız MM spor romanları serisi!

[Erkek Arkadaşın Geri](#)

[Dönüşü Beni Açtı](#)

[Çok Kirli Bir Oyun Sınırlı](#)

[Sayıda Koca Elinden Alındı](#)

Kişiselleştirilmiş bir öneri istiyorsanız, bana laurenblakelybooks@gmail.com !adresinden e-posta gönderin

İLETİŞİM

Okurlardan haber almayı seviyorum! Beni TikTok'[LaurenBlakelyBooksta](#) , Instagram'da [LaurenBlakelyBooksLaurenBlakelyBooks](#) [LaurenBlakely.com](#) [adresinde](#) , Facebook'ta veya çevrimiçi olarak bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.